

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

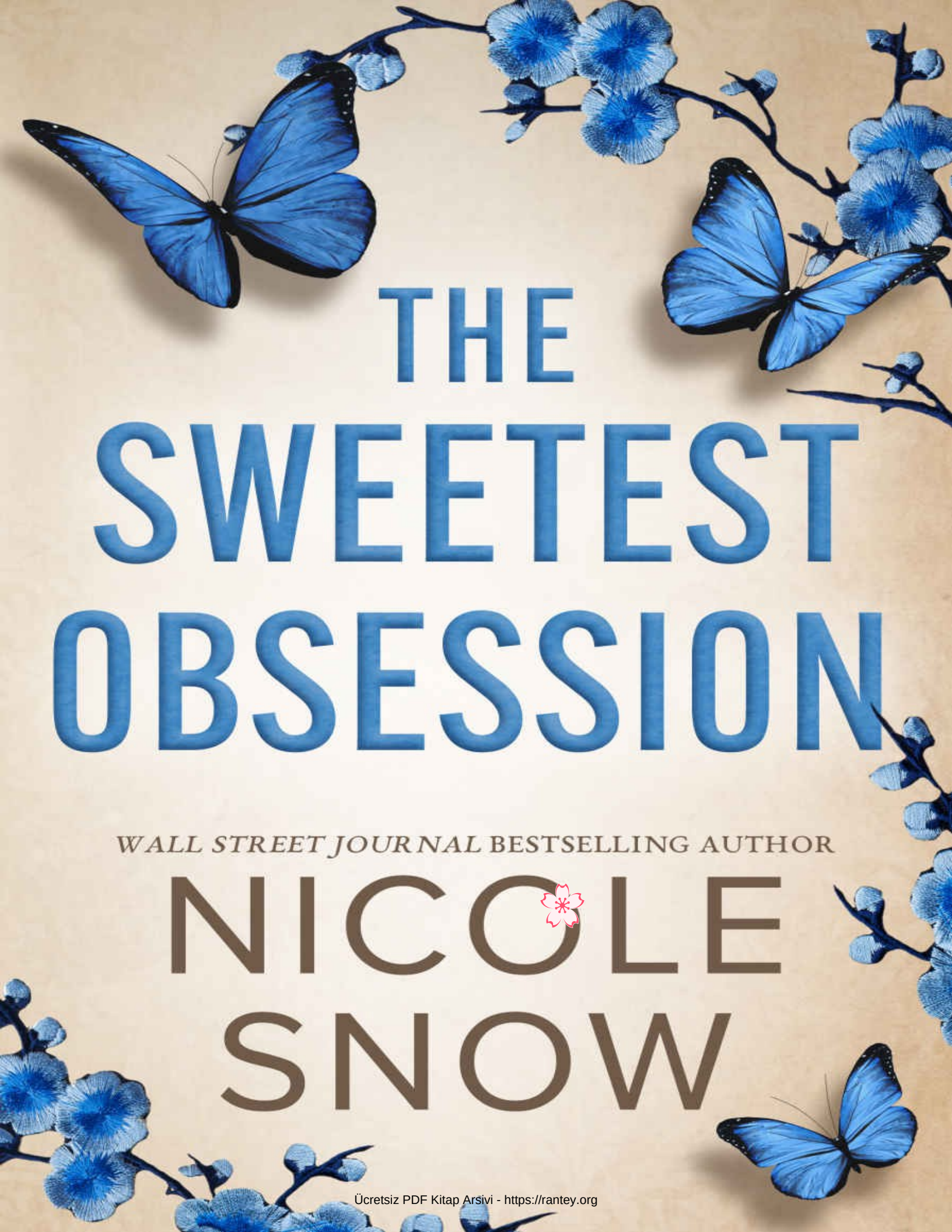
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The cover features a light beige background with decorative elements of blue butterflies and cherry blossoms. One large blue butterfly is in the top left, another in the top right, and a third in the bottom right. Branches with blue cherry blossoms are in the top right and bottom left corners.

THE SWEETEST OBSESSION

WALL STREET JOURNAL BESTSELLING AUTHOR

NICOLE
SNOW

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

EN TATLI TAKINTISI

KÜÇÜK BİR KASABADA HUYSUZ GÜNEŞLİ BİR AŞK HİKAYESİ

NICOLE SNOW

ICE LIPS PRESS

İçerik telif hakkı © Nicole Snow. Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır.

İlk olarak Aralık 2023'te yayınlanmıştır.

Yasal Uyarı: Aşağıdaki kitap bir kurgu eseridir. Bu hikayedeki karakterlerin gerçek kişilere benzerliği tamamen tesadüfidir.

Lütfen yazarın emeklerine saygı gösterin! Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz veya kopyalanamaz. İncelemelerde veya tanıtımlarda kullanılan kısa alıntılar istisnadır. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Teşekkürler!

Kapak Tasarımı – CoverLuv. Alternatif Kapak – Fotoğraf: Wander Aguiar Photography.

Düzeltilme: Sisters Get Literary Author Services.

İÇİNDEKİLER

Kitap Hakkında

1. Tek Hayat (Grant) .
2. Kötü Bir Anı (Ophelia) _____ .
3. Her Gün Bir Gün (Grant) _____ .
4. O Tek (Ophelia) _ _____ .
5. Büyük Bir Karışıklık (Grant)
6. Bir Kötü Tutuş (Ophelia) _____ .
7. Bir Adım İleri (Grant) _____ .
8. One Big Slip (Ophelia) _____ .
9. Bir Kez ve Bitti (Grant) _____ .
10. Bir Çalınan Öpücük (Ophelia)
11. Kötü Bir Tohum (Grant) _____ .
12. Bir Uzun Gece (Ophelia) _____ .
13. Tek ve Tek (Grant)
14. Bir Baharatlı Akşam Yemeği (Ophelia)
15. Eşsiz (Grant) _____ .
16. Tek Bir Pişmanlık (Ophelia) _____ .
17. Bir İyilik (Grant) _____ .
18. Bir Artı Bir (Ophelia) _____ .
19. Bir Kez Daha (Grant) _____ .
20. Eşsiz (Ophelia) _ _____ .
21. O Günlerden Biri (Grant) _____ .
22. Küçük Bir Sır (Ophelia) _____ .
23. Kaçan O (Grant) _____ _
24. Son Kalan (Ophelia) _ _____ .
25. Bir Kediye Derisini Yüzmenin Bir Yolu (Grant)
26. Benim İçin Olan (Ophelia) _____ .
27. Tek Numara (Grant)
28. Eve Giden Tek Yol (Ophelia)

Kırk Koruyucu Önizleme Nicole

Snow Hakkında

Nicole'un Diğer Kitapları

KİTAP HAKKINDA

'daki en iyi arkadaşım, kalbimi kerosenle ıslatıp yakana kadar kalbimin sahibi idi.

Grant Faircross'un eve dönmemin sebebi *olmadığı* kesin.

Daha büyük, daha kötü ve güneşi dondurmaya yetecek kadar huysuz olmuş olsa da umurumda değil.

Gelir gelmez işime burnunu sokarsa ne olmuş yani?

Artık daha akıllıyım.

Redhaven'a sadece hasta annem için ve kız kardeşim bir kurbağa ile evlenmeden önce ona akıl vermek için döndüm.

Grant beni bir kez kovdu, bir daha kaçmayacağım.

Dramayı, karmaşık sırları ve beklenmedik bir takipçiyi gayet iyi idare edebilirim.

...ya da belki de o kadar iyi değil.

Anti-Charming Prensi beni korumak için saldırdığında, hayır demek biraz zor oluyor.

Onun, kuru erik kadar büyük bir kalbi olan bekar bir baba olduğunu öğrendiğimde, bu daha da zorlaşıyor.

Ve dudakları "*kal*" diyen bir homurtuyla benim dudaklarıma saldırdığında, aman Tanrım.

Gerçekten bunu yine mi yapıyoruz?

Özellikle de eski bir trajedi, acı gerçekler, yakıcı gözyaşları ve acımasız bir soru ile yeniden su yüzüne çıktığında.

En tatlı takıntımız sonunda bizi kurtaracak mı, yoksa sonsuza dek yok edecek mi?

BİR HAYAT (GRANT)

V ay canım.

Bu kesinlikle bir ceset.

Başımı geriye eğip, Arrendell malikanesinin büyük balo salonunda yavaşça dönen topuklu loaferları izliyorum.

Üst geçitte durmuş, devasa damalı zemine bakıyoruz. O kadar uzaktayım ki, ölü kadın hala küçük görünüyor, merkezi avizeden sarkıyor.

Kendi ağırlığı, tüm yapıyı hafifçe sallıyor ve ısıltılı süslemelerden morbid bir çınlama geliyor.

Başımı sola ve sağa eğip, cesede kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Yanımda, Kıdemli Çavuş Micah Ainsley sağa doğru başını eğerek, soluk mavi gözleriyle dalgın dalgın nefes alıyor.

"Başka nasıl adlandırabilirim bilmiyorum, Yüzbaşı Faircross," diyor. "Bu, ders kitaplarında anlatılan bir intihar. Oldukça açık."

Uyuşmuş bir şekilde onaylayarak homurdanırım.

Elbette başka bir şey olması pek mümkün değil, ama yine de bulunduğumuz yeri düşününce olay yerini incelemekten kendimi alamıyorum.

Polislerin detaylara karşı aşırı gelişmiş içgüdüleri deyin, ama emin olmam lazım, lanet olsun.

Çünkü şu anda, yerden yaklaşık on beş metre yükseklikte,ilmek haline getirilmiş kadife kırmızı bir perdeye asılı duran bu kadına bakarken, lanet olsun, içim rahat değil.

Oh, başka birçok şey hissediyorum.

Bilmiyorum.

Belki de bu olay *bu evde* olduğu içindir, ama olmasaydı bile, bu karışıklık hakkında yine de lanet olası garip bir hisse kapılırdım.

Kadın kırklarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başında gibi görünüyor, koyu kahverengi saçları yeni yeni grileşmeye başlamış. Kısa boylu, biraz kilolu. Vücudu, malikanenin personelinin tipik kıyafeti olan sade mavi-beyaz çizgili üniformanın içinde gevşek bir şekilde asılı duruyor.

Aşağıda toplanmış, boyunlarını kırmak üzereyken sahneyi izleyen kadınlar da aynı şeyi giyiyorlardı.

Aynı önlük. Aynı kalın bej çoraplar. Aynı alçak topuklu deri ayakkabılar.

Hatta saçlarını sıkı, sade topuzlar halinde geriye çekmişlerdi.

Ölen kişinin yuvarlak, kare şeklinde bir yüzü var ve şişkinlikler oluşmaya başlamış olsa da derin gülme çizgileri var.

Boynunda, parlak kırmızı kadife kumaşın kıvrımının hemen arkasında görünen korkunç mor bir çürük var.

Kıyafetinin sadeliğine rağmen, tırnakları canlı bir kırmızı renkte boyanmış.

Odayı tekrar gözden geçiriyorum.

Büyük balo salonunun etrafındaki duvarlar, zeminden tavana kadar uzanan kadife duvar halıları ile kaplıdır. Bu halılar, durduğum yürüyüş yolunun önünden geçerek, geniş aralıklarla eşit mesafelerde yerleştirilmiştir. Kan gibi balo salonunun zeminine doğru akmaktadırlar.

Micah ve benim durduğumuz yerin köşesinden, kare şeklindeki yürüyüş yolunun hemen köşesinde, bir tanesi dikkat çekici bir şekilde eksik.

Ne olduğunu anlamak kolay.

Kız, yürüyüş yolunun korkuluğuna dayanmış, tavandaki sabitlemelerden perdeleri sökmüş, sonra da perdeleri yukarı doğru çekmiş. Bunu gece yarısı yapmış olmalı, çünkü şu anda saat sabah altı ve kızın görünüşüne bakılırsa üç ila beş saat önce ölmüş.

Perdenin bir ucunu üst yürüyüş yolu korkuluğuna bağlayıp, diğer ucunu da ağırlık yapmak için düğümlemiş olabilir.

Uç kısmı avizeye tam olarak takılana ve geri kalan kısmı ona doğru sallanana kadar kaç deneme yaptığını düşünmek istemiyorum.

O andan itibaren iş kolaylaştırdı. Düğümü çöz.

Ucu ilmek haline getir.

Atla.

Hayatını, lanetli bir soru ile geride bırakmak.

Neden?

Evin efendisi ve hanımına göre, evde çalışan genç hizmetçilerden biri işlerine başlamak için erken uyanmış. Balo salonuna girmiş, asılı duran kadını görmüş ve çılgılık atmış; bunun üzerine tüm ev halkı telaşla şehri aramaya başlamış.

Redhaven Polis Departmanı'na, yani.

Bana.

"Aman Tanrım, bu korkunç," Lucia Arrendell diğer tarafımda tıslayarak ince ellerini ovuşturuyor.

Aristokratik yüzü, dramatik bir sıkıntının karikatürü gibi bükülür. Sabahın bu erken saatinde bile, mükemmel makyajlı, koyu şarap rengi ipek bir bornoz giymiş, beyaz çizgili buz gibi sarı bob saçları o kadar sert ki, tüm telaşına rağmen neredeyse hiç hareket etmiyor.

O yüksek sesle burnunu çekerek koklarken, ben sadece ona bakıyorum.

"Düşünsenize, zavallı kız o kadar mutsuzdu ki, *buna* başvurdu. Tanrım. Ama biz çalışanlarımızın sigorta poliçesine her zaman ruh sağlığı teminatını da dahil ediyoruz. Anlamıyorum, keşke..."

"Sessiz ol," diye mırıldanıyorum.

"Düşünmeye çalışıyorum." Hava soğuyor.

Daha da soğuk.

Lucia Arrendell'in şımartılmış hayatında bu sözleri hiç duymamış olması beni şaşırtmaz. Kesinlikle, verdiği kırılgan nefesinden anlaşıldığı kadarıyla, ama kırmızı rujlu ağzını açmaktan başka bir şey yapamadan, arkasında duran, bordo kadife smokin ceket ve siyah ipek pijama pantolonu giymiş kocası, elini beline koyarak onu susturur.

"Haydi ama, canım," Montero Arrendell abartılı Clark Gable aksanıyla yavaşça konuşur. "Üzüldüğünü biliyorum, ama dedektiflerin işlerine odaklanmalarına izin ver, olur mu?"

Karısının başının üzerinden gözlerime bakar, sanki bana büyük bir iyilik yapıyormuş gibi.

Ne kadar uzlaşmacı ve yumuşak konuşsa da, o aşılmaz yeşil gözlerin arkasında ne olduğunu görüyorum.

Boş. Soğuk.

Beni ölçüyor.

Muhtemelen fiyatımı soruyor, bunu basından uzak tutmak için satın alınabilir miyim diye değerlendiriyor. Arrendell'lerin şu anda başa çıkmaları gereken küçük bir itibar sorunu var.

Oğullarının seri katil olduğu ortaya çıkmalı birkaç ay oldu ve teğmenimin yeni karısı neredeyse onun son kurbanı olacaktı. Ulysses ve suç ortağı Culver Jacobin, polis gözetiminde intihar ederek öldüler.

Ama dedikodular hala devam ediyor.

Aynı zengin aileyle bağlantılı iki intihar, sadece birkaç ay içinde? İnsanlar merak etmeye başlıyor.

Ben de dahil.

"Adını bir daha söyle," diyorum, Teğmen Lucas Graves ve Memur Henri Fontenot'un toplanan personelin arasından geçmesini izlerken. Sesleri uzak geliyor, ev personelinde ifade alırken tavanın uzak köşelerinden boş yankılar olarak geri dönüyor. "Ne zamandır burada çalışıyor?"

Lucia sinirli bir ses çıkarır, ama sonra kendini toparlar gibi görünür. "Cora, sanırım," der sessizce. "Evet, adı Cora'ydı, ben... ah

Tanrım, soyadı neydi? En lezzetli coq au vin'i yapardı ve benim için bu harika portakal çiçeği saç maskesini almayı hiç unutmazdı. Ah, isimleri hatırlamakta çok *kötüyüm...*"

Tamam.

Onun lanet olası yemeklerini ve alışveriş gezilerini hatırlayabiliyorsun, ama adını hatırlayamıyor musun?

"Lafayette," diye tamamlar Montero, ince siyah bıyığını parmağıyla düzeltir. Hala beni izliyor, gözünü kırpmadan, sanki bir cesaret oyunu oynuyormuşuz gibi. İlgilenmiyorum. "Ve sanırım onu uzun zaman önce işe almıştık? Nisan ayıydı, hatırlıyorum. Harika bir bahar günüydü. Şahinler uçuyordu."

Şahinler ya da tüm bu dikkat dağıtıcı detaylar umurumda bile değil. Her şeyi kafamın derinliklerindeki karanlık bir dosyaya kaldırıyorum.

Arrendell'lere karşı doğrudan bir yaklaşım sergilemenin faydasız olduğunu uzun zaman önce öğrendim. Yapılacak en iyi şey izlemek. Dinlemek. Satır aralarını okumak.

Sonra doğru anı, bir şeylerin ağzından kaçtığı anı beklemek.

Dürüst olmak gerekirse, bugün pek beklemek gerekmiyor.

Bu kadını bu duruma iten her ne olursa olsun, bunun intihar olduğuna şüphe yok. Cora Lafayette'i biraz daha inceledikten sonra iç çekip

başımı Micah'a doğru çeviriyorum.

"Henri ile birlikte gidip onu indirin. İlçenin adli tabibini çağırıp kimliğini teyit ettireceğiz, yakınlarına haber vereceğiz. Standart prosedür."

Micah kaşlarını çattı. "Otopsi sonuçlarını beklemek mi istiyorsun? Ölüm nedenini bilmek en azından biraz olsun içlerini rahatlatılabilir."

"Ben... evet." Ölü kadının ayaklarının yavaşça sallanışını izleyerek çenemi sıkıyorum.

Kapanış.

Bu kelime cehennem gibi acıtıyor.

Bu lanetli evde çok fazla ölüm var.

Bu yılın başlarında, bu ölümlerden birinin Lucas'ın kız kardeşi olduğu doğrulandı.

İlk kurban.

Celeste Graves'in sadece *kayıp* olduğunu kabul etmek zorunda kaldığı yılların ardından,

Lucas sonunda zavallı kız kardeşi konusunda ihtiyaç duyduğu kapanışı elde etti.

Ama o gece kaybolan tek kişi Celeste değildi.

Söylentilere göre Ethan Sanderson — birlikte büyüdüğüm, kardeşim gibi sevdiğim, Celeste'ye deli gibi aşık olan adam — ya onunla kaçmıştı ya da onu öldürüp kaçmıştı.

Ama ben gerçeği biliyordum.

Ethan, bana haber vermeden ya da kız kardeşlerini habersiz bırakarak asla kaçmazdı. Onu yeterince tanıyordum, sevdiği kadını asla öldürmezdi. Celeste öldü ve davası kapandı, ama soru hala cevaplanmamış.

O nerede?

Ethan'a ne oldu? Lanet olası sonuca

ne oldu?

En iyi arkadaşıma ne oldu? Peki ya ailesi? Ya...

Lanet olsun.

Onun adını düşünmeye kendimi zorlayamıyorum.

Bunca yıl geçmesine rağmen, onu özlemenin acısı hala taze. Sanki daha dün gitmiş gibi.

Hayır

Sanki onu daha dün uzaklaştırmışım gibi.

Ondan özür dileme fırsatım olmadı. Belki de hiç olmayacak. Geri dönecek mi bilmiyorum.

Bir parçam sessizliğimi bozmak istiyor. Lucia ve Montero'dan bu bilgiyi vermelerini, benim çok kişisel ve çözülmemiş gizemim hakkında bildikleri her şeyi anlatmalarını talep etmek istiyorum.

Redhaven, Kuzey Carolina'nın birinci ve ikinci belediye başkanları olarak yaptıkları tüm o büyük, kabarık konuşmalar, "*Oğlumuzun yaptıklarından dolayı ne kadar üzgün olduğumuzu kelimelerle ifade edemeyiz*" ve "*Vatandaşlarımızın yaşadığı korkunç olaylar için bu güzel kasabadan özür dileriz*" gibi laf kalabalığına rağmen, bence onlar biliyorlar.

Evet, saçmalık.

Oğullarının gerçekte ne yaptığını, gösterdiklerinden daha fazla biliyorlar.

"Kaptan?" Micah ısrar ediyor.

"Evet," diye onaylıyorum sonunda, başımı ona doğru sallayarak. "Git hadi. Bildir."

O keskin bir şekilde başını sallar ve u z a k laşır, parmaklarını dudaklarının arasına sokar ve Henri'nin dikkatini çekmek için balo salonuna doğru ısıklık çalar. Henri'nin başını kaldırıp, uzun boylu vücudunu kalabalıktan ayırıp kırmızı halı kaplı merdivenlere doğru yürüdüğünü izlerim.

Önce Montero'ya, sonra Lucia'ya uzun uzun bakarım. "Bay ve Bayan Arrendell, oğullarınız şu anda nerede?"

Bir an için, Lucia'nın çelik grisi gözleri nefretle neredeyse siyaha döner.

Maskesinin en ufak bir kayması... çünkü ikimiz de oğullarından *birinin* nerede olduğunu biliyoruz.

Toprakta. Sonsuza kadar.

Katil, kendisi de bir cinayet kurbanı.

Ve zamansız ölümü Raleigh Polisi tarafından gerçekleşti, yerel polis tarafından değil, ama rozetlerimiz o kadar da farklı değil. Onun bizim hakkımızda ne düşündüğünü anlamak zor değil.

Lucia Arrendell beni suçluyor.

Oğlunun ölümünden Redhaven polis ekibinin tamamını sorumlu tutuyor.

Yine de maskesini yerine takar, gülümsemesi soğur, bir kez daha büyük düşes, isimlerini hatırlamaya tenezzül etmediğı plebler ile konuşur.

"Biliyorsunuz, Şerif..."

"Yüzbaşı," diye düzeltiyorum. "Redhaven Polis Teşkilatı, ilçe şerifiyle bağlantılı değildir."

Dudakları ekşi bir şekilde seğirir, sonra donuk gülümsemesi geri döner. "*Kaptan*. Xavier Dubai'de, yeni bir emlak anlaşması yapıyor, biliyorsunuz. Ve

Vaughn... oh, bilirsin, o her zaman çok meşgul, annesini aramaya vakti yok. Kim bilir."

Evet, bunu bir süredir merak ediyordum.

"Aleksander ise, buralarda bir yerde olmalı. Bir dakika önce koridorda yanından geçtiğimi sanıyordum?" Lucia etrafına bakınarak büyük bir gösteri yapar, sonra sesini yükseltir. "Aleksander! Canım, buralarda mısın?"

Ben sadece şüpheyile ona bakıyorum.

Montero neredeyse sıkılmış görünüyor, bir karga gibi sessiz ve dikkatli bir şekilde bekliyor. Bugün Cora Lafayette'in cesedine bakarken gözlerinde özellikle tuhaf bir şey var. Henri ve Micah, tırabzana bağlanmış düğümlü perdeyi dikkatlice çözmeye çalışırken, ölü kadın sallanıyor.

Lucia dilini şaklatarak koridora bakar. "*Aleksander?* Çıkın ortaya. İkinizin de orada olduğunu biliyorum." İkisi mi?

Kız gibi bir kıkırdama ile cevabımı alıyorum.

Birkaç saniye sonra, üst geçitten ayrılan koridorun köşesinden sendeleyerek gelir.

Yalnız değildir.

Aleksander Arrendell, dünyadaki neredeyse tüm moda dergilerinin kapaklarını süsleyen kusursuz bir erkek portresidir. Özel dikim keten gömleği, son moda tasarımcı kot pantolonunun üzerine sarkmış, uzun platin sarısı saçları ustaca bir tarafa taranmıştır. Yüzü ince ve tilki gibidir. Ailesinde de görülen aynı olağanüstü yeşil gözleri, ürkütücü görünümünü tamamlar.

Aleksander ile pek fazla etkileşimim olmadı, ama bu küçük kasabanın geri kalanını tanıdığım gibi onu da görür görmez tanıyorum.

Kolunda duran kadın ise başka bir hikaye.

Onu o kadar iyi tanıyorum ki, kalbim dizlerimin üzerine çöküyor.

Rosalind Sanderson.

Kayıp arkadaşım Ethan'ın ve onun küçük kız kardeşi.

Adını zihnimde bile fısıldamaya izin vermediğim kadın.

Rosalind'i bu halde görmek çok acı verici, kemikli vücudundan yarısı düşmüş gümüş rengi dar elbisesi, dağınık bal sarısı saçları, bulaşmış ruju.

Aleksander'ın omuzlarına doladığı sağlam koluyla zar zor ayakta duran, ince topuklu ayakkabılarında neredeyse düşecek gibi. Koyu yeşil gözleri büyümüş ve odaklanmamış görünüyor.

Ama en çok dikkatimi çeken tırnakları.
Tırnakları, göz kamaştırıcı ve çarpıcı bir kırmızıya boyanmış.
Garip bir şekilde, ölen kadının tırnaklarıyla aynı parlak renkte. Bu bana hiç de normal gelmiyor.
İkisi de sendeliyor, açıkça sarhoş ya da kafaları güzel.
Uçmuşlar, sanırım, çünkü ikisi de sarkan cesede, izlememeleri gereken bir porno filmi gizlice izleyen iki genç gibi bakıyorlar.
İkisi de kahkaha krizine girip, kedi otu ile sarhoş olmuş kediler gibi birbirlerine sokulduklarında, yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.
Siktir.
Bir yanım Ros'u ondan koparıp hemen eve göndermek istiyor. Ama onu bir süredir görmedim.
Küçük kızım Nell bana kızıp, benimle tekrar konuşmak isteyene kadar Ros'un yanına "kaçtığından" beri görmedim.
Kaptanlığa terfi etmekle çok meşguldüm ve dürüst olmak gerekirse, kız kardeşiyle ilgili acı hatıralardan kaçınıyordum.
Lanet olsun, büyürken uzun bir süre Ros'u küçük kız *kardeşim* olarak gördüm.
Bir erkek böyle düşündüğünde, küçük kız kardeşinin Aleksander Arrendell gibi biriyle çıkması fikrini pek sevmez.
Kendi yaşında, iyi ve sıkıcı bir erkek seçemez miydi? Ayrıca, onda meydana gelen değişimi de hiç sevmiyorum.
Bu Ros değil.
Benim tanıdığım Ros, gözyaşlarına boğulmadan bir cesede bakamazdı.
Histerik değil.
O eskiden çok utangaçtı, neşe ve güneş doluydu, masum ve içine kapanıktı.
Karşımda duran kız daha çok Ros'un derisini giymiş bir yabancıya benziyor.
Annesi de bunu sevmeyecek, tabii Angela bunu biliyorsa. Lanet olsun, Ros Angela'nın tekrar hastaneye yattığını biliyor mu?
Saklayamadığım ekşi bir ifade takınmış olmalıyım. Çünkü Ros beni görünce sendeleyerek durdu.
Yüzündeki tüm renk kayboluyor ve gözleri bana bakarken genişliyor.
"O-ohhh," diye tereddüt ediyor. "Merhaba, Grant!"

"Ros," diyorum, onun benim küçük kardeşim olmadığını kendime hatırlatarak. Benim akrabam değil, yani ona bir şey söyleme hakkım yok, hele ki onun aşk hayatını yargılamak hiç yok.

Lucia dudaklarını inceltir. "Siz ikiniz kendinizi toparlayıp polis şefi ile konuşabilir misiniz? Yoksa başka bir partiye geç mi kaldınız?"

Aleksander şeytani bir şekilde sırıttı.

"Oh, hadi ama anne." Beni daha da kızdıran, yapmacık, kibirli İngiliz aksanıyla konuşuyor. Rosalind kıkırdıyor ve suçlulukla benden başka yere bakıyor. "Gelecekteki gelinine daha nazik davranmalısın."

Gelin mi? Ne gelini? Donup

kalırım ve ona bakarım.

"Gelinin mi?" Kendimi durduramadan tekrarlarım.

"Peki," Montero oğluna boğazını temizleyerek söyler. "Sanırım bunu aile içinde tuttuğumuz sürece, gençlerin küçük yaramazlıklarını affedebiliriz."

Rosalind dudağını ısırır, rujunu daha da bulaştırır ve Aleksander'a yaslanarak sol elini kaldırır.

Sarımsı turuncu ışıktaki altına gömülü büyük bir elmas, çekilmiş bir hançer gibi parıldadı.

"Dün gece bana sordu," diyor, küçük bir kızken büyük çocukların onayını ve sevgisini kazanmak için yalvaran halini hatırlatan aynı utangaç gülümsemeye. "Tabii ki evet dedim! Lütfen Ophie'ye henüz söyleme, Grant. O bilmiyor... ve biraz kızabilir."

Tabii ki kızacak.

Ophelia'nın küçük kız kardeşi *bu* aileyle mi karışıyor?

Ne dediğini anlamadan, neredeyse otomatik pilotta "tamam" diye homurdandım.

"Bekle. Dur biraz. Ophelia... Ophelia şehre geri mi döndü?" Nefesimi tutarak, içime bir yumruk yiyormuş gibi hazırlandım.

Sonra tam isabet eder. O

eski, tanıdık acı.

O acı verici kayıp, her zamankinden daha güçlü.

On yıl boyunca onsuz, işkence sehvasına bağlanmış bir adam gibi uzanan o *özlem* duygusu.

Ros dudaklarını yalar, hala cezalandırılmaktan korkan küçük bir kız gibi bana bakar.

"Evet. Bugün," diyor sessizce. Arkasında, Micah ve Henri, Cora Lafayette'in cesedini yavaşça Lucas'ın bekleyen kollarına indiriyorlar. "O

Raleigh-Durham'dan arabayla geliyor."

Oh, diye düşünüyorum, geçmiş yüzüme pirinç muşta yumruğu gibi çarparak yaklaşırken.

Oh, lanet olsun.

KÖTÜ BİR ANI (OPHELIA)

Yemin ederim, kiralık arabalar konusunda dünyanın en şanssız insanıyım.

En son arabam bozulduğunda, kısa bir tatil sırasında Pasifik Kuzeybatı'da manzaralı bir yol gezintisi yapıyordum.

Üstü açık güzel bir Lexus kabriyole kiralamıştım, böylece manzarayı keyifle izleyebilecektim, ama Montana'daki Heart's Edge adlı şirin bir yerin hemen dışında radyatör patladığında yüzüm dumanla kaplandı.

O zaman, Libby adında dost canlısı bir çiftlik kızının arabasına binip kasabaya gitme şansını yakaladığım için kendimi şanslı hissettim. Libby beni tamirciye bıraktı ve bu durumun o kadar sık yaşandığını, artık bunun uzaylıların işi olduğunu düşünmeye başladıklarını söyleyerek biraz dalga geçti.

Ancak bu sefer uzaylıların bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Bu sadece eski usul Redhaven şanssızlığı.

Ve şansım kesinlikle tükeniyor, çünkü kiraladığım Corolla, kasabayı çevreleyen vadiye inmeden önce son tepeyi tırmanırken tekliyor ve boğuluyor.

Bu şekilde eve dönmek garip.

Bu kasabayı yıllardır görmedim ve hayatımda olanlar olmasaydı, bir daha hiç görmemekten mutlu olurum.

Ama kader beni birbiri ardına kötü darbelerle buraya geri getirip duruyor.

İlk olarak, işimi kaybettim. Ekonomik durgunluk Florida'yı oldukça sert vurdu ve çalıştığım Miami hospis merkezi, bütçe kesintileri nedeniyle personel sayısını azaltırken "maalesef" bana işten çıkarma mektubu verdi.

Kız kardeşim Rosalind de telefonda çok tuhaf davranıyordu. Dalgın, kendinde değil, mesafeli, kaçamak.

Son görüntülü görüşmemizde, gözleri kan çanağına dönmüş ve sanki çok ağlamış gibi çökmüştü. Ama sorduğumda, sadece kıkırdadı, bana bakmaktan kaçındı ve iyi olduğunu yemin etti.

Hayır, bence iyi değil.

Kardeşimiz Ethan'ı kaybettikten sonra, Ros'un mücadelesini görmek çok zor geliyor. Bu beni çok korkutuyor.

Ethan'la ilgili eski anılar da sürekli su yüzüne çıkıyor, Emma Santos cinayet davasının ulusal haberlerde yer alması ve Arrendell'in, memleketimizdeki çözülmemiş Celeste Graves davası da dahil olmak üzere pek çok kızın ölümleriyle bağlantısı olması nedeniyle.

Bir de annem var.

Yerçekimi beni kontrolsüz bir şekilde yokuş aşağı kaymaya başlamadan önce arabayı yol kenarına çekip frenlere basarken bile gözlerim yanıyor.

Annem ölüyor.

Yine.

Ve bunu ikinci kez atlatabilir miyim, bilmiyorum. Onun hatırı için, atlatmak zorundayım.

El frenini çekip arabadan çıkıyorum, Ekim başındaki soğukta titriyorum.

Evet, çok uzun süredir Florida'da yaşıyorum. Kuzey Carolina'yı saran sonbahar soğuğu, Redhaven çevresindeki yoğun kavak ve çam ağaçlarının yapraksız dalları gibi, ince süveterimle kendimi çıplak hissetmeme neden oluyor.

Kaputu açıp içeriye bakıyorum.

Mekanikçi değilim, TikTok'ta araba konusunda bilgili bile değilim, ama en azından bu sefer hiçbir şeyin yerinden çıkmadığını söyleyebilirim. Göze çarpan, duman çıkan, kıvılcım saçan veya kırık bir şey yok.

Kahretsin.

En azından bu sefer radyatör hortumu olmadığını biliyorum.

Kaşlarımı çatarak ellerimi belime koyup tepenin aşağısındaki kasabaya bakıyorum.

Redhaven, sessizliğinde her zamanki gibi pitoresk görünüyor.

Her korku filminde gördüğümüz mükemmel Stepford köyü gibi, sonunda muhteşem kolonyal evlerin, huzurlu ormanların ve berrak gölün altında, masum insanları yutmaya hazır korkunç bir sır olduğunu keşfedersiniz.

Kan kırmızısı kökleri olan devasa bir ağacın altına gömülü bir cadı. Geceleri yamyamlara dönüşen kasaba halkı.

Ormanlarda yapılan ayinler, ritüeller ve şeytani kurban törenleri.

Ya da belki de sadece milyonlarca dedikodunun olduğu, her şeye burnunu sokan ve kendi iyilikleri için fazla paraya sahip tuhaf bir ailedir.

Karşı tepenin zirvesindeki görkemli karanlık evi gözlerimle taradıktan sonra, dikkatimi kasabanın kurucusunun görkemli heykelinin bulunduğu kasaba meydanına çeviriyorum.

Bir başka Arrendell, kim bilir.

Kasabaya inmek için sadece çeyrek mil yokuş aşağı yürümek gerekiyor ve sabahın bu saatinde Mort'un Garajı açık ve yaşlı Mort dışında boş olmalı. Onu mısır koçanı piposunun üzerinde uykuya dalmış, uyurken sandalyesini sallama kötü alışkanlığıyla sandalyesini geriye yatırmak üzereyken görebiliyorum.

Ama yürüyüşte dişlerimin takırdamaması için daha sıcak bir şey bulabilir miyim diye bagajı açtığımda, aşağıdan gelen yanıp sönen ışıklar dikkatimi çekti.

Kırmızı ve mavi ışıkları olan beyaz bir minibüs, Redhaven'ın dar Arnavut kaldırımlı sokaklarından hızla uzaklaşıp tepedeki otoyola çıkıyor, ardından iki polis arabası geliyor. Minibüs yaklaşırken, yan tarafındaki logoyu zar zor seçebiliyorum.

Raleigh County Adli Tıp. Oh, hayır.

Yine başlıyoruz.

Ruhum kara bir korku yığınınına dönüşür.

Yumruğumu göğsüme sıkıştırıp sertçe nefes alıyorum.

Hayır, hayır, lütfen geç kalmayayım.

Lütfen Miami'den Raleigh'e giden uç aktayken kanser annemi yemesin, *lütfen...*

Minibüs hızla geçip gider, ardından polis arabaları gelir.

İkinci arabanın sürücü koltuğundaki adamı gördüğümde kalbim farklı bir duygu ile düğümleniyor.

Aman Tanrım.

Onu çok uzun zamandır görmedim, yüzde yüz emin olamıyorum. Ama sanırım oydu.

Sanırım o Grant Faircross'tu.

Sadece geniş omuzları, koyu saçları, onu her zaman huysuz gösteren belirgin kaşları ve somurtkan bakışları görmüşüm.

Hayır, hayal görüyor olmalıyım.

Tüm bu anılar zihnime girip, unutmak istediğim insanları görmemi sağlıyor.

O Grant olamazdı.

Şu anda onu görmek kalbime ağır geliyor.

"O minibüste annen yok," diyorum kendime. İmkansız.

Mantıklı değil.

Onu arabaya bindirip götürmeden çok önce, kimsenin almak istemeyeceği o telefonu almış olurdum.

Polis arabaları geçerken, pratik şeylere odaklanmaya çalışıyorum.

Valizimi karıştırıp, normalde gecelik olarak kullandığım uzun kollu bir Henley tişört bulana kadar ve onu giysilerimin üzerine giyene kadar. Fazla bir şey değil, ama en azından tüylerim diken diken olurken rüzgarı kesiyor.

Bavulumu kapatıp bagajı çarparak kapattığımda, arkamdan bir motor sesi geldiğini fark ettim. Belki tanıdığım biridir ve beni şehre götürür. Yaklaşan aracın gürültüsüne doğru döndüm.

Tam o sırada, az önce yanımdan geçen polis arabalarından biri arkamda durur, yavaşça fren yapar ve park eder.

Gözlerimi kırptırıyorum.

...benim için geri mi döndüler?

Eh, zaten bu onların işi. Büyük şehir polislerine o kadar alışmışım ki, küçük kasabaların kişisel dokunuşunu unutmuşum.

Asla unutamayacağım şey, insan tankı gibi yapılı ve dağ gibi ağırlığıyla yürüyen bir adamın tanıdık vücut dili.

Kalbimi durduran o bakışını asla unutamam.

Grant Faircross, devriye arabasının direksiyonundan iner ve bir daha asla göremeyeceğimi sandığım o yavaş hareketli zarafetle kendini gösterir.

Aracın ağırlığı artık aşağıya doğru baskı yapmadığı için, araç en az bir inç yukarı sıçradı.

Tanrım.

Biz daha gençken, Grant tam bir duvar gibiydi, her zaman çok fazla yer kaplıyor ve hiç çaba sarf etmeden dikkatleri üzerine çekiyordu.

Şimdi ise geniş omuzlu ve kaslı bir kale gibi bir adam haline geldi, koyu lacivert üniforması sanki onun geniş göğsüne uyacak şekilde özel dikilmiş gibi görünüyor.

Aynı şey, kilometre genişliğindeki omuzlarına giydiği siyah Redhaven Polis Departmanı ceketine de geçerli.

Tek bir fark var.

Hatırladığım o demir gibi keskin, kibirli çene, koyu kahverengi sakalların vahşi bir şekilde uzamasıyla gizlenmiş, ağzının sert çizgisini çerçeveleyiyor. Derin ela gözleri, ağır, yıpranmış çizgilerle çerçevelenmiş, gizemli bir şekilde beni izleyen, parlak bir gün batımının son ışınları gibi görünüyor.

Tanıdık bir yüze eklenen tüm bu yeni kenarlar, bana ne kadar zaman geçtiğini hatırlatıyor.

Şu anda aramızda ne kadar mesafe olduğunu.

Nedense, kalbim umursamıyor.

Onu tekrar görmek, beni eskiden olduğum gibi sıska, dizleri çıkıntılı bir kız gibi hissettiriyor. Onun kalbime ne kadar kolay bir balyoz gibi vurabileceğini neredeyse unutuyorum.

Orada, kaybolmuş bir kedi yavrusu gibi ağabeyimin ve en iyi arkadaşının peşinden gidiyordum.

Grant'in taş gibi soğuk sessizliği, huysuzluğu, gizemliliği beni tamamen hipnotize etmişti.

Redhaven'daki kızların yarısı gibi, ben de onun gözünde sadece gitmek bilmeyen sıska bir cüce olarak görünen, ona ulaşabilecek sihirli kişi olacağımı düşünmüştüm.

Onu *bunun* için de nefret etmek istiyorum. Ama artık o kız değilim.

Artık kendi hayatı ve sorunları olan yetişkin bir kadını. Grant

Faircross'un beni fark etmesine ihtiyacım yok.

Ama o orada durup, kalın, kaba ellerini beline koymuş, rüzgârın çikolata rengi saçlarını hafifçe gümüş rengi bir tonla dalgalandırdığı halde bana bakarken, ben donup kalıyorum.

Hayran olduğumu itiraf edemeyeceğim için dilim tutuluyor. Şu anda bununla başa çıkamıyorum.

Her şey üst üste geldiği için kendimi camdan yapılmış bir heykel kadar kırılgan hissediyorum, bu çok fazla, çok erken. O sert bir kelime söylerse bir anda paramparça olmaya hazırım.

Ama o hiçbir şey söylemiyor.

Sadece devriye arabasının içine uzanır, ön panelden yıpranmış kahverengi bir kovboy şapkası alır ve başına takar.

Nefesim kesildi.

Ethan'ın şapkası.

Kardeşim çocukluğundan beri her yere o lanet şeyi takardı, kendisine çok büyük olduğunu hiç umursamadan. Sonra bir gün onu Grant'in kafasına taktı ve şöyle dedi: "*Eğer en iyi arkadaş olduğumuzu söylemeyeceksen, seni büyük pislik, en azından bu aptal şapkayı tak. Böylece aramızın iyi olduğunu anlarım.*"

Grant tek kelime etmedi.

Hiç etmezdi.

O adam duygusal konuşmalarda tek bir cümle bile kuramazdı.

Ama o aptal şapkayı takmıştı, evet.

Ve şimdi kafasında durduğunu görünce, geniş siperliği gözlerini gölgeliyor ve deri bandında hâlâ yıllar önce kaba, minik kelebekler şeklinde oyduğum turkuaz boncuklar var...

Gidiyorum.

Düşüyormuşum gibi hissediyorum, ağlamaya hazırım.

Grant tek kelime etmediğinde aslında *memnun* oldum.

Sadece yanımdan geçip gidiyor, adımları uzun ve tembel, korkunç bir kibir izi var.

Yani, hala ne kadar yer kapladığını ve en ufak hareketinde ne kadar güç barındırdığını bilen bir adamın havasını taşıyor.

O yanımdan geçerken nefesim kesildi.

Ciğerlerim nasıl çalışacağını hatırladığında, onun kokusunu bile alabiliyorum. Odun dumanı ve taze, temiz, topraksı bir erkeklik kokusu gibi. Kokusu beni çok uzun zaman önce yaşanan o tarif edilemez geceye geri götürüyor.

Grant'in göğsüne gömülmeyi hiç önemsemediğim, o beni tutarken, beni teselli ederken, çökmekte olan dünyamın yıkılmasını engellerken, gizlice yanıp tutuşup ondan saklandığım bir zaman.

O zamanlar, yanaklarımdan akan gözyaşlarımın tuzunu koklayamayacak kadar onun kokusunu içime çekmeme izin verirdi.

Sonra o gitti ve ben kasvetli şimdiki zamana geri döndüm.

Kollarımı kendime dolayarak, soğuktan daha derin bir ürpertiyle mücadele ediyorum.

Dönüp, Grant'in arabanın önüne ve açık kaputuna doğru yürüdüğünü izliyorum. Yükseltilmiş metal engel olmasına rağmen, o kadar geniş ki, Corolla'nın iç kısmına eğildiğinde, omzunun onu aştığını görebiliyorum.

Güzel.

"Hoş geldin Ophelia" bile demiyor.

Ama belki de beni terk ettiğim için hiç affetmedi.

Kaçacak mısın, Philia? Cevabın bu mu? Ethan'dan kaçmak mı?

O zaman geri dönme.

O sözlerle beni ilk kez öldürdüğü zamanki gibi hala canımı yakıyor. O günden beri onu görmedim.

Şimdiye kadar.

Ve ne kadar da üzücü bir manzara olmalı, Redhaven'a kuyruğumu kısıtırıp, sanki hiç gitmemişim gibi sefil ve küçük bir şekilde geri dönmüş olmam.

Eğer biraz olsun üzülmüşse de, bunu hiç göstermiyor.

Grant arabanın içinde bir şeyle uğraşıyor ve kaputun arkasından kaba, zımpara kağıdı gibi sesi geliyor. "Radyatör hortumu patlamış."

"Patlamadı. Kontrol ettim." Anında kaşlarımı çattım.

"Daha dikkatli kontrol etmeliydin," diye homurdanır. "Lanet şey hala sağlam gibi görünebilir, ama bir kez contası bozulursa hiçbir yere gidemezsin, Kelebek."

Of, şu takma ad.

Bu büyük aptal, tek bir kelimeyle hala beni incitebiliyor.

Sanki dün buradaymışım gibi.

Onun için ben hala ne yaptığını bilmeyen, istenmeyen bir takipçi gibi izlenmesi gereken, gözleri parlayan küçük kız kardeşim.

Ethan burada olsaydı, Grant'ın kafasına bir şaplak atar ve ona kelebek meraklısına daha nazik davranmasını söylerdi.

Ama Ethan burada değil.

Sadece hayaleti var ve aramızdaki sessizliği boğucu hale getiriyor.

Ben dilimdeki acıyla mücadele ederken, Grant Corolla'nın içinde bir şeyle uğraşıyor. Sonra doğrulup kaputu *gürültülü* bir sesle kapatıyor!

Araba tekerlekleri üzerinde zıplıyor.

"Bu sana bir süre yeter." Başını kaldırır ve okunması imkansız mocha rengi koyu ela gözlerini bana diker. "Mort'un evine gitmene yetecek kadar. Daha uzağa sürmem."

Teşekkürler baba, diye bağırmaya başlıyorum.

Bunca yıldır bir mektup bile göndermeden, *hala* benim patronum olduğunu düşünüyor.

Ama kendime tekrar hatırlatıyorum ki, artık yetişkin bir kadınıam. O küçük kız değilim.

Kesinlikle *Butterfly* değilim.

Ve o şımarık egoyu, diğer her şeyle birlikte geçmişte bırakmam gerekiyor. En azından bu sefer kalbimi kontrollü bir şekilde yıkmak yerine yardım ediyor.

"Teşekkürler, Grant." Zorla gülümsüyorum.

Bana bakışında çok garip bir şey var. Sanırım bazı şeyler asla değişmez.

Gerçekten ne düşündüğünü, ne söyleyeceğini, bir şey söylemeye tenezzül edip etmeyeceğini asla anlayamıyorum.

Daha gençken ve umutsuz romantizmden henüz kurtulmamışken, onun sessizliği bana her zaman çok gizemli gelirdi, bu şifreli sertlik nazik bir dokunuş için yalvarır gibiydi.

Şimdi ise sadece sinir bozucu.

O sessiz kalırken ne söyleyeceğimi bilememek.

Ama o yaklaşırken kalbim boğazıma kadar çıkıyor.

Aramızdaki mesafe yok oluyor.

Sanki benden ona uzanan görünmez bir kırmızı iplik var ve o yaklaştıkça gevşemek yerine daha da geriliyor, beni düğümler halinde sarıyor.

Önümde duruyor, şapkasının kenarından parlayan gölgeli gözleriyle bana bakıyor.

Güçlü omuzlarını silkmek üzereyken, ceketini çıkarır ve... bana uzatır?

Ne?

Ceketine aptalca bakıyorum.

Neler olduğunu, olana kadar anlayamıyorum. Oh.

Oh, kahretsın.

O... benim titrediğimi ve yeterince giyinmediğimi fark etti.

Bu da tamamen Grant'e özgü bir davranış.

Birine bağırmadığı zaman tek kelime etmeyen sessiz dev, ama bir şey yapılması gerektiğinde bunu hemen fark eder.

Arabamı tamir etmek gibi.

Beni sıcak tutmak gibi.

Kalbim parçalanırken tereddütle ceketini alıyorum.

Çılgın bir saniye boyunca parmaklarım onun parmaklarına dokundu.

Onun cildinin benimkine değmesi acı bir şekilde harikaydı. Keşke benim kanıma, sanki benim eksik bir parçammış gibi bağlanmasaydı, sonsuza kadar yok ettiğimi sandığım uykuda olan duygularımı uyandırmasaydı.

Tabii ki, ondan hiçbir tepki gelmiyor. Hiçbir

şey.

Ama şimdi, onun ceketini omuzlarıma geçirip kollarımı büyük kollarına sokarken, soğuktan daha fazlasıyla titriyorum. Onun kalıcı vücut ısısı ve baş döndürücü odun dumanı kokusuyla sarılana kadar ceket kendime yaklaştırıyorum.

Bu ceket o kadar büyük ki, neredeyse iki kez sarabilirim, kolları ellerimin çok ötesine uzanıyor ve eteği neredeyse dizlerime kadar iniyor.

Sanki onunla sarılmış gibiyim. Ama

aynı şey değil.

Artık bunu istemiyorsun, hatırladın mı?

Öyle mi?

Bunlar, şimdiki zamanda yaşamaya çalışan eski anılar.

Artık bana ait olmayan, kırık bir kız çocuğu aşkı. Ama ceketinin yakasından kokusu hala geliyor.

Göğsüm sıkışıyor.

Çok sıkışıyor.

Ve bu, Grant'in hiçbir uyarıda bulunmadan "Ben de onu hala özlüyorum, Ophelia" dediğinde hissettiğim acı patlamasına hiç benzemiyor.

Kahretsin, kahretsin.

Nefes alamıyorum.

Aynen öyle, nefesimi kesiyor.

Bu acı hatırlatma, onun yıllar önce bir arkadaşını kaybettiğini, benim ise bir kardeşi kaybettiğimi ve Ethan'ı asla geri getiremeyeceğimizi gösteriyor.

Sesi kaybeden bu sefer ben oluyorum. Dudaklarım açılıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Grant'e bakıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

Onun ifadesi hiç değişmiyor, ama ben... Lanet olsun, ağlamayacağım. Onun önünde, beş dakika bile geçmeden ağlamayacağım.

Yıllar önce gözyaşlarımı kuruttum ve her şeyi geride bıraktım, bu yüzden hala biraz gururum var.

Bana bırakmasına izin verdiği gurur.

Çünkü o hareket etmeye başlar başlamaz, artık o ela gözlere bakıp o devasa kayanın bir şey hissedip hissetmediğini merak etmek zorunda kalmıyorum.

Bu sözler, ne kadar içten olursa olsun, o kapalı ifadeyle uyuşmuyor.

Sadece bir kez görmek istiyorum.

Yüzünde *bir* duygu görmek istiyorum, Ethan'ın onun için bir anlam ifade ettiğini gösteren bir duygu.

Hayır, *benim* onun için bir anlam ifade ettiğimi.

Ama o çoktan yanımdan geçip gitti ve ben hiçbir şey göremiyorum.

Gidiyor, bu yüzden omzuma düşen, kalın ceketinin katmanlarından bile beni yakacak kadar sıcak ve ağır eli beklemiyorum. Bu sakinleştirici ağırlık, içimde kıvranan tüm o korkunç şeyleri yatıştırıyor, onları bastırıyor, bastırıyor, *bastırıyor*, ta ki beni titretmeyi bırakana kadar.

"Bu sabah anneni ziyaret ettim," diyor Grant. "İyi görünüyor. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

"Onu görmeye mi gittin?" Yutkunuyorum, şaşkınlığımı bir şekilde atlatıp sesimi buluyorum.

"Sadece komşuluk yapıyorum." O nazik el çekildi.

Kalbim gırtlığımda, çok hızlı bir şekilde dönerim ve onun devriye arabasına doğru yürüdüğünü izlerim. Geniş omuzları adımlarının ritmiyle sallanır.

Bunca yıl sonra Grant'in annemle birlikte burada olduğunu düşünmek çok garip.

Ben değil.

Ama kaçan bendim, değil mi?

Yine de, şu anda sefil bir şekilde ağlamaya çok yakınım - bu sefer rahatlamış bir şekilde, çünkü adli tabibin minibüsünün annemi götürmediğinden eminim.

"O zaman kim?" diye soruyorum zayıf bir sesle. "Adli tıp aracı, demek istiyorum."

Grant devriye arabasının yanında durur, bir elini sürücü kapısına, diğerini arabanın tavanına koyar ve bana doğru bakar.

"Büyük evdeki hizmetçi." Beni geçip, Arrendell evinin keskin hatlarını gösterir. "İntihar."

"Oh, bu çok korkunç! Ailesine çok üzüldüm." Grant yine hiçbir şey söylemez.

Sadece gergin bir an boyunca bana bakar, sonra arabasına biner.

Motor çalışır ve devriye arabası geri geri gider, sonra U dönüşü yapıp yola çıkar.

Böylece, zavallı ölü kadının bulunduğu minibüsü takip ederek şehirden uzaklaşır.

Beni yol kenarında, kötü hayalet anılar ve onun bir daha kırmaması gereken bir kalple yalnız bırakarak.

Soğuk içime işleyip kemiklerimi uyuştururken, tepedeki zarif eve dönüp onun gizeminden nefretle bakıyorum.

GÜNÜ GÜNÜNE (GRANT)

Kahretsin, ona söylemeliydim.

Redhaven Polis Karakolunun harap küçük ofisinde masamda kambur oturmuş, Cora Lafayette davasının evraklarına bakıyorum. Kalemim yarısı doldurulmuş rapora huzursuzca vuruyor.

Sadece notlarımı tamamlamam gerekiyor. Adli tabibin raporunu aldığımızda, bu dosyayı kapatabiliriz. Sadece beş dakika falan sürer.

Ama bunun yerine, bu konuyu düşünmeden edemiyorum. Ona söylemeliydim.

Ophelia'ya, küçük kız kardeşinin lanet olası Aleksander Arrendell ile nişanlı olduğunu söylemeliydim.

Ama bunu yapamadım.

Onu ilk kez gördüğümünden beri, lanet olsun, kaç yıl oldu?

Üniversiteye hazır olduğu anda Redhaven'dan ayrılıp, başka bir eyaletteki hemşirelik okuluna gidip bir daha geri dönmemesinden bu yana çok uzun zaman geçti.

On yıl.

Zayıf, çevik ve inatçı bir kız hatırlıyorum, dansçının narin yapısı ve bulldogun kararlılığıyla.

Kelebek.

O zamanlar öyleydi, içki içecek yaşta bile değildi ve sevimli bir baş belasıydı, bedeninden daha büyük bir tavrı vardı.

Geri dönen Ophelia ise bir yabancı ve tam bir kadın.

Ve o kadın, özellikle annesinin kanseri nüksettiği için, başa çıkabileceğinden daha fazla sorunu kapısına bırakmamı istemiyor. Muhtemelen bu yüzden Ros henüz ona itiraf etmek istemedi.

Kız kardeşini tanıdığına güvenmeliyim.

Doğru yeri ve zamanı bilecektir.

Önemli olan, bunun *benim* işim olmaması.

Zaten daha fazla zarar vermeden gerçeği söyleyebileceğimi sanmıyorum. Kahretsin, Ophelia'yı gördüğümde onu neredeyse tanıyamadım, zaman ve büyülenmeyle değişmişti.

Bir şekilde, o kızsı özellikleri sofistike bir zarafete dönüşmüştü, ama ağzı eğri, kırmızı ve tatlı olduğunda yüzündeki buz gibi mükemmellik soğuk olamazdı.

Evet, *ağzına* baktığım için kendimi lanetliyorum.

Başını bir tarafa eğip, sanki her an gülecekmiş gibi yanağını ısırma alışkanlığı var. Soğuk Ekim rüzgarı, bal sarısı saçlarını dağınık bir buluttan, etrafında dalgalanan tutamlara dönüştürdü. Güneşin vurduğu yerlerde altın gibi parıldıyorlardı, tüm saçları paltomun yakasına takılmıştı.

Sonra o geniş yeşil gözleri var, yaşla birlikte açılı, yumuşak ve daha bilge hale gelmiş, ama yine de çok masum.

Hala o kadar tanıdık ki, o keskin bakışların ardındaki keskin zekayı fark ettiğimde yüzüme bir tokat gibi vuruyor.

O buraya geri döndüğünde, uzak bir anıdan çok daha fazlası oluyor.

Ve hala bir bakışıyla kalbimi ele geçirdiğine inanamıyorum.

Ethan burada olsaydı, ağzıma bir yumruk atar ve gözlerimi ve kirli ellerimi küçük kız kardeşinden uzak tutmamı söylerdi.

Muhtemelen haklı olurdu.

Zaten benden nefret ettiğinden eminim.

Buna hakkı var.

Ayrılmamızdan sonra, ben de kendimi sefil, acımasız, antisosyal bir pislik olarak görürdüm.

On Yıl Önce

"Bana söylemediğin bir şey var."

Bu kadar zayıf bir kız olmasına rağmen, Ophelia her zaman bir ayna kadar algısı güçlü olmuştur.

Bazen ona nasıl her şeyi bildiğini sormak istiyorum. Ama sorarsam yüzüme bir tokat atacağını düşünüyorum.

Annesinin verandasında oturuyoruz. Ethan ortadan kaybolduğundan beri bu bir alışkanlık haline geldi.

Neredeyse on yıl oldu.

O ilk kaybolduğunda pek bir şey yapamadım.

O zamanlar yirmi yaşındaydım, hala üniversitedeydim ve Redhaven Polis Departmanı'na girmek için çalışıyordum. Ondan sonra, sadece bir çaylaktım. Uygun bir rozet almaya kadar çalıştığım süre boyunca, aynı alışkanlığı yıllarca sürdürdüm.

Sandersonları kontrol etmem gerekiyor.

Angela'ya, küçük Ros'a, Ophelia'ya, nasıl başa çıktıklarını görmek için. İyi olduklarından emin olmalıyım.

Ethan da böyle isterdi.

Bence onları gözetmemi isterdi, her ne kadar bu konuda bana sonsuz bir şekilde sataşp aptalca gülse de.

Ayrıca, kaç yıl geçerse geçsin, cevap bulamadan onu aramayı asla bırakmayacağımı da bilirdi.

Ophelia'ya nihayet bir ipucumuz olduğunu ve yeni bir sürü sorumuz olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden veranda sandalyeme çöküp biramın kapağını açıyorum.

Bana bakar, iç çeker ve buzlu çayını alır.

"Bütün akşam orada oturup somurtacak mısın?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sadece biramı içiyorum, Kelebek. Kes sesini."

Gülüyor.

"Bunu böcekler için mi giydin, yoksa şarkıları gerçekten sevdiğin için mi?" Göğsüne ve giydiği tişörtlere doğru başımı sallarım.

"Yeni albüm harika! Sembol sadece eğlenceli bir bonus," diyor.

Lanet olsun, bu kıyafet ona çok yakışıyor. Bu gece, Milah Holly'nin son albüm kapağının baskısı olan büyük beden bir tişört giyiyor. Siyah bir arka plan üzerinde, sanki uçan bir ruh gibi yayılmış mor bir kelebek var - tabii beceriksiz bir pisliğin eli tarafından ezilip lekelenmemiş olsaydı.

Ben Holly'nin müziğini anlamıyorum, ama otuz yaşın altındaki neredeyse tüm kızlar, şarkıcı kırık kalpler, saf aşk ve eşsiz derecede berbat bir pislik tarafından kötü olmaya zorlanan iyi kızlar hakkında baladlar söylediğinde anlıyor.

"Yine çok gizemlisin. Hadi, bu sefer ne var?" Sabırsızca homurdanır, çayını yudumlar ve bardağı aramızdaki küçük masaya sertçe bırakır. Akşamın gölgelerinde, gözleri yeşil ateşböcekleri gibidir, mavi gölgeli arka bahçesindeki çimlerin ve ağaçların üzerinde dans eden küçük parlayan böcekler kadar parlaktır. "Yeni bir şey mi buldun? Ethan'la ilgili, yani?"

Kahretsin, iyi işlerin cezasız kaldığına dair ne derler? Omuz silerken bu kızın medyum olup olmadığını merak ediyorum. Doğrusu, biraz utanıyorum.

Ethan'ın üç yıldır nereye gittiğini bulmak için deli gibi uğraşıp, sonunda hiçbir şey bulamayınca nasıl utanmayayım ki?

Celeste Graves ile kaçtıysa, onunla kavga ettiyse ve...

hay

ır. Böyle bir şeyi düşünemem.

Bu günlerde kasabanın yarısı böyle düşünüyor.

Aralarında bir şeyler olduğunu ya da ona takıntılı olduğu için kafayı yediğini. ve ikisini de ortadan kaldırdı.

Hayır, Ethan'ı tanıyordum. Hayatının yarısını ona hayranlıkla geçirmişken ona bir saç teli bile dokunamazdı, o öyle bir adam değildi.

Katil mi? Çılgın bir tutku ya da kıskançlık anında bile mi?

Hayatta olmaz.

Bana göre sadece iki seçenek var.

Birincisi, Ethan duygularını itiraf etti ve kız da aynı şekilde karşılık verdi.

Kimseye haber vermeden mutlu olmak için birlikte bir yere kaçtılar.

Ya da hiçbir yere canlı ulaşamamışlardır ve Ethan'ı bulursak, bu hiç de mutlu bir son olmayacaktır.

Ondan geriye kalanlar olacak. Belki Celeste Graves de öyle.

Yine de, notu bulmak bu kadar uzun sürmemeliydi.

Ophelia'ya bundan bahsetmek istediğimden emin değilim. Neden neden onu bulunmasını istemiyormuş gibi sakladığını anlayana kadar.

"Hey." Ophelia bacaklarını sallıyor. Ayakları yere bile değmiyor. O her zaman kısa boyluydu ve sanırım bu değişmeyecek. "Sen bana sırrını söylersen ben de sana benimkini söylerim."

"Ciddi misin?" Ona sert bir bakış attım. "Biz 'seninkini gösterirsen benimkini gösteririm' diyecek yaşta değiliz."

"İğrenç olma, Grant." Kızın yüzü kızardı.

"Mm-hmm." Bir yudum bira içtim. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Hayır. Önce sen."

Yavaşça başımı salladım ve bahçenin ötesine, ona bakmadan. Verandanın ötesinde, gökyüzü berrak ve masmavi, yıldızlar gecenin içinde çiller gibi parlıyordu.

"Haberin iyi mi, kötü mü?"

"Evet. İyi."

"O zaman önce sen söyle. Bir kez olsun iyi bir haber duyalım."

Zaten bekliyorum ki, ince bir yumruk koluma vuruyor. "Sadece bana söylemekten kaçınıyorsun. Sana söylersem, sen de bana söyleyeceğine söz ver."

Derin bir nefes alıyorum. "Sen lanet olası bir veletsin." "Göt herif."

"Serseri."

"Sikik."

"O ağızla anneni öpüyor musun?" diye homurdanırım. Bunu söylerken, ona bakmadan edemiyorum.

Evet.

Her zamanki gibi bana öfkeyle bakacağını düşünürüm, ama hayır.

Bu gece yüzünde çok tuhaf bir ifade var. Cildi yine yumuşak ve pembe, sanki gün batımıyla birlikte kaybolan yaz sıcaklığı onun içine girmiş gibi.

Annesini öptüğünü bildiğim o dudaklar dolgun ve kırmızı, dudakları aralık ve beni bakarken yakaladığında sertçe başka yere bakıyor.

Ben de bunun ne kadar yanlış olduğunu bildiğim için gözlerimi kaçırıyorum. O Ethan'ın küçük kız kardeşi. En büyük yasak meyve.

Otuzuma basmak üzereyken, onun ağzına ya da vücudunun herhangi bir yerine bakmamam gerektiği kesin, ama ben buradayım çünkü kayıp kardeşi —*hala da* öyle—en iyi arkadaşım *olduğu için* buradayım.

"Annemle ve istediğim herkesle öpüşürüm," diyor kibirli bir şekilde. "Tanrım. Umarım Florida'da senden daha iyi erkekler vardır."

"Florida mı?" Kaşlarımı çattım. "Orada ne var ki?"

"Miami Üniversitesi," diyor zaferle, bana bir bakış atarak. "Hemşirelik diplomam için tam burs aldım. Mektup birkaç gün önce geldi."

Göğsüm soğudu.

Ona inanamadan bakıyorum.

Sanki beynim kafatasımın içinde küçülüyor, dünyam gittikçe küçülüyor ve karanlıklaşıyor.

"Philia, sen... Redhaven'dan ayrılıyor musun?"

"Evet." Ophelia dudaklarını inceltip bana sert bir bakış atıyor. "Benim adıma mutlu olmaya çalışabilirsin, biliyorsun."

"Tebrikler," diyorum sertçe. "Neden gidiyorsun ki? NC State sana yetmiyor mu?"

"Ne önemi var?" diye karşılık veriyor. "Tanrım, Grant, bir kez olsun... biraz nazik olamaz mısın?"

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun, Kelebek," diye hırladım. "Sen ve ben, onu hala arayan tek kişileriz. Annen bile vazgeçip o süslü mezar taşını diktirdi. Ve şimdi sen gidiyorsun? Lanet olsun, öylece kalkıp gidiyorsun?"

O yüzünü buruşturunca neredeyse sözlerimden pişman oldum. Neredeyse.

Çünkü göğsüme saplanan o kıvrımlı hançer, sözlerimi yumuşatamıyor.

"Hayatımı Ethan'ın etrafında geçiremem!" diye bağırır. Kızdığında parlar, yıldırım gibi ışıldar, içinden dışına doğru titrer. "Sence o bunu ister miydi, Grant? Sence gerçekten tüm hayatımı askıya alıp onu aramaya devam etmemi ister miydi?"

"Birisi yapmak zorunda. Biz yapmazsak, *kim* yapacak?"

Lanet olsun, sesimin yükselmesini engelleyemiyorum.

Elimle bira kutusunu yüksek bir sesle içe doğru ezip, teras masasına bırakıyorum. "Bak, sırf aramamızı istemedi diye, aramamamız gerektiği anlamına gelmez."

Ophelia bana bağırmaya başlar, sonra birden durur, keskin bir hareketle durur ve mermer gibi büyük ve parlak gözleriyle bana bakar.

Yüzündeki renk kaybolur, altın rengi saçlarının ışığıyla karşılaştırıldığında bembeyaz kalır. "... onu aramamamı söyledi de ne demek istiyorsun?"

Kahretsin.

Ben ve benim koca ağzım.

İç çekerek, kendimi sandalyeye gömmek istercesine geriye yaslanıyorum. Mobilya altımda gıcırıyor ve gözlerimi kapatıp kendimi hazırlıyorum, sonra üniformamın ceketinin cebine uzanıp, buruşuk bir kağıt parçası çıkarıp ona uzatıyorum.

Titrek parmaklarla kağıdı alır.

Kağıdı açıp üzerine karalanmış el yazısını incelerken kaşları çatıldı ve yavaşça yüksek sesle okudu.

"Beni burada bulacağını biliyordum. Beni arama Grant. Eğer bunu bulduysan, ben çoktan gitmişimdir. Yapmam gereken bir şey var, sonuçları umurumda değil." Nefesi kesilir ve parmak eklemlerini ağzına bastırır. "Bu... bu Ethan'ın el yazısı, bunu nereden...?"

"Where the Wild Things Are'in eski bir kopyasının içine sıkıştırılmıştı. Çocukken size okuduğum kitap," diye isteksizce itiraf ettim. "Orada bırakmış olmalı, çünkü aramamın biraz zaman alacağını biliyordu ve o zamana kadar bir terslik olursa çoktan gitmiş olacaktı. Kitabı, bebek sahibi olmaya çalışan teyzem ve amcama vermek için çıkardım. Onlar da çocuklarına okuyabilirler diye düşündüm ve o şey birdenbire düştü."

Dudaklarını hareket ettirip yüksek sesle yutkunur. Gözleri parlar.

"Yani o... bizi gerçekten terk mi etti?"

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Bu Ethan'ın el yazısı, tamam, ama ..." Yavaşça başımı salladım. "Bu işte bir terslik var, Philia. Bizi tek kelime etmeden terk edeceğine inanamıyorum. Sen de biliyorsun. Lanet olsun, biliyorsun. Hayallerindeki kızla kaçmaya niyetli olsaydı, bize nerede olduğunu söylerdi."

"Ne... ne diyorsun sen?"

"Orada bir tür mesaj var, ben... Lanet olsun, bilmiyorum, tamam mı? Deli gibi konuştuğumu biliyorum."

"Her zamanki gibi pislik gibi konuşuyorsun ama deli gibi değil. Hiç de değil." Sesi çok zayıf, başı eğik. Karanlıkta yüzünü göremiyorum ama kalın sesi ağlamamak için çabaladığını gösteriyor. "Bunu bana neden gösterdin ki? Anlamını bilmiyorsan neden gösterdin?"

Göğsümdeki bıçak daha da derine

batıyor. "Bilmiyorum."

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun!" diye bağırıyor ve başını kaldırdığında, ağlamamaya çalışmıyor, yanaklarından akan gözyaşlarını saklıyor.

"Ophelia," diye deniyorum, ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Bir saniye boyunca bana öfkeyle bakar, sonra mektubu bana doğru fırlatır.

Rüzgar lanetli kağıdı yakalar ve onu aramızdaki masanın üzerine uçurur, bu lanetli şeyi. "Yani sen... bana bunu atıp

bana atıp tüm bu eski anıları neden gündeme getiriyorsun? Gitmemem için mi? Hayatımı yaşamak yerine Ethan'ın hayaleti peşinde koşmaya devam etmem için mi?"

Neredeyse geriye doğru sallanıyorum.

Kalbime bir av tüfeği atışı bile bu kadar acı vermezdi.

"Hayır, lanet olsun!" diye karşılık veriyorum ve lanet olsun, bağırmmaya çalışıyorum ama o bunu benden çıkartıyor. "Yapma. Onu bırakma, tamam mı? Tek istediğim bu, tek istediğim şey bu."

"Sırf üniversiteye gitmek istiyorum diye kardeşimi vazgeçtiğimi düşünüyorsan..." Ophelia ayağa kalkar. İnce vücudu enerji ve öfkeyle titrer, o kadar şiddetli titrer ki gevşek gömleği vücuduna çarpar, gözleri öfkeyle parlar. "Beni hiç tanımıyorsun, Grant. Gidiyorum. Gidiyorum ve beni durduramazsın."

"Hiç denemedim," diye hırlıyorum, ayağa kalkarak. "Git. Lanet olası Florida'ya git. Aileni terk et." *Beni terk et*, demiyorum, hala o acı sözlerin tadını damağımda hissediyorum. "Kaçacak mısın, Ophelia? Cevabın bu mu? Ethan'dan kaçacak mısın?" Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O zaman git. Defol git buradan ve bir daha dönme."

Bunu kastetmedim.

Hiç de öyle demek istemiyorum, ama Ophelia Sanderson'ı bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi göğsümde ani bir panik yaratıyor.

Bunun nedeni, onun da kardeşi gibi ortadan kaybolacağına dair çılgın bir déjà vu yaşamam mı, yoksa gerçekten onun gitmesini istemem mi, bilmiyorum...

Hayır.

Bu saçmalığı düşünemem.

Zaten ağzımdan laf kaçırdım, o kadar ki kıkımdan çıktı. Ophelia'nın gözleri büyüdü.

Anında bir acı hissediyorum, bu gözyaşlarının sadece Ethan için olmadığını, onu acımasızca yaraladığım için olduğunu biliyorum.

Sonra öfkeyle kapanır, ağzı inatçı bir kararlılıkla sabitlenir.

"Peki," diye keskin ve soğuk bir şekilde cevap verdi. "Gideceğim. Geri dönmezsem, senin gibi sinirli pisliklerle uğraşmak zorunda kalmam. Defol git Grant. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Aynen böyle.

İnan bana, bunu hak ettiğimi biliyorum.

Birkaç acımasız sözle kalbimi parçaladı ve beni çok korktuğum aynı kadere mahkum etti.

Ama ben bir şey söyleyemeden, arkasını dönüp gitti, evinin arka kapısından geçip mutfağının altın rengi ışığına daldı.

Onu artık göremeyeceğim ve yalnız kalacağımdan önce, bol kelebek desenli gömleğinin son bir vuruşunu gördüm.

Uzun bir süre, olduğum gibi devasa bir aptal gibi orada duruyorum.

Gece, cırcır böcekleri ve kurbağaların uğultusuyla doludur, tüm dünya benim acıma ve aptallığıma kayıtsızdır.

Gitmem gerektiğini biliyorum.

Burası artık benim evim değil, çocukluğumdan beri ikinci evim olsa da.

O anılarım artık benim için bir işkence odası olsa da.

Sandersonların oturma odasında geç saatlere kadar film izlerdik, Ethan ve ben yerde bağdaş kurup yüzümüzü televizyona yapıştırırdık. Kötü bir canavar filmine yapışır ya da her zombiyi vurmaya çalışırken kumandalarımızı sıkıca tutardık.

Ophelia yatma saatini çok geçtikten sonra gizlice aşağı iner, kanepede kıvrılır, kırmızı kelebekli battaniyesini göğsüne sıkıca sarılır ve küçük bir diken gibi bize yapışırdı.

Arka bahçede yuvarlanırdık. Mülkün sınırındaki ormanda birbirimizi kovalardık, hayalet hikayeleri anlatır, birbirimizi aptalca çocukça şeyler yapmaya cesaretlendirirdik.

O zamanlar üçümüz ayrılmazdık. Dünya mantıklıydı.

Ethan ortadan kaybolduğunda, bizi bir arada tutan yapıştırıcı gerçeklikle birlikte parçalandı ve bu kaos, benim aptal kafamı döndürüp durdu.

Arkamda ekran kapısı gıcırıyor ve ben dönüp bakıyorum.

"Ophelia..." Ama o değil.

Angela Sanderson arka verandaya çıktı, hareketleri yavaş ve zarifti.

O, yaşlı Ophelia'nın tıpatıp aynısı, zarafet ve güzelliği daha ölçülü, onurlu ve tecrübeli bir şeye dönüşmüş.

Ophelia'nın parlak yeşil gözlerinin aksine, annesinin gözleri yumuşak, şefkatli kahverengidir. Hala sarı saçlarının üzerine bir fular takıyor

Eskiden, kanserle mücadele ederken kemoterapiden dolayı saçlarının dökülmesini gizlemek için takardı, ama şimdi bu, Angela'nın görünüşünün bir parçası, mütevazı bir simgesi gibi.

Bana bakıp iç çekerek gülümsediği zamanki nazik gülümsemesi kadar tanıdık. "Yine kavga mı ediyorsunuz? Ne yazık ki, son zamanlarda ikiniz su ve yağ gibisiniz."

"Sanırım öyle, hanımefendi." diye mırıldanıyorum, iniltiye dönüşen bir sesle.

Gülümsemesi yüzünde kalan Angela, yanımda durur, ince ellerini önünde birleştirir ve geceye bakar. Soluk teninde soluk ay ışığı parlar, gece sesleri uğuldamaya devam eder.

"Sorununuzun ne olduğunu biliyor musunuz? İkiniz de."

"İkimiz de kendi iyiliğimiz için fazla gevezeyiz, hanımefendi?"

"Bazen," diye itiraf eder, biraz mizah katarak. Beni yan gözle bakar, her şeyi biliyor gibi. "Asıl sorun, ikinizin de birbirinize gerçekte ne düşündüğünüzü söylememeniz."

"Ben..." Öksürdüm.

Oh, kahretsin. O kadar açık mıydım?

Boğazımı temizleyip, çok çabuk başka yere bakarak gece gökyüzüne bakıyorum.

"Evet. Sanırım bu bir sorun. Ama artık çok geç. O kararını verdi ve gidiyor."

"Gitmek asla gerçekten *gitmek* değildir, evlat. Geri dönecektir. Bahar tatili, Noel, benim kızım beni bu kadar özletmezdi." Angela koluma hafifçe vurur. "Aranızı düzeltme şansın olacak. Ama Grant?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim," diyor Angela sıcak bir şekilde, gözleri parıldayarak.

"Oğlumdan asla vazgeçmediğin için."

Bu beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki ne diyeceğimi bilemedim, boğazım düğümlenirken saygıyla başımı salladım. "Elbette, hanımefendi. Ethan benden vazgeçmedi."

Angela sadece gülümser, kolumu sıkar ve içeri girer, beni yalnız bırakır.

Daha fazla kalmayacağım.

Burası benim evim değil ve uzun zamandır gerçekten ait olduğum bir yer de değil.

Bu yüzden evin yan tarafına doğru dönüp devriye arabama biniyorum.

Arabayı sürerken, en üst kattaki pencerede bir ışık görünüyor. Bir saniye için onu görüyorum.

Perdenin önünde duran incecik silueti beni yakaladı ve kalbimi esir aldı.

Hayatımın en uzun on saniyesinde onu içime çekiyorum, sonra kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum, arabamı garajdan çıkarıp, kızarmış ve bulanık gözlerle eve doğru yola çıkıyorum.

Şimdiki zaman

O GECE onu son kez gördüğüm geceydi.

Bugüne kadar.

En kötüsü, Angela yanılmıştı. Ophelia, ayrıldığı günden beri Redhaven'dan dış tedavisi gibi kaçıyordu.

Bunun yerine, annesini ve Ros'u tatil ve bayramlar için Florida'ya götürdü. Ophelia her zaman böyle ters biriydi, ama sözlerimi bu kadar kelimesi kelimesine alacağını hiç düşünmemiştim.

Ama belki de bugün fazla kafama takıyorum.

Benim ağzımdan çıkanlar daha fazla zarar vermeden de, bu kasabadan uzak durması için yüzlerce yürek parçalayıcı nedeni var.

Çok fazla kötü anı var.

Bu kasabada gerçekten çok fazla ruhsal çürüme var.

Bazıları bunu havada hissedebiliyor. Akıllanıp, Redhaven'ın onları yutmasını beklemek istemediklerini anlıyorlar.

"Hey, Cap?"

Henri'nin sesi beni düşüncelerimden koparır. Gözlerimi kırıştırarak, raporumdan başımı kaldırdığımda önümde bulanıklaşan harflere odaklanırım. "Ne?"

"Bana bağırmana gerek yok, *mon capitan*," diye alaycı bir şekilde Fransız Kreol aksanıyla cevap verir, sıratarak, benim hırlamamdan hiç rahatsız olmamış gibi. Dağınık kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırır. "Sadece neden hala burada olduğunu merak ediyordum, hepsi bu. Nell'i okuldan almaman gerekmiyor mu?"

"*Siktir*. Tamamen unutmuşum." Ayağa fırlarım, sandalyenin arkasından ceketimi alırım ve ceketimin olmadığını fark ederim — Ophelia'ya vermiştim. "Evet. Gitmem lazım. Teşekkürler, Fransız."

Onun yanından geçip kapıya doğru yöneliyorum. Sesi peşimden geliyor. "Sen de kendine iyi bak, Kaptan Grump."

Cevap verme zahmetine girmedim.

Neden tüm ekip bunu yüzüme vurmaya sevir
bilmiyorum. Lanet olsun, o kadar da *huysuz* değilim.

Sadece, açıkça söylemek daha iyi olduğunda, lafı dolandırarak zaman kaybetmem.

Devriye arabama binip, Redhaven'ın dolambaçlı arnavut kaldırımlı sokaklarında, okul çıkış saatlerinde 20 mil hızla zorlu bir tempoda ilerliyorum.

Yolda, yaya geçidi görevinde olan Lucas Graves'i geçiyorum. Muhtemelen geçerken bana attığı kötü bakışları hak ettim. Herkes bu vardiyayı almaktan nefret eder, ama birinin yapması gerekir.

Ancak, şu anda dersleri biten hamile bir eşi olduğunu düşünürsek, muhtemelen başka bir yerde olmayı tercih ederdi. Trafik yönlendirerek, miniklerin evlerine yürüyebilmelerini sağlamakla uğraşmak yerine.

Redhaven'ın tüm K-12 sınıflarının bulunduğu kırmızı çatılı, C şeklindeki binaya vardığımda, akşam trafiğinin çoğu bitmiş.

Nell'in ön kapıda beni beklediğini umuyorum. Muhtemelen, benim geç kalmam nedeniyle onu izlemek zorunda kalan öğretmenin kim olduğunu anlatmak için can atıyordur, ama onun yerine, bordo renkli bir Subaru SUV'nin arkasına kaybolduğunu zar zor görebiliyorum.

Oh, lanet olsun.

Gerçekten o kadar kafam karışık mı ki unuttum?

Ailem onu bugün alacak.

Bu yüzden içimdeki Nell alarmı çalmadı.

Tabii ki, annem küçük kız için sürücü kapısını açtı, babam zaten yolcu koltuğundaydı ve ben arabamı kenara çekmeden Nell'in başı arka yolcu camından dışarı çıktı.

"*Grant amca!*" diye camı çatlatacak kadar yüksek sesle bağırdı.

Kimse onu durduramadan arabadan fırladı. Oops.

Frene bastım ve neredeyse on yaşındaki top mermisi gibi bana çarpan kızı yakalamak için tam zamanında arabadan atladım.

Kızın bacakları çok güçlüydü ve henüz yarısı bile büyümemişti, iki fitlik bir sıçrayışla kendimi kollarıma atmıştı.

Tüm ağırlığı göğsüme çarptığında "*oof*" diye bir ses çıkardım.

Ancak çabucak toparlanıp kollarımı ona doladım ve o yüzünü boynuma gömerken onu destekledim.

Tanıdık koyu kahverengi bukleleri cildimi gıdıklıyor.

"Hey, Nelly kızım." Onu sıkıca sarıyorum. "Üzgünüm, bugün annen ve babanın seninle olduğunu unutmuşum."

Nell ellerini göğsüme dayadı ve heyecanla parıldayan küçük kahverengi gözleriyle bana bakmak için geri çekildi.

"Dondurma! *Dondurma* yemeye gidiyoruz," diye ilan eder. "Sen de bizimle geliyorsun, değil mi?"

İçimden inlerim.

Nelly-girl böyle söylediğinde ne yaptığını çok iyi biliyor. Sanki bu zaten kesinleşmiş bir şey gibi ve onu ikna etmek için Harvard hukuk diplomasına ihtiyacım var.

"Bebeğim, bugün anne ve babandan seni almalarını istememin bir nedeni olduğunu biliyorsun," diyorum. "Kağıt işleriyle boğuşuyorum. Yetişmem lazım."

Annem, uzun boylu ve kıvrımlı vücuduyla Subaru'nun tamponuna yaslanıyor, demir grisi saçları topuz yapılmış.

"Buraya gelmek için vaktin vardı," diyor, parmağını sallayarak. "Bana karşı birleşip bana karşı gelmeyin."

"Evet, sana karşı birleşiyoruz!" Nell dudaklarını bükerek cıvıldıyor. "Çok çalışıyorsun Grant amca. Ve yeterince dondurma yemiyorsun. Daha fazla yersen gülümsersin."

"Öyle mi? Mutlu görünmek için minimum dondurma seviyemi korumam gerektiğini bilmiyordum." Şüpheli bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum.

Babam yolcu penceresinden kolunu dışarı uzatır ve kalın gümüş sakalının arkasından bana rahat bir gülümseme gönderir. "Tartışmayı çoktan kaybettin evlat. Tek soru, bizimle mi geleceksin yoksa devriye arabasını mı alacaksın?"

Derin bir nefes alıyorum, ama haklı.

Nell söz konusu olduğunda, ölümcül ciddi bir durum olmadığı sürece nadiren kazanırım.

İstediklerini elde etmekte çok başarılıdır.

Sanırım büyük kuzen olmamanın sonucu budur.

Bazı günler kendimi kolayca tanımlayamıyorum. Tam zamanlı baba olmakla meşgul olmadığım zamanlarda, daha çok onun hiç sahip olmadığı ağabey gibiyim.

"Tamam, arabamı alacağım," diyorum. "Böylece beni geri götürmek zorunda kalmazsınız ve zamanımı daha fazla harcamazsınız."

"Grant amcamla gitmek istiyorum!" diye haykırıyor Nell, başını omzuma yaslayarak.

Sanırım karar verilmiştir.

Ayrıldık ve kısa süre sonra, kasaba meydanının yakınındaki küçük dondurma dükkânına giden on dakikalık yol boyunca annemlerin Subaru'sunu takip ederken Nell'in gününün tüm ayrıntılarını dinledim.

Artık buna alıştım.

Neyse ki Nell, dinlediğimden ve dikkatimi verdiğimden emin olduğu sürece benim çok konuşmamı istemiyor. Bana profesyonel çiçekçi kız olmak istediğini söylüyor.

Muhtemelen Lucas'ın düğününde papatya gibi sevimli görünerek çok ilgi gördüğü içindir. Geçen hafta roket mühendisi olmak istediğinden büyük bir değişiklik. Eminim gelecek hafta mimar ya da NFT satan postmodern bir ressam olmak isteyecektir.

Ne diyebilirim ki, kız yaşına göre çok zeki.

Bayan Delilah'tan ve onun sınıfından ayrılıp yakında Bayan Nora'nın sınıfına geçeceği için ne kadar üzüleceğinden bahsedip duruyor. Ama görünüşe göre Bayan Delilah ona gelip oynayabileceğini ve yeterince büyüdüğünde Graves'lerin bebeğine bakıcılık bile yapabileceğini söylemiş.

Delilah Hanım'ın artık doğuma hazır olduğu için ne kadar kocaman olduğunu anlatmaya başladığında, içimden inleyerek kendime, Nell'in *bunu* Lucas'ın karısının yüzüne karşı gerçekten *söylediğini* Lucas'a sormayı ve söylediysen özür dilemeyi hatırlatıyorum.

Nasıl olur da benim akrabam bu kadar geveze olabilir?

Ama Faircross ailesinin filtreleme yapmama genini miras aldığı kesin.

Kız, bazı şeyleri kendine saklaması gerektiğini hiç bilmiyor.

Dondurma dükkânına vardığımızda bile konuşmayı kesmiyor. Sabırsızca el sallayarak beni içeri çekiyor, ailemle tanıştığımızda, siparişlerimizi verdiğimizde ve bir masa bulduğumuzda da konuşmaya devam ediyor.

Ailem mütevazı miktarda nane parçacıklı ve rocky road dondurma aldı. Ben ise bulabildiğim en koyu çikolatalı külahı aldım.

Tabii ki, küçük Nell kendine o kadar karmaşık bir dondurma sipariş eder ki, tezgahın arkasındaki zavallı kız tüm malzemeleri hazırlamaya çalışırken bitkin düşer.

Nell'in sandalyesini çekerek o saçma dondurmayı düşürmemesi için bir elimle külahımı dengeliyorum.

"Grant amca." Dondurma külahıma kaşlarını çatarak bakar. "*Sadece* bunu mu alacaksın? Çok *sıradan* birisin Grant amca."

Ne oluyor?

Umarım bunun ne anlama geldiğini bilmiyordur.

Ve bu, bademli, kir gibi siyah çikolata, teşekkürler.

Babam kıkırdayan bir kahkaha atarken, ben bir sonraki nefesimi boğazımda takılıyorum. Annem eliyle kıkırdamayı gizliyor.

"Bu sana vanilya gibi mi görünüyor? Bir daha böyle bir şey söyleme," diye homurdanarak külahımı ona doğru salladım. Altımda bir yığın kıymık haline gelmeye hazır gibi hissettiren o lanet olası küçük sandalyelerden birine çöktüm. "Bu, senin düşündüğün anlamı taşıyor."

"Ha?" Nell masumca bana bakar. "O zaman ne anlama geliyor?" "Belki büyüdüğünde," diye homurdanırım.

Hayatta olmaz.

Babası olmadığı için onu ben büyütüyor olabilirim, ama ona *bunu* açıklamayacağımdan eminim. Ailem bu görevi üstlenmezse, büyüdüğünde onunla "o konuşmayı" yapmak yeterince korkutucu zaten.

Nell'i tanıyorsam, her zamanki gibi saygısız davranacak ve ben temel biyolojiyi, güvenli seksi ve büyümenin getirdiğı diğer tüm saçmalıkları açıklamaya çalışırken benim kıvranmamı izlemekten keyif alacak. Kafasına tıktırdığı onca kitaptan benim bildiğimden daha fazlasını bildiğinden eminim.

Neyse.

O benim cevabımı kabul ettiğinde, bir şeyler döndüğünü anlamalıydım.

Nell normalde hiçbir şeyi tartışmadan, biraz ikna etmeden, başka hiçbir şey işe yaramadığında biraz somurtmadan bırakmaz.

Şimdilik sadece "Tamam" diyor ve yüzünü dondurmasına gömüyor.

Nedenini öğrenemeden dondurması neredeyse bitmiş oluyor.

"Şey," diyor, kaşığından biraz krem şanti yalarken, "Okul gezisi için bir çadır lazım."

Gözlerimi kısıyorum.

Dondurmam çoktan bitmiş, ben de waffle külahını ısırarak boş boş oturuyorum.

"Ne gezisi?" diye soruyorum.

Nell masumca bana göz kırıyor. "Masie Jenkins'in planladığı mı? Kamp gezisi mi?"

"İlk kez duyuyorum." Ne yaptığını biliyorum. Hiç bahsetmediğı bir şeyi bana hatırlatıyormuş gibi davranıyor.

Polis olup çocuk yetiştirmenin sorunu da bu. Çoğu zaman onlara nasıl daha iyi mini suçlular olacaklarını öğretiliyorsun.

Boğazımı temizleyip, "Okul gezisiyse, okul sana izin belgesini eve göndermiş olmalı, değil mi?" diyorum.

"Şey..." Nell kaşığını kasenin dibinde erimiş havuzda çevirir. "Nana ve Pop-pop sorun olmayacağını söylediler."

Annem ellerini kaldırır. "Bana bakma. Sana sormamı söylediler, ama muhtemelen senin için sorun olmaz."

"Uh-huh." Nell'e bakarım. "Bana neyi söylemiyorsun, Nelly kızım?"

"Şey, şey..." Sıkı bir gülümsemeyele dudağını ısıtır. "Okul gezisi değil. Tam olarak değil. Ama tüm sınıfım gidiyor! Gelecek hafta sonu kamp yapacağız. Still Lake'de olacağız, ormanın derinliklerinde bile değil..."

"Mm," şüpheyle homurdandım. "Bu da Masie'nin ailesi de orada olacak demek, değil mi? Ve o kadar çocuk için en az iki yetişkin daha."

"Şey..."

Oh, kahretsin.

İşte başlıyoruz.

Bu yüzden lafı dolandırıyor. "Söyle hadi, Nell," diyorum.

O yüzünü buruşturup gözlerini indirir. "Masie'nin ablası da geliyor. Ama... ama o gerçekten iyi bir refakatçi! Söz veriyorum."

"Junie mi? Hayatta olmaz," diye homurdanırım. "Nelly kızım, o daha on yedi yaşında. Kendine bile refakat edecek yaşta değil."

"Diline dikkat et, Grant! Küçüklerin önünde böyle konuşma," annem beni nazikçe azarlar. "Oh, o bunu her zaman söyler," Nell araya girer. "Ben alıştım."

"Bunu bana karşı kullanma. *Benimle* başın dertteyken beni ailemle başını belaya sokamazsın." Kaşlarımı çatıyorum. "Nell, sen sınıfınla geziye gitmeyeceksin... Sınıfında kaç tane velet var? On bir mi?"

"On." Alt dudağını dışarı çıkarır.

"Tamam. On minik çocuk ve bir on yedi yaşındaki genç, gece ormanda tek başlarına. Bunun felakete yol açacağını çok iyi biliyordun, o yüzden sinsice davranmaya çalıştın. Hiç hoş değil." Kafamı sallarım. "Bu olmayacak ve bu plan hakkında Jenkins'lerle de konuşmam gerekecek."

"Grant amca!" Yüzü dehş etle buruşur. "Yapamazsın. Herkes gidiyor!"

"Ve sen diğlerleri değilsin, en son baktığımda. Şimdi beni nefret et, ama bir gün seni bu beladan kurtardığım için bana minnettar olacaksın. O gezi bela arıyor. Kayıp çocuklar, boğulanlar, kırılan bacaklar..." Bak, onu tırnak batması gibi üzmekten nefret ediyorum, ama fikrimi değiştirmeyeceğim. "Gitmeyeceksin ve bu kesin, Nell. Kamp yapmak istiyorsan, seni ben götürürüm."

"Ne? Ama seninle gitmek *istemiyorum!*" diye bağırır. "Sen bir pislüksin!"

"Nell," diyor babam yumuşak bir sesle. O iri bir adamdır, yaşlanıp küçülmeden önce neredeyse benim kadar iriydi, ama yumuşak konuşur ve bir ayı yavrusu kadar naziktir. Beni, şimdi bir usta gibi kullandığı aynı nazik sertlikle yetiştirdi. "Amcana bu şekilde cevap veremeyeceğini biliyorsun."

"Ama *öyle!* Pislük!" Ona dönerek, dondurmasını unutmuş, gözleri yaşlarla dolmuş.

"Nell!" diye azarlar annem. "İç sesini kullan." Ama sonra bana yalvaran bir bakış atar. "Sadece bir hafta sonu için o kadar da kötü olmaz, değil mi canım? Onlara bakacak bir yetişkin bulamaz mısın? Suyu girmeyeceklerine söz verdikleri ve Junie haber verdiği sürece sorun olmaz."

Lanet olsun.

Ailemi seviyorum ve onlar olmadan Nell'i yetiştirmek imkansız olurdu. Her ne kadar bu durumun bir parçası olsalar da, burada tam olarak ortak ebeveynlik yapmıyoruz.

Nell'in önünde bu kadar önemli kararları baltalamalarını istemiyorum.

Ama artık çok geç.

Bana gergin ve umut dolu bir bakış atıyor, babamla benim aramda gidip geliyor, sanki babamdan bu konuda veto etmesini rica ediyormuş gibi.

Neyse ki babam ağzını kapalı tutacak kadar akıllıdır.

"Cevabım hala hayır," diyorum kararlı bir şekilde. "Beni kandırmaya çalıştığını düşünürsek, seni cezalandırmadığım için şanslısın. Şimdi dondurmanı bitir de eve gidelim. Akşam yemeğinden önce ödevlerini bitirmeni istiyorum."

Nell'in burnu kıvrır ve ağzı titrer.

Bir an için, tam bir öfke patlaması yaşayacağını düşünürüm, ama sonra kendini toplar.

Son zamanlarda bunu çok sık yapıyor. Ağlamak için çok büyük, büyük bir kız gibi davranmaya ve hanımefendi gibi davranmaya çalışıyor. Birkaç saniye titredikten sonra burnunu çekip çenesini kaldırır.

"Seninle konuşmayacağım," diyor.

"Peki," diye cevap veriyorum, anne babamla sabırlı bakışlar alışverişinde bulunarak. "Ödevini yaparsan, konuşmak zorunda değilsin."

Nell cevap vermez.

Sanırım sessiz kalma konusunda ciddi. Neyse ne.

Bu, ortamı biraz sessiz ve gergin hale getirir, yetişkinler Redhaven'ın son dedikodularını konuşurken, Nell çok gürültülü bir şekilde kaşığı tıkırdatarak dondurmasını bitirir.

Gerçekten söylenecek başka bir şey yok.

Ailemle düzenli olarak iletişim halindeyiz ve burası küçük bir kasaba; herkes birbirinin neler yaptığını bilir ve dedikodu seven biri değilseniz, ekleyecek pek bir şey kalmaz.

Söylentilerin arkasında yeterince gerçek görüyorum, önemsiz, çirkin ve patlayıcı olanları.

Bu, annemin belirli birinin kasabaya geri döndüğünü duyduğuna dair keskin bir yorum yapmasını engellemiyor.

Babam bana anlamlı bir bakış atıyor.

Kahretsin, bunu beklemeliydim.

Sadece homurdanıp onları görmezden geliyorum, ama bu, Nell'in ne kadar kızgın olduğunun kanıtı olmalı, çünkü bu bile onun meraklı kulaklarını dikmesine yetmiyor. Bu çocuk, şeytani bir dedikoducu olmak üzere, her zaman herkesin işine burnunu sokuyor ve çoğu yetişkinin onun bir araya getirememesini dilediği noktaları birleştiriyor.

Yarısı, zeki olduğu zaman onunla gurur duyuyorum.

Diğer yarısında ise, emzikle sessiz kalmak için çok büyük olup olmadığını merak ediyorum.

Ağzından çıkan bazı sözler Papa'yı bile utandırır.

Herkes işini bitirdiğinde, annemin yanağına bir öpücük kondurur, babamın omzuma dostça bir el vurmasına izin veririm, sonra somurtan Nell'i arabaya götürürüm.

Onu yolcu koltuğuna oturtup emniyet kemerini taktığından emin olmak için onu izlerken, bir şey dikkatimi çeker.

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir içgüdü sanırım, sanki biri buz gibi parmak uçlarıyla enseme dokunmuş gibi.

Bu, tam zamanında başımı kaldırmamı sağlar.

Caddenin karşısında beni kaşlarını çatmaya iten bir adam var.

Onu tanımıyorum, ama kasabadaki neredeyse herkesi tanırım.

Bowden Şefinin altında en yüksek rütbeli memur olarak bu benim işimin bir parçası. Aynı zamanda nüfusu dört haneli rakamların altında olan bir kasabada yaşamamanın da bir parçası.

Bu adam yaşlı, belki altmışın başında. Zayıf. Çılgın bakışlarına rağmen, gri saçları düzgünce taranmış.

Çökmüş elmacık kemikleri, derin çukur gözleri sanki bir şey istiyormuş gibi benimkilere kilitleniyor.

Hayatımda onu hiç görmedim. Janelle Bowden'ın B&B'si The Rookery'de çok sayıda insan kalıyor, şu anda sonbahar yaprakları dönerken tam kapasite çalışıyor, o yüzden turist olabilir.

Ama o kıyafet tanıdık geliyor. Yelek.

Frak.

Pantolon.

Beyaz eldivenler.

Bu mevsimde, güpegündüz kim eldiven giyer ki... Ah.

Evet, büyük evde birkaç hizmetçinin de o adam gibi giyinmiş olduğunu gördüğümünden eminim. Arrendell ailesi, uniformalar dahil olmak üzere eski dünya uşaklık geleneğini gerçekten aşırıya kaçırıyor.

Bu sabah orada bir intihar vakasını incelediğimden dolayı, çalışanlarından birinin iş kıyafetleriyle sokağın ortasında durup, daha önce sinirli bir polis görmemiş gibi bakması bana tuhaf geliyor.

Muhtemelen fazla düşünüyordum.

Onun maaş çeklerini imzalayan malikanenin sahibi ve eşi, psikopat oğullarının başına gelenlerden sonra muhtemelen çok gerginler.

Değerli itibarlarına zarar verecek başka bir olay çıkarmam için beni gözetlemeleri için bir iki adam göndermeleri hiç de şaşırtıcı olmaz.

Adama gözlerimi kısarak meydan okurcasına bakıyorum, ama o kıpırdamıyor.

Kafamı sorgulayıcı bir şekilde eğdiğimde bile ifadesi hiç değişmiyor.

Peki o zaman.

Onu tanımlayabilmek için biraz araştırma yapmam gerektiğini aklımda not ediyorum, ama şimdilik Arrendell'lerle ve onların iç karartıcı saçmalıklarıyla hiçbir şekilde bağlantısı olmayan küçük bir kız var elimde.

Devriye arabamın direksiyonuna geçtim ve ailemin önümüzde güvenli bir mesafeye ulaştığından emin olana kadar yola çıkmayı erteledim.
Caddenin karşısındaki tuhaf adam onlara hiç ilgi göstermiyor gibi görünüyor.
Ancak, arabayı sürerken dikiz aynasına baktığımda, başını uzatıp beni cadde boyunca takip ettiğini görüyorum.
Hayır, bu hoşuma gitmedi.
Kesinlikle ihtiyacım olmayan bir sorun daha.

Eve vardığımızda, küçük Nell hala pes etmemişti.
Ödevlerini yaparken, akşam yemeğinde ve yatmadan önce temizlik yaparken, küçümsenmiş prenses rolünü oynuyor.
Onu zorlamayacağım.
Bir iki gün içinde beni görmezden gelmekten yorulacaktır. O ilgiye muhtaç küçük bir kedi yavrusu, ilgiyle besleniyor ve ben onun en sevdiği kaynakım. Beni görmezden gelmek ona zarar veriyor, bu yüzden affetmeye hazır olduğunda kendi kararını verecektir.
Onu yatırıp alnındaki dağınık saçlarını düzeltirken beni uzaklaştırmadığına seviniyorum. Çok az huysuzluk yapması, o kadar da kötü bir işaret değil.
Sabaha kadar her şey yoluna girer herhalde.
Uyuduğundan emin olduktan sonra, davalarımın raporlarını bitirmek için kanepeye uzanıyorum.
Genellikle rapor edecek pek bir şey olmaz, ama son turizm sezonunun ortasındayız ve bir ceset var. İntihar, iki çift yürüyüşçünün en iyi kamp yerleri için kavga etmesi ve altı farklı hırsızlık vakası arasında, ellerim dolu.
Gece yarısını geçtikten sonra yatmaya karar verdim.
Ancak, ayağa kalkıp omurgam çatırdayana kadar sırtımı gererken, ön tarafta keskin bir ses duyuldu.
Soğuk parmakların enseme kazıyan o buz gibi tuhafılık yine hissedilir.
Gerginleşiyorum ve içgüdüsel olarak kapıya doğru ilerlerken dikkatlice yana doğru adım atıyorum.

Ön pencereden dışarı baktığımda, hiçbir şey yoktu. Tahmin edilebilir bir durumdu.

Ama başka ne olabilir ki?

Ön verandadaki hareket sensörü ışıkları da yanmıyor.

Her ihtimale karşı, kapıyı aralıyorum, askıda asılı olan tabancamın kılıfında olduğunu her zaman bilincindeyim. İçinde mermi yok, elbette. Nell meraklanırsa diye eve geldiğimde her zaman mermileri çıkarıyorum. Yine de cebimde bir şarjör var ve o silahı beş saniye içinde kilitleyip doldurup hazır hale getirebilirim.

Ama bu gece herhangi bir harekete ihtiyaç duyacağımı sanmıyorum. Dışarıda hiçbir şey yok.

Gecenin karanlığında kıvrılan bir gölge bile yok.

Muhtemelen sadece rakunlar ya da tilkiler, kaldırımdaki çöp tenekelerini karıştırıp artıkları arıyorlar.

Turistler geldiğinde ve etrafta daha fazla çöp, daha fazla atılmış abur cubur olduğunda her zaman biraz hiperaktif olurlar. Gece çöpçüleri iyi bir ziyafeti severler.

Rahatlayana kadar iç çekerek kapıyı kapatıyorum, ama ne olur ne olmaz diye, Nell'i kontrol etmek için yukarı çıkıyorum.

Kapısını yavaşça açtığımda, yatağı düz görünüyor.

O soğuk parmaklar beni boğarken, paniğe kapılıp odaya koşar, ışığı açarım.

Tahmin ettiğim gibi.

Çarşaflar geriye atılmış.

Sırt çantası kapının arkasındaki kancadan kaybolmuş.

"Nell?" diye sesleniyorum, koridora koşarak çıkıyorum. Banyo kapısı hala açık, ama o orada değil, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. "Nelly kızım, neredesin?"

Cevap yok.

Kalbim kara buz parçasına dönüşürken hiçbir şey yok. Hayatım siktir olsun.

Nell kaçmış.

Yine.

O BENİM AŞKIM (OPHELIA)

Bu kadar zaman geçmesine rağmen evin hiç değişmemiş olmasına şaşıyorum.

Yine de her şey çok farklı geliyor ve bu daha da dikkat çekici.

Elbette, burası çocukluğumun en güzel ve en kötü yıllarını geçirdiğim aynı iki katlı çiftlik evi.

Aynı soluk gri dış cephe ve neşeli parlak mavi süslemeler. Aynı kapalı ön veranda ve büyük arka teras.

Annemin kanserle son mücadelesinde vahşi bırakıp, daha sonra bu halini daha çok sevdiğini söylediği tanıdık, yabancı otlarla kaplı arka bahçe. Annem yabancı otlar kadar dayanıklıydı, bu yüzden yabancı otlar da büyüyüp sertleştğinde onları kesmeye niyetli değildi.

Buraya son geldiğimde, ev hayat ve seslerle doluydu.

Annem, küçük kız kardeşim, Grant istediği zaman içeri girip çıkıyordu.

Ta ki o gece bana kaçmamı ve bir daha asla geri dönmememi söyleyene kadar.

Bu gece, çocukluk odamda, artık misafir odasına dönüştürülmüş, dolaba sevgiyle saklanmış eski eşyalarımın bulunduğu odada, valizimi boşaltıp kıyafetlerimi yerleştirirken, birden fark ettim.

Ev çok sessiz.

Ve kız kardeşimin nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ros, gitmeden önce zar zor merhaba dedi.

Annemiz hakkında tek kelime etmedi, gözleri çok parlak, gülümsemesi çok geniş, merhaba demek yerine mesajlaştığı kişiye çok daha fazla ilgi gösteriyordu.

O na yabancı gibi hissediyor olmalı, çünkü ben o büyüyene kadar Redhaven'dan ayrılmıştım.

Ve annem... o da kasabanın kenarındaki tıp merkezinde. Üç yataklı küçük kanser koğuşundaki tek hasta.

Henüz onu görmeye gitmedim.

Onu tekrar öyle görmek için kendimi hazırlamam

lazım. Şimdilik sadece ben varım.

Ben ve Ethan'ın hayaleti.

O ölmedi.

Ölmedi.

Bu imkansız mantrayı on ömür boyu tekrarlamışım gibi geliyor.

Ama her seferinde, doğru olmadığını bildiğim bir şeye inanmak daha çaresiz, daha yorucu geliyor.

Hâlâ televizyonu açtığım ve Redhaven'ın ulusal haberlerde her yerde olduğu günü hatırlıyorum. Twitter'da ve yarım düzine gerçek suç podcast'inde bile trend olmuştu.

Zengin, tuhaf hayırsever aile, kötü tohum, seri cinayetler, suç meraklılarını heyecanla nefes nefese bırakan türden şeyler. Sonbahar turistlerinin yarısı Arrendell'leri görmek ya da Jacobin çiftliğinde daha fazla kanıt bulmak umuduyla buraya gelmiş olsa şaşırmam.

Bol şanslar.

Jacobin'leri araştırmak, kışınızda saçma dolu bir şekilde kasabadan topallayarak çıkmak için iyi bir yoldur.

Zaten geriye herhangi bir kanıt kaldığını sanmıyorum.

Haberlere göre, FBI devreye girerek Redhaven ve Raleigh polisinden tüm soruşturmayı devraldı ve son yirmi yılda kaybolan kızlarla eşleşip eşleşmediğini görmek için DNA kanıtlarını analiz etmeye devam ediyor.

Bu kolay olmayacak. Kurbanların korkunç bir şekilde ortadan kaybolması nedeniyle ellerinde kalan tek şey yarı sindirilmiş kemik parçaları.

Ama merak etmeden duramıyorum...

Ya bu DNA kanıtlarından bazıları bir ipucu içeriyorsa? Ya bu ipucu kardeşimle ilgiliyse?

Tanrım. Buna hazır mıyım? Ne

kadar korkunç olursa olsun,

gerçek bir sonuca hazır mıyım?

Celeste ve Ethan aynı gece ortadan kayboldu. En

kötüsü dedikodulardı.

İnsanlar Ethan'ın korkunç bir şey yaptığını söylüyordu. Onu öldürdüğünü, kaçırdığını... Küçük kasabanın müstehcen dedikoduları, her fısıltıyı duyduğumda ya da dışarı çıktığımda üzerimde hissettiğim dikkatli bakışlarda tedirgin olmamı sağlıyordu.

Diğer çocuklar benden uzak duruyor, kıkır kıkır gülüyorlardı.

Katil kız.

Sanki kardeşim *hiçbir* şey yapmamışken, ben onunla ilişkili olduğum için suçluymuşum gibi.

Suçlu olmadığımı biliyorum.

Ve şimdi küçük bir kanıtım var.

Ethan Celeste Graves'i öldürmedi ve biz kimin yaptığını biliyoruz. Bu da beni Arrendell'lerin *onu* öldürüp öldürmediğini meraklandırıyor.

Olaydan sonra Grant'in ağzından kaçırdığı küçük detaylardan hep şüphelenmiştim. Bana fazla bir şey anlatmak istememişti, hep beni korumaya çalışmıştı.

Ama Lucas Graves'in Montero Arrendell'in kız kardeşini öldürdüğünü düşündüğünü, Celeste'nin zengin ailenin reisiyle bir şekilde ilişkisi olduğunu söylemişti. Sanırım o zamanlar bu beni rahatlatması gerekiyordu.

Ama tek yaptığı, bu dipsiz kuyudan kaçmak için beni her zamankinden daha çaresiz hale getirmektir.

Boş valizimin içine bakıyorum.

Hafif valiz hazırladım çünkü... Bilmiyorum.

Belki de bunu hala bir sosyal ziyaret gibi görüyorum. Miami'deki hayatım bitmiş gibi değil.

İşim yok, dairemin kira sözleşmesi neredeyse dolmak üzere ve zaten kirayı zar zor ödüyorum.

Kötü bir his var içimde, Florida'ya sadece eşyalarımı toplayıp Redhaven'a göndermek için geri döneceğim.

Peki.

Sorun değil, diyorum kendime.

Annemin en zor zamanında bana ihtiyacı var ve bu her şeyden daha önemli.

Üzgünüm Grant. Sanırım sonsuza kadar uzak durma sözümü tutamadım, seni koca aptal.

Kasvetli düşüncelerden kendimi kurtardığımda, saatin bu kadar geç olduğuna inanamıyorum.

.

Eşyaları yerleştirirken zamanın nasıl geçtiğini hiç fark etmemişim, ama karnımın gurultusu bana gece yarısını geçtiğini ve Mort'un yanındaki taco kamyonundan bir burrito aldığımdan beri hiçbir şey yemediğimi hatırlatıyor. Mort arabamı incelerken, bunun kiralama şirketinin sorunu olduğunu ve onlardan fatura keseceğini söyleyerek, onarım için tek kuruş bile harcamama izin vermedi.

Sanırım biraz memleket misafirperverliği.

Ama tek duyabildiğim, birisi yanımdan geçtiğinde fısıldamalarıydı.

Hey, bu...

Aman Tanrım, evet o. On yıldır ortalarda yoktu, değil mi?

O olaydan sonra... Bilirsin. Sence bu yüzden mi geri döndü? Oh, duymadın mı? Zavallı annesi...

Dışlerimi gıcırdatarak mutfağı basmak için aşağı kata indim.

Evet, evet. Zavallı annem.

Senin acıma duygusunu benden daha fazla istemeyen biri.

Buzdolabından bulabildiğim malzemelerle hızlıca hindi ve provolone peynirli bir sandviç hazırlıyorum, sonra gece geç saatlerde yayınlanan kanallarda ne var diye bakmak için oturma odasına geçiyorum. Ama yerime yerleşip uzaktan kumandayı elime aldığımda...

Gıcirtı.

Evde sadece ben varken bu ses çok fazla geliyor. Boş bir alanın sessizliği, ön verandadaki tahtaların gıcırdamasıyla bozuluyor.

Gerginleşiyorum, yutkunuyorum ve kapıya doğru başımı uzatırken tüylerimin diken diken olmasını engelliyorum.

Gıcirtı. Gıcirtı. Gıcirtı.

Verandada kasıtlı, ölçülü adımlar. Neredeyse gizli. Tanrım.

Nefesimi tutuyorum.

Kapının altındaki ince boşluktan uzun bir gölge uzanıyor, annemin on yıldan fazla bir süredir hava sızdırmazlık şeridi ile tamir edeceğini söylediği ama hiç yapmadığı boşluk.

Kalbim deli gibi atıyor.

Sessizce, yastığın altında gömülü olan telefonuma ulaşana kadar kıvrılıyorum, ses çıkarmamaya çalışıyorum.

Adımlar durur, ama gölge kalır, karanlık ve uğursuz.

Titrek parmaklarla telefonun kilidini açıp 9-1'i tuşluyorum, sonra duraklıyorum, başparmağım son rakamın üzerinde.

Gıcırtı.

Ve gölge geri çekiliyor, ayak seslerinin hafif sesi uzaklaşıyor.

Ne oluyor lan? Beni gördüler mi? Fikrini değiştiren bir hırsız mıydı?

Bir dakika daha beklerim, dinlemeye çalışırım... herhangi bir şey.

Birisi pencereleri sallıyor, arka kapının kilitlerini deniyor, ama hiçbir şey yok.

Ağzım kurumuş, kanepeden kayıp kapıya sürünerek yaklaşıyorum. Parmak uçlarımda yükselip, telefonumu göğsüme sıkıca bastırarak gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum.

Hala hiçbir

şey yok.

Kimse yok.

Kapıyı açıp ay ışığını ve soğuk gece kokusunu içeri aldığımda bile.

Verandada durup ön bahçeye bakıyorum. Sanki kimse

hiç burada olmamış gibi.

Sadece Redhaven'ın çatılarına düşen sakin yıldız ışığı, uykulu kasabayı huzur illüzyonuyla kaplıyor.

Ancak emin olana kadar huzur bulamayacağım.

Bu yüzden telefonumu yanıma alıp botlarımı giyiyorum ve avluya çıkıyorum.

Hızlı bir tur attım ama yine hiçbir şey

bulamadım. Arka bahçede de kimse yoktu.

Arka kapı ile depo arasındaki aşınmış patika dışında, herhangi bir yere ulaşmak için çalıların arasında bir yol açmak zorunda kalırsanız, bunu hemen anlarım.

Bunu hayal mi ettim? Yoksa gerçek bir hırsızlık olayını kıl payı mı atlattım?

Belki de sadece gerginimdir.

Stres deyin, eve dönmek, annem ve küçük kız kardeşim için endişelenmek, Grant'i tekrar görmek, hermetik olarak mühürlediğim tüm bu köpüren anıları açığa çıkarmak.

Çok yorgunum, sadece fiziksel olarak değil.

Beynimin sürekli kapımın önüne gelen şeytanları hayal etmesi şaşırtıcı değil.

İçeri girmek için dönüp arka verandanın merdivenlerini tırmanıyorum ve

—
Bir başka tıkırtı, bu sefer kulübenin yönünden geliyor.
Donup kalıyorum, nefesim kesiliyor, boğazımdaki hava soğuk, sanki
Bir ayağım üst basamakta dururken, ağır sessizliği dinlerim.

Bu çok saçma.

...muhtemelen sadece rakunlardır, değil mi?

Opossumlar. Fareler. Yarasalar.

Gece eleri gürültü yapan, normal, tüylü ve sinir bozucu bir şey.

Ama *emin olana* kadar içim rahat etmeyecek.

Sadece kulübeyi kontrol edip, hayvanları korkutup kaçıracağım ve güvenle
yatmaya gideceğim.

Kulaklarımda nefesimin sesi yankılanırken ve şakaklarımda ter damlaları
donarken, yavaşça dönüp bahçeye geri adım attım.

Yoldaki her adım sonsuzluk gibi geliyor. Telefonumu el feneri moduna
geçirirken parmak uçlarım uyuşuyor.

Sadece rakunlar, sadece fareler.

Ve eğer değilse, şey...

Boyum kısa olabilir, ama bir adamın diz kapaklarına tekme atabilirim — ya
da gerçekten gerekirse biraz daha yukarısına.

Kariyerimin başlarında ortopedi hastalarını kaldırarak geçirdiğim yıllar,
herhangi bir kızı bir canavara dönüştürdü.

Ancak, kulübenin önünde durduğumda hiçbir hareket belirtisi yoktu. Ama bu
da ne?

Işık mı?

Evet. Pencerelerden içeriye sızan küçük ışık parıltıları.

İçeride biri var. Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, lanet olsun!

Dikkatlice hareket ederek, kapının yanındaki küçük pencereden içeriye
bakıyorum. Ne bekliyorum, bilmiyorum.

Bir genç serseri. Bir sapık, ya da belki de Jacobinlerden biri, Jacobinler
geceleri tepelerde avlanıp kaçak içki yaparken yaptıkları her neyse onu yaparken.

Kesinlikle küçük bir kız beklemiyorum.

Küçük, on yaşından büyük değil ve kulübede bulunan tüm eski ıvır zıvırları yeniden düzenleyerek küçük bir oyun evi yapmış.

Rafta duran kitaplar ve oyuncaklar ile içinde kendine yaptığı battaniye ve yastık yuvasına bakılırsa, muhtemelen uzun zamandır oradaydı.

Parlak pembe telefon ekranından ışık saçılıyor. Bu, ebeveynlerin çocuklarına verdikleri, sadece belirli uygulamaları kullanabilen ve önceden ayarlanmış numaraları arayabilen çocuk oyuncaklarından biri.

Ağlıyor.

Telefon ekranından gelen ışık, yanaklarındaki parlak çizgilerden yansıyor ve dağınık kahverengi bukleleri ve yumuşak kahverengi gözlerinde parlıyor.

Onun kim olduğunu bilmiyorum.

Ama ağlayan bir küçük kızı görmezden gelemem, özellikle de ailemin mülkünde saklanan birini. Bu yüzden onu korkutmamaya dikkat ederek kapıyı yavaşça açıyorum.

"Merhaba?"

Kafasını kaldırıyor.

"B-Bayan Ros?" diye nefes nefese sorar, sonra geri çekilir ve d u vara yaslanır. "Oh. S-Sen Ros ya da Bayan Angela değilsin..."

"Hayır, tatlım." Yavaşça nefes veriyorum.

Demek kız kardeşimizi tanıyor. Muhtemelen bu yüzden kulübeye gizlice girerken bu kadar rahat hissetmiştir.

İçeri girip çömeliyorum, kendimi daha kısa gösterip mesafemi koruyorum ki köşeye sıkışmış hissetmesin.

"Ben Ros'un ablasıyım, Ophelia. Annemize bakmak için eve geldim." Elimi uzattım. "Adın ne, tatlım?"

"N-Nell," diye yumuşak bir sesle kekeliyor, sonra birdenbire ağlamaya başlıyor, o kadar ani ki irkiliyorum, yüksek sesle ve keskin bir şekilde ağlayarak bana atılıyor.

Nefesimi tutarak onu yakaladım, kollarımda küçük kızla geriye doğru

sallandım. "Hey, hey," dedim, sırtını okşayarak kollarımı ona doladım.

"Hey, hadi ama Nell, sorun yok. Her şey yoluna girecek. Neden kulübemizdeydin tatlım? Evden mi kaçtın?"

"Eve gitmek istiyorum," diye ağlayarak omzuma yaslanıyor. "Grant amcamı istiyorum!"

Ne?

Donup kalıyorum.

Amcası... kim?

Hayır.

Olmaz böyle bir şey.

TAHMİN ET NE OLDU?

Olmaz.

Redhaven'da bazı şeylerin hiç değişmemesi neredeyse komik.

Mesela, artık orada yaşamamalarına rağmen, yaşlı Faircross'ların hala aynı telefon numarasını kullanmaları gibi. Onları aradığımda, Nell'i aramakla meşgul olduklarını ve Grant'e birkaç dakika içinde onu almaya geleceğine dair sert bir söz verdiklerini öğrendim.

Çok kafam karıştı.

Neler olduğunu hiç bilmiyorum.

Ama Grant'in devriye arabası benim evimin önüne geldiğinde, Nell'i yemek masasında sakinleştirmiş, ona bir fincan ılık süt ve bal vermişim.

Pijamalarıyla, çıplak ayakları kirli. Onları ıslak bir havluyla silerken, kapıdan şiddetli bir vuruş duyuldu.

"Bu Grant, tamam." Ayağa kalkıp, küçük kızın başına elimi koyarak gülümsedim.

"Oh, hayır." Mutsuz bir şekilde sütüne bakıyor. "Bana çok kızacak."

"Öyle mi sanıyorsun? Eminim senin güvende olduğunu öğrenince çok mutlu olacak. Merak etme Nell." Ona göz kırparak, buklelerinden birini çekiştiriyorum. "Çocukluğumuzdan beri o koca ayıyı idare ediyorum. Sana bağırmasına izin vermem."

"Grant amcayı küçükken tanıyor muydun?"

"Evet," dedim. "Eskiden en iyi arkadaştık." Şey...

bu gerçeği biraz çarpıtmak olur.

Ama Ethan'ın ortadan kaybolması kalbimizi parçalamadan önce, üç silahşörler olduğumuz o günleri sevgiyle hatırlıyorum.

Grant kapımı kırmadan onu içeri alsam iyi olur. Nell'den uzaklaşıp kapıyı açmak için yanına gittim.

Grant hiç bu kadar bitkin görünmemişti.

Pijama pantolonu ve geniş göğsünü kaplayan düz gri tişörtüyle, çıplak ayakları ve dağınık koyu kahverengi saçlarıyla karşımda duruyor. Gümüş rengi sakalları bile dağınık.

O huysuz yüzünde en son bir duygu belirtisi gördüğümde, Ethan'ın kaybolduğunu ve geri dönmeyeceğini fark ettiğimiz zamandı.

O gece onun çile çektiğini görmüştüm. Umutsuzluk. Keder.

Bu gece, çok tanıdık, karanlıkla parçalanmış bir duygu. Korku. Endişe. Ve sonunda, tatlı bir rahatlama.

Yeterince akıllıyım ki, o beni geçip masaya koşmadan önce Nell'i görebilmesi için kenara çekiliyorum.

"*Nelly kızım.*" Normalde sağlam olan gürleyen sesi, sandalyenin yanına diz çöküp o minik kızı kocaman kollarına aldığı anda hafifçe çatırdar.

"Grant amca!" diye ağlar, ama bu sefer daha mutlu bir şekilde, kollarını boynuna dolayarak kendini ona bırakır. "Özür dilerim. Kaçtığım için özür dilerim. Ros burada değildi ve ben korktum..."

"Evet. Bunu yapmayı bırakmalısın, Nelly kızım," diye sertçe söylüyor. "Bana kızdığında önce benimle *konuş*. İstedğin kadar bana bağırabilirsin, ama gece yarısı kaçamazsın. Ros'a ulaşmadan başına bir şey gelirse ne olacak? Ya biri seni sokakta kaçırsa?"

"Bunu sık sık mı yapıyor?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, kapıyı kapatıp onlara yaklaşarak, kollarımı kendime dolayarak onları izliyorum.

Grant, sanki benim burada olduğumu yeni hatırlamış gibi, Nell'in başının üzerinden bana bakar.

"Evet. Erken gelişmiş küçük haylaz. O ve Ros tuhaf bir arkadaşlık kurdular çünkü o, annenin dükkanındaki her şeyin kokusuna takıntılı. Nell bana kızdığında dükkana kaçıyor. Ros genellikle ona şeker veriyor ve hemen eve getiriyor. Daha önce bu saatte kaçtığını veya buraya geldiğini söyleyemem. Babam aradığında annenin dükkanından çıkmıştım."

Hafifçe gülümsüyorum. "Ros'un bu gece nerede olduğunu bilmiyorum, bu yüzden Nell benimle ve sıcak sütle kalmak zorunda kaldı sanırım. Ama bence o buraya senin sandığından daha sık geliyor. Depomuzda tam bir oyun odası var."

"O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Teşekkür ederim." Nefes nefese, Grant yüzünü Nell'in saçlarına gömer ve onu daha sıkı sarar. "Bayan Ophelia'ya teşekkür et, Nell."

"Teşekkür ederim, Bayan Ophelia." Nell, Grant'in omzuna gömülerek hıçkırarak ağladı.

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Grant'i bu kadar çok sevdiği küçük bir kızla böyle görmek beni tamamen şaşkına çeviriyor. Onun stoik duvarını aşacak kadar güçlü duygularını ortaya çıkaran bir şey.

Bu, onun hiç görmediğim bir yönü.

Uzun zamandır çok iyi tanıdığımı sandığım bu adamın garip ve yeni bir yönü. Bu, beni tamamen yeni bir şekilde etkiliyor ve bana, onun bir bakışıyla beni paramparça edebildiğini hatırlatıyor.

Ama yapamıyorum.

Grant'i Nell ile izlemek, onu artık hiç tanımadığımı anlamam için yeterli.

Ve artık benim için tamamen bir yabancı olan bir adam için göğsümün bu şekilde sıkışıp çarpmasına kesinlikle ihtiyacım yok.

Zaten yine kalbimi kıracaktır, değil mi? İkinci kez kendimi buna açık bırakamam.

Yine de, "Amca, ha? Ama sen tek çocuksun" diye mırıldanmaktan kendimi alamıyorum. "Uzun hikaye." Grant, Nell'in başının arkasına elini koyar, onu omzuna yaslayıp kendine doğru çekerek, onu yerden kaldırıp kollarının arasına alır. Bana uzun uzun bakar. "Onu eve götürüp yatırmam lazım."

Sessizce başımı sallarım.

Durur, bir an tereddüt eder ve ekler, "Eğer gelmek istersen, uyuduktan sonra sana açıklayabilirim."

Söylenmeden anlıyorum.

Bu hassas bir konu. Muhtemelen küçük kulakların önünde anlatılmaması gereken bir konu. Bu, onun kimi kaybettiğini merak etmeme neden oluyor.

Ve neden kayıp burada bir yaşam biçimi gibi görünüyor, o kadar yaygın ki çok küçük birini bile incitiyor.

Yine de tereddüt ediyorum.

Kendi işime bakmalı ve Grant'in hayatına dönmesine izin vermeliyim.

Yardım edebildiğim için mutluyum ve bu gece için bu yeterli olmalı.

Ayrıca yatmam da gerekiyor. Yarınki tıp merkezine gitmek için mümkün olduğunca dinlenmem lazım.

Bunun yerine, kendimi başımı sallarken ve bir adım geri atarken buluyorum. "Kazak ve ayakkabılarımı bulayım. Zaten ceketini sana geri vermem gerekiyordu."

"Sende kalsın," diyor Grant, bana o tuhaf, anlayışlı bakışıyla bakarak. "Daha sıcak bir şey alana kadar. Miami'nin güneşinde geçirdiğin onca zamandan sonra, buradaki kışın nasıl olduğunu unutmuş gibisin."

Sözlerinde bir keskinlik var.

Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum, ama canımı yakıyor. Neyse.

Bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Ve zaten tereddütlerim olsa da, gitmekten vazgeçmeyeceğim.

Sadece arkamı dönüp yukarı çıkıp en kalın hırkamı bulup giyiniyorum, en son da onun ödünç verdiği ceketini alıyorum.

Neden yine Grant Faircross'a çekildiğimi kendime sormamaya çalışıyorum.

"O BENİM KUZENİM."

Grant'in rahat kolonyal tarzı kulübesinde mutfak masasına oturup, diken üstünde bekliyorum. Buranın eskiden onun ailesinin evi olduğunu hatırlıyorum, ama sonra Garrisonlar taşındığında ve Faircrosslar emekli olduğunda Garrisonların eski evine taşındılar ve kulübeyi Grant'e bıraktılar.

Bence bu küçük şeyler.

Sanki Redhaven kendi küçük evreniymiş gibi.

Aynı gezegenler ve yıldızlar, ama sürekli değişiyorlar, tuhaf yeni takımyıldızlar oluşturuyorlar ve bu da onların yerçekiminin kalbini çekme şeklini değiştiriyor.

Grant bu gece, buharlı bir fincan nane çayı önüme koyup, karşımdaki merdiven sırtlı sandalyeye kendi fincanıyla oturduğunda, yerçekimi beni çekiyor.

Mutfağın loş altın ışığında, o sanki bir ahşap heykel gibi, yazın bronzlaşmış teniyle yıpranmış ve yaşlanmış, saf kaba maun ağacından yapılmış bir eser gibi. Yemin ederim, bu adam sanki masif meşeden oyulmuş gibi görünüyor ve gözlerinin etrafında derin düşünce çizgileri olan bir adam haline gelmiş olsa da, onda bir şey var ki...

Sonsuz.

Değişmez.

Bu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı, özellikle de Redhaven'a geri dönmek beni bu kadar tedirgin ederken.

Ama kaşlarımı çatıp, ellerimi sıcak seramiklerin etrafına kıvrarak onları ısıtıyorum. "Bekle... Nathan amcan ve Melissa teyzen mi? Onların çocuğu mu?"

"Evet," diye homurdanıyor Grant. Derin ela gözlerinde bir şey rahatsızlık yaratıyor ve yakışıklı, taş gibi yüzüne ciddi bir hava katıyor.

Çayından bir yudum alır, sonra durur ve bardağa bakar. "Evleri yandı. Nell henüz bir yaşındaydı."

Aman Tanrım.

Kalbim sıkışır.

Oh, farkında değildim, annem bana hiç anlatmamıştı.

Sanki yıllar boyunca aramızda Grant hakkında konuşmak yasakmış gibi ve şimdi kaçırdıklarımı fark edince kalbim acıyor.

Kendimi durduramadan, masanın üzerinden uzanıp elimi Grant'in bileğine koyuyorum.

"Söylemene gerek yok," diye mırıldandım. "Üzgünüm, Grant. Acı veren bir konuyu gündeme getirmek istemedim."

Bana tuhaf bir şekilde bakar, sonra kolundaki kalın, koyu renkli kıllara dokunan elime bakar. Nefesimi çekip elimi geri çekerim, ama bu sadece bana başka bir okunaksız bakış kazandırır, çünkü o fincanı masaya bırakıp kalın, kahverengi sakalını parmaklarıyla tarar.

"Onlar hakkında konuşmak zorunda kaldığım için kızgın değilim," diye homurdanır. "Sadece bu hikayeyi uzun zamandır anlatmamıştım. Duvarlarda fareler vardı galiba. Elektrik kablolarını kemirmişler. O evin bazı duvarları yüz yıllık idi. Çok kırılıyordu. Lanet olası bir çıra gibiydi. Tek gereken bir kıvılcımdı." Ciddiyetle başını salladı. "O gece nöbetçiydim. İtfaiye araçları gelmeden oraya vardım. Gitmem gerekmiyordu, ama adresin teyzem ve amcamın adresi olduğunu fark edince..."

Grant'i şu anda neredeyse tanıyamıyorum, çünkü sesi giderek azalıyor.

Tanıdığım o suskun genç adam, daha soğuk, daha yaşlı bir adama dönüşmüş, evet, ama *dahası* da var.

Daha derin, daha bilge, daha dolu bir benlik duygusu.

Beni hem eski ve tanıdık hem de yeni ve rahatsız edici bir şekilde çeken bir şey.

"Eve girdiğimi hatırlamıyorum," diye devam ediyor. "Sonra bir baktım, her yer duman ve ateşle kaplı, kirişler çöküyor. Nell'in odasına ulaşmışlar ve duman onlara ulaşmadan onu ıslak bir battaniyeyle örtmüşler." Bir ara verip, kupasındaki çayı karıştırıyor. "Onlar için çok geç kalmıştım. Ama küçük Nell, deli gibi çılgık atıyordu, ödü kopmuştu. Battaniye dumanı filtreleyerek küçük ciğerlerini koruduğu için iyiydi. Onu kucaklayıp, çatı çökmeden hemen oradan çıktım."

"Aman Tanrım." Kafamı sallayarak devam etmesini istedim.

"Evet. Artık sadece ben ve ailem varız. Bir aile olarak bir adım attık, onu evimize aldık ve sorumluluğu paylaştık. Nell çoğunlukla benimle kalıyor, ama ben isteyken ve o okulda değilken ailem ona bakıyor. Bana amcası diyor, çünkü sanırım benim ondan çok daha büyük olduğumu görünce bu ona daha mantıklı geliyor."

Vay canına.

Bu çok fazla bilgi.

Bir dakika düşünmeye zaman ayırdım, sonra mırıldandım, "Çok üzgünüm. Hayatının büyük bir kısmını kaçırmışım gibi görünüyor. Ama Nell'in sana sahip olmasına gerçekten çok sevindim."

"Herkesin hayatının büyük bir kısmını kaçırdın," diye patladı.

Ve işte böylece, yine dişlerimi gıcırdatmaya hazır hale geldim.

Aptal herif.

Bana geri dönmememi söyleyen kendisiyken neden bunu yüzüme vuruyor?

Sesimi sabit tutmaya çalışarak, "Haklısın. Ros'un durumu da dahil. Bu arada, son zamanlarda biraz tuhaf davranıyor mu, yoksa artık böyle mi? Bu gece nereye gittiğini bile bilmiyorum" diyorum.

Bir an için, karşımdaki iri adam sandalyesinde daha dik oturur. Gözlerim kısılır.

Grant Faircross hakkında her zaman bildiğim bir şey var. O, yalan söylemeyi hiç beceremez.

Bir şey hakkında sessiz kalabilir — sır saklamakta inanılmaz derecede iyidir — ama kesinlikle yalan söyleyemez.

Ve şimdi pek çok küçük şey farklı olsa da, her şey gerçek gibi ama gerçek değilmiş gibi hissettiren şeyler olsa da... Sanırım bu değişmemiş.

Çünkü omuzlarında tanıdık bir sertlik var, biraz suçlu bir sarsıntı, sanki hiçbir şey olmamış gibi cevap vermeden önce belli oluyor.

"Fark etmedim," diyor, çayını yudumlarken. "Bu aralar Ros'u pek görmüyorum. Haftalardır turistlerle uğraşıyorum. Durup konuşacak pek vaktim olmuyor."

Tabii. Sanki hiç sohbet etmek için zaman ayırmamış gibi. Mantıksız bir kıskançlık hissi duyuyorum.

Rosalind'i her gün burada hayal ediyorum, Grant annemin dükkanına uğrayıp onu tezgahın arkasında, neşeli tavırları, parlak gülümsemesi ve altın sarısı saçlarıyla beklerken buluyor. O, en somurtkan, inatçı, kaba, cesur olanları bile büyüleyecek türden bir kişiliğe sahip...

Sakin ol, kızım.

Hemen sakinleş.

Artık Grant Faircross'a karşı *hiçbir* şey hissetmiyorum.

Özellikle de bir şey sakladığında ve benim bunu bilmem gerektiğinde. "Kız kardeşim hakkında ne biliyorsun?"

"Söyledim ya. Hiçbir şey." Grant kaşlarını çatı.

"Lanet olsun, Grant. Sanki ben hala bir çocuğum da sen beni bisikletimdeki çukurlardan korumak zorundasın gibi davranıyorsun. Ros'la ilgili bir şey varsa, söyle..."

"Bunu nereden çıkardın sen?" diye bağırır. "Sana söyledim, hiçbir şey fark etmedim. Kız kardeşinle bir sorunun varsa, onunla konuş. Bana kızma, Butterfly."

Bir an durup ona bakarım.

O, benim cesaret edemediğim o eski ismi kullandığını fark edince, onun gibi bir insan dağı olabileceği kadar geri çekilir.

"Benim geldiğim neden bu değil..." Sözümü keserim, ayağa kalkarken ellerimi masaya hafifçe vururum ve ödünç aldığı ceketini omuzlarımdan çıkarırım. Ceket sandalyenin arkasına asarım, çayımı dokunmadan bırakırım ve tatlı bir gülümsemeye "Biliyor musun? Boş ver. Ailene selam söyle Grant. Bir gün, senin orada olmadığından emin olduğumda onları görmeye uğrayacağım."

O bana öfkeyle bakarken, ben arkamı dönüp oturma odasına doğru yürüdüm ve ön kapıya yöneldim.

Ama misafir var.

Nell, merdivenlerden aşağı iniyor. Bir tür parçalanmış mavi, yumuşak at şeyi sürüklüyor, yelesi gökkuşağı renkli ipliklerden yapılmış.

Bir tek boynuzlu at olabilir mi?

Komik derecede kirli ve lekeli, ama Nell onu en değerli şeyiymiş gibi sıkıca tutuyor, bir gözünü ovuştururken bana göz kırpmıyor.

"Bayan Ophelia? Şimdiden eve mi gidiyorsunuz?" O

küçük kız, alaycı gülümsememi samimi hale getiriyor.

"Yatma vaktim geçti, tatlım. Senin de geçtiğine eminim. Neden yine uyanıksın, canım?"

"...Sana iyi geceler diyemedim." Ve kalbim eridi.

"Ah, tatlım." Yaklaşıp elimi uzattım. "İyi geceler kucaklaşması ister misin?"

Nell uyuklu bir şekilde başını salladı.

Bu yüzden bir dizimin üzerine çöküp onu kollarıma alıyorum, mutfak kapısında duran Grant'in kocaman gölgesinin bizi titreyen bir sessizlik içinde izlediğinin acı verici farkındalığıyla.

"Bana uslu olacağına söz ver, tamam mı? Artık kaçmayacaksın. Bu aptal herif sana kötü davranırsa, uslu olup evde kalırsan, seni dondurma yemeye götürürüm."

Nell'in kederli bakışı biraz fazla hesaplı. "O her zaman kötü davranıyor. Bu çok fazla dondurma demek..."

"Hak edeceksin. Çünkü *o her zaman kötü davranıyor*," diye omzumun üzerinden geriye doğru bakarak Nell'in saçlarını okşadım. "İyi geceler, ufaklık."

"İyi geceler, Bayan Philia."

"İyi geceler, *Philia*," diye gürler Grant, kalbimi titreten bir şekilde telaffuzuna vurgu yaparak.

Hayır.

Bu gece olmaz.

O çekime, o çekime, o tek yönlü acıya teslim olmayacağım. Kesinlikle hayır.

Direnirim.

Grant'e son bir kez sessizce, isyankar bir bakış atarak - onun düşündüğü gibi tam bir velet olduğumu çok iyi bilerek - tek kelime etmeden arkamı dönüp kapıdan çıkarım.

GERİ DÖNÜP BAKINCA, sadece onun ceket, büyük beden tişörtü, spor şortu, çok ince hırkası ve parmak arası terlikleriyle evden koşarak çıkmak muhtemelen en akıllıca hareket değildi.

Daha aptalca bir fikir mi?

Karanlıkta *tek başına* ceket giymeden eve yürümek.

Kuzey Carolina'da, soğuk bir Ekim gecesinin ortasında. Suçlu olan sadece kendimim.

Ama içimdeki genç kız, Grant'in beni güvenli bir şekilde eve ulaştırmak için peşimden gelmesini neredeyse diliyor.

Yine de özel bir iyilik için dua etmeye hakkım yok.

Son karşılaşmamız, bu adamdan asla bir şey isteyemeyeceğimi bana hatırlatmalıydı.

UYKUM O KADAR KÖTÜ ki, kendimi uyanmaya zorlamak büyük bir iş.

Bu sadece gergin olduğum, verandada yine garip ayak sesleri duymayı beklediğim veya çok fazla sırrı olan bu küçük kasabayı musallat eden hayaletleri dinlediğim için değil.

Uyanık yatarak, yatak odasının penceresinden dışarı bakarak, yapraksız dalları camı tırmalayan, içeri girmeye çalışan aç hayvanlar gibi görünen ağaçları izleyerek geçen uzun, endişeli saatler gibi geliyor.

Ya da belki de beni dışarıya sürükleyip, dayanabileceğimi bilmediğim her şeyle yüzleşmeye zorlamaya çalışıyorlar.

Sonsuza kadar kaçınamayacağım her şeyle.

Gözlerimi açıp saati kontrol ettiğimde, şafak sökmüş. İlk iş olarak tıp merkezine gitmem gerekiyor.

Tanrım, bu çok ürkütücü.

Annemin DNR belgelerinde bir sorun var, Ros'u bulup sorunu çözemiyorlar.

Ben de çözemiyorum. Son iki sesli mesajımı görmezden geldi ve mesajlarımı okudu ama cevap vermedi.

Ne oluyor böyle?

Eve gelip, annem artık bu dünyada neredeyse hiç yokken ve kardeşim de...

Ölmüş, sanırım.

Ama gerçekten öyle mi?

Duş almaya zorlarken boğazımda rahatsız edici bir yumru hissediyorum, reçelli bir İngiliz muffinini mideye indirip, elimde bir fincan kahveyle kendimi kapıdan dışarı sürüklüyorum.

Kiralık arabam hala Mort'ta, bu yüzden uykulu Redhaven'da yürüyerek yol alıyorum. Dolambaçlı sokakları, bir yerlerde bir otel duvarındaki tabloya ait gibi görünen pitoresk evlerin sıralarından geçiyor.

Redhaven, özellikle park yerlerinin dolduğu turizm sezonunda, başka seçeneği olmayanlar dışında herkesin yürüyerek veya bisikletle dolaştığı bir yer.

İsteyebileceğiniz her şey, şehir meydanının çevresinde, tekerleğin dalları gibi düzenli bir şekilde, bulunduğunuz yerden sadece birkaç blok ötede yer alıyor.

Ancak, tıp merkezine vardığımda o birkaç blok, 50 mil uzunluğunda bir ölüm yürüyüşü gibi geliyor.

Günlerine başlamak için arabalarından, dükkanlarından ve evlerinden girip çıkan kilometrelerce insan bana bakıyor.

Benim Ros olmadığını fark ettiklerinde, o sinir bozucu ikinci bakışlar... Hayır, diğer

diğer kız kardeşim.

Kaçan büyük olan.

Büyük kardeşine olanları asla atlatamayan.

Tabii, birkaç kişi gülümsüyor ve bana selam veriyor, ya da el sallayıp "*Hoş geldin!*" diyor. Ama her bakış, her merhaba, her şaşkın *selam*, bir filin ağırlığı kadar ağır geliyor.

Şüphe, şaşkınlık, merakın ağırlığı.

Açgözlülüğün ağırlığı, ne kadar kaçmaya çalışsam da, benim için çok kişisel olan skandal hakkında daha fazla bilgi isteyen yabancılar.

Acıma yükü.

Ah, zavallı kız.

Bunca yıl kardeşinin bir katil olduğunu düşünürken, o sadece Graves kızıyla birlikte ölmüştü. Sanırım onu gerçekten sevmiş.

Yanılıyorlar.

Ethan'ın katil olduğunu hiç düşünmedim. Bu fikir o kadar saçmaydı ki midemi bulandırdı.

Bu hikayenin, kimsenin tahmin edemeyeceği kadar çok yönü olduğunu hep biliyordum. Ama şu anda bunu düşünemem.

Annemin hastane odasının dışında durup, gözlem penceresinden ona bakarken ve beni büyüten bu kadının ne zaman çarşafların altında bu kadar küçüldüğünü merak ederken değil.

Bu kadar yaşlı.

Onu düzenli olarak görmediğimden değil.

Her yıl birkaç kez, tatillerde, rastgele ziyaretlerde, sadece brunch ve uzun hafta sonları için onu uçağa bindirip eve gönderirdim. Ama yılların yavaş yavaş geçmesi fark edilmeden ilerledi, ta ki onu son gördüğümde bu yana otuz yıl yaşlanmış gibi görünene kadar.

Son görüşmemiz Florida'daki dairemdeydi, güneşli büyük pencerelerin önünde sakın bir şekilde oturmuş, küçük bir gülümsemeyle okyanusa bakıyordu. Güzel yüzü, bilgelik ve huzurla zarif bir şekilde yaşlanıyordu.

Daha geçen hafta, benimle telefonda konuşurken, eve geleceğim için ne kadar mutlu olduğunu söylüyordu ve sesi o kadar neşeliydi ki, onun güçlü olduğunu kolayca hayal edebiliyordum.

Ama şimdi önümde acı gerçeği görüyorum.

Annemin sessizce verdiği zorlu mücadeleyi, yüzünde gizlediği acının tahribatını görüyorum.

O artık çökmüş bir kabuk.

Yüzü, hatırladığımdan daha gri, daha solgun ve daha lekeli.

Yanakları neredeyse içe çökmüş.

Cildi o kadar ince ki, kurumuş ipek gibi.

Sanki zaten bir kadavra gibi, kemikleri derisinden dışarı çıkmaya çalışıyor, saçları kırılgan ve eskiden sıcak bal rengi olan saçları artık donuk sarı, sert kıllar halinde kafa derisini gösteriyor.

Açıkçası, bu beni korkutuyor.

Oksijen maskesinin üzerindeki hafif sis olmasaydı, nefes aldığını bile düşünmezdim.

Bu acı veriyor.

O kadar çok acıyor ki, beni mahvediyor, burada durup annemin saniye saniye, umutsuz nefeslerle ölmesini izlediğimi bilmek.

Bunu daha önce bir kez yaşadım, ilk kez yendiği zaman. O zaman bile, ikinci kez şansımızın yaver gideceğini hiç düşünmemiştim.

Son seferi hatırlıyorum, kanser teşhisi konulduğunda, Ethan, Grant ve ben bu acı verici durumda bir arada duruyorduk, incitmemek, cesur olmak için çabalıyorduk.

Sadece üç garip çocuk, ilk kez ölümle yüzleşiyor ve hayatın ne kadar acımasız olabileceğini görüyorlardı.

Artık doğru kelimeleri bulamayan o şaşkın çocuk değilim. Ama kardeşim şu anda burada benimle olsaydı, ne vermezdim ki!

Ve o nadir anlar için neler vermezdim ki,
Şimdi ise bir sürgündüm.

Şimdi, ben bir sürgündüm.

Grant'in meşe dalı gibi kolları ve büyük, geniş vücudu, dünyayı ve onun tehditlerini engelleyen bir duvar gibi.

Kanayan kalbimin derinliklerinde saklamaya çalıştığım, ama başaramadığım her şeye yabancı.

BÜYÜK BİR KARMAŞA (GRANT)

Sanki lanetlenmişim gibi.

Yemin ederim, son zamanlarda işimde Ophelia'yı düşünerek, çalışmaktan daha fazla zaman geçiriyorum.

O kadın beni çok sinirlendiriyor.

Çünkü bu turizm sezonunda yazmam gereken yirminci vandalizm raporuna odaklanıyormuş gibi yaparken, o kadın kafamdan bir türlü çıkmıyor.

Lanet olası serseri çocuklar.

Zenginler bu kasabaya veletlerini getirip yaramazlık yapıp hırsızlık yapacaklarsa, önce onlara biraz terbiye öğretseydiler daha iyi olurdu.

Dürüst olmak gerekirse, bu konuda bir şeyler yapmalıyız, çünkü her geçen yıl durum daha da kötüye gidiyor ve kasabanın gelirinin yarısı turistlerin harcadığı paraya bağlı.

Tek ihtiyacımız olan, küçük suçlarla kötü bir şöhret. O zaman mevsimlik göçmenler, zanaatkar mobilyaları, ev yapımı binaları ve elle sıkılmış akçaağaç şurubunu almak için buraya akın etmeyi bırakacaklar, çünkü söylentiler yüzünden zaman ve para harcamaya korkacaklar.

Ne yazık ki, bu kadar küçük bir ekiple işleri yoluna koymak için bir eylem planı yapmaya çalıştığımda, beynim işbirliği yapmıyor.

Hemen Ophelia'nın yüzündeki ifadeye geri dönüyor.

Gözlerini kısarak, benim saçmalıklarımı görebildiğini söylüyor.

Siktir.

Nasıl oluyor da her zaman *biliyor*? Bunca yıldır birbirimizden kaçındığımız halde?

Çok sinir bozucu.

Ve neden hep benim kafamın içinde dolaşıp durmak zorunda?

Ama Nelly'yi eve sağ salim getirdiğin için ona borçluyum, değil mi?

Sandersonların depo kulübesinde kendine bir yuva yaptığını hiç bilmiyordum. Belki de hava ısındığında ona uygun bir ağaç ev yapmalıyım, böylece gece yarısı benim mülkümden ayrılmadan kaçabileceği kendine ait bir yeri olur.

Bazen yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlıyorum.

Kesinlikle en iyi baba değilim. Yani evet, bazen bana tekme atıp biraz yalnız kalmak isterse sorun değil.

Sadece küçük kızımın güvende olduğunu bilmem gerekiyor, tercihen benden nefret etmeden.

Bunu itiraf edecek kadar erkek biriyim.

Ona bir şey olursa kalbim güvenlik camı gibi parçalanır. Hayır, o benim kızım değil, doğuştan değil.

Ama hayat, trajedi ve kader onu benim kızım yaptı.

Onu yaşamaya zorladığım tüm gürültü ve demir yumruk kuralların arkasında, sadece onun için en iyisini istiyorum.

"Şuna bak," arkamdan gelen bir ses beni düşüncelerimden koparır. "Sanki bir anı canlanıyor. En son yüzünde bu ifadeyi gördüğümde, bir kız yüzünden somurtuyordun." Lucas Graves, sandalyemi ona doğru çevirdiğimde sırtarak gülümser. "Aslında, hatırladığım kadarıyla *aynı* kız yüzünden somurtuyordun."

"Hafızanı siktir et, dostum." Ona kaşlarını çatıttım.

Bu, yüzündeki sırıtışı ya da kedi yeşili gözlerindeki gülümsemeyi silmiyor. Geniş göğsünü kollarını kavuşturarak, "*Üzgünüm, kaptan, beni korkutamazsın*" der gibi davranıyor.

Küçük kasabaların sorunu da budur.

Herkes herkesi tanır ve herkes birbirinin pisliklerine fazlasıyla alışır.

"Somurtmuyorum, Teğmen," diye homurdanırım. "Hepinizi kovup kovmayacağımı

. Geçen yıla göre suç raporları yüzde kırk arttı, tutuklamalar ise yüzde on sekiz azaldı. Nedenini söyle bana."

Odanın diğer ucundaki masasından Micah Ainsley kurnaz bir gülümsemeye söze karışır. Adam, uzun boylu ve kaslı, Rönesans heykeli gibi parıltıyan bir adamdır.

albino cilt kemik beyazı. "Geçen yıla göre yüzde altmış daha fazla turistimiz var, Kaptan."

Henri Fontenot, Mallory'nin sevk masasının yanındaki duvara yaslanarak telefonunda okuduğu şeyden başını kaldırdı. "Yani geçen yıl buradan daha sakin miydi? Huh. Nasıl uykuya dalmadınız?"

"Kapa çeneni, şehirli çocuk," diye karşılık verdi Lucas. "*Bizim* için yoğun bir dönem."

"N'awlins şehir değil, *dostum*. Sadece vahşi bir kırsal bölge."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum," diye mırıldanıyorum. "Fıstık galerisi saçmalıklarını bitirip bana gerçek cevaplar vermeye hazır mı, ne?"

Hemen bir dizi küstah selam alıyorum.

Dispatcher Mallory, hızlıca yazmaya devam ederken sandalyesinde dönüp bana da bir selam gönderir, sonra da bana bir öpücük gönderir.

Vahşi veletler. Hepsi de.

Redhaven Polis Departmanı'nın kaptanı olarak henüz biraz saygı kazanacak kadar uzun süre görev yapmadım ama profesyonel şakacılarla çevrili olduğum için şimdiden stres anevrizması geçirmek üzereyim.

Ama (itaatsız) astlarımı hizaya getirip işin özüne giriyorum. Herkes sakinleşip devriye programlarını tartışmaya başladığımızda, ve küçük suç dalgasına karşı gerçekten ne yapabileceğimiz konusunda birkaç teori ortaya atıyoruz. Dükkan sahiplerinin listesini hazırlamayı, şüpheli hareketleri yakalamak için buraya ve oraya daha fazla CCTV kamera yerleştirmek konusunda konuşabileceğimiz güvenilir kişilerle görüşmeyi konuşuyoruz.

Kameralar bugünlerde çok ucuz ve oldukça gelişmiş. Batı Kıyısı'nın önde gelen güvenlik firması Enguard'ın onayladığı birkaç iyi sistem biliyorum. Home Shepherd da sivil güvenliği için yeniden tasarlanmış birçok askeri sınıf drone üretiyor, ama teknolojilerinin bütçemize uygun olduğundan emin değilim.

Micah'ın on dakika boyunca dronlar hakkında geekçe konuşmasını dinledikten sonra, işimizi bitirip görevleri paylaşıyoruz. Henri, gece nöbetinde olduğu için işten çıkarken, geri kalanımız şehirde gündüz vardiyasında çalışacağız.

Lucas ve ben son çıkanlar.

O masasına uğrayıp yeni bir bilet defteri almak için durduğunda, eğilip onu durduruyorum ve parmaklarımla hafifçe koluna vuruyorum.

"Hey. Bir dakikan var mı?"

Lucas kirpiklerini kırıştırır. "Şey, Şef, beni Pumpkin Formal'a davet etmek üzereysen? Senin için zaman ayırabilirim."

Ona sert bir bakış attım.

"Bu kadar çok konuşmadığın zamanlar seni daha çok seviyordum, komik adam."

"Ne diyebilirim ki? Yeni eşim, yeni bebeğim... Artık bambaşka bir adam oldum." Gülümser ve masasının kenarına oturur, kalın siyah saçlarını eliyle tarar. "Cidden, ne oldu?"

Boğazımı temizlerim, kelimeleri çıkarmaya çalışırım.

Lucas şimdi çok mutlu görünüyor. Onu kıskanmıyorum.

Bu günlerde pek göstermiyor olsa da, onu hala inciten birçok eski acı olduğunu biliyorum. Kapanmış olsun ya da olmasın, Celeste'yi kurtaramadığı için her zaman biraz suçluluk duyacaktır.

Çok tanıdık.

İçimizdeki şeytanlar birbirine çok benziyor.

İkimiz de aynı gece sevdiğimiz birini kaybettik. Birkaç cevap bulduğu için çok mutluyum.

Ve sanki ben söylemeden önce bile biliyor gibi, "Santos davasını ve ortaya çıkan her şeyi düşünmeden edemiyorum, biliyorsun."

"Celeste." Ciddi bir ifadeyle konuşuyor. Kız kardeşinin adı, aylardır söylemediği eski bir dua gibi çıkıyor ağzından. "Evet. Ethan'la ilgili anıları canlandırıyor, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece soru sormak yerine, o davanın mührünü yasal olarak kaldırmak için bir gerekçemiz var mı acaba?"

"Yani aktif bir soruşturma yürütmek mi istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." İç çekiyorum. "Raleigh adli tıp ve FBI'ın ele geçirilen kalıntıları incelemesi ve raporlarını yazması muhtemelen yıllar alacak. Sonunda Ethan'ın DNA'sını eşleştirebilirler, ya da eşleştiremeyebilirler... Sanırım bizim tarafımızdan da bir şeyler araştırmamız gerektiğini düşünüyorum. Hala cevaplanmamış birçok soru var, ama Arrendell baskınından sonra öğrendiklerimiz bu konuda yeni bir ışık tutabilir."

Lucas düşünceli bir şekilde başını bir yandan diğer yana eğdi. "Kaptan sensin, Kaptan. Karar senin ve ben seni destekliyorum. Ama bence kendine bir şey sormalısın, Grant."

"Evet?"

"Bunu gerçekten kimin için yapıyorsun? Kendin için mi, yoksa onun için mi?" Gözlerimi kısıyorum.

Kahretsin, beni yakaladı.

Lucas ve ben ayrılırken ve ben devriye arabama binip rotama başlarken, bu soru hala aklımda.

Genellikle şehri üç parçaya bölüyoruz, birimiz iç kesimdeki dükkanları ve sokakları, diğeri ise yerleşim alanlarını devralıyor. Başka bir memur, genellikle Micah, vahşi doğada park bekçisi rolünü üstleniyor ve turistleri ve dağ halkını gözetliyor.

Micah, New Yorklu bir çocuğun sevmesi gerekenden daha fazla ormanı seviyor. Sanırım bunun nedeni, eski Alman çoban köpeğini de yanında götürebilme fırsatı olması.

Adamın ortadan kaybolup insanları hazırlıksız yakalamak konusunda da olağanüstü bir yeteneği var, ki bu her zaman biraz tuhaf oluyor, çünkü hayalet gibi solgun ve karanlık ağaçların arasında göze çarpan bir figür olduğunu düşünürsünüz.

Sanırım hepimizin kendine özgü yetenekleri var.

Benimki, acı verecek kadar düşüncelere dalmak, ve ben de arabamı, dükkanları iyi görebileceğim şekilde şehir merkezindeki meydanın kenarına park ederken bunu yapıyorum.

Bu gece olan biteni izleyeceğim, sorun çıkabileceğine dair bir ipucu yakalayabilir miyim diye bakacağım. Muhtemelen aptal çocuklar dükkanlardan hırsızlık yapıyorlar ve çocuklar, bir şey yaparken saklanmakta sandıkları kadar iyi değiller.

Ben de öyleydim.

Ophelia da öyle.

Hatta, çocukken, üçümüz bir şeyler çevirdiğimizde genellikle bizi kazara ele veren oydu.

İspiyoncu olmaya çalıştığı için değildi.

Sadece annesi ya da benim ailem bizi sorguya çektiğinde telaşlanıp ağzından laf kaçırıyordu. Genelde benim ailem sorguya çektiğinde durum daha da kötü oluyordu. Babasız büyüyen Ophelia, bir değil *iki* ebeveyne karşı ciddi bir yüzle direnmeyi hiç öğrenememişti ve...

Siktir, yine onu düşünmeye başladım. Lanet kafamın içinde bedavaya yaşıyor. Belki de hep öyleydi, bilmiyorum.

Tek bildiğim, ihtiyacım olan cevaplara sahip olmadığım.

Ethan'ın ortadan kaybolması, yetişkin hayatım boyunca beni rahatsız etti.

Tek çocuk olarak büyüdüğüm için, benim yaşımda, ailem gibi hissettiğim, hiç sahip olmadığım bir kardeşim gibi biri olması benim için çok önemliydi. Sonra bir gün ortadan kayboldu ve ruhumu emen bir boşluk bıraktı.

Onu kaybetmekten ne kadar nefret etsem de, beni en çok etkileyen şey, Ophelia'nın onun birdenbire ortadan kaybolmasının ne kadar zor olduğu oldu.

Ayrıca, bu konuda yapabileceğim çok az şey olmasıydı.

Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta polis olarak kalıp kalmamak konusunda kararsızdım. Gerçekten iğrenç suçların çözilemeyen böyle bir kasabada pek bir şey yapabileceğimi sanmıyordum.

Arrendell denen pisliği yakalayıp birkaç davayı çözmüş olmamız hala küçük bir mucize.

O zamanlar polislik işine pek ikna olmamıştım, hala metal imalatı gibi bir işe girmek istiyordum, ama sonra o gece oldu.

Celeste Graves ve Ethan Sanderson *ortadan kayboldu*.

Cevapları bulmak istiyorsam, polis olarak kalıp onların kayboluşlarını araştırmaya devam etmem gerektiğini, en azından bir sonuca varmak için, çabucak anladım.

Sadece kendim için değil, bir anda çok üzgün hale gelebilen, sanki bir daha asla sahip olamayacağı her şeyi hatırlar gibi, vahşi yeşil gözleri olan o büyüleyici kadın için de.

Sonra kaçtı.

Çünkü benim aptal kafam onu uzaklaştırdı.

Çünkü bir yetişkin gibi öfkemi kontrol etmeyi öğrenmek yerine, ona acımı haykırmak zorunda kaldım.

Hırlayarak, kolumu kaşımak için kolumu sıvadım ve pazı kasımı saran dikenli telde dolanmış siyah kelebeğe bakakaldım.

Hadi, bunun ilham kaynağını tahmin et.

Acı, bir insanın derisine taze mürekkep sürer, tıpkı sefaletin arkadaşlık sevdiği gibi. Bazı sırlar o kadar gürültülüdür ki, aynaya her baktığında susmazlar.

Belki de o istemediği içindir.

Belki de kim olduğunu hatırlamak için onları duymaya ihtiyacı vardır.

Doğrusu, o ortadan kaybolduktan sonra cevapları aramayı bıraktım ve hayatımda kalan tek kelebek, derime kazınmış olan kelebektir.

O olmasaydı ne anlamı vardı ki?

Sokakta yürüyen sarışın saçları, tanıdık vücut dilini gördüğümde, sanki yıldırım çarpmış gibi düşüncelerimden sıyrıldım ve bir an için kalbim silah atışı gibi çarptı.

Ophelia.

Ama hayır, o değil.

Onun küçük kız kardeşi, Aleksander Arrendell'in koluna girmiş yürüyor.

Onu çocukluğundan beri tanımiyorsam, şu anda Ros'u neredeyse tanıyamazdım.

O her zaman tatlı, kibar bir kız olmuştur. Biraz modern bir yeşil çiçek çocuğu gibi, günümüzde çocukların dediği gibi cottagecore, belli bir masumiyeti var.

Belki biraz fazla korunaklı. İlk kanserini atlattıktan sonra, Angela Sanderson sevgi dolu, iyi huylu bir helikopter anneye dönüştü ve bu, Ros'a yardım ettiği kadar ona da yansıdı.

Ama şu anda Rosalind, beni rahatsız eden, vücuduna yapışan beyaz bir saten elbise giyiyor.

Ophelia'nın küçük kız kardeşinin göğüslerinin öyle sarkmasını görmek istemiyorum.

Özellikle de o sahte herifin boynuna asılmışken.

Aleksander, sanki bir vampir gibi, ona yaklaşıp boynunu okşarken kolunu omuzlarına dolamış durumda.

Tanrım, daha Cadılar Bayramı bile gelmedi.

Şık gri takım elbisesinin yakasında ruj lekeleri var, ağzı da kızinki kadar kırmızı. Kızın makyajı koyu ve baştan çıkarıcı, tırnakları hala parlak, parlak kırmızı.

Yargılamak istemiyorum.

Gerçekten.

Bazen, küçük kasaba kızları bir gecede kendilerini bulur ve değişirler, içlerinde başından beri büyük şehirli bir cadalog olduğunu fark ederler.

Ama saat daha sabahın onunu geçmedi ve ikisi de sarhoş olup, birbirlerine çarparak bir yandan diğer yana sallanıyorlar. Etraflarında şaşkın ve tiksinti dolu bakışlarla dolaşan daha muhafazakar insanlara hiç aldırmıyorlar, sonra da Aleksander'ın kolunda sarhoş ve muhtemelen kafası güzel olan kişinin kim olduğunu fark edince *ikinci* kez bakıyorlar.

Kahretsin.

Ros, Ophelia'dan Aleksander ile olan ilişkisini gizli tutmamı gerçekten istiyorsa, daha ihtiyatlı davranması gerekiyor.

Er ya da geç, bu dedikodu yayılacak ve herkes ve köpekleri bile bunu fısıldayacak.

Ophelia'nın kulağına gitmesi bir iki gün sürer ve Sanderson kardeşler arasında tüm kasabayı yerle bir edebilecek şiddetli bir kavga çıkar.

İçimde rahatsız edici bir his var. Bir şey söylemeliyim.

Ophelia'ya gerçeği söylemeliyim, onu uyarmalıyım, Rosalind gelip ona atom bombası atmadan önce bu durumu sindirmesi için ona zaman tanımalıyım. Ophelia'nın annesinin sağlık durumunun üstüne bir de bu sorunla uğraşmak zorunda kalmasından nefret ediyorum.

İkisini de seviyorum, Ros daha çok küçük bir çocuk gibi olsa da, onu Philia kadar iyi tanımıyorum.

Sadakatim arasında kalmış durumdayım, Ros'un mahremiyetine saygı duymak istiyorum ama aynı zamanda herkesin iyiliği için doğru olanı yapmak istiyorum.

Ros'un iyiliği için de, sanırım.

Erkek arkadaşı... Hayır, siktir, nişanlısı onu hazır olmadığı çok çirkin bir duruma sürüklemekten önce ona göz kulak olmam gerekebilir. *nişanlısı* onu hazır olmadığı çok çirkin bir şeye sürüklemekten önce ona göz kulak olmam gerekebilir.

Beynim ağrıyor.

Ophelia'ya ne söyleyeceğimi düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacım var - tabii bir şey söyleyeceksem.

Belki de sadece ortamı temizlemem gerekiyor. Sessizliğimi en sevdiği kitabı okur gibi okuyup, görmesini istemediğim saçmalıkları ortaya çıkarması komik, ama konuşmaya başladığımızda birbirimize girip zarar vermeye başlıyoruz.

Çoğunlukla *ben* başlıyorum.

Her zaman yanlış şeyler söylüyorum.

Gençken, bazen Ophelia'nın tek istediği şeyin benim konuşmam olduğunu hissedirdim. Ama ben asla konuşmadım, net bir şekilde, onun istediği şekilde.

Ben böyleyim.

Onun yanında dilim tutulmuş aptal ben.

O küçükken ve ben de ondan çok büyük değildim, uzun kirpiklerinin altından tek bir bakışıyla dilimi düğümleyebilecek kadar güzel birine dönüşmeden önce.

Çocukken, ona ve Ethan'ın benim için ne kadar önemli olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Onların, dedikoducu küçük bir kasabada sessiz bir çocuk olan tek çocuğun hissettiği yalnızlığı nasıl hafiflettiğini.

Bu yüzden ona sataşarak, saçlarını çekerek, herhangi bir ilgi iyi ilgiymiş gibi davranarak bunu gösterdim ve bu davranışım büyüdüğümüzde de devam etti.

Onun saçını çekerim, o da bana yumruk atar ve ne kadar büyük bir pislik olduğumu söyler.

Ne zamandır başka bir şey duymak istediğimi tam olarak bilmiyorum. Ama şimdi, Ros ve Aleksander'ın

Sanderson ailesinin dükkânı Nobody's Bees-Ness'e girerken duyduğum şey, radyomun cızırtılı bir sesle canlanmasıydı.

Mallory'nin bana başka bir aptalca olay olduğunu, çocukların ağaç kesim alanlarındaki ağaçlara grafiti yaptığını veya başka bir serserinin hırsızlık yaparken yakalandığını söylemesini bekliyorum.

"Birim dört-sıfır-iki? Sanderson evinden bir çağrı geldi, GPS'e göre en yakın sizsiniz — bir tür davetsiz misafir sorunu, olası bir saldırı. Tahmini varış süreniz nedir?"

Kalbim durdu.

Davetsiz misafir

mi?

Saldırı olasılığı mı?

Ophelia.

Elimi dudaklarıma götürürken alnımdan soğuk terler akıyor.
dudaklarıma.

"Üç dakikadan az," diyorum, anahtarı şiddetle

"Ona sabırlı olmasını söyle, Mallory. Yoldayım."

ONE MEAN GRIP (OPHELIA)

Tıp merkezinden ayrıldığım için bu kadar suçlu hissetmemeliyim.

Kendime bunun sadece işin içine karışmam için olduğunu söylüyorum.

Evet, eğitilmiş bir hemşire olabilirim, ama Redhaven MC'nin personeli olmadan, anneme acil bakım sağlamak için birinin oraya girmesi gerektiğinde sadece bir yük olurum.

Onun *sayesinde* hospis hemşiresi oldum, ama söz konusu kendi anneniz olduğunda...

Bazen yapabileceğiniz pek bir şey olmaz.

Neyse ki, DNR'sindeki yanlış tarihi düzeltmek sadece birkaç dakika sürdü. Annemin bana haber vermeden DNR'yi *imzaladığını* kabullenmem ise birkaç dakika daha sürdü.

Sonra, onun yatağının başında oturup, ince elini elimde tutarak sessizce uyanması, hayata dönmesi, hala zihnimde net bir şekilde gördüğüm o canlı kadın olması için yalvarmaktan başka yapacak bir şey kalmadı.

O benim için bunu istemezdi.

Burada, belirsizlik içinde sıkışıp kalmış, onun sağlığı için endişeleniyor, sanki benim hayatım da sona eriyormuş gibi ölümü bekliyorum.

Grant bana annemin mücadele ettiğini ve telefonda bana iyi olduğunu söylediğini söylemesine rağmen, görevli hemşire onun çok uyuduğunu söyledi. Ben orada, parmaklarım onun parmaklarına dolanmış haldeyken, o hiç gözünü bile kırpmadı.

Ama sorun değil.

...sorun var.

Annem uzun zamandır *iyi* değil ve kötüleşen durumunu sakladığı için ona bağırmak istedim neredeyse.

Sonunda onu kendi gözlerimle gördüğümde, bu durumun bana çok daha fazla zarar vermesine neden olduğu için.

Onu uyandırmaya çalışmadım, hayır, sesini duymak için bile.

Dinlenmek, iyileşmesi ve mücadeleye devam etmesi için tam da ihtiyacı olan şeydi.

Bu yüzden eve döndüm ve Ros'u tekrar aramaya çalışmanın yanı sıra evi toplamaya başladım. Altı mesaj ve iki sesli mesajdan sonra, sonunda beni geri aradı.

Hay aksi.

Annemin durumunu anlatmaya çalıştığımda, sanki o garip gezegenden beni hiç duymuyormuş gibi.

Telefondaki benim kardeşim değil.

Bir *terslik* var.

Çok fazla kıkırdıyor, sözlerini geveliyor.

Sonra arka planda bir erkek sesi duyuluyor, ama Ros onu susturuyor ve ben kim olduğunu sorduğumda beni görmezden geliyor.

"Ros?" diye soruyorum, içimdeki öfkeyi ve korkuyu bastırmaya çalışarak. Annemin ağır hasta olmasının yanı sıra, kız kardeşimle ilgili korkunç bir şeylerin olduğunu düşünerek ölümcül bir endişe duyuyorum. "Bu akşam ne zaman eve geleceksin?"

"Bu gece mi? Oh, Ophie, bilmiyorum. Hala dükkanda envanter sayımı yapmam gerekiyor," diyor sanki çok normal bir şeymiş gibi. Bu, bariz bir bahane gibi zorlama geliyor. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Evet, kız kardeşimi görmek için? Ros, iki gündür buradayım ve sen beş dakikadan fazla uğramadın. Neyin var senin?"

"Sadece... çok yoğun. Sakin ol," diyor savunmacı bir tavırla ve arka plandaki adamın yine mırıldandığını duyuyorum, ama ne dediğini anlayamıyorum. "Turizm sezonunun nasıl olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Herkes balmumu mumları ve kokulu sabunlar istiyor ve sezon bittiğinde, tatil için eve dönenler, bu ürünleri nereden aldıklarını öğrendiklerinde internetten sipariş yağmuruna tutuyorlar. Sakin ol, abla. Bir süredir bunu tek başıma yapıyorum. Beni gerçekten görmek istiyorsan, depo olarak kullanılan arka odayı temizlemeye yardım etmeye gelebilirsin. Paketleme, posta işleri ve tüm bu düzenleme işleri zaman alıyor. Yani, bunca yıldır burada olsaydın bilirdin..."

Ah.

Suçluluk duygusu içimi parçalıyor.

"Tamam, tamam. Belki de bunu hak ettim." İç çekiyorum. "Buradaki işim bittiğinde dükkana uğrayacağım, tamam mı? Arka siparişlerde yardıma ihtiyacın olursa haber ver."

"Tabii," diyor, ama sesi yine dalgınlaşmış gibi. Sanki telefonu uzaklaştırıp, görüşmeyi bitiriyormuş gibi. "Görüşürüz, Ophie."

"Ros..."

Çok geç.

Ekrana bakıyorum, telefon bağlantı kesildiğini gösteren bir ekranla boş kalıyor, sonra iç çekip yüzümü avucuma gömüyorum.

"Lanet olsun, Ros."

Kanepede kıvrılıp birkaç saat iş sitelerinde gezinerek iş arıyorum. Sanırım şu anda sadece inkâr aşamasındayım çünkü başvurduğum tüm ilanlar Miami'de.

Bir parçam bunun geçici bir aksilik olduğunu düşünüyor sanırım. Annem mucizevi bir şekilde iyileşecek.

Ros'un sorununu halledeceğim.

Sonra Redhaven'ın kasvetli yörüngesinden ikinci kez kaçacağım, Ethan ve diğerleri gibi beni de yutmadan önce.

Bu yeri tekrar evim olarak görmeye başlamadan ve bazı insanlara fazla bağlanmadan önce, ki artık bunu bilmem gerekirdi.

Özellikle de iri, huysuz, duygusal olarak gelişmemiş insanlara.

Birkaç yarım yamalak iş başvurusunu bitirdiğimde, kaldırımdan uzaklaşan çöp kamyonunun gürültüsünü duyarım. Buradaki HOA'nın ne kadar katı olduğunu düşünürsek — özellikle de Lucia Arrendell tarafından yönetildiğini düşünürsek — çöp kutularını kaldırımdan bir an önce kaldırmak en iyisi. İki saatten fazla dışarıda kalırlarsa, bazı meraklıların bunu ihbar edeceğini hiç sanmıyorum.

Küçük kasaba hayatının sıkıcılığı ve sıkıcı insanların getirdiği mutluluklar.

Buradan arkasını dönmeden ayrılmak için bir neden daha.

Kanepeden kalkıp dışarı çıkıyorum, kot pantolonum, tişörtüm ve sandaletlerimle titriyorum, çünkü soğuk öğleden sonra güneşli gökyüzünü yalan çıkarıyor.

Of, gerçekten alışverişe gidip düzgün bir palto almam lazım.

Çöp kutularını içeri taşıdıktan sonra, birkaç yaprak tırmıklıyorum.

Kaldırımın kenarında dururken, koşan uzun boylu birine çarpacak gibi oldum. Birdenbire ortaya çıkıp yolumu kesti.

Şoktan geri çekilirken nefesim kesildi.

Bu adamı hayatımda hiç görmemiştim.

Uzun boylu, zayıf, yaşlı, derin çizgileri olan bir yüzü ve çılgın bir yoğunlukla yanan çukur gözleri var. Gri saçları dağınık, kuş yuvası gibi kıvrılmış ve fraklı kıyafeti ile solgun ve gölgeli gözlü Addams Ailesi'nin bir figüranı gibi görünüyor.

Nefes nefese geri adım atarken, arkamdaki çöp tenekelerine çarptım.

"Kimsin sen..."

"Sıra sende," diye tısladı ve üzerime atlayarak kollarımı yakaladı. "Hey, dur!"

Garip, kemikli parmaklar bana batıyor.

Beni neredeyse sallıyor, dişlerimi takırdatarak beni kendine doğru çekiyor ve çılgınca bana bakıyor.

"Uzak durmalısın." Sesi çatlıyor. "Sen... uzak durmalısın yoksa *sıradaki sen olursun!*"

"Bırak beni!" diye bağıryorum, onu itiyorum ama o pes etmiyor. Çekmeye devam ediyor. "Hey, hey! Hemen ellerini üzerimden çek."

En sert hemşire sesimi çıkarırım, nadiren hoşnutsuz hastalar hayatlarındaki her şey için seni suçlamaya başladığında ya da el işini istemekten çekinmeyen yaşlı adamlara karşı kullandığın türden bir ses.

Ama sapık sadece daha sıkı tutunur, ön kollarımda morluklar oluşacak kadar acı verir, bir insanın bana dokunduğunda hissettiğim en acımasız tutuş.

Beni o kadar yaklaştırdı ki, neredeyse burun buruna geldik, sanki ruhumu yutmaya çalışır gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Gözlerine bir bakış, onun iyi olmadığını gösteriyor.

Zihinsel bir fırtına, zaten kırılmanın eşiğinde, eğer henüz kırılmamışsa.

Her şeyi yapabilir.

Ve zihinsel bir kriz anında, biri sizi tutup sarsarken krizi yatıştırmak çok daha zor.

Kalbim öfke ve panikle kükrüyor.

"Bayım, lütfen. Beni hemen bırakın," cesaretim tükenmeden önce dişimi sıkarak söylüyorum.

"Öleceksin," diye fısıldıyor. "Daha fazla yaklaşırsan, sıradaki sen olursun..."

Lanet olsun, yeter!

"*Bırakın beni!*" diye bağıryorum ve arkamdaki tırnığı yakalayıp, tüm gücümle beyzbol sopası gibi sallıyorum.

Tırmık, bu zayıf şeyin verebileceğinden daha güçlü bir yumrukla onun yan tarafına çarptı.

Kavrayışı gevşer ve sendeleyerek uzaklaşır, yapraklar için çıkardığım bahçe çöp kutusuna çarparak onu devirir. O geriye doğru savrulurken büyük çöp kutusu da onunla birlikte devrilir.

Gürültü, takırtı ve çarpma sesleri, kalbimin kaotik atışlarına uyuyor.

Şimdi benim şansım.

Sanki arkamda kuduz bir çakal varmış gibi kapıya doğru koşuyorum. Yine sendeleyerek ayağa kalktığımı duyuyorum.

Ayakkabılarım garaj yoluna çarpıyor, nefes nefeseyim, ama kafamda bir plan var

başla

dım. Ön merdivenleri koşarak çıkıp kendimi ön kapıdan içeri atıyorum.

Sonra kapıyı yüzüne çarparak kapatıp çılgınca kilidi çeviriyorum, destek almak için kendimi kapıya dayadım ve nefes almaya çalıştım.

Nefes al.

Ellerimi uyluklarımın üzerine koyarak eğildim, boğazımı ve ciğerlerimi parçalayan havayı solumaya çalışıyorum.

Korkunç bir saniye sessizlik olur.

Sanırım gitmiştir.

Ta ki kapıya o kadar sert ve ani bir şekilde vurana kadar ki, neredeyse bayılacaktım.

"Bırak onu! Onlara yaklaşma!" diye bağılıyor. "Sıradaki sensin, sıradaki sensin!" "Neden bahsettiğini bilmiyorum!" diye bağııyorum. "Git buradan git buradan, seni lanet olası sapık! Polisi arıyorum!"

Tanrım.

Kapıya bir başka sert vuruş sesi geliyor ve kapı çerçevesinden sarsılıyor. Hemen yardıma ihtiyacım var.

Geri çekilip, kapının üst kısmındaki buzlu camı izliyorum. Yarım ay şeklindeki camın hemen ötesinde, onun silüetini hala görebiliyorum.

Telefon elimde, panik içinde 9-1-1'i ararken silüet birden kaybolur.

Bir kez daha pencerede beliriyor, perdelerin arkasından tuhaf derecede uzun boylu silüeti belirsiz bir şekilde görünüyor, ama sadece bir saniye.

Kısa süre sonra yine kaybolur.

Korkudan donakaldım, sonra kendimi pencereye attım ve perdeleri açtım.

Artık kimseyi göremiyorum.

Kaçan tuhaf, sırık gibi silueti bile yok. Sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

Ne oluyor? Tehlikeli miydi, yoksa deli bir turistin yaptığı bir tür hastalıklı erken Cadılar Bayramı şakası mıydı?

Ama hiç de tatilci gibi görünmüyordu. O kıyafetle değil. Gözlerinde çılgınlık dolaşırken değil.

Ve sözleri...

Sıradaki sensin, sıradaki

sensin. Öleceksin.

Bu daha çok bir tehdit gibi geliyor.

Hâlâ titreyerek pencereden uzaklaşıyorum, gözlerimi boş ön bahçeden ve araba yolundan ayırmıyorum. Telefonumla uğraşırken dışarıda yeşil çöp kutusu dışında hiçbir şey yok.

Neyse ki operatör hemen telefonu açtı ve karşı tarafta yıllardır orada çalışan tatlı bayan Mallory Cross'un sesini duymak çok garip geldi.

"9-1-1, acil durumunuz nedir?"

"Mal?" Adrenalin patlamasından boğazım ağrıyarak, boğuk bir sesle soruyorum. "Ben... Ophelia Sanderson. Dinle, az önce annemin evinde biri bana saldırdı ve... ve ölüm tehditleri savurdu. Onu daha önce hiç görmedim, ben sadece..."

"Oh, tatlım... tatlım, sakın ol ve yavaş yavaş anlatsana. Baştan başla."

Ben de öyle yapıyorum, iki dakikalık panik

"Anladım," diyor Mallory, dilini şaklatarak. "Orada kal ve tüm kapıların kilitli olduğundan emin ol. Hemen bir devriye arabası gönderiyorum." "Teşekkür ederim," diye fısıldayarak telefonu kapatıyorum.

Sonra kollarımı sıkıca kendime doladım ve kanepede kıvrılıp bekle

mek Onun gelmesini umduğumda durumun kötü için olduğunu biliyorsun. Aslında Grant Faircross'un kıvrıl gelmesini istiyorum.

ıyoru Beni güvende hissettiren tek adamdan başka biriyle nasıl yetinebilirim?

m. güvende hissettiren tek adamdan başka biriyle nasıl yetinebilirim?

BİR ADIM ÖNE (GRANT)

Dünyanın en berbat park etme örneğini görmek ister misin?

Bir erkeğe, liseden beri takıntılı olduğu kızın kendi evinde saldırıya uğradığını söyle, sonra ona ulaşmak için arabasını kızın ön bahçesine sürmeye çalıştığını izle.

Arabadan fırlayıp kızın evinin ön merdivenlerini ikişer ikişer çıkıyorum.

Kelebek, lanet

olsun.

Sadece bekle.

Kapısına delik açmaktan zorlukla kendimi alıkoyuyorum.

Mallory, tuhaf birinin tam da bunu yaptığını söyledi, bu yüzden kendimi tutuyorum ve kapıyı çalarak sesimi yükselterek onu çağırıyorum.

"Ophelia? Ben Grant. Aç kapıyı! Dışarıda kimse yok."

Uzun bir süre geçiyor, içeriden hafif ayak sesleri geliyor. Sonra kapı aralanıyor.

Bana isyankar bir bakış atıyor, yeşil gözleri parıltıyor. "Bunu hayal ettiğimi mi söylüyorsun? Sen..."

"Hayır, tabii ki hayır. Tanrım, kadın, beş dakika için pençelerini çek. Sana açılmanın güvenli olduğunu söylüyordum."

O zaman anladım.

Bu kadar telaşlı olması, sanki kavga etmiş gibi kızarmış cildi.

Kollarındaki morluklar.

Taze, kırmızımsı mor ve hala birinin kirli parmaklarının izini taşıyor. O parmakların en derin iz bıraktığı noktalar.

Ev içi çağrılarda bunu birçok kez gördüm.

Anında öfke beni sarar ve dünya uğultulu beyaz bir sisin içine çekilir.

"Orospu çocuğu," diyorum, ona uzanarak. "Bunu kim yaptı? Kim seni incitti?"

Ophelia'nın gözleri büyüdü.

Bana bakar, sonra bakışlarını kaçırır, dönüp kollarının üst kısmına bakar.

"Oh, neredeyse fark etmedim. Açıkçası, görüldüğünden daha kötü..."

Saçmalık.

Onu kaçıran adamın *öldüğü* dışında henüz hiçbir şey bilmiyorum.

O kapıda dururken, ben verandada onun önünde diz çöküyorum.

"Grant? Ne yapıyorsun?"

"Bir bakayım. Hasarı görmem lazım," diye homurdanarak, parmaklarımı onun ön kolunun yumuşak derisi üzerinde hafifçe gezdiriyorum. Işık onun başının arkasında parlıyor ve bal rengi saçlarını altın bir haleye dönüştürüyor.

"T-tabii," diye razı olur ve benim işimi yapmama izin verir.

Ne kadar heyecanlı ve öfkeli olsam da, Ophelia'ya dokunmak özel bir işkence.

Dikkatli ve hafif davranıyorum, ön kolunu nazikçe tutup çevirerek morlukları iyice görebiliyorum.

"Seni oldukça sert tutmuş, ama derini parçalamamış. Başka bir yerini incitti mi?"

"Boynum biraz ağrıyor," diye cevaplar, boynunun arkasını ovuşturarak. Sesinde tuhaf bir şey var. "Beni de oldukça sert salladı. Kafamı biraz çevirdi."

Tamam, lanet olsun.

Artık o ölü ve parçalanmış bir adam.

"Onu bulduğumda kasabanın meydanındaki heykelin testislerinden asmayacağım için şanslı," diye homurdanarak ayağa kalkıp ona hafifçe dürttüm. "Etrafa bir bakalım, sen de bana ne olduğunu anlat."

Bana yine tuhaf bir bakış attı ve tereddütle bir adım geriye, evin içine doğru attı.

Onu takip ederek etrafa hızlıca bir göz attım.

Tüm polis içgüdülerim harekete geçer, hızlı ve değerlendirci, ilk panik anında onun gözden kaçırmış olabileceği ayrıntıları arar.

Eski ev, hatırladığımdan çok değişmemişti, birbirine pek uymayan, gösterişli olmaktan çok rahatlığı için seçilmiş, büyük ve gösterişli mobilyalarla doluydu.

"İlk yardım çantasını hala banyoda mı tutuyorsunuz?" diye soruyorum. "... e-evet."

Kahretsin, onu hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim. Omzuna dokunmadan edemiyorum.

"Hey," diyorum. "İyi olacaksın Ophelia. O sana bir daha zarar vermeyecek. Artık her şey yolunda."

"Öyle mi?" diye zayıf bir sesle tekrarlar, güzel yeşil gözleri bana bakarken yuvarlak mermerler gibi parlar.

"Tabii ki olacak."

"Şey, öncelikle, sen *konuşuyorsun*. Sanırım dünyanın sonu geliyor."

Gözlerimi kırıyorum.

O zaman onun benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

Ne olduğunu anlamadan, gülümserim. Hala şaka yapıyorsa, yüzde yüz iyidir.

"Yaramaz," diyorum, parmaklarımı hafifçe alnının ortasına vurarak. "Otur, sana ilk yardım çantasını getireyim."

Bana sırtarak bakıp kanepeye oturur, kalçalarını ve kığını sanki onunla sevişmek istercesine saran kot pantolonunu bana gösterir.

Kendimi uzaklaştırıp koridordan birinci kattaki banyoya doğru yürüdüm, o görüntünün aklımda kalmaması için uğraşarak.

Tabii ki, tuvaletin üzerindeki küçük dolapta bir kutu vardı, Ethan doğduktan kısa bir süre sonra ölen Angela Sanderson'ın kocasına ait eski bir çelik balıkçılık kutusu.

Bu kutu, çocukken kendimizi her yaraladığımızda, ormanda vahşi çocuklar gibi koşup haftada en az iki kez ağaçlardan düştüğümüzde ortaya çıkardı.

Birbirimizi, hayatımızı tehlikeye atacak aptalca şeyler yapmaya cesaret ettikten sonra, maceralarımızdan yorgun argın eve dönerdik. Yıllar boyunca kimsenin ayak bileği kırılmasından daha ciddi bir yaralanma yaşamaması küçük bir mucizeydi.

Ne isterseniz, onu yaparken kendimizi yaraladık, ancak karanlık basmadan geri dönüp Bayan Sanderson'ın iyi bir sağlık görevlisi gibi yaralarımızı sarması ve beni Bactine ve yara bandı ile kaplı halde annemin yanına göndermesi için.

Kutuyu tutarken bu anı beni gülümsetiyor, ama aklıma geldiğinde

Zaman acımasız bir piç kurusu gibi geçiyor.

Angela Sanderson'ın beni son kez tedavi etmesinden bu yana on yıllar geçti. Şimdi o ölüm döşeğinde yatarken, ben onun yetişkin kızı için bu çantayı hazırlıyorum ve aramızda yüzlerce garip duygu var. Bu arada, en küçük kızı devasa bir pislikle evlenmek üzere ve hayatının yepyeni bir aşamasına başlamak üzere.

Her şeyin değişip dönüşmesine rağmen aynı kalması ne garip.

Kutuyu kolumun altına sıkıştırıp oturma odasına gidiyorum ve Ophelia'nın yanındaki kanepeye çöküyorum.

O, olta kutusuna bir göz attı. Bir an için, parmaklarını kutunun üstüne sürerken yüzündeki ifade yumuşadı.

Ne düşündüğünü anlayabiliyorum.

Çoğu zaman onu çok iyi anlayabiliyorum.

O, burada bana *mantıklı* gelen birkaç kişiden biri, ta ki sinirlenip ne yaptığımı hiç anlamadığım zamanlar hariç.

Ama şu anda, onun da aynı anılara gömüldüğünü anlamak zor değil.

Sadece ikimiz olsak bile, asla yalnız olmadığımızı ifade eden aynı anılar. Aynı rahatsız edici hayaletler tarafından takip edildiğimizde asla yalnız değiliz.

"Ağaç evi hatırlıyor musun?" diye soruyor
yumuşak bir sesle. Kafamı kaldırıyorum.

"Kızlar giremez," diye mırıldanıyorum, yazım kurallarını nasıl bozduğumuzu vurgulayarak. İlk yardım çantasını açmak için elini nazikçe kenara itiyorum. "Sen hariç. Beyefendiler kulübü için bir kezlik bir istisna yaptık."

O gülüyor — ve ben bu sesi neden bu kadar çok seviyorum ki?

"Ne şanslıyım. Ama benim *gerçek* bir kız olmadığımı söylemiştin, değil mi?"
Bileğimin hemen üstünden koluma dokunur. "Aptal."

"Kadın, bu neredeyse otuz yıl önceydi. O zamanlar daha yürümeye bile başlamamıştın," diye burun kıvrarak işaret ediyorum. "Sen bebektin. Kız değildin."

"Sen ve Ethan, aptal hayatlarınızı kurtarmak için 'kız' kelimesini bile heceleyemiyordunuz," diye karşılık verdi.

Başımı kaldırıp ona şüpheyile bakıyorum, ama o bana neredeyse meydan okuyan bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona gülümsemeden duramıyorum.

Bir an durup onu içime çektim.

O kadar narin, ama o kadar da sağlam ve ayakları yere basan bir kız.

O tamamen lanet olasıca güzel ve annesine benziyor, ama aynı zamanda tamamen farklı bir şey de var onda.

Muhtemelen onu ve Ros'u dünyaya getiren bilinmeyen adamdan miras aldığını bilmekten başka, tam olarak ne olduğunu belirleyemiyorum.

Sarı saçları yüzünün etrafına dökülmüş, yanakları kızarmış, sıradan hayata geçmiş bir melek gibi görünüyor.

Evet, bunun ne kadar saçma olduğunu biliyorum.

Bu tatlı şey, ortaya çıktığından beri uyanık olduğum her an aklımı meşgul eden yaramaz küçük şeytan yerine, bana sonsuza kadar şeker koması yaşattırdı.

Onun dudaklarına bakarken biraz çaresiz hissediyorum.

Her erkeğin penisini saran saf şeker gibi hissettirecek pembe, yumuşak dudaklar.

Biliyorum.

Oraya gitmemem gerektiğini biliyorum.

Bunu öğrenen şanslı piç kim? Kesinlikle ben değilim.

Onun kalbini parçaladıktan sonra, onunla bir saatten fazla vakit geçiremeden her şeyin mahvolmasından sonra değil.

Hırlamayı yutuyorum ve sakinleşmem gerektiğini hatırlatıyorum kendime, bakışlarımı başka yöne çevirip, küçük bir tüp antiinflamatuvar krem bulana kadar çantayı karıştırıyorum.

"Ne olduğunu anlatmak ister misin? Baştan başla." En yakın koluna uzanıyorum.

"Ha?" Uyanmış gibi gözlerini kırıştırdı, sonra boğazını temizledi ve başka yere baktı. "Tamam. Peki. Şey... Çöp kutularını dışarı çıkardım ve birkaç yaprak topladım çünkü son hatırladığım kadarıyla, Bayan Appleberry gün batımından sonra dışarıda kalırlarsa HOA'yı arar. Yani, eğer hala hayattaysa..."

"Öyle," diye homurdanıyorum, morluklarına krem sürüyorum. Uyuşma kreminin etkisini gösterdiğinden emin olduktan sonra fotoğraflarını çekeceğim. İlk başta kanıtla oynama sayılabilecek görünür bir etkisi olmayacak. "Geçen hafta çimlerim 6 mm uzunluğundaydı diye

aradı, çünkü çimlerim yarım santim uzamıştı, üstelik o benim sokağımda bile *yaşamıyor*."

"Ama akşam yürüyüşlerini çok seviyor, Allah razı olsun," diyor Ophelia kuru bir şekilde. "Ama evet, çöp kutularını içeri getiriyordum ve sonra bu *adam* belirdi. Nereden geldiğini bilmiyorum. Çok uzun boylu, korkutucu görünümlü. Yaşlı. Gri saçlı. Çılgın olan kısmı, takım elbise giyyordu. Neredeyse bir tür uşak gibi görünüyordu, ama aynı zamanda vahşiydi. Tamamen çılgın bilim adamı havası vardı. Beni çok korkuttu. Lurch gibi görünüp içeri daldığında, bunun tuhaf bir Cadılar Bayramı şakası olduğunu düşündüm, ama belli ki öyle değildi."

"Lurch mı?"

"Addams Ailesi'ndeki uşak mı?" "Oh."

Bu çok ilginç.

Aklım, geçen gün Nell ile birlikte sokakta durup bana bakan adama geri döndü.

Eğer bir bağlantı varsa, bu pek de rahatlatıcı değil.

Eğer haklıysam ve o adam büyük evde çalışıyorsa, onu daha da az seviyorum.

"Ne istiyordu ki?" diye soruyorum, ellerime odaklanarak

diğer koluna geçmeden önce bir yeri atlamadığımdan emin olmak için kolunu çevirirken.

Bu, ön kolumu onun karnına bastırıyor.

Eğer masum bir şeyse, neden bu kadar rahatsız edici geliyor? Kahretsin.

Gömleğin içinden bile çok sıcak.

Bu mükemmel ısı ile yumuşaklık, onun yakınlığını bana fazlasıyla hissettiriyor. Kokusu burun deliklerimi genişletiyor, çocukluğundan beri ona yapışmış olan bu hafif tatlı balmumu kokusu. Muhtemelen annesinin el yapımı balmumu ürünleri ile büyümüş olmasının bir yan etkisi, özellikle de küçük bir işletme sahibi ebeveynleri olan her iyi çocuk gibi bazen yardım ettiği zamanlarda.

Bu kokuda Ophelia Sanderson'a özgü bir şey de var. Onu ne kadar özlediğimi düşününce içim parçalanıyor.

Yavaşça nefes alıp onu dinlerken, neredeyse sarhoş olmuş gibiyim.

"Bana sıradaki kişinin ben olduğumu söyledi," diye fısıldadı, sanki bu ucube kapıdan içeri uçarak girecekmiş gibi etrafına bakınıyordu. "Eğer 'onlara' daha fazla yaklaşırsam, kimleri kastettiğini bilmiyorum, bir sonraki ölecek kişi ben olacağım. Gerçekten çok sinirli görünüyordu, neredeyse çılgınca. Bilmiyorum. Beni tehdit mi ediyordu yoksa uyarmaya mı çalışıyordu?"

"Bana çok tehditkar geldi," diyorum soğuk bir sesle.

"Ben de öyle düşündüm, ilk başta. Ama o gittikten ve ben sonunda sakinleştikten sonra, artık o kadar emin değilim."

"Philia, o sana *zarar verdi*," diye hırlıyorum.

"Evet, ama bunu kasten yaptığından emin değilim. Çılgın, neredeyse korkmuş görünüyor. Akli başında değildi bence." Ophelia başını eğip, parmak uçlarıyla kolundaki morluklara dokundu. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bence kötü bir niyeti yoktu. Beni çok korkutmuş olsa da..."

"Ophelia." Kendimi zorlukla tutuyorum. "Yabancı bir adam gelip yüzüne ölüm tehditleri savurup seni itip kakarsa, ona iyi niyetli bir yorum yapamazsın."

Gözleri yere düşer.

"Evet. Sanırım haklısın." Dudaklarını sıkıştırır. "Ama o da gitti. Ben kendimi içeri kilitledikten biraz sonra kapıyı yumrukladı ve sanırım pencereden içeri bakmaya çalıştı. İçeri girmek üzere olduğunu sandım ama sonra birdenbire... gitti."

Gitti, ama kesinlikle unutulmadı.

"Ya geri gelirse? O zaman ne olacak?" Sesimde bir keskinlik var. Bunu onun ağzından duymak istiyorum.

Bunca yıl sonra hala aynı inatçı sağduyusuna sahip olduğunu bana göstermesini istiyorum.

"Daha dikkatli olacağım," diyor. "Dışarı çıkmadan önce kontrol edeceğim. Her seferinde."

"Onun ne istediğini bilmezsek, burada güvende olacağın anlamına gelmez. Bir dahaki sefere muhtemelen daha gizli hareket edecektir," diyorum, krem tüpünü kapatıp çantaya geri atmadan önce. "Biliyor musun, siktir et bunu."

"Anlamadım?" Kaşları kalkıyor.

"Eşyalarını topla. Bu gece benimle kalıyorsun."

Ophelia başını kaldırır, yeşil gözleri uyarı ışıkları gibi parlar.

Bir an için, Evil Jeeves ile olan karşılaşmasıyla hiçbir ilgisi olmadan bayılmak üzere olduğunu düşündüm.

"Ne yapıyorum? Neden böyle delice bir şey yapayım ki?"

"Çünkü o adam tekrar ortaya çıkarsa, senin burada tek başına kalman hoşuma gitmiyor. Ros'un ne zaman eve geleceğini kim bilir? Onu gördün mü?" Üniformamdan telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını açtım

uygulamasını açtım. "Şimdi kollarını uzat ve kıpırdamadan otur, rapor için birkaç fotoğraf çekeyim."

Ophelia'nın dudaklarından sinirli bir ses çıkar, ama o da itaat eder ve morlukların daha iyi görünmesi için kollarını düz bir şekilde uzatır.

"Bak Grant, seninle kalmayacağım. Bakıcıya ihtiyacım yok. Sanırım aşırı tepki verdim. Bildiğim kadarıyla, o adam demans hastası birinin büyükbabası. Nerede olduğunu bilmiyor falan. Eminim onu sevenler her yerde onu arıyordur. Kasabada kayıp biri var mı?"

Kafamı sertçe sallarım.

"Hayır, öyle bir durum varsa, bir gün içinde onu bulup evine götürürüz," derim ve hızla birkaç fotoğraf çekerim. "Ancak geçen yıl burada yaşananları düşünürsek, bu riski almayacağım. Mutlu bir son beklemek, hiç sonun gelmemesine neden olabilir."

"Ha? O kadar riskli değil ki..."

"Ophelia." Onu homurdanarak keserim ve inatçı yeşil gözlerine bakışlarımı sabitlerim. "Dinle, en son yeni kızın peşinde ürkütücü pislikler varken, bir kız oturma odasında öldü ve bir psikopat onu Jacobins'in domuzlarına yem etmeye çalıştı. Böyle şeyler varken, bunun zararsız olduğunu riske atamam." Dururum, çenemi sıkarım, sonra kendimi zorlayarak eklerim, "Özellikle de sen söz konusu olduğunda."

Çenemi kapattığımda, onun ağzını açmaya başladığını fark ettim. Kaşları öfkeli bir çizgi halinde birleşmişti.

Durur ve kaşlarını çatarak bana yine anlam veremediğim garip bir bakış atar.

Alt dudağı, küstahça küçük bir somurtma ile dışarı çıkıntı yapıyor. Ben bakmıyorum lan!

Yemin ederim.

"Ros'un eve gelmediğini sana söylemedim. Ne saklıyorsun, Grant? Ona ne *oldu*?"

Ah, siktir.

Bunu ağzımdan kaçırmamalıydım.

"Sonra. Evimde anlatırım." Ayağa kalkıyorum.

"Hayır. Fark etmediysen, hâlâ hiçbir şeye razı olmadım." Ona dünyanın en pis bakışını attım.

Tanrım, bu kadın ve gururu.

"Philia, dinle." İç çekerek ona dönüp baktım. "Bana bir iyilik yapıyormuşsun gibi düşün. Daha fazlası değil. Aramızda kalsın, ailem yıllardır gerçek bir tatil yapmadı. Noel'den önce şehirden uzaklaşıp buradaki tüm saçmalıklardan uzaklaşmalarını istiyorum, ama ben isteyken Nell'e bakmak için burada kalmaları gerekiyor ve okul olduğu için onu onlarla göndermem mümkün değil. Seni tanıyorum. Annenle birlikte olmadığın zamanlarda deli gibi endişelenip durduğuna eminim. Evde biraz yardım alabilirsek, ailem biraz dinlenebilir, biraz zaman ayırabilirler. Yani, eğer istersen, benimle kalırsan, belaya bulaşmazsan ve ufaklıkta bana yardım edersen çok sevinirim. Böylece bir taşla birden fazla kuş vurmuş oluruz. Ben senin davetsiz misafirini ararken sen yalnız kalıp arkandan bakmak zorunda kalmazsın, ben de ailem yokken Nell için endişelenmek zorunda kalmam.

Belki bu, gururunu bir kenara bırakıp teklifimi kabul etmesini sağlar.

Ama Ophelia sadece bana bakıp ağzı açık kalır.

"Ne?" Kaşlarımı çattım. "Ne dedim?"

"...*Hayatında* hiç bu kadar duygulu konuşmadığını düşünüyorum, öncelikle."

İnleyerek avucumu yüzüme vuruyorum.

"Konuşmayı biliyorum, Butterfly."

O gülüyor. "Öyle mi? Beni uzun süre kandırdın." "Büyüdün ama hala baş belasısın."

"Büyürken beni şımartmana yardım ettin. Yani evet, sen bilirsin." Yüzünü yukarı kaldırıp bana dikkatle bakar. "Gidersem Ros hakkında bana bilgi vereceğine söz veriyor musun?"

Dürüst olmak gerekirse, o söylemese bile ben ona söyledim.

Ne kadar endişeli olduğunu görmek zor değil ve lanet olsun, onu üzüntüden kurtarmak istesem bile, bunu hiç saklamamalıydım.

"Evet," diyorum.

Ophelia iç geçiriyor.

"Peki," diye homurdanır ve ayağa kalkar. "Ama ben eşyalarımı toplarken burada beklemelisin."

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır." Yüzü parlak pembeye döner ve başka bir şey söylemeden kanepenin sehpası arasındaki dar alanda yanımdan geçip gider.

O lanet Ophelia Sanderson kokusu, vücudunun sıcaklığı benimkine değip beni yakarken yine burnumu gıcıklıyor. Parlak bal rengi saçlarını hafifçe sallayarak merdivenlere doğru yürürken omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor.

"Burada kal. Erkekler giremez," dedi.

Sonra, sanki az önce saldırıya uğramamış gibi sıcak ve neşeli bir şekilde merdivenlere doğru uçar gibi gider.

Lanet olsun.

Bunu nasıl yapıyor?

Ne olursa olsun, Ophelia Sanderson kendini toparlar ve yaz güneşi gibi parlayarak yoluna devam eder.

Ama öyle olmasaydı, yıllar önce kalbimin bir parçasını çalan kadın olmazdı.

Bundan sonra ne olursa olsun, o parçayı asla geri alamayacağımdan eminim.

BÜYÜK BİR HATA (OPHELIA)

Bazen Grant Faircross'un tek bir bakışıyla beni delip geçip tüm gizli sırlarımı görebileceğini hissediyorum.

Bu yüzden bazen onun bu kadar kalın kafalı olmasına inanamıyorum.

Ve az önce bir deprem yaratmış olmasına, tehlikede olduğumu düşündüğü anda yanıma koşarak beni sersemletmiş olmasına rağmen, bunun farkında bile olmamasını.

O kapalı, kaba, açık sözlü çocuk, demir kalpli bir adama dönüştü.

Ama onda farklı bir şey de var.

Bazen duvarlar bir anlığına çatlar ve duyguları serbestçe ortaya çıkar.

Bu, neredeyse onun umursadığını düşündürüyor.

Sırf en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olduğum için beni korumak gibi sarsılmaz bir yükümlülüğünden daha fazlası olduğunu.

Tanrım.

Ne kadar çok duygu uyandırdığının farkında değil mi?

Grant'in beni sadece geniş ailesi gibi, kendi küçük kız kardeşi gibi, tamamen önemsiz, gerçek bir kız değil, ya da şimdi bir kadın gibi gördüğünü her zaman nefret ettiğim gerçeği gibi.

Ama o koyu kahverengi gözleri, morluklarıma bakarken üzerimde dolaştığı şekilde, bana *dokunduğu* şekilde...

Bu, bir ağabeyin şefkatli, mesafeli okşaması değildi.

O anda, Grant Faircross beni her yönüyle bir kadın ve hatta daha fazlası gibi hissettirdi.

Ayrıca, eşyalarımı toplamam sadece yarım saat sürdü, çünkü onları yeni açmışım ve Redhaven'a fazla bir şey getirmedi.

Grant aşağıda sabırla bekledi, ama banyoda ilk yardım çantasını kaldırmak için biraz gürültü yaptığını duydum. Déjà vu hissi bir yük treni gibi çarptı.

Bu çok *garip*.

Sanki yıllar zaman içinde kaybolmamış da, akşamlarımızı birlikte geçirdiğimiz o daha kolay günlere geri dönmüşüz gibi.

Ethan'ın yokluğunun bıraktığı büyük boşluk olmasaydı, gülümserdim.

Grant'in kulübesine giden yol yeterince kısa. Yani, teknik olarak Redhaven'dan geçen her yol oldukça kısadır.

Yolcu koltuğunda sessizce kıvrılıp, ısıtma deliklerinden gelen sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Grant sessiz ve düşünceli.

Onun zihnini okumak için çaresizce göz ucuyla ona attığım bakışları yakalamasına izin vermemeye çalışıyorum.

Şu anda ne düşünüyor?

Havada aynı gerginliği hissediyor mu?

Kesinlikle o büyük kafasında bir şeyler düşünüyor. Derin düşüncelere daldığında, kaşları her zaman fırtına bulutları gibi sert bir çizgi oluşturur.

Ve şimdi bu dolgun, kalın sakalıyla, sakalı seğirdiğinde, sanki gerçeği bulana kadar o fikirleri çiğneyebilecekmiş gibi çenesini gıcırdatarak, bu duruma başka bir boyut daha ekliyor.

Ona gizlice bakıyorum, ama izlediğimi bildiğini hissediyorum.

Ama seni ne kadar zamandır izlediğimi biliyor musun?

Her şey bu kadar berbat hale gelmeden önce seni ne kadar tanımak istediğimi biliyor musun?

Of.

Bunu bir daha yapmamam gerekiyor.

Biliyorum.

Grant'e karşı, sanki yeniden aşık olmuş bir çocuk gibi sıcak, bulanık duygular beslememeliyim. Özellikle de o, ping-pong topu gibi kalbimi parçaladıktan sonra.

Ama o her zaman pusulam oldu, değil mi?

Beni geri çeken mıknatıs.

Ne kadar yaşlı, bilge ve dürtüsel duygulara karşı bağışık olduğumu düşünsem de, onun çekiciliğine karşı hala direnemiyorum.

Genç ve aptal olduğum zamanlarda, birbirimiz için yaratıldığımızı düşünürdüm.

Onu anlayabilecek tek kişinin ben olduğumu, çünkü Ethan dışında gerçekten bunu deneyen tek kişi olduğumu düşünürdüm.

Sonra büyüdüm ve Grant gibi düşünceli erkeklerin anlaşılacak istemediklerini öğrendim.

Onlar, benim gibi kadınları çıldırtmak için dünyaya gönderilmiş gizemli varlıklar olmaktan memnunar.

Dürüst olmak gerekirse, onlar biraz da ilişkilerin iki yönlü olduğunu, hatta arkadaşlıkların bile öyle olduğunu tam olarak anlamayan, kendine düşkün çocuklar gibiler ve her şey, huysuz, yoğun, sessiz bir ana karakterin yanında sadece yol arkadaşı olacak insanlar bulmakla ilgili değil.

Evet.

Belki açıkça belli olmamıştır ama Redhaven'dan ayrıldıktan sonraki aşk hayatım pek parlak geçmedi. Oradan ayrıldığımdan beri çıktığım erkekleri düşündüğümde, nefret ettiğim bir gerçek midemi bulandırıyor.

Her zaman başka bir Grant bulmaya çalıştım.

Huysuz, açık sözlü ve biraz da pislik olan biri. Ama eylemler sözlerden daha anlamlıdır.

Grant'in eylemleri her zaman, huysuz görünüşünün altında başkalarını ön planda tutan nazik ve düşünceli bir adam olduğunu ima etmiştir.

Kendi karanlık, işkence görmüş imajına takıntılı, tamamen bencil bir pislik değildir.

Yoksa neden beni evine götürüp Nell'e yardım etmemi istesin ki, oysa *bana* bakmak istediğini açıkça belirtmişken?

Zavallı adam.

Çocuğa yardım etmeyi reddedemeyeceğimi düşündü ve tamamen haklı.

Bu kadar açık bir şekilde kandırılmak gururumu biraz incitse de, bunu inkar edemem.

Ama bunun benim için iyi olabileceğini düşünüyorum.

Annemden, Ros'tan, Redhaven'dan ve onun kötücül saçmalıklarından uzaklaşmak için mutlu bir uğraş arıyordum.

Ayrıca, küçük Nell, annemle ilgili binlerce yürek burkan endişeye takılmamamı sağlayan, mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Grant kulübesinin garaj yoluna girdiğinde de bizi bekliyor. Ailesi de orada, arabaları kaldırım kenarına park etmiş, sırayla Nell'i Grant'in özenle bakılmış ön bahçesine gölge düşüren büyük meşe ağacına asılı ahşap ve ip salıncakta sallıyorlar.

Çimler, Redhaven HOA'nın izin verdiğinden çeyrek inç daha uzun görünüyor ve bu beni gülümsetiyor.

Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen kasabadaki Bayan Appleberry'leri kızdırmak için bilerek öyle bırakmıştır. Hatta yazın arılar ve diğer böcekler için hoş olmuş olması gereken yonca ve geç mevsim çiçeklerini bile görüyorum.

Devriye arabasından inerken eşyalarımı alırken, ebeveynleri minnettar bir gülümsemeyle bize bakıyorlar.

Bir gecede yaşlanmış gibi hissedilirken, onların on yıl yaşlandığını görmek tuhaf. Bu ana kadar, onların daha az kırıksıklıkları olduğunu hayal ediyordum.

Margaret Faircross'un saçları bu kadar gümüş rengi olmasaydı ve Jensen Faircross'un sırtı şu anda olduğu kadar kambur olmasaydı. Yaşlanarak kas kütlesi azalmış olsa da, hâlâ iri bir adam.

Grant, anne babasına elini kaldırıyor.

"Geciktiğim için özür dilerim," diyor. "Acil bir çağrı aldım. Ophelia'nın evine bir davetsiz misafir girmiş."

Bayan Faircross'un bakışları bana kayar, gözleri endişeyle büyür. "Oh, Ophelia, iyi misin?"

Bir de baktım ki, bana doğru hızla geliyor.

Bayan Faircross beni sıcak bir kucaklamaya almadan önce arabadan çantamı almaya bile fırsatım olmadı.

Faircross beni sıcak bir kucaklamaya boğdu.

Onu kucaklamak neredeyse acı veriyor, çünkü eve dönmüş gibi hissediyorum.

Redhaven'ı, tuhaflıklarını ve karanlık sırlarını pek çok kötü şey için suçlasam da, burada ailem olan insanlar olduğunu hatırlamak. Kan bağı olmasa da fark etmez.

Jensen ise, tek bir bakışıyla beni dünyanın en güvende hissedenden kadını yapıyor.

"Sakın bana seni incittiklerini söyleme?" Jensen omzuma hafifçe vuruyor. Ona gülümsüyor ve başımı sallıyorum.

İçeri girdiğimde, buharlı çorba kaseleri ve mısır ekmeği ile karşılaşmayı bekliyorum. Bu, üç çocuğunu beslerken her zaman yaptığı, doyurucu bir yemektir.

bütün gün ormanda dolaşıp eve sürünerek gelen üç çocuğunu beslerken her zaman yaptığı doyurucu yemekler.

Hayattaki en güzel şeyler, baharatlı çorba, sıcak ekmek ve masada dostça sohbetler eşliğinde gerçekleşirdi.

Sanırım bu beni bu kadar derinden etkiledi çünkü kendi babamı hiç tanımadım. Bugüne kadar, onun kim olabileceğine dair hiçbir fikrim yok.

Annem bu konuda her zaman çok ketumdu, ama onunla iki çocuk sahibi olacak kadar onu sevmiş olmalı.

Tek bildiğim, babamızın Ethan'ın babası gibi olmadığıydı, o da Ros ve ben doğmadan önce lösemiden ölen nazik, hastalıklı bir adamdı.

Ama Jensen Faircross bana her zaman kendi kızımıymışım gibi davrandı ve babamın yokluğunu hiç hissetmeyeceğim kadar bu garip boşluğu doldurdu.

Bir de baktım ki, karısı kenara çekilirken bana sarılıyor. Grant gülerek Nell'i kucağına alırken, ben Faircross ailesinin kucağında kalakaldım.

Yaşlı Faircross'ların benimle biraz ilgilenmelerine izin verdim, onlara sarıldım ve annem hakkında birkaç söz söyledim, sonra gülümseyerek geri çekildim ve Margaret'in kollarını tuttum.

"Söz veriyorum, ben iyiyim," dedim. "Önemli bir şey değildi. Sadece kafası karışık yaşlı bir adam beni biraz korkuttu. Grant, onun kim olduğunu ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını, ya da saldırı suçlaması gerekip gerekmediğini çözene kadar onunla biraz kalacağım. Endişelenme."

Margaret yanağımı okşayarak, yumuşak bir sempatiyle dilini şaklatır. "Böyle eve dönmen ne yazık! Seni çok özledim Ophelia. Annem çay içerken neredeyse sürekli senden bahsediyor, biliyor musun? Seninle çok gurur duyuyor."

Biliyorum.

Ve boğazımda yükselen yumruya engel olamıyorum.

"Belki şansım yaver gider ve uyanır da bana kendisi anlatır," diye fısıldıyorum.

Margaret'in gözleri tatlı, duygusal bir an için buğulanır.

Jensen yine sıcak bir şekilde başını sallar, sessiz ama tamamen anlayışlı. Grant'in aşırı koruyucu tavrının nereden geldiğini anlamak kolay.

Sonra Margaret beni bırakır, ellerini birbirine sürter.

"Peki o zaman," diyor. "Sizi yerleşmenize bırakayım." Grant'e keskin bir bakış atıyor. "Umarım misafir odan yaşanabilir durumdadır, genç adam. Bekar gibi yaşıyorsun."

Grant, Nell'i omuzlarına kaldırırken boğazını sertçe temizledi. "Bekar ya da değil, evimi temiz tutarım. Onu lanet olası bir domuz ahırında kalmasına izin vermeyeceğim, anne. Tanrım."

lanet olası bir domuz ahırında kalmasına izin vermeyeceğim, anne. Tanrım."

"Ağzından çıkanlara dikkat et," diye karşılık verir. "Ve Bayan Ophelia'nın senin *misafir* olduğunu unutma. Senin hizmetçin değil. Senin arkanı temizlemesini de bekleme."

"Kendi pisliğimi kendim temizlerim!" diye bağırır, sakalının üstündeki yanakları kızarır ve annesine kızgın bir bakış atar.

"Sorun değil. Ben sadece Nell'e yardım etmek için kalıyorum," diye araya girerim, Grant'e biraz merhamet göstermek için. "İkinizin de çok yorulduğunu duydum. Eğer ikiniz de sahilde romantik bir kaçamak yapmak istiyorsanız..." Alaycı bir gülümsemeyle eklerim. "Şimdi tam zamanı."

"Oh, hayır, romantizm için çok yaşlıyız." Margaret gülüyor. "Siz ikiniz ise..."

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, aman Tanrım.

Bu kadının utanmaz bir çöpçatan olduğunu unutmuşum.

Grant'in otuz dokuz yaşında ve hala bekar olması da pek yardımcı olmuyor. Ayrıca, şu anda yerinde spontan olarak yanmak üzereyim.

Dürüst olmak gerekirse, burada durup utançtan ölmek için küle dönüşmek istiyorum.

Çocukken, Margaret'in Grant'e olan aşkını bildiğini düşünürdüm. Beni tuhaf şeyler için davet ederdi, özellikle de on sekiz yaşına bastıktan sonra. Her zaman Grant'le baş başa kalmamızı sağlar, gizlice oğlunun bir hamle yapmasını umardı, sanırım.

Ama o hiç bir şey yapmadı.

O zamanlar ben sadece *Butterfly*'dım. Şimdi daha iyi biliyorum.

Onun için her zaman sadece *Butterfly* olacağımı kabul ettim, Ethan'ın hala vazgeçemediği son can sıkıcı parçası.

Aynı çatı altında yaşasak bile, Grant'in hiçbir hamle yapmayacağına son derece eminim.

Yine de, dilim tutuldu.

Grant boş boş dururken, taş gibi yüzüyle sessizce Nell'in parmaklarını saçından çıkarmaya odaklanırken, sanki hiçbir şey duymamış gibi, donup kalıyorum.

Beni kurtaran babası oldu. Jensen hoşgörülü bir şekilde gülümsedi, başını salladı ve kolunu karısının beline doladı.

"Çocukları zor durumda bırakma, aşkım," diyor. "Düşündüm de, küçük bir kaçamak yapabiliriz. Belki sahile gideriz, o küçük B&B'ye

gidip, her zaman bir sürü deniz kabuğu olan plajda vakit geçirebiliriz." "Evet," diye homurdanır Grant. "Gidin. Çıkın. Hepiniz sinirlerimi bozuyorsunuz."

Margaret dudaklarını inceltir. "Oğlum, şaplak için çok büyük olduğunu düşünüyorsan, annenin hala seni dizinin üzerine yatırabileceğini çok çabuk anlarsın."

"Bunu görmek için cinayet bile işlerim!" diye mırıldanırım, gülümsemeyle sakinleşirim — tam da yeni bir titreme beni sararken. "Oof, bu rüzgar... Soğuk almadan içeri girsem iyi olacak. Florida'da çok uzun süre kaldım. Kuzey Carolina'da Ekim ayına hazırlıklı gelmedim."

"Grant," der Margaret keskin bir sesle.

"Ne, anne?" Grant gözlerini devirerek inler, bu da Nell'i güldürür ve onun bakışlarına karşılık vermek için eğilir.

"Ya Ophelia'ya güzel paltolarından birini ver ya da hemen onu alışverişe götür," diye emreder. "Ucuz bir tane almasına da izin verme. Onun bu evde donmasına izin veremem."

"Teşekkürler, ama kendi alışverişimi kendim yapabilirim..."

Margaret beni duymamış gibi devam eder. "Bana söz ver, Grant."

Koca adam yere bakar ve ayağını yere sürer.

"Evet, evet, söz veriyorum. Şimdi, bizi rahatsız etmeyi bırakıp seyahatinizi planlamaya ne dersiniz?"

Bayan Faircross gülüyor.

"Ben senin annemim. Seni taciz etmek benim *işim*."

Elimle gülmemi bastırarak fısıldarım, "Bazı şeyler asla değişmez."

Grant bana kötü bir bakış atar.

"Nedense, hiç yeterince terbiye öğrenemedi. Tanrı biliyor ki denemedim değil." Margaret kocasına yaslanarak bana tatlı bir gülümseme gönderir. "Sizi yerleşmeniz için yalnız bırakacağız. Ama uzaklaşma, canım. Seni burada özledim."

Faircross ailesi ayrılmadan önce Grant'e birkaç kez daha veda öpücüğü ve öğütler verilir.

Omuzları Nell ile dolu olmasına rağmen, çantamı alıp içeri taşımakta ısrar eder, bir elinde benim valizimi, geniş omzunda Nell'in küçük parlak pembe sırt çantasını sallandırarak.

Ön verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken, Faircrosses'ların arabasının arka lambalarının son ışığını gördüm.

"Hiç yavaşlamadılar, değil mi?"

"Eminim doksan yaşına kadar lanet olası teröristler olacaklar," diye homurdanır ve beni içeri almak için kapının kilidini açar.

Ben sadece gülümserim.

Hırıldasa bile, şikayetlerinin sevgi dolu olduğunu anlamak zor değil.

İçeride, Grant Nell'i indirir ve sırt çantasını kanepeye atar. "Git yıkan, Nelly," der. "Atıştırma olarak birkaç kurabiye ve meyve suyu yiyebilirsin, sonra da oturup derslerine çalışmanı istiyorum."

"Adventure Time ile mi?" Ona somurtarak bakar. "Ödevlerim her zaman daha hızlı bitiyor..."

"Bitirene kadar izlemeyeceğim, çok tuhaf olursa kapatabilirim. O programdaki bazı şeyleri izlemek için henüz yeterince büyük değilsin." Saçlarını okşadı. "Şimdi git bakalım, ufaklık."

Nell gülümseyerek bana iki eliyle el salladı ve fısıldadı, "Hoş geldin, Bayan Philia!"

Oh, tanrım.

Buranın *evim* olmadığını söylemek istiyorum, ama o küçük yaramaz çocuk çoktan merdivenlerden yukarı çıkmaya başlamış bile.

Grant'in sakalının üstündeki kızarıklığı hayal ediyorum, eminim ki başını sallıyordu.

Beni daha yavaş bir yetişkin hızıyla merdivenlere doğru yönlendirir. "Hadi. Sana yukarıdaki misafir odasını göstereyim."

Onu takip ederken ne diyeceğimi bilemiyorum, yumuşak mavi duvarları ve her yerde toprak rengi ahşap tonları ile bu rahat küçük kır evini hayranlıkla seyre diyorum.

Şu ana kadar, birlikte *yaşayacağımız* gerçeği tam olarak kafama yerleşmemişti. Onu sadece devriyede görmek ya da markette rastlamak değil.

Hayır, her sabah onunla uyanmak.

Onu uykudan uyanmış, sersemlemiş veya zor bir günün sonunda dinlenirken göreceğiz.

Geceleri, onun koridorun sonunda, uzun, güçlü vücudunun yatakta uzandığını, büyük bir canavarın dinlendiğini bilerek uykuya dalmak.

Sormam gerekmesede, acaba diğer kadınlarla stresini atmak için zaman buluyor mu diye merak ediyorum. Herhangi bir dedikodu için kulaklarımı dört açtım ama şu ana kadar hiçbir şey duymadım.

Eğer kimseyle çıkmıyorsa, ara sıra gizlice tek gecelik ilişkiler yaşamıyorsa, Grant'i Grant yapan o gerginliği nasıl gideriyor?

O uzun, yalnız gecelerde kafasındaki her şeyi mi kullanıyor? Hiç o kadar sinirlenip büyük eli aşağıya kayıyor mu ve o zaman ne düşünüyor?

"Butterfly, geliyor musun?" Kafamı kaldırdığımda bana dikkatle bakıyor.

Bu, kalbimin bu kadar hızlı atmasına neden olmamalı.

Merdivenlerin dibinde donmuş bir şekilde duruyorum, kesinlikle düşünmemem gereken düşüncelere dalmışım.

Yani, Grant ve Ethan gençken Grant her zaman bizim evde kalmazdı. Ama o zaman da kalbim rock baladı gibi atıyordu, değil mi?

Evet, düşüncelerim biraz daha masum olsa da.

Gece yarısından sonra uyanıp evin içinde sessizce dolaştığımda, Ethan ve en yakın arkadaşının karanlık çöktükten sonra ne tür aptalca şeyler yaptıklarını merak ederdim.

Sonunda merdivenlere oturup korkuluklara tutunarak onları izler, kızlar, oyunlar ve ilk milyon dolarlarını kazanmaya ne kadar yaklaştıkları hakkındaki konuşmalarını dinlerdim.

Bazen, çocuklar büyük çocuklarla partilerde gizlice bira veya Jacobin kaçak içkisi içtikten sonra eve gelir ve erken uykuya dalarlardı. Benim yerime oturup, oturma odamızın zemininde uyku tulumunda uzanmış Grant'in kocaman vücuduna bakarken beni hiç görmezlerdi.

O zamanlar bile iriydi.

Uyku tulumu aslında iki tulumun fermuarları açılmış ve Grant sandviçi gibi onun etrafına sarılmıştı, çünkü normal bir tulumu sığamıyordu. O halde bile, kalın kolunu ve bacağına yere uzatmış, yakışıklı yüzü uykusunda somurtarak uyuyordu.

Hâlâ Grant'in önümde merdivenleri çıkarken geniş sırtında o muhteşem, kızgın çocuğu görüyorum.

Komik.

Ne kadar huysuz görünse de, o gücünü kimseye zarar vermek için kullandığını hiç görmedim.

Yukarıda, beni dar, mavi halı kaplı bir koridordan geçirirken, kapıları tıklatıyor.

"Son geldiğinden beri bazı şeyler değişti. Nell'in odası," diyor, sonra bir sonraki odayı işaret ederek, "Benim odam. Banyo koridorun karşısında." Koridorun en sonundaki, odasının köşesindeki son kapıda duruyor ve kapıyı açıyor. "Senin odan. İhtiyacın olursa çamaşırhane hala bodrumda."

"Harika, teşekkürler."

Valizimi kapıdan içeri sokar ve içeri girmeden önce bir kenara bırakır. Onu geçip, bunun beni nasıl heyecanlandırıldığının farkına varmamaya çalışırım.

Güneşli, düzenli bir odaya giriyorum. Odada, orman yeşili ve yumuşak pastel deniz yeşili gibi çeşitli tonlarda altıgen desenli ev yapımı yorganlarla örtülü bir çift kişilik yatak var. Beyaz dantel perdeler, bir şifonyer ve ona uyan gri dişbudak ağacından bir sandık, etrafa serpiştirilmiş rahat halılar var.

Oda sade, nötr, temiz ve rahat. Bu tam Grant'e göre.

Çocukken bu odanın *ona* ait olması mantıklı geliyor.

Ailesi taşınmadan ve o ana yatak odasını devralmadan önce her gece yattığı odada uyuyacağım düşüncesi içime işliyor.

Ama bunu düşünmemeliyim. Arkamda, boğazını temizliyor.

"Dinle, bu ev eski ve yalıtımı düzeltmeye çalışıyorum. Fırın çalışsa bile geceleri hala cereyan oluyor. İhtiyacın olursa bagajda elektrikli battaniye var. O da yetmezse, sana yeni bir tane alırım."

Ona dönerek bakıyorum.

Orada, kapının eşiğinde garip bir şekilde duruyor, bir eliyle ensesini ovuşturuyor ve bana bakmak yerine başka yerlere bakıyor.

Büyük geyik çok önemsiyor.

Küçük bir gülümseme atamıyorum.

"Elektrikli battaniyeyle idare ederim. Tanrım, sürekli üşümem artık bir şaka haline geldi sanki," diyorum. "Yine de teşekkürler. Zahmet etmene gerek yok."

Yüzündeki ifade kararmış, dumanlı bir bakışa

dönüşmüştür. "Zahmet değil. *Sen* zahmet

değilsin, Philia." Hızlıca gözlerimi kırpıp

başımı eğiyorum.

Vay canına.

Şimdi de ben utanç içinde kızarıp başımı çeviriyorum.

"Ben, şey... teşekkürler."

Aferin sana, Ophelia.

Uzun bir sessizlikten sonra homurdanarak başını sallar. "Tamam. Akşam yemeğini hazırlayacağım. Yerleşince aşağı gel, Ros hakkında konuşalım."

Iyy.

Nasıl unutabildim ki?

Kız kardeşimin adını duymak beni, ikimizin de kafamızı karıştıran duyguları saklamaya çalıştığımız bu güzel ve hüznü masaldan uzaklaştırıp, acımasız gerçeğe geri döndürdü.

Yavaşça başımı sallarım.

"Evet," derim zayıf bir sesle. "Tamam. Tekrar teşekkürler." Grant hiçbir şey söylemez.

O sadece uzun bir süre, anlamını çözemediğim bir bakışla bana bakar.

Sonra gider, beni o sessiz, güneş ışığıyla aydınlanan odada bırakır ve ben neden her şeyin belirsizlikle zonkladığını merak ederim.

Yirminci kez gibi gelen valizimi boşaltmak fazla zamanımı almıyor.

Her şey bu kadar geçiciyken, bu biraz anlamsız geliyor

Ya da belki de Grant'in, şehir dışından gelenlerden biri, büyükbabasının kulübesinden kaçıp kaybolduğu ve şehirde koşuşturarak insanları korkuttuğu için özür dilemek için aceleyle geldiğinde, beni yarın eve geri göndereceği hissine kapılı

dönüşte, şehir dışından gelenlerden biri, büyükbabası kulübesinden kaçıp kaybolduğu ve şehirde koşuşturarak insanları korkuttuğu için özür dilemek için aceleyle geldiğinde, beni hemen eve geri göndereceği hissine kapılıyorum.

Grant aşırı tepki verdiği için kendini aptal hissedecek. Ben de ona uyduğum için daha aptal hissedeceğim, ama bir hafta içinde, morluklarım iyileştikten sonra unutacağız.

Aşağı kata indiğimde, Nell'i kahve masasının üzerinde eğilmiş buluyorum. Yere diz çökmüş, okuldan getirdiği çalışma kitabına özenle bir şeyler yazıyor. Televizyonda ise aşırı parlak renkler, yüksek sesler ve bir sürü tuhaf, şey, esneme hareketleri içeren renkli çizgi filmler var.

Durup bir an onu izlemek için eğildim. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kitap raporu," diye cevapladı, agresif bir şekilde yazmaya devam ederek. "*The Velveteen Rabbit*'in aslında bir felsefe kitabı olduğu hakkında. Skin Horse'un dediği gibi, aşk için yeterince acı çekersen gerçek benliğini bulabilirsin."

Vay canına.

Neredeyse on yaşındaki bir çocuk için bu oldukça derin bir düşünce.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Felsefeyi nereden öğrendin? Bildiğim kadarıyla, bu genellikle üniversitede okutulan bir ders."

"Bayan Lilah!" diye cevaplar, gözleri parıldayarak. "O şimdiye kadarki en iyi öğretmenim. Hayat zorlaştığında, gerçekte neyden yapıldığını anlarsın der. Eski çağlarda birçok insan da böyle düşünmüş ve bu konuda uzun kitaplar yazmış. Ama Aristoteles'i pek sevmiyorum. Aristoteles *berbat*."

Onun coşkısına gülmekten kendimi alamadım.

Dürüst olmak gerekirse, benim de aldığım Büyük Düşünürler dersinde her şey bana Yunanca gibi gelmişti.

"İlginç bir öğretmenin var," diye alaycı bir şekilde dalga geçtim ve buklelerinden birini çektim. Sonra mutfak kapısından geçen kaslı bir omuz gördüm ve başımı kaldırdım.

"Hemen dönerim. Senin konsantre olmana izin vereyim."

Bir dakika sonra o bakışın peşinden gittim ve mutfağa aniden et pişirmenin cennet gibi kokusu geldi.

Tahmin ettiğim gibi, Grant üniformasını çıkarmış, yıpranmış bir kot pantolon ve göğsünü gerginleştiren düz gri bir Redhaven PD tişörtü giymişti.

Sanırım hayranlık duyuyorum.

Onu bu şekilde görmek, rahat, çıplak ayakla ve bu kadar *iri*, içimde bir şeyleri kırıyor.

İyi insanlarla birlikte buradayken mantıklı gelmeyen bu güçlü vatan hasreti.

Ama özlediğim bir yer değil.

Bu, her şeyin daha basit olduğu bir zaman.

Kendimizin pek çok parçasını kaybetmeden önceki zamanlar.

"Yardım ister misin?" diye soruyorum.

Grant, ocakta ev yapımı hamburgerleri çevirirken başını kaldırıyor.

"Tabii," diyor. "Patates kızartması fırından çıkmak üzere, istersen baharatlayabilirsin."

"Tamam." O kenara çekilirken, aromatik yağla kaplanmış kalın patates kızartmalarıyla dolu tepsiyi almak için bir çift fırın eldiveni buluyorum. "Baharatlık nerede?"

"Yukarıdaki dolapta."

"Ah."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak uzanıp tuz, karabiber ve kırmızı biberi çıkarıyorum. Grant'in nasıl yediğini biliyorum ve baharatlı yemekleri sevdiğini de biliyorum.

"Tavaya sadece üçte birine tuz koy," diye homurdanıyor. "Biber ya da başka bir şey koyma."

Nell çok titizdir."

Kıkırdarak
gülerim.

"Sadece sen ona izin verdiğin için." Küçük kıza bu kadar şımartmasının ne kadar sevimli olduğunu söylemekten kendimi alıkoyuyorum.

Cızırdayan hamburger köftelerini çevirirken bana attığı kötü bakış, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteriyor.

Patates kızartmalarını baharatlarken onu yan gözle izlerim, nasıl soracağımı düşünürüm, sonra doğrudan sormaya karar veririm.

"Ee," diyorum. "Ros'a ne olduğunu bana anlatmak ister misin? Ne zamandır bu kadar tuhaf davranıyor?"

Duraksıyor, sözlerini topluyor.

"Bana birkaç gün önce sorsaydın, hiç de uzun sürmedi derdim. Ama bu, son bir iki yıldır cinayet draması ve diğer olaylar yüzünden onu neredeyse hiç görmediğim için. Daha önce hep şehirde dolaştığını düşünürsek, bu da biraz tuhaf sayılır. Her zaman el sallardı ya da kısa bir sohbet için uğradı."

Kaşlarını çatıp, tatmak için bir parça patates kızartması alıyorum.

"Nereye gidiyordu? Neden onu eve getiremiyorum?"

"Hiçbir fikrim yok," diye homurdanır. "Ama bunun Aleksander Arrendell ile çok ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Sıcak patates kızartmasını ısırmıştım ve şimdi boğazıma takıldı, öksürüyorum ve neredeyse tüküreceğim.

"Aleksander *kim*?" Yutkunmaya zorlanıyorum ve göğsüme yumruk atıyorum.

"Duydun beni." Grant beni sessizce izliyor, sonra ocağı kapatıyor, spatulayı bırakıyor ve kağıt havlu rulosundan bir parça koparıp bana uzatıyor. ocak gözünü kapatır, spatulayı bırakır ve kağıt havlu rulosundan bir kağıt havlu koparır ve bana uzatır.

O içini çekerken ben ona dikkatle bakıyorum.

"Bak, sana söyleyeceğim şeyi beğenmeyeceğini düşünüyorum, Kelebek."

"Eğer düşündüğüm şeyse, hoşuma gitmeyeceğini biliyorum." Kağıt havluyla ağzımı sertçe silerim. "Teşekkürler. Ama Arrendell'lerin Ros'la ne alakası var?"

Grant dişlerini sıkar, benden başka bir yere bakar ve tekrar bana döner. Tanrım.

Bu kadar kendini hazırlaması, durumun kötü olduğu anlamına geliyor olmalı. Kendimi hazırlarım, ama o bunu söylediği anda hiç hazır değilim.

"Ophelia, onlar nişanlı."

"Onlar... onlar... *ne?*" Sanırım bir cinayet işleyeceğim, Aleksander Arrendell birincil kurban. Öfke içimde kaynıyor. İnanamadan ona bakıyorum, şaka yaptığını veya yanlış konuştuğunu söylemesini bekliyorum. "Küçük kız kardeşim... *o* iğrenç adamla nişanlı mı? Ne oluyor? Ne zamandan beri? Nereden *biliyorsun?*"

"Sen geri döndüğün gün onları birlikte gördüm," diye cevap veriyor. "İntihar ihbarına yanıt verdiğimde büyük evdeydiler. Birbirlerine yapışmışlardı. Bana yüzüğü gösterdi ve endişelenmememi, nişanlandıklarını söyledi. Sana söylememem için yalvardı."

"Hay sıçayım. Nedenini tahmin edebiliyorum," dişlerimi sıkarak, yumruklarımı sıkıyorum. "Ne diyeceğimi biliyordu. Tanrım, nasıl yapabildi? Nasıl... Ulysses hakkında şu anda bildiklerimizi, hep bildiğimiz şeyleri bilirken. O gece onların bir ilişkisi olduğunu *biliyorduk* ve Ethan..."

Devam edemiyorum. Kalbimin yanıcı çarpıntısı beni tutarsız hale getiriyor.

"Biliyorum," diye cevapladı Grant acı bir sesle. Sesi ağır ve kaba, ama hala benimle birlikte, aynı şoku paylaşıyor, ıslak bir kedi gibi tıslayıp tükürmese de. "Bu doğru gelmiyor. Ros, büyük evde asılı duran zavallı hizmetçiye gördüğünde neredeyse hiç tepki vermedi. O zamandan beri birkaç kez gördüm ve her zaman sanki... Lanet olsun, bilmiyorum." Sesi kesilir, boğazını temizler.

"Ne gibi, Grant?"

"Kendisi gibi değil," diye dikkatlice cevaplar. Kaşlarımı çatarım.

"Hadi ama. Şimdi lafı dolandırmanın sırası değil."

Kalın omuzlarını silkiyor. "Genelde sarhoş. Sarhoş derdim, ama belki başka bir şeyin etkisi altındadır."

İçimden bir hastalık geçiyor.

"Sence uyuşturucu mu kullanıyor?" diye fısıldarım. Ama bu mantıklı olurdu.

Ben onun sadece dikkatsiz, kaçamak davranan, annemize olanlardan kaçan ve korku, acı ve yaklaşan kederden boğulmamak için bunların gerçek olmadığını iddia eden biri olduğunu düşünmüştüm.

Ama telefonda duyduğum o adamı hatırlıyorum. Sesindeki tuhaf hafifliği.

Şimdi anlıyorum.

Beni görür görmez ne olduğunu anlayacağımı bildiği için benden kaçınıyordu.

Bunun korkunç bir şekilde mantıklı olması hoşuma gitmiyor.

Ve sandalyenin sürtünme sesini duyup görüşümün bulanıklaşmasını hissedene kadar bacaklarımın yerden kesildiğini fark etmiyorum.

Grant koşarak gelir ve sandalyeyi döndürür, düşerken beni tam zamanında yakalar, ben hala uyuşmuş parmaklarımla yarısı çiğnenmiş biftek kızartmasını tutuyorum.

Kıçım sert bir şekilde tahta koltuğa çarptı.

"Üzgünüm. Sanırım fazla saçmalığa dayanma limitimi aştım," diyorum boğuk bir sesle, dizlerime bakarak. "Sadece... annemle ilgili her şey, ve şimdi de Ros, o adamla evleniyor. Muhtemelen Ethan'a ne olduğunu biliyor, o... o..."

"Nefes al," diye emreder.

Deniyorum, ciğerlerimi yakıp kavuran napalm gibi hissettiren değerli havayı solumak için mücadele ediyorum.

"Kelebek. Bana bak ve nefes al," diyor tekrar.

Grant önümde bir dizinin üzerine çöküyor, o koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor, yüzümü nazikçe kavrayarak ona odaklanmamı istiyor.

Ben birkaç kez zor nefes alırken, elleri cildimde yanıyor, her nefes bir öncekinden biraz daha kolay geliyor.

Gözleri benimkileri arar, güçlü, karanlık ve garip bir şekilde güven verici.

"Sana söylemememin diğer nedeni de bu," diyor bir dakika sonra.

"Zaten yeterince derdin var. Ama Ethan hakkında seninle konuşmak istedim."

Sadece bakıyorum.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. O parlak, araştırmacı ela gözler, hiperventilasyon yapmayı bırakana kadar odak noktam oluyor.

"Ethan mı? Ne hakkında?"

"Onun davasını yeniden açıyorum," diye homurdanır Grant. "Arrendells ve Celeste Graves'e olanlardan sonra bunun için gerekçe olduğunu düşünüyorum. Ethan'ın davası yıllardır çözilemeyen bir kayıp vakası, resmi bir çözüme ulaşılması çoktan geç kalındı. Raleigh adli tıp ekibi o kalıntılar üzerinde çalışırken, bir şekilde bazı cevaplar alabiliriz."

cevaplar alabiliriz. Şanslıysak, onun adımlarını takip edebilir ve kemiklerinin kalıntıları arasında olmadığını umabiliriz."

Vücudum çalışmayı durdurur.

Kalbim. Nefesim. Kanım.

Nabzım.

Onun gözlerine bakarken, ona bakarken, Grant'e bakarken, o sessiz ciddiyetine ve öfkeli sertliğine bakarken, içimdeki o gerçek kalbi gizleyen, tüm vücudum donar.

O hiç durmadı.

Bunca zaman boyunca kardeşimi aramayı gerçekten hiç bırakmadı.

Hâlâ onun hayatta olma ihtimali olduğunu düşünüyor, içten içe bunun tamamen saçma olduğunu bildiği halde. Kimse tek bir ipucu bile bulamadan umudum tamamen yok olmuştu.

"Sen... seni pislik," diye boğuk bir sesle söylüyorum. Ağzım otomatik olarak hareket ediyor. Ne dediğimi, neden söylediğimi, neden gözlerimin dolduğunu ve neden daha fazla dayanamadığımı bilmiyorum. "Sen aşırı sadık dev eşek. Sen... sen..."

Bir an var.

O sert gözlerin yumuşadığı bir an, gerçeklikte bir çatlak.

Gençken geçirdiğim onca yıl, onun biraz duygu göstermesini dilemiştim.

Sade, basit ve dürüst bir şey.

Kolay bir şey, onun homurtularını ve yüksek sesli sessizliklerini anlamak için kendimi bir insan Grant dekoderi haline getirmek zorunda kalmadan.

Şimdi, sonunda yüzünde gerçek bir endişeyle, bana yaslanarak, sanki beni bir şekilde kırmış gibi korkmuş gibi bakarak, özlediğim şeyi bana veriyor.

"Ophelia, lanet olsun," diyor yumuşak bir sesle. "Senin incinmeni istemiyorum." Hayır, ama bu gece beni suskun görecektir.

Eğer bir daha konuşursam, ona ne kadar aptalca davrandığımı söyleyeceğim.

Ama şu anda, gözyaşlarımın ardında sadece bulanık bir silüet var.

Yakıcı, aptalca, bunaltıcı gözyaşları Ağlamak istemiyorum, ama kalbime bir arı daha sokulmasını kaldıramam.

Daha fazla kafa karışıklığına, daha fazla korkuya dayanamam. Lanet olsun, artık bunu düşünmek istemiyorum.

Çünkü düşünürsem, şu anda yaptığım şeyi yapamayacağım yapmayacağım anlamına gelir.

Grant'in yüzüne parmaklarımı koymayacağım, parmaklarım onun kalın, gri karışıklı kahverengi sakalının kalın, gri karışıklı kıllarını tarayacağım.

Onu kendime çekmeyeceğim, gözleri büyürken
bile. Onu kesinlikle öpmeyeceğim.

Onu öpmem.

Bana ne oluyor bilmiyorum.

Çok ani, çok dürtüsel, çok pervasız. Reddedilmesi
imkansız.

Ve şimdi başladığım için duramıyorum, dudaklarımızı birbirine bastırıp
yalvarırken, yıllardır biriken duyguların tadını dudaklarımız arasındaki tuzda
hissede biliyorum.

*Şu anda bana zarar verme, Grant. Bir gram daha acı ve hayal kırıklığına
dayanamam.*

Sadece ver.

Bana o hırıltıdaki ateşi, dişlerinin ısırığını, beni titretip heyecanlandıran o tatlı,
tatlı heyecanı ver.

Aslında en uzun süreli takıntım için titriyorum.

Hiç şaşırtıcı değil, dudakları benimkilere saldırdığında bu adam bir insan
depremi gibi.

Ya da belki de sadece titreşimdir, ondan yayılan şok ve hayranlık,
hissede bildiğim bu ani açlıkla karışmış.

Grant bir saniye hareketsiz kalır.

Şok, ikimizi de başımı döndürecek kadar yoğun sıcak dalgalar halinde sarar.

Derin bir nefes alıp bekliyorum, onun beni sertçe itip bana her zaman küçük
kız kardeşi olacağımı hatırlatacağı acı verici anı bekliyorum.

Sadece Butterfly.

Onun romantik, seksi ya da uzaktan bile arzu edilebilir bulabileceği biri değil.

...ama öyle *yapmaz*.

Bunun yerine, kocaman kolunu belime sıkıca dolayarak, beni sahiplenircesine
öne doğru çekiyor, neredeyse sandalyeden düşürecek kadar.

Midem sızıyor ve kıvrılıyor.

Ağzını ağızımdan çekmek yerine, tamamen kendini verir.

Grant Faircross, geceyi yaran şimşek gibi üzerime çöken ani bir öpücükle beni
mahvediyor.

Sıcaklık, sıcak su döküldüğünde kahve telvesi gibi cildimin altında çiçek açar.

Ağzı çok sert, çok lezzetli, dişleri alaycı ve sakalı cildimi çiziyor.

Nefesinin hızı beni çılgına çeviriyor, dudaklarımızı birbirine kilitleyip kaydırıncaya kadar birbirine uyduruyor.

Tamamen esir oldum ve bunu seviyorum. Özgür olmak istemiyorum.

Onun dili, benden bir yudum daha almak için çaresizmiş gibi beni kışkırtarken istemiyorum.

Beni ele geçirirken, bu acımasız, güçlü öpücükten başka hiçbir şeyin olmadığı bir evrende kalbimin acısını dindirirken.

Eli belimin alt kısmına uzandığında, o kadar büyük ve kalın ki, onun saf erkeksi gücüyle titriyorum.

Vay canına.

Bunu başlatan ben olabilirim, ama bebeğim, bitiren o.

Neredeyse yarısında bitiriyorum derken abartmıyorum bile, ağzına inleyerek.

Yanaklarım o kadar kızardı ki, kemiklerim eridi.

Kontrolümü ele geçirip beni nefes nefese, eriyen bir halde bırakıyor, sakalını çekip onu daha yakın, daha derine çekiyor, ağzımı davetkar bir şekilde açıyorum.

Beni ele geçir.

Korkunç bir yalvarış, ama artık umursamıyorum.

En derin, en karanlık arzularından biri aniden gerçekleşirse, hiçbir şeyi sindirmek zor olur.

Küçük bir kız olduğumdan beri gizlice bunu hayal ediyordum.

Sadece bu kadar iyi yanabileceğini bilmiyordum.

Grant'in içinde eriyip gitmenin mümkün olduğunu düşünmemiştim, sanki o dipsiz bir ısı kuyusuymuş ve ben daha da derine batıyormuşum gibi, dili içime girip beni nefes almayı unutturacak şekilde heyecanlandırırken bile.

Kendi bedenimden başka hiçbir şeyin farkında değilim. Ayak parmaklarımın, başka birini öperken hiç olmadığı kadar kıvrıldığını hissediyorum.

Vücudunun her bir santimini hissediyorum.

Ne kadar yakın olduğunu, her hırıltılı nefeste göğsünün nasıl inip kalktığını, kokusunu, sakalını bırakıp kollarını, göğsünü okşadığımda kaya gibi sert vücudunu hissediyorum.

O ince gri tişörtün altındaki her vahşi santimetresini. Ben...

"Uh-ohhhh!" arkamızdan küçük bir ses duyuluyor. "Grant amca başı büyük belada olacak."

Oh,

hayır.

Oh, lanet

olsun.

İkimiz de o kadar sert bir şekilde geri çekildik ki boynum ağrıdı.

İki saniye boyunca şaşkın bir şekilde birbirimize bakıyoruz — *az önce ne yapıyordum ben?* — sonra o aniden ayağa kalkıyor.

Ben de ayağa kalkarım ve birden yargıç, jüri ve cellat rolünü üstlenen küçük Nell'e dönerim.

I. Şey. Az önce bizi gördüğü şeyi nasıl açıklayacağımı hiç bilmiyorum.

Grant ona şiddetli bir bakışla kızgın bir şekilde bakar.

"Sen bunu görmedin, evlat."

"Ama..." Nell, sadece şeytanın bir parçası olabilecek şaşkın bir masumiyetle ona bakıyor. "Peki ya bayan, Grant amca? Öptüğün bayan? O değil mi?"

Grant'in boğazından boğuk bir ses çıkar.

"Kadını unut. Kadın hakkında konuşma. Kadın hakkında beni binlerce kez utandırdın zaten."

Bayan mı? Şu anda utançtan kıvrılıp ölmek istesem de, küçük bir gülümsemeyi engelleyemiyorum.

"Kadın ne olacak?" diye soruyorum, boğazımı temizleyerek.

"Sen o musun? Grant amcanın bahsettiği özel kadın," diyor Nell ciddi bir şekilde. "O kadın yüzünden hiç kız arkadaşı olmadı. Gerçekten özel bir kadınla birlikte olmak istediğini söyledi ama o kadın gitti, şimdi de tek başına kaldı." Geniş, yaramaz gözlerini Grant'e çeviriyor. "Miss Philia'yı öptüğün için kızmayacak mı?"

"Nell, yeter," der Grant sertçe.

Oh.

Aman Tanrım.

Sanırım bu, onun aşk hayatındaki büyük bilinmeyi açıklıyor.

Tabii ki 'özel bir bayan' var.

Aşık olduğu başka biri.

Şu anda gerçekten içine girebileceğim güzel, derin bir delik lazım. Dünya'nın merkezinde hava nasıl acaba?

Ben o kadın *değilim* ve başım dönmek üzere.

Sanırım beni öpmesi düşüncesizce bir şeydi, fiziksel bir tepki, bir dürtü.

Tanrım, gerçekten buraya kalbimin ikinci kez kırılması için mi geri döndüm?

Neden büyüüp onu unutamıyorum ki?

Ama Nell hala somurtarak bir cevap bekliyor.

"Tanrım! Neden bu kadar büyük bir sır olduğunu anlamıyorum. Ve bence bu hiç hoş bir davranış değil, Grant amca," diyor. "O kadını bulup onunla evleneceğini sanıyordum. Onunla tanışabileceğimi söylemiştin. Eğer senin... olduğunu öğrenirse çok üzülecek."

"*Nell.*" Grant büyük elini nazikçe kızın ağzına kapatıp ağzını kızın kulağına yaklaştırır. "Kes şunu. O kadını tanıyorsun zaten. *Bayan Ophelia o kadın.* Şimdi beni utandırmayı bırak. Hayal kırıklığına uğramış gibi bana bakmayı kes. Düşündüğün gibi değil."

...ne?

Kulaklarım eriyor. Ben

gerçekten o bayan *mıyım*?

Kahretsin, roller coaster'ları hiç sevmedim.

Her zaman lunaparkta, sanki ölümcül bir bağımlılık varmış gibi, seni yukarı fırlatıp tekrar aşağı düşüren oyuncaklara binmezdim. Bu benim tarzım değil.

Bu yüzden, son birkaç gündür yaşadığım duygusal roket yolculuğundan hiç keyif almıyorum.

—ya da aslında son birkaç saniye—beni altüst etti.

Grant bana neredeyse özür diler gibi bir bakış attıktan sonra dönünce, donup kalakaldım. Nell'in ağzından elini yavaşça çekerken ona dikkatle bakmaya devam etti.

Nell, uyanmış bir kedi yavrusu gibi kayıtsızca gözlerini kırıştırıyor. Sanki bu rutine alışık gibi. Sonra bana parlak, küçük sincap gülümsemesini yöneltiliyor.

"Vay canına, hanımefendi! Neden bana Grant amcanın takıntılı olduğu hanımefendi olduğunuzu söylemediniz?" Grant'ten uzaklaşır, Grant onu tekrar yakalamaya çalışırken bile çaresiz bir sesle kıvranarak kurtulur.

Çok geç.

Bana doğru koşuyor ve ben hareket etmeyi düşünecek kadar şaşkınım.

Grant amcanın takıntılı olduğu bayan.

Olamaz.

Nell sadece kafası karışık...

değil mi? O daha dokuz

yaşında.

Aslında *kafam* karışık ve o kadar kızardım ki başım dönüyor.

Nell kendini bana atıp yüzünü karnıma gömdüğünde ve küçük kollarını şaşırtıcı derecede sıkı ve yapışkan bir kucaklamayla bana doladığında durum daha da kötüleşiyor.

"Sen benim yeni annem olacak mısın?" Sözleri gömleğime çarparak boğuk çıkıyor. "Annemin olmasını özlüyorum."

Ah.

Sanırım bu roller coaster bir kez daha sert bir dönüş yapıp beni aya kadar fırlatıp geri getirmek zorundaydı.

Çaresiz bir an için ağzımı oynatıyorum, kelimeler aklıma gelmeden önce elimi onun başına koyuyorum. Şu anda ona odaklanmak daha kolay çünkü Grant'e bakarsam, yapışkan bir su birikintisine dönüşebilirim.

Konuyu saptırma zamanı.

"Sanırım ödevini kontrol etmene yardım etmeliyim. Grant amcan akşam yemeğini hazırlarken gel de bana *Kadife Tavşan* ve etik hakkında anlat, olur mu? Ne dersin?"

Nell başını eğip bana bakar ve düşünür. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirir.

"Peki... tamam!" diyor, aynen böyle.

Çocuklara ve onların kısa dikkat sürelerine hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Küçük kız elimi tutar ve bizi dışarı çıkarır, minik enerjisiyle beni mutfaktan neredeyse sürükler.

Onun peşinden tökezleyerek giderim, ama Grant'e bir kez daha merakla bakmadan edemem. Ben şaşkınsam, onun yüzündeki ifade...

Ne olduğunu bile bilmiyorum.

Hiçbir zaman tam olarak çözemediğim, o tuhaf, anlaşılmaz bakışı takınmış.

Sadece, şimdi acaba bunu hep yanlış mı anlamışım diye merak ediyorum. Çünkü o bakışı tanıdığımı hissediyorum.

O bakış, *arzuyu* haykırıyor.

Ve o bakış, çaresizce istediği ama asla sahip olamayacağını düşündüğü bir şeye bakan bir adama ait.

Aman Tanrım.

Bunu hayal ediyorum, değil mi?

Acaba annemin evine gelen o sapık, kafamı bir şeye çarptı ve tüm bunlar çılgın bir halüsinasyon mu?

Belki de Grant Faircross'u öpmek en çılgın şey olmayan bir hayatta, bir hastane yatağında uyanırım. Çünkü onun hisleri olabileceği gerçeği çılgınca.

Ama gözlerimiz buluştuğunda, içimde derin bir sıkışma hissediyorum, duygularım kıvrımlı bir merak ve özlem düğümü haline geliyor ve

—
Umut.

İşte, söyledim.

Kendimi, mümkün olan en tehlikeli duyguya teslim ettim.

Uzun zamandır kendime onun için hiçbir şey hissedemeyeceğimi söylemeye çalışmışım. Beni Redhaven'dan suçluluk duygusuyla kovduktan sonra değil.

Meğer yalan söylemişim.

Kemiklerimin derinliklerinde, kendi tavşan gibi atan kalbimden daha hızlı atan taze bir umut var, sessizce ona ne kadar acı çektiğimi ilan ediyor ve onun da benim için acı çekmesini yalvarıyor.

BAKIN, daha önce de garip durumlara düştüm.

Sözlü sınavda sözlerimi karıştırıp, hemşirelik lisansımı almak için çabalarken çok klinik bir şey demek isterken *çok* müstehcen bir şey söylemişim.

Kateter görevini yaparken, şiddetli hipospadias hastası yaşlı bir adamın, şeyinin ucunun bir santimden fazla aşağıda olduğunu fark etmemek gibi. Ben çılgınca ararken o kahkahalarla gülüyordu, sonra bir saat boyunca yüzüm morarana kadar özür diledim.

Ya da babam ve akıl hocam olarak gördüğüm dost canlısı yaşlı doktorun, beni tıbbi ödül törenine eşlik etmem için davet etmesinin tek nedeninin, arabasının arkasında bana sarkıntılık etmek olduğunu fark etmediğim zaman. Evet, gerçekten de onun hayalarına diz attım ve topuklarım elimde sallanırken, gururum da onun hayaları kadar incinmiş bir halde kaçtım.

Nedense, bu durum Grant ile hiç olmaması gereken öpücük sonrası akşam yemeği kadar garip değil.

İkimiz de birbirimize bakmaktan kaçınıyoruz, sanki tek bir bakış bizi küle çevirecekmiş gibi.

Şu anda uzaktan da olsa rahat görünen tek kişi Nell. Aslında, küçük canavar mutlu bir şekilde susmuş durumda.

Görünüşte, yaratılmasına yardım ettiği karmaşayı körüklemeyerek mükemmel bir şekilde itaatkar davranıyor. Ama bizi kıvrandırken izlemekten hoşlandığını anlamak zor değil.

Küçük kız, Grant'in okul gününü sormaya çalıştığı tüm girişimlerini ve benim, okulda çok sevdiği "Bayan Lilah"ı sormaya çalıştığım *daha da* garip girişimlerimi, ağzını her zaman dolu tutarak, neşeyle yemek yiyerek engelliyor.

Çiğnerken konuşmanın hanımefendice olmadığını belirten bir yorum yapıyorum —Nell ağzına bir bifttek daha tıktırmadan hemen önce.

Beni Grant'e bakmaktan başka her yere bakmaya zorluyor. İçim çok karışık.

Nell'in anlattığına göre, Grant bunca yıldır beni bekliyormuş. Ama bana gitmemi söyleyen oydu...

Anlamıyorum.

Bir sürü sorum var ama şu anda soramam. Aramızda bir duvar gibi duran bu atmosferde ve küçük kulaklar dinlerken olmaz.

Bu yüzden yemeğimi zorla yutuyorum ve hepimiz yemeğimizi bitirdiğimizde Nell ayağa kalkıp, "Yatmak için yıkanmam lazım" diyor.

"Ben de gelirim. İstersen sana hikaye okurum," diyorum hemen. Grant aniden ayağa kalkıyor, başını eğerek tabakları topluyor. "Siz kızlar gidin. Ben burada temizliği yaparım," diyor düz bir sesle.

Nell sadece sinsi ve çok bilgili bir gülümsemeyle gülümser.

O kız, bir çocuğun vücuduna sıkıştırılmış kötü bir bilim adamı, yemin ederim. Hem kendisi hem de benim için fazla zeki.

Hala bana mutlu bir şekilde el sallayıp merdivenlere doğru yol gösterdiği için mutluyum. Ardından yirmi dakika boyunca bana diş fırçasını, çilek şeklindeki diş fırçası kapağını, özel sakız aromalı diş macununu ve parmaklarını ovarken gökkuşağı köpüğüne dönüşen sabunuyla ellerimi *doğru* şekilde yıkamayı gösteriyor.

Ne kadar sevimli.

Ayrıca, büyüdüğünde bir çocuğu harika bir şekilde çıldırtacağını şimdiden anlayabildiğim için kıkırdayarak gülüyorum.

Onun çılgınca kıvrılan saçlarını taramasına yardım ediyorum, sonra kitap rafları ve parlak renkli eşyalarla dolu odasına gidiyoruz. Daha önce gördüğüm devasa mavi peluş tek boynuzlu at, dantelli yatakta duruyor.

Yastıklara yaslanmak için zıplıyor ve peluş oyuncağı kaldırıyor. "İşte, Bay Pickle ile tanışın," diyor neşeyle. "Bay Pickle, Bayan Philia'ya merhaba de."

"

Kirli bir toynak kaldırıp bana doğru sallıyor ve yüksek ve cırtlak bir sesle konuşmaya başlıyor. "*Merhaba, Bayan Philia!*"

"Merhaba, Bay Pickle," diyorum dikkatlice. "Bir tek boynuzlu at için oldukça yaşlısın, değil mi?"

"Ben *Nelly* kadar yaşlıyım!" Pickle sesiyle devam eder. "*O bebekken beri buradayım! Nell'in annesi ve babası, benimle kalmam için beni gönderdiler çünkü onlar kalamıyorlar!*"

Oh, kahretsin.

O küçük kız için kalbim sızladı.

...Bay Pickle yanan evden kurtarılan tek oyuncak mıydı?

Tanrım, bu kadar lekeli ve yıpranmış olmasına şaşmamalı. Ailesi aniden ayrıldığında oyuncağının sonsuza kadar yanında kalacağına inanmak istemesini ona suçlayamam.

Sence Grant nasıl hissediyor?

Onu terk ettiğin için nasıl hissediyor sence?

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıp Nell'e gülümsüyorum. "Sana ve Bay Pickle'a yatmadan önce hikaye okumamı ister misin?"

"Evet!" Hâlâ tek boynuzlu ata sarılıp, dönüp başlığın içine yerleştirilmiş küçük rafta bir şeyler arıyor. Büyük sarı gözlü canavarların resmedildiği, yıpranmış kapaklı ince, kare şeklinde bir resimli kitap seçiyor.

Where the Wild Things Are.

Kitabı sevinçle bana uzatır.

Kitabı almaya uzanırken nefesim kesilir ve sığlaşır. Oh, vay canına. Olamaz, değil mi?

Dikkatlice kitabı kucağımda açtım, son sayfaya, iç kapağa çevirdim.

Evet, hala sağ alt köşede duruyor.

O. E. G.

Her harf farklı bir el yazısıyla yazılmış. İlki o kadar dağınık ki, düzgün bir O harfi olana kadar birkaç kez çizilmesi gerekti.

O. E. G.

Ophelia. Ethan. Grant.

Dudaklarım titriyor, ama gülümsüyorum, parmak uçlarımla harfleri izliyorum.

"Bu kitabı hatırlıyorum," diye fısıldıyorum. "Grant amcanı çocukken tanıdığımı biliyor muydun, Nell?"

"Öyle mi?" Bana büyük bir dikkatle bakıyor.

"O, kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Üçümüz hep birlikteydik. Üç Silahşörler." Nefes almak acı veriyor, ama bu acı tamamen acı değil. "Amcan, annemin evinde kardeşimle birlikte kaldığında, bu kitabı sık sık getirirdi.

bu kitabı sık sık getirirdi. Bazen biz uyuyana kadar bize okurdu... ve ilk seferde uyuyamazsak, tekrar okurdu."

Nell bana hayranlık dolu bir bakışla bakıyor.

"Vay canına. Sen gerçekten bir hanımefendisin," diye fısıldıyor. Kızarıyorum, ta ki o sorana kadar: "Kardeşin şimdi nerede? Grant amca neden artık onunla takılmıyor?"

Vay canına, çocukların ağzından çıkanlar. Boğazım düğümlenir.

"Ethan, gitmek zorunda kaldı," diye yavaşça söylerim. "Senin anne babanın da gitmek zorunda kalması gibi."

Nell'in gözleri parlar, ama bana en tatlı, en cesur gülümsemesini gösterir ve sonra yatağın diğer ucuna kayarak kolumu çalmaya çalışır, ona sarılmak için omzuma yaslanır.

"Gitmiş olması sorun değil," diyor. "Anlıyorum. Grant amca bana sürekli üzülmenin normal olduğunu söylüyor. Onları hala sevdiğim için üzülüyorum, ama bu kötü bir şey değil."

O beni öldürüyor.

"Grant amcan çok bilge biri, ama ona bunu söylediğimi sakın söyleme," diye şaka yapıyorum ve başının üstüne öpücük konduruyorum. "Ayrıca, çok haklısın. Üzülme kötü bir şey değil. Ben de kardeşimi hala çok seviyorum."

"Grant amcayı da hala seviyor musun?"

Donuyorum. Bir sonraki nefesim boğazıma takılıyor, konuşmak için boğazımı temizlemek zorunda kalıyorum.

"Ben... Şey... Yatma vaktin geçmesin diye hikayeyi başlatalım."

"Eğer uyuyamazsam, bana tekrar okur musun?" diye umutla soruyor.

Gülümserim.

"Evet, tatlım," diyorum. "Kesinlikle okurum."

Nell sonunda uykuya dalana kadar kitabı neredeyse üç kez okurum.

Onu kolumdan ayırmam gerekiyor ve onu uyandırmadan bunu yapmak biraz zor oluyor
uyandırmadan bunu yapmak biraz zor oluyor, ama sonunda kalbimi sızlatan uykulu bir iç çekişle koluma yaslanıyor.

Tatlı kız.

Biraz yaramaz olsa da.

Kısa bir süre sonra ışıkları kapatıp, gece lambasını kontrol ettikten sonra onu Bay Pickle'a sarılıp yatarken bırakıyorum. Şimdi neredeyse kitabı da yanıma almak ve Grant'e bizim baş harflerimizi yazdığını hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum.

ve Grant'e bizim baş harflerimizi yazdığını hatırlayıp hatırlamadığını sormak istiyorum.

Bunun yerine, onu komodinin üzerinde bırakıp, kalbim hızla atarken, kanım yoğunlaşmış ve düşüncelerim karmakarışık halde, parmak uçlarımda aşağı kata iniyorum.

Grant ile konuşabilmeyi umuyorum.

Ondan bir açıklama yapmasını, her şeyi açıklığa kavuşturmasını istiyorum, çünkü bir kez daha nazik davranışları, beni Redhaven'dan sürgüne gönderen acımasız sözleriyle uyusmuyor.

Oturma odasına indiğimde, o baygın durumda.

Bacakları önündeki kanepeye uzanmış, vücudu bir tarafa eğilmiş ve başı koltuğun koluna yaslanmış.

Derin uykuda ve evet, hala yapıyor.

Uykusunda, rüyalarından rahatsız olmuş gibi somurtuyor, kafasında oynayan rüyalara sürekli söyleniyor.

Ne kadar çok şey değişirse, o kadar çok aynı kalır. Şu anda yaptığım şey de dahil.

Çocukken, o kollarını ve bacaklarını açarak uzandığında, ben merdivenlerden sessizce inip battaniyesini yeniden düzeltir, onu sıcak tutardım.

O bunu hiç bilmedi.

Şimdi, oturma odasına geçip kanepenin arkasından örgü battaniyeyi alıp onun üzerine örtüyorum. Battaniye, kaburgalarından uyluklarına kadar uzanan devasa vücudunu zar zor örtüyor.

Yumuşak bir kahkaha atarak yukarı çıkıyorum, yatağın ayak ucundaki sandığı karıştırıyorum ve birkaç tane güzel, büyük polar battaniye buluyorum.

Aşağı kata geri dönüp, Grant'in üzerine sessizce polar battaniyeleri yerleştiriyorum, neredeyse etrafına bir yuva yapıyorum.

O, derin ve sıkı bir uykuya dalmış, gözünü bile kırpmıyor. Çok rahat ve sıcak görünüyor. Çok huzurlu.

Ve ben çok kolay uşuyorum.

Oh, yapmamam gerektiğini biliyorum. Ama *istiyorum*.

Ve belki bu gece bu şiddetli, çarpıcı arzuya teslim olmak, işleri olduğundan daha kötü hale getirmez.

Dudaklarımı ısırarak, göğsüm ağrıyarak, battaniyelerin içine onunla birlikte yerleşiyorum, kendimi onun yanına çekiyorum.

Onun sıcaklığına.

Ben büyürken her zaman kırılmaz bir kaya gibi olan sessiz gücüne, dayanılmaz hale gelen keskin sözlerine aldırmadan.

Artık öfkeli sözler yok.

Sadece beni bir kalkan gibi saran sıcak, sağlam bir vücut var. Ve o.

Biz.

Başımı omzuna yaslayıp, üzerimize battaniyeyi çekiyorum ve yıllardır uyuduğum en huzurlu uykuya dalıyorum.

Sonunda kendimi güvende hissettiğimde bu çok kolay.

Çünkü Grant'le birlikte olduğum sürece, kötü hiçbir şey olmayacak.

Kendi umutsuz hatalarım dışında, başka hiçbir şey bize zarar veremez.

BİR VE BİTTİ (GRANT)

Bu yeni bir şey.

Sıcak bir beden bana sarılıp, yanımda bu yemyeşil ağırlıkla sıkıca sarılmış halde uyanmak.

Ne oluyor?

Gözlerimi açmadan onun olduğunu biliyorum.

Ophelia'nın kokusunu tanıyorum.

Onun hissini tanıyorum.

Sadece varlığıyla nasıl bir alan kapladığını biliyorum. Bu aura onu çevreliyor, dokunmasak bile, sanki vücudumun her santimetrekaresi onunla doluymuş gibi *hissediyorum*.

Daha da kötüsü, şimdi onun tadını biliyorum, bilmemem gerekirken.

Geriye kalan tek soru, neden dudaklarını kendine saklayamayan, çaresiz, kaotik bir herifin yatağına girme ihtiyacı hissettiği.

Gözlerimi yavaşça açıyorum, başımı kaldırıp ona bakarken onu rahatsız etmemeye çalışıyorum.

Uyuyakaldığımı hatırlamıyorum, ama Nell'i yatırmasını beklerken ölü gibi uykuya dalmış olmalıyım.

Birden fazla battaniyenin altında gömülü olduğumu ve onları üst üste koyduğumu hatırlamadığımı?

Bu, yarım asır öncesinin anılarını geri getiriyor.

O sakın gecelerde, ben battaniyeleri dağıttıktan sonra gizlice yanıma gelip üzerime örtüleri düzeltirken, benim uyuduğumu sanırdı.

Her seferinde, onun beni örttüğünü
hissediordum. Biliyordum.

O kaçmasın ya da utançtan ölmesin diye hareketsiz kaldım. Şimdi de aynı
şekilde hareketsiz kalarak onu içime çekiyorum.

Ev kedisi gibi küçük ve yumuşak bir topak oluşturuyor yanımda.

Birbirimize sık sık dişlerimizi göstererek saldırdığımızı düşünürsek, bana bu
kadar yakınlaşacak kadar güvendiğini bilmek içimi ısıtıyor.

Özellikle dün geceki garip durumdan sonra, benim yaptığım o pervasızlıktan
sonra. Hâlâ onun birdenbire beni öptüğüne inanamıyorum.

Onu öptüğüme hala inanamıyorum.

Ona karşılık verdiğime, onun başlattığı dağınık çalı yangınına körükle giderek
onu tam bir cehenneme çevirdiğime şaşkınım.

Şikayet ettiğimden değil.

Sadece, çocukluğumuzdan beri bana bir şey anlatmaya çalışırken, yüzümün
önünde bayrak sallarken, ben sinyalleri okumak için çok aptal olduğum için
farkında değilmişim gibi hissediyorum. Ya da belki istememişimdir.

Tabii ki, Nelly-kız gidip küçük ağzını açıp

kadın

hakkıSiktir.

nda Çocuğu kucaklamak mı yoksa yirmi yaşına kadar evden çıkmamasını mı
konu sağlamak istediğimi bilmiyorum.

şmak Ophelia'nın saçlarını sabah ışığıyla

zoru

nda

kaldı

.

beyaz altın rengine çeviren, cildine kehribar rengi bir parlaklık katan sabah ışığına
baktım.

Florida'lı bir kız için, teni sadece hafifçe bronzlaşmış, yaz bronzluğu hızla
soluyor.

Hala tişört ve kot pantolon giyiyor, ama büyük beden tişörtü uykusunda bir
omzundan kaymış, pürüzsüz, kıvrımlı tenini ortaya çıkarmış.

Soluk mavi sütyen askısı, onu dişlerimle koparmam için bana yalvarıyor,
böylece köprücük kemiğinin tepesini öpebileyim.

Vücudunun ısısı, birbirimize değdiğimiz her yerde bana nüfuz ediyor.

Sıcak bir günde güneşlenen vahşi bir hayvan gibi hissediyorum, kanımda
biriken ihtiyaç dışında mutlu ve rahatım.

Anlamıyorum.

Ophelia, ayrıldığımızdan beri bunca yıl boyunca benden nefret
etmeliydi. Hayır, sadece ona söylediğim ve onu uzaklaştırdığım
saçmalıkları kastetmiyorum.

Aramızdaki uçurumu yaratan sadece Ethan'ın ortadan kaybolması değildi.

Daha fazlası vardı, onun *çocuk* olmaktan çıkıp

bir kıza dönüşmeye başladığı zamandı.

Belki de onu görmeye başladığımda, olgunlaşan bir kadının küçük ipuçlarını fark ettiğimde. Birdenbire, ben Mars dilini konuşuyordum, o ise Venüs dilini. Hiçbir konuda anlaşılmıyorduk.

Karnım guruldarken kendimi kurtarmaya çalışıyorum, kahve ve soğuk bir duş düşünerek, elimden hiçbir şey gelmeyen bu cehennem gibi sertleşmeyi hafifletmeye çalışıyorum.

Ona kahvaltı sürprizi yapmak güzel olurdu, ama hareket ettiğim anda o da kıpırdanmaya başladı.

Gözlerini açar ve esner.

Bir an için, o parıldayan yeşil bakış kaybolur, uykulu, odaklanmamış —sonra netlik görüşünü keskinleştirir.

Gerginleşir, başını geriye doğru eğerek yanağını koluma tatlıca sürter, uzun, güzel kirpiklerinin arasından bana bakar ve ben gözlerimi ondan ayıramam.

"Oh," der belirsiz bir şekilde. Uykudan dolayı sesi kısık ve boğuktur.

"Merhaba." "Günaydın," derim, kaşlarımı kaldırarak.

O da utangaç bir şekilde gülümser.

"Şey, senden önce uyanmak istemiştım."

"Ve beni habersizce kaçmak, ha?"

"Evet. Planım buydu," diye itiraf eder, ikimizi saran battaniyeyi beline kadar indirerek oturur. Bir kez daha yüksek sesle esneyerek gözlerini ovuşturur ve şöminenin üzerindeki saate bakar. "İyy. Çok erken."

"Öğleden önce uyanmaya alışkın değil misin?"

Burnunu kırıstırır. "Hayır, dürüst olmak gerekirse. Genelde gece vardiyasında çalışırdım ve öğleden sonraya kadar uyurdum."

"Seni özölüyor olmalılar. Yani işini."

"Pek sayılmaz," diye alaycı bir şekilde cevaplar. "Annemle ilgili kötü haberi almadan hemen önce beni kovdular. Bütçe kesintileri yüzünden. Personelin yarısı bir anda işten çıkarıldı, ama sanırım zamanlama daha iyi olamazdı."

Bunun neden bana tuhaf bir umut duygusu verdiğini bilmiyorum.

Florida'da onu bekleyen bir iş olmadığını bilerek, geri dönüp kalıcı olarak yerleşebileceği fikri.

Belki de onu orada tutan başka şeyler vardır. Başka *insanlar*.

Bu hoşuma gitmeyen bir fikir.

Miami'de mavi taşaklarıyla bekleyen şanslı bir pislik olduğunu, her gün ona ne kadar özlediğini mesaj attığını, ona *sevgilim* dediğini, endişeyle eve dönmesini beklediğini düşünmek.

Siktir, yapamıyorum.

Ama başka biri olsaydı beni öpmezdi, değil mi?

Değil mi?

Kesinlikle başka bir erkeğin yatağını, benim sikimin daha fazlasını dilediği daha fazlasına dönüşmesini dilediğim bir yatıya kalma için başka bir erkeğin yatağını paylaşmazdı.

Bir dakika boyunca ona bakarak, nazıkçe sormak için bir yol arıyorum.

Aklıma bir şey gelmiyor.

Nasıl ilişki konusunu açarım ki?

Ona ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok kızarıyor, bu güzel pembe kızarıklık yanaklarında suya yayılan kırmızı boya damlası gibi çiçek açıyor.

"Böyle bakmayı istediğin zaman bırakabilirsin, biliyorsun." Utangaç bir şekilde başını eğiyor, göz teması kurmadan bal sarısı saçlarının birkaç tutamını kulağının arkasına koyuyor.

"Ne gibi?" diye homurdanıyorum.

"Sanki hangi kayanın altından çıktığımı anlamaya çalışıyormuşsun gibi."

Burnumdan soluyorum. "Bu yüzden bakmıyorum, Philia."

"Öyle mi? O zaman neden?" Bana yan gözle bakar.

"Birincisi, sabah ışığında çok güzel görünüyorsun ve sen eve geldiğinden beri bakmamaya çalışıyorum," diyorum. Siktir et. Şüpheye düştüğünde dürüst ol. Ben devam ederken gözleri büyür. "İkincisi, dün gece neden ölüyormuş gibi beni öptüğünü sormaya çalışıyorum."

Yüzünü buruşturur ve sonra somurtmaya başlar. "Bunu bu kadar kötü göstermen gerek mi?"

Kötü

mü?

Tabii ki

hayır.

"Ben öyle demek istemedim... Lanet olsun, bunu seninle tekrar yapmayacağım, ben..."

..." Çenem sıkışır.

Her seferinde.

Her seferinde, sözlerim bozuk çıkıyor ve o da

kızgın

Peki, doğru düzgün konuşamıyorsam, ona göstereceğim.

Güzel yüzünün karışıklık ve öfkeyle çizgilerle dolmasını görmezden geliyorum. öfkeyle dolduğunu görmezden geliyorum.

Belinden yakalayıp, onu bulmak için battaniyelerin altından kayıyorum, ellerimi onun yumuşak vücuduna doluyorum.

Nefesini içine çektiğini hissediyorum, gömleğinin ve avuçlarımın altında cildi geriliyor.

O nefes bir başka tartışmaya dönüşmeden önce, onu kendime çekip ağzını yakıcı bir öpücükle ele geçiriyorum.

Siktir.

Sanki hayatım boyunca bu ağzı yutmak için beklemişim gibi hissediyorum.

Çünkü sadece bir kez daha öpüşmüş olsak bile, onu kollarımın arasına alıp her santimini tatmayı hayal ettiğim sayısız kez sayesinde, dudaklarını içini dışını biliyormuşum gibi hissediyorum.

Bir anlık bir sertlik oluyor, sonra bana karşı yumuşuyor, uysal ve istekli, dudakları benimkine karşı açılıyor ve beni parçalayan düşük bir inilti çıkıyor.

Yumuşaklıkları beni deli ediyor. Bu kadın beni çıldırtıyor.

Her zaman deli etti.

Onu hep kendiminki gibi istemedim

olmasını istemediğimi nasıl iddia edebilirim?

Kaba bir homurtuyla onu yakaladım, dudaklarımızı birbirine bastırdım, meraklı dilini benimkiyle yakaladım.

Dilimizi utanmadan birbirine dolayana kadar dolaştırdık, tüm sertlik, okşama ve alaycılıkla dilimi onun diline sürterek o iniltiyi kovaladım.

Vazgeç artık, Butterfly.

Bunun tam bir delilik olduğunu inkar etmiyorum.

Beni o kadar açgözlü yapıyor ki, sanki onu işaretlemek, damgalamak, kalıcı bir iz bırakmak istiyormuşum gibi, böylece nerede olursa olsun beni hissedebilsin.

O zaman belki bir daha Redhaven'dan kaçmaz. *Benden* asla kaçmaz.

Lanet olsun, o insanlığın bildiği en tatlı ateş.

Küçük tırnaklarıyla göğsümü tırmalayarak bana sarılma şekli, kalbime ve sonra da sikime gidiyor.

Kaba bir iniltiyle onu kendime doğru çekiyorum, birbirimize sıkıca yapışana kadar onu sıkıca sarıyorum. Yumuşak göğüsleri göğsüme çarpıyor, meme uçları dikleşmiş ve ısrarcı.

Patlayıcı basınç, her nabız atışında düşünmeyi zorlaştırıyor.

İçinde olmak istediğimden başka tutarlı bir düşünce yok.

Onu

Ophelia, en çılgın hayallerimin gerçeğe dönüştüğünden daha iyi hissettiğinde, onu bırakmak çok zor oluyor.

Ama nefes nefese ayrıldığında, ağzı dişlerimden dolayı dolgun pembeye dönmüşken, duruyorum.

O bana şaşkın şaşkın bakarken, ellerini göğsüme dayayarak aramıza çok ihtiyaç duyulan mesafeyi koyarken, kendimi zorla sakinleştiririm.

Kahretsin, ne yaptım ben?

"Grant?" diye fısıldadı. Sesindeki uykulu tını her zamankinden daha ipeksi geliyordu ve bu bana kara büyü gibi etki ediyordu. "Ne yapıyoruz?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Ama bunu yıllar önce yapmalıydık gibi hissediyorum."

Ophelia alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırır.

"Nell ciddi miydi? Bunca zaman gerçekten beni mi düşündün?"

Suçluyum.

Bu sırrı o kadar uzun süredir saklıyorum ki, onu ortaya çıkarmak ve gün ışığına çıkarmak neredeyse bir günah gibi geliyor. Ya da belki de bunun boşuna bir çaba olduğuna o kadar emindim ki, duygularımı koruyabileceğim bir yere sakladım.

Bunu itiraf etmek çok zor.

"Evet," diye zorla çıkardım.

Göğsümde şiddetli bir çarpıntı var, sanki o da duyuyor gibi.

Gözleri büyüdü ve keskin bir nefes aldı. "Ben... Ben gerçekten benden nefret ettiğini düşünmüştüm, özellikle de gittiğimde."

"Hayatta olmaz." Kafamı sallıyorum, onun ellerinden birini tutup kendi elimde kısıyorum. Bazen bu kadar dirençli olduğunda ne kadar küçük olduğunu hatırlamak zor oluyor. Parmaklarım onunkileri gölgede bırakıyor, büyük dallar küçük çubuklara karşı, onu koruma ve kollama isteği uyandırıyor. "Gideceğini söylediğinde, söylememem gereken aptalca şeyler söyledim, Kelebek. O zamandan beri pişmanım."

Parmakları benimkine daha sıkı sarılırken, bahar yeşili gözlerinde karanlık bir belirsizlik parıladı.

"Sen... bana geri dönmememi söyledin."

"Biliyorum. Bu konuda tam bir canavardım. İkimizi de parçalayan acıyla yüzleşmekten çok korkuyordum."

Derin bir nefes alıp onu kendime çekiyorum, kolumun kıvrımına sığması için onu ikna ediyorum

—bunu yaparken beni tutmasına izin vermesini umarak.

Zehri boşaltmam gerekiyor.

Bir süre sonra, yine yanıma sokulur, başını omzuma yaslar.

Birkaç ince sarı saç teli boynumu gıdıklıyor ve sakalımda takılıyor.

"O gün mantıklı düşünemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Belki de Ethan'ın kaybolmasından bu yana geçen zaman, orada oturup hiçbir cevap bulamadan merak ettiğimiz zamanlardı... ama sen gideceğini söylediğinde, tüm o keder, sanki o gün kaybolduğu günkü kadar tazeymiş gibi kusar gibi ortaya çıktı. Tek düşünebildiğim, senin de kaybolup bir daha geri dönmeyeceğindi. En iyi arkadaşımın yasını tutarak ve ailemdeki bu boşluğu doldurmaya çalışarak yalnız kalacağımdı. Sensiz bu lanet olası boşluk."

Bu sözler acımasız.

Ağzımı kesen sert, pürüzlü parçalar gibi çıkıyorlar.

Özellikle de her heceyi boğazımdaki gurur düğümünden zorla geçirdiğimde.

Ancak, verdiğim zararı, onu ne kadar incittiğimi, bu sözlerin bunca yıldır boyunlarımızda bir kılıç gibi asılı kaldığını düşündüğümde, buna bir son vermeliyim.

Hemen burada ve şimdi.

İşleri düzeltmeliyim.

"Sanırım düşünmeye başladım, belki de gitmen en iyisiydi. Bu kasaba bazı insanlar için kara bir lanet ve belki de sen gitseydin, bu kasabanın karanlığı seni de yutmazdı."

O kadar dikkatle dinliyor ki, her şeyi içselleştirdiğini anlayabiliyorum. Düşünüyor, sindiriyor.

O bu duygusal konularda benden her zaman daha iyi olmuştur.

Başkalarının söylediklerini özömsüyor, iyice düşünüyor, kalbini kullanarak doğru cevaba ulaşıyor.

Eminim bu onu harika bir hemşire de yapmıştır. Her hastanın en zor anlarında ihtiyaç duyduğu türden bir başucu meleği.

Ona düşünmesi ve bana nasıl cevap vereceğine karar vermesi için zaman veriyorum. Kesinlikle "Özür dilerim" demesini beklemiyorum. Sadece yoğun ve içten bir fısıltı.

"Kaçıp seni bu kadar çabuk terk ettiğim için özür dilerim. Çok yakındık Grant, ve... ve sanki bir şey kırılmış gibi hissettim. Ethan'ı kaybetmek, her şeyi bir arada tutan ipi koparmış gibi

her şeyi birbirine bağlayan ipi koparmış ve herkesi savurmuş gibi hissettim."

"Çünkü biz izin verdik," diye hırlıyorum. "Çünkü o, bizi bir arada tutan kaderin kırmızı ipliği ya da her neyse, yeni bir yol bulabilirdik. Ama gençtik, incinmiştik, korkmuştuk ve aptaldık. Evet, sen kaçtın. Ben de kendi çapımda kaçtım. Eminim Ros da kaçmıştır." Dudaklarımı çekinerek saçlarına bastırıyorum. "Kahretsin, bazı günler hayatımın yarısını senden kaçarak geçirmişim gibi geliyor."

"Hala anlamıyorum. Ne zaman fark ettin..." Cümlesini bitiremiyor.

Bitirmesine gerek yok.

"Söyleyemem."

"Grant?" diye ısrar etti. Burun deliklerim genişledi.

Çok güzel kokuyor, tüm çekici kadınlığı sakinleştirici balmumu kokusuyla karışmış.

Gözlerimi kapatıyorum, altın rengi saçlarını okşarken onu içime çekiyorum

"Sanki bir gün önce bizi takip eden yaramaz bir çocukmuşsun gibi geliyor. Sonra gözlerimi açtım ve sen hala yaramaz bir çocuktun, ama artık bir kızdın. Sonra zaman geçtikçe bir kadın oldun. Seni öyle gördüğümde, artık kendimi kandıramazdım. Denesem bile duramazdım." Hafifçe gülümsüyorum. "Ethan'ın beni öldüreceğini bilsem de."

Ophelia hafifçe gülümser, vücudu benimkine nazikçe dokunur. "O biliyor muydu?"

"Tabii ki hayır. O daha sonra oldu. Yaş farkı tek başına ölümcül olurdu. Hala hayatta olsaydı, Ethan'a onun küçük kız kardeşine aşık olduğumu söylemektense, bir çubukla gözünü oymayı tercih ederdim."

"Acaba o yine de geleceği düşündü mü? Sanırım sana aşık olduğumu biliyordu ve ben ona hiç söylemedim, o da bunu bana hiç unutturmadı. Sen arkayı döndüğünde, hep bana sataşır, öpücük suratları yapardı." Burnunu kırıştırır. "Aptal," diye mırıldanır sevgiyle.

Lanet olsun, bu çok acı verici.

Çünkü ben de öyle hissediyorum.

O sıcaklık, o kolay sevgi. Sanki onun bir parçası hala bizimleymiş gibi, en iyi arkadaşım ikimizi de cesaretlendiriyor, ne kadar ortadan kaybolmuş olursa olsun.

Şu anda bile onun rahat gülümsemesini görebiliyorum. Ethan işte böyleydi.

Herkesin arkadaşı, sevmediği bir yabancıyla hiç tanışmamış, kendini beğenmiş gülümsemesi ve dağınık kumral saçlarıyla çekici biriydi.

Eğer burada olsaydı, bize saçmalamayı bırakıp kendi yolumuzdan çekilmemizi söylerdi.

Sonra, "*sana aşığım*" sözleriyle kalbimin alev aldığı için, aniden yapmak istediğim şeyler için bana vururdu.

Ophelia'nın yüzündeki o sıcak, sevgi dolu anıların ifadesinde oyalanıyorum, sonra bal rengi altın saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın etrafına sarıyorum.

"Bunca zaman ikimiz de bunun nefret olduğunu düşündük, oysa tam tersiydi."

"Bunca zamandır. Çılgınca," diye utangaçça kabul eder, dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayılır.

Tek sorun, her şey o kadar hızlı geliyor ki başım dönüyor.

İki ayrı hayatımız ve bizi farklı yönlerle çeken sonsuz dramlarla bundan sonra nereye gideceğiz?

"Hala bana aşık mısın?" diye soruyorum.

Hâlâ beni seviyor musun?

"Hemen önyargılı olma." Ophelia gülüyor ve parmağını hafifçe göğsüme dokunduruyor. "On yıl oldu Grant. Hâlâ sinir bozucu bir realistim. Seni artık neredeyse hiç *tanımıyorum*." Ancak kahkahası sönüyor ve düşünceli gözlerle başını bana doğru eğiyor, sonra ekliyor: "Ama sanırım isterim." Sonra her zamanki gibi yaramazca sırtarak göğsümü tekrar dürtüyor. "Sıra sende, dostum. Hâlâ *bana* aşık mısın?"

Cevap verebilirdim.

Ophelia Sanderson için kendimi parçalayabilirim ve ruhumu dökebilirdim.

Ama nedense, o güzel veledede bu zevki tattırmayacağım. Sözlerimizi dolandırıp, fazla konuşup, satır aralarını okumaya çalışırken olmaz.

Sadece yavaşça sırttım, parmaklarımızı birbirine geçirdim ve onu öpmek için kaldırdım.

Sonra onu parıldayan sabah sessizliğinde kendime doğru çekerim, pencerelerden altın rengi, parlak ve gerçek ışık girerken onu kucaklamak için tekrar otururum.

Uzun zamandır bu kadar huzurlu bir sabah yaşamamıştım.

Kanepede birbirimize sarılmış kalıyoruz, ara sıra birkaç hafif, sözsüz öpücük çalışıyoruz ve bu beni kaya gibi sertleştiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, Nell aşağıya inip bizi yakaladığında ve "oooh" diyerek yüksek sesle kıkırdadığında rahatlıyorum.

Bu, güne başlamamız için bir işaret.

Kısa süre sonra, hepimiz mutfakta kahvaltıyı hazırlamak için kolları sıvadık. Küçük Nell'in beceriksiz "yardımlarını" umursamadan sorunsuz bir şekilde çalışıyoruz.

Söylemeliyim ki, dokunmaması gereken keskin nesneleri tutan ya da yemeğin daha hızlı pişmesi için ocakla uğraşmaya çalışan beceriksiz kızı yakalayan ekstra bir çift el için minnettarım. Evi yakmadığı için gerçekten şanslıyız.

Bu arada, Nell'in karikatürize edilmiş öpücük suratları ve okul bahçesinde ağaçta oturup yapamayacakları şeyleri yapan çocukların şarkıları ile eğleniyoruz.

Neyse ki Ophelia her şeyi iyi niyetle karşılıyor. Ayrıca Nell'i gıdıklayarak koltuğuna kadar kovalıyor.

Bu, yüzüme çarptığında farkına vardığım, özlediğimi bilmediğim tatlı bir normallik.

Bu benim hayatım, ailem, her günüm olsaydı nasıl olurdu?

Bunu merak eden tek kişi ben değilimdir eminim. Ophelia bana sanki beni ilk kez görüyor gibi yeni gözlerle bakıyor ve gördüklerinden oldukça hoşlandığını düşünüyorum.

Kahvaltıda gözleri her buluştuğunda kalbim küt küt atıyor.

Bu sıcaklık, temizlik yapmak, bulaşıkları yıkamak ve Nell'i okula hazırlamak için ayrıldığımızda da devam ediyor.

Kısa bir süre sonra ikisini de okula bırakıyorum, Nell yanağıma bir öpücük kondurup arkadaşlarının peşinden koşarak uzaklaşıyor. Ophelia parlak bir gülümsemeyle, buradan yürüyerek gidebileceğini söylüyor, çünkü tıbbi merkeze gitmeden önce aile dükkanına uğrayıp Ros'u köşeye sıkıştırmayı planlıyor.

"İstersen Nell'i öğleden sonra ben alırım," diyor, kollarını sürücü tarafındaki pencereye dayayarak ve gülümseyerek bana bakıyor. "Arabam tamirden çıkmış olmalı, endişelenmene gerek yok."

"Daha önce nasıl başardığımı bilmiyorum."

Ve bunu yapıp yapmayacağını görmek için, aramızdaki ilişkilerin gerçekten değiştiğini görmek için, başımı kaldırıp öpücük bekledim.

Ophelia her iki tarafa da bakıyor, yüzü gökyüzü pembesi gibi kızarıyor.

Sonra eğildi ve pes etti, dudaklarını benimkilere saf nektar gibi bastırdı.

Hızlı ve tatlı, dudaklarımız iffetle birbirine değdiğinde damarlarımda dolaşan bu kalıcı sıcaklık.

O parmağını burnuma dokunarak uzaklaşmadan önce açgözlü dilimi tutmam gerekiyor.

"Bir dahaki sefere, mimik yapmaktansa sormayı dene," diye gülümseyerek alay eder. "Bu gece görüşürüz."

"Bu gece," diye kabul ediyorum, beni bayılttıracak bu acımasız sertleşmeyi nasıl görmezden geleceğimi düşünerek.

Onu geride bırakarak kaldırımdan ayrılmak çok zor.

Evet, etrafımdaki her şeyin bu kadar hızlı değişmesi beni sarsıyor. Bu kasabayı sık sık vuran aralıksız kötü şanslara rağmen, bir kez olsun işler daha iyiye gidiyor gibi hissediyorum.

Her zaman takıntılı olduğum kadın benim çatımın altında. Eski bir dost gibi konuşuyor.

Nell ile yemekleri ve yatmadan önce hikayeleri paylaşıyor.

Taze boyanmış bir ahırdan daha kırmızı olana kadar beni öpüyor.

Özellikle de sanki onun kalbini parçalamamışım gibi bana gülümsediğinde.

Evet, lanet olsun.

Bugün, evren ne planlamış olursa olsun, gerçekten güzel bir gün olacak.

DÜZELTME.

Bugün lanet olası iyi bir gün *değil*.

İstasyona girdiğim anda sorunların kokusunu alıyorum.

Tüm ekip zaten toplanmış, her zamanki gibi masamın etrafında toplanmışlar, ama havada farklı bir şey var.

Bu atmosfer yanlış, gerginlik ve sessizlik o kadar yoğun ki, boğulacakmış gibi hissediyorum.

Kapıyı açtığımda, hepsi yarım daire şeklindeki dizilişlerinden ayrılırlar ve sanki bir ölüm haberini duyuracakmış gibi bana bakar.

Kaşlarımı çatarak ceketimi çıkarıp en yakın sandalyeye atıyorum. "Rapor verin. Bu sabah herkesin yüzü neden bu kadar asık?"

"Yine Jakobinler," diye cevaplar Micah somurtkan bir ifadeyle. "Çok uzun süredir sessiz kaldılar. Adamları seri katilin suç ortağı olarak yakalandıktan sonra bu pek de şaşırtıcı değil. Ama görünüşe göre tekrar harekete geçmeye başlıyorlar."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Öncelikle, işaretli kamyonlar geri döndü," diyor Micah. "Hayır, tüm klanı uyandırıp kışımı saçma dolu mermilerle delik deşik etmeden, kamyonlara ne yüklendiğini göreceğiz kadar yaklaşmıyorum, ama gece yarısı orada çok fazla gelip giden var. Daha kötü bir şey olmadığına göre, yine içki fabrikaları olmalı."

Hay sığayım.

Bu konuşma için Şef Bowden'ın burada olması gerektiğini düşünüyorum. Şef *nerede* lan?

Arrendell baskınından beri Bowden işe neredeyse hiç gelmiyor, tembel devamsızlığını yeni boyutlara taşıyor. Bu noktada kış uykusuna yatan bir ayı bile daha iyi bir polis şefi olurdu.

Esasen, onun ortadan kaybolması her şeyi benim ellerime bırakıyor — maaşımın üstünde olan, bölgemizdeki kaçak içki üreticileriyle ilgili büyük kararları vermek de dahil.

"Yani, yine kaçak içki yapıyorlar," diye mırıldanıyorum, sakalımı çekiştirerek. "Lanet olsun. Uzun zamandır bu konuya göz yumduk, ama cinayeti örtbas etmek için saflarını sıklaştırmalarından sonra... Evet, onlara yeterince müsamaha gösterdik. Başka ne sakladıklarını kim bilir."

Aklım, Delilah Graves'e neredeyse olanlara geri dönüyor.

Ephraim ve Culver Jacobin'in onu kasabada izlemesi, sanki onu işaretlermişçesine, efendileri adına onu gözetleyen iki ürkütücü korkuluk gibi.

Bu paralellikleri sevmiyorum.

Hiç sevmiyorum.

Aynı garip adamın *beni* izlediğini gördüğüm ve onun Ophelia'yı kaçırmaya çalışan adamın tarifine uyduğunu bildiğim için hayır.

"Uh-oh," diyor Henri. "Capitan'ın yüzünde o düşünceli ifade var." "Sadece birkaç karşılaştırma yapıyorum. Sanderson evindeki olayda —kasabada gördüğüm birinin tarifine uyan bir adam vardı. Bildiğim kadarıyla o buralı değil. Bu da demek oluyor ki ya turist, ya büyük evden biri, ya da..."

"Jakobenlerden biri," diye Lucas karanlık bir sesle sözünü keser.

Çenesinin sertliği, zihninin benimkiyle aynı çirkin yere düştüğünü gösteriyor.

"Evet. Ama Jakobinler normalde pantolon ve frak giyerek dolaşmazlar," diyorum.

"Yani, Arrendell malikanesindeki personel mi?" diye sordu Henri. "Az önce intihar olan yer mi?"

"Evet." Diye iç çekerim. "O lanet ailenin çevresinde bir ölüm olduğuunda, tuhaf şeyler olmaya başlaması ne garip."

"Ben hiç de komik bulmuyorum," diye homurdanır Lucas. "Neredeyse karımı öldüreceklerdi."

"O," istemememe rağmen yorgun bir şekilde düzeltiyorum. "Bildiğimiz kadarıyla, diğer Arrendell'lerin hiçbirisi Ulysses olayıyla bir ilgisi yoktu. Aynı şey Jakobinler ve onların kötü tohumları için de geçerli."

"Siktir, dostum, ben de 1,80 boyunda yeşil bir tavukum," diye mırıldanır Lucas, ama konuyu kapatır.

"Bu, onları gözetim altında tutmamamız gerektiği anlamına gelmez," diyorum. "Ophelia, o adamın ona *sıradaki kurbanın o olduğunu* söylediğini söyledi. Onlara yaklaşırsa - kimi kastettiğini tahmin etmek zor değil - öleceğini söyledi."

Oda bir anda sessizliğe bürünür.

Tüm subaylarım aynı ciddi anlayışla bana bakar.

Sessizliğe bozan Micah olur, solgun gözleri sertleşmiştir.

"Görünüşe göre, intihar gibi görünen bir intiharla karşı karşıyayız," diyor. "Cora Lafayette davasını yeniden açmamız mı gerekiyor?"

"Sessizce," diye homurdandım. "Gözlerimizi açık tutalım, ama şimdilik her şeyi gizli tutalım. Kulaklarınızı dört açın. Kasabada olan biteni dinleyin. Fırsat buldukça sorular sorun. Malikanede olan tuhaf gelişmeleri gizli olarak not alın ve herhangi bir şüpheli durum olursa bana en kısa sürede haber verin."

Adamlar ağır bir görev üstlendiklerinin farkında olarak başlarını sallarlar.

"En azından son sorunlardan sonra film yıldızları ve CEO'ların akını yavaşladı," diyor Lucas. "Xavier işlerini başka yerde yapmayı tercih ediyor ve Aleksander'ın kendine bir kız arkadaş bulduğunu duydum."

"Evet. O konuda." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Onları görürseniz, sadece gözünüzü üzerlerinde tutun, tamam mı? Rosalind Sanderson'ın başının dertte olduğuundan gerçekten endişeleniyorum. Başı belada olabilir."

"Rosalind mı? Şiddet içeren bir ilişki mi?" diye soruyor Micah.

"Muhtemelen madde bağımlılığı," diye cevaplıyorum. "Bakın, onu tutuklayıp uyuşturucu testi yapmak istemiyorum, ama başı dertte gibi görünüyorsa, tereddüt etmeden müdahale edin. Geç kalmaktansa özür dilemeyi tercih ederim."

Lucas keskin bir selam verir.

"Anlaşıldı, Şef." Sonra kaşlarını çatar. "Bu arada, Ophelia nasıl uyum sağlıyor?"

"Şimdilik benimle kalıyor," diyorum, bana doğru yavaşça gülümseyenleri görmezden gelerek. "Her neyse. Kendi işinize bakın ve çalışmaya başlayın. Gidebilirsiniz."

ÇALINMIŞ BİR ÖPÜCÜK (OPHELIA)

Şu anda kavga edebilir miyim, bilmiyorum.

Bu yüzden Nobody's Bees-Ness'in önünde ellerimi ceplerime sokmuş, soğuk havayı ciğerlerime çekerek, ciddi ciddi geri dönüp düzgün bir palto alabileceğim bir yer bulana kadar uzaklaşmayı düşünüyorum.

Biraz rahatlatıcı alışveriş.

Biraz kaçış.

Bu kadar çok şey kaybetmiş bir ailede bir bölünme yaratmamak için elimden gelen her şeyi yapmak. Çok yakında yine böyle bir kayıp yaşayacağımızdan çok korkuyorum.

Tanrım.

Annemiz ölürken Ros ile kavga etme düşüncesi beni kesinlikle mahvediyor. Bununla ayrı ayrı yüzleşeceğimizi hiç düşünmemiştim.

Ama kız kardeşimin beni görmezden gelmesi konusunda onunla yüzleşmenin de pek iyi sonuç vereceğini sanmıyorum.

Kim bilir, belki de fazla karamsarım. Hala her şeyin yoluna girmesi ihtimali var.

Ya iyi gitmezse?

O zaman o rahatlatıcı alışveriş gezisini sonraya saklayıp, biraz dürtüsel harcama yaparak duygularımı dışa vuracağım.

Tamam.

Cesaretimi toplamak için derin bir nefes alıp dükkanın kapısını açıyorum.

Tanıdık zil sesi beni geçmişe götürüyor.

Küçük bir kız olduğumdan beri bu dükkan benim için büyülü bir yerd.

Raflar koyu maun ağacından ve ayna camından yapılmış, duvarlar da aynalarla kaplı. Nereye baksanız, parıldayan yansımalar ve mağazanın her yerine asılmış kağıt fenerlerin yumuşak kehribar rengi ışığı var.

Adından da anlaşılacağı gibi, burası arı kovanına girmiş gibi.

Burada sıcak bal kokusu bile var, her zaman taze balmumu kokusu ile kaplı.

Mağazada hafif bir ortam müziği çalıyor, annemin el yapımı bal ve balmumu ürünlerinin dizili olduğu rafların üzerinde süzülüyor.

Küçük tabelalar, sanki dün asılmış gibi, hala annemin el yazısıyla sevgiyle yazılmış.

Her şey burada: dudak parlatıcısı, sabunlar, şampuanlar, losyonlar, merhemler, mumlar, küçük bal şekerleri, taze damlayan bal peteği, şişelenmiş bal ve arı sütü takviyeleri. Birkaç rafta daha, tatlı lezzetlerle dolu hediye sepetleri dizili.

Kasabanın kenarında, ürünlerini neredeyse sadece bu dükkana satan bir arıcı var, bu da anneme yeni fikirleri deneme özgürlüğü veriyor. İster yeni kokulu balmumu kokulu eritme küpleri hazırlamak, ister yatıştırıcı dudak peelingleri için süt ve bal karışımları yaratmak olsun, annem her zaman yeni bir şeyler üzerinde çalışıyor.

Yakın, loş ışıklı mekan her zaman fısıltılarla konuşulmasını gerektiriyor gibi görünüyor.

Sanki özenle hazırlanmış tüm narin nesnelere saygıyla yaklaşılması gereken, sıcak ve rahat bir tür gizli kütüphane gibi.

Bu tanıdık merak duygusu, kapının hemen içinde durup kapıyı arkamda kapatınca soğuyor.

Gürültü rahatsız edici.

Annemin dışında başka birinin tezgahın arkasında durduğunu görmek ve parlak cam vitrinin arkasındaki garip kadının kız kardeşim olduğunu fark etmek de öyle.

Hiç de hatırladığım Rosalind'e benzemiyor.

Küçük kız kardeşim her zaman utangaç, kitap kurdu, tatlı ve romantik, biraz da inek ve içe dönük biriydi.

Plaja günübirlik gezilere çıktığımızda, yüzmek için tişörtünü bile çıkarmayan, onun yerine mayosunun üzerine giyen kız hep oydu.

Ros hep böyleydi. Annem ve ben onun bu şekilde rahat olduğunu fark edince, onu olduğu gibi bıraktık.

Şimdi ise, ona iki kez bakıyorum.

Ne...?

Üzerinde şeffaf, açık mercan rengi bir hırka var, başka pek bir şey yok.

Göğüslerinin arasında tek bir düğme iliklenmiş, geri kalanı ise çıplak karnının üzerinde açık duruyor. Altında, göğüslerini gergin ve dolgun bir şekilde yukarı kaldıran, teli olan dantelli magenta renkli bir push-up sütyen var. Telin çok *derine* batmış olabileceğini düşünüyorum. Sempatiyle içim sızlıyor.

Kot pantolonu tam bir sokak prensibi, düşük bel, dar ve yırtık, karnının alt kıvrımından kasıklarına doğru inen küçük deri kıvrımlarını gösteriyor. Hatta kalça kemiğinin kıvrımının hemen üzerinde küçük bir uğur böceği dövmesi bile var.

Uğur böceği.

Annemiz hep arılarla ilgilenirdi ve Ros uğur böceklerini severdi.

Benim ayak bileğimde, Ros'un kalçasındaki küçük kırmızı nokta kadar küçük, mavi bir kelebek dövmesi var. O gün birlikte yaptırdığımızdan beri mürekkep aynı derecede solmuş, el ele tutuşup iğneler tenimizi delerken irkilmemeye çalışıyor, sadece kız kardeşlerin çılgınca bir şey olduğunda yapabildiği gibi aptalca kıkırdıyorduk.

Normalde çalışırken sarı saçlarını makul bir topuz yapar, ama şimdi saçları dağınık, omuzlarından ve göğsüne dökülüyor, tanımakta zorlandığım yüzünü çerçeveleyiyor.

Seksi, "beni becer" kırmızı ruj, parlak, seksi kırmızı tırnaklar ve yoğun dumanlı göz farı ile makyaj yapmış, ama gözlerinin etrafındaki tüm karanlığın makyaj olduğunu sanmıyorum.

Bazıları neredeyse çökmüş gibi görünüyor. Morarmış.

Bu çukurlar, çok ince yanaklarının çukurlarıyla uyumlu.

Vay canına.

Şimdi Grant'in neden bir şeyler olduğunu düşündüğünü anlıyorum. Yeni görünüşü değil. Hiç de değil.

Ros, flörtöz, seksi bir kız olarak kabuğundan çıkmak için bir anda punk tarzı bir makyaj yapmaya karar verseydi, bu kıyametin habercisi olmazdı.

Hayır, sorun, tezgahı silerken başını kaldırıp bana baktığında göz bebeklerinin titremesi.

Gözlerindeki hayalet gibi gerginlik.

Parmakları kağıt havluyu tutarken neredeyse pençe gibi görünüyor.

Ayrıca, beni hem sevinçle hem de ihtiyatla izlerken yüzünde beliren şekerli sahte gülümseme.

"Ophelia!" diye bağıyor, sanki benim şehirde olduğumu tamamen unutmuş gibi.

Ancak sesi garip, kalın ve peltek çıkıyor, sanki dili şişmiş ve biraz uyuşmuş gibi.

O, Ros'a ait olamayacak kadar çılgın bir enerjiyle tezgahın etrafında uçarcasına dolaşip beni kollarına çektiğinde, ben de kesinlikle biraz uyuşmuş *durumdayım*.

Yüzünü omzuma gömerek, canımı acıtacak kadar sıkı sarılır. "Seni görmek harika," der. "Seni çok özledik..."

"O kadar mı özlediniz ki, ben şehre geldiğimden beri bir saat bile eve gelmediniz?" diye soruyorum, sesimin keskinliğini engelleyemeden.

Ros somurtarak geri çekilir. "Adil değil. Burayı ayakta tutmakla çok meşguldüm."

"O kadar mı meşgulsün ki eve *uyumaya* bile gelemiyorsun?"

Ros, kırılgan bir nefesle tamamen pes eder ve savunmacı bir şekilde geri adım atar. "Merhaba Ophelia. Eve hoş geldin Ophelia. Seni de görmek güzel Ophelia. Seni özledim, Ophie." Dilini şaklatır. "Tanrım. Ben de belki sen bana bağırarak yerine oradan başlayabiliriz diye düşünmüştüm." Somurtur. "On yıldır yoktun. Birdenbire ortaya çıkıp abla gibi davranmaya başlayamazsın."

Acımasız.

Gözüme balmumu mum sokulsaydı daha az acırdı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama yükselen öfkemi bastırmaya yetmiyor.

"Bak, Ros... Ablan gibi davranıp seni azarlamaya çalışmıyorum. Otorite kurmaya ya da senin düşündüğün gibi bir şeye çalışmıyorum. Sadece sana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Annemiz *hasta*. Onunla geçireceğimiz son zaman olabilir ve sen en son ne zaman onu görmeye gittin?"

Gözlerini kaçırdı, gözleri öfkeyle karardı.

"Ros, bana yalan söyleme. Personel, bütün hafta boyunca tek ziyaretçinin ben olduğumu söyledi."

Ros dönerek, yeşil gözleri cam gibi parlayarak bana dik dik bakar.

İncin

di. "Bana ders verme! Onu öyle görmek *istediğimi* mi sanıyorsun?

benim acı çekmediğimi mi sanıyorsun? Tanrım, Ophelia. O yatakta yatan annem değilken ona öyle bakamam." Bir süre durup dudağını ısırdıktan sonra devam etti. "O bir anı. O öldükten sonra istemediğim bir anı. Sence o, bizim onu öyle hatırlamamızı ister miydi? Hayır. Hayır, en iyi şeyi yapıyorum. Onun mirasını koruyorum. Dükkânı ben idare ediyorum çünkü o, çalışamayacak kadar hasta olduğu için dükkânın kapanmasını istemezdi. Sen bunların hangisini biliyorsun?"

Dudaklarım incelir. Ona bakarak, darbeyi yumuşatmaya çalışırım.

"Aleksander'ı biliyorum," diyorum açıkça. "O da dikkatini dağıtan şeylerden biri mi? Kasabanın en iğrenç playboylarından biriyle birlikte olmak, annemi düşünmene gerek kalmaması için işleri kolaylaştırıyor mu?"

Ros'un gözleri fal taşı gibi açılır ve sert bir nefes alır.

"Nasıl..." diye inler. "Grant. Aman Tanrım, o yılan."

"Bana söyledi çünkü endişeleniyor. Tıpkı benim gibi," diye karşılık veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onu hiç suçlamıyorum. Ros, Aleksander Arrendell seninle nasıl bir hayat sürmeni istiyor? Kendine bir bak..."

"*Neye?*" Ellerini beline koyar ve bana sert bir bakış atar. "Ne diyorsun sen? Fahişe gibi mi görünüyorum? Bir kez olsun eğlenip mutlu olacak bir şey bulduğum için mi?"

"Hasta görünüyorsun," diye nazıkçe işaret ediyorum. "İyi görünmüyorsun. Söylemek istediğim buydu."

Yaklaşmaya çalışıyorum.

Cidden, buna dayanamıyorum, tek istediğim ona sarılmak ve ona yardım etmekken kız kardeşimle kavga etmek zorunda kalmak. Gözlerindeki o sisli bakışın ardında gerçekte ne olduğunu bilmem gerekiyor. O zaman belki de çok geç olmadan onu uçurumun kenarından geri çekebilirim.

İyi ki müşteri yok, yoksa önümüzdeki iki hafta boyunca kasabanın gündeminde olurduk.

Sanderson kardeşler, anneleri hastane yatağında ölüm döşeginde yatarken, güpegündüz kavga ediyorlar.

Ha.

Ama ona ulaşmadan, tezgahın arkasındaki depo odasının kapısı açıldı.

Oh, ne güzel, işte günün adamı geliyor, bir yığın sümük gibi sızarak.
Aleksander Arrendell.

Uzun boylu, esnek, uzun saçları yüzünü çerçeveleyerek melek gibi bir yüzü ortaya çıkarıyor, ama bu yüzün bir kısmı şeytani.

Adam insan gibi görünmüyor.

Daha çok Lucifer'in yeğeni gibi. Redhaven'ı işkence gördüğü kişisel oyun alanı haline getirmeye karar vermiş bir düşmüş melek.

Tasarımcı kot pantolon ve muhtemelen benim hemşirelik diplomamdan daha pahalı olan büyük beden keten gömlek giyiyor. Gömlek yarısı düğmeli ve geniş yakaları geriye çekilmiş, sanki yakasına bulaşan ruj izini göstermeye çalışıyor gibi.

Boğazında.

Dudaklarında, geniş, etobur ağzının etrafında hala biraz bulaşmış durumda.

Bugün gösteriş yapıyor — çok kasıtlı bir şekilde — sanki bölgesini işaretliyormuş gibi. Ben gelmeden önce onun ve Ros'un ne yaptığını çok iyi bildiğimden emin olmak istiyor.

"Adımı mı duydum? Kulaklarım çınladı," diyor alaycı, kültürlü aksanıyla, tezgahın etrafında havalı havalı yürüyerek bize katılıyor.

Ros'un beline doladığı sahiplenici kolu midemi bulandırıyor.

Ve onu kendine çekip, omzuna sahiplenici bir öpücük konduruyor. "Umarım siz bayanlar benim için kavga etmiyorsunuzdur. Aileden daha önemli bir şey yoktur

ve sevgi dolu kız kardeşlerin arasına girmek istemem."

Serseri.

Sözlerinde suçluluk yok. Sözleri sahte, yapmacık, alaycı geliyor.

Adamın gözeneklerinden yağ damlıyor.

Ros'un onda ne bulduğunu hiç

anlamıyorum.

Tabii ki, Arrendell'in her zamanki kara büyüğü olan zenginlik ve ihtişamın büyüğüne kapılmamışsa.

Ben de onun Ros'ta ne bulduğunu merak ediyorum. O, paranın ağaçta yetişmediği başka bir dünyadan geliyor. Zenginlik yok, bağlantıları yok, onun daha zengin ve daha güçlü olmasına yardım edecek hiçbir şeyi yok.

Ve elbette çok güzel olsa da, bu adam süper modellerle birlikte olmuştur.

süper modellerle birlikte olmuş.

Onun tüm kirli geçmişini doğrulamak için araştırdım ve efsanevi tanrıçalar gibi görünen eski sevgililerinin izlerini buldum. Şimdiye kadar hiç yerel kızlar yoktu.

Bu hiç mantıklı gelmiyor.

Karnımda korkunç bir belirsizlik hissediyorum, kolay cevapları olmayan pek çok uğursuz bilinmeyen ve çok fazla tehdit var.

Kız kardeşimi kaybetmenin çok fazla yolu var, eğer onu ailesinin kara boşluğuna çekip benden sonsuza kadar uzaklaştırırsa.

Kedi kuyruğunu kabartır gibi bir gülümsemeyle dişlerimi gösterdim.

"Aleksander."

"Ophelia," der ve tüylerimi diken diken eden, kadifemsi ve davetkar bir sıcaklıkla selamlar. Neredeyse flört edercesine. *Hem de kız kardeşimin önünde, aman Tanrım.* "Hadi ama, büyürken hiç arkadaş olmadığımızı biliyorum, ama gelecekteki kayınbiraderine bir kucak verebilirsin, değil mi?"

Hayatta olmaz.

Ve kim 21. yüzyıl Kuzey Carolina'sında İngiliz aristokratları gibi konuşur ki?

"Onu takma, Sandy," Ros, hayatımda hiç duymadığım sevimli bebek sesiyle ciyaklıyor.

Sandy mi?

Hay aksi.

Ben sadece, o Aleksander'a şehvetli bir şekilde dudaklarını büzüp, başparmağıyla onun alt dudağını okşarken, farlara bakmış geyik gibi bakakalıyorum. "Ophie sadece tuhaf ve sıkıcı davranıyor. Sana, seni gerçekten tanımadığı sürece onaylamayacağını söylemiştim —seni gerçekten tanıyana kadar. O kadar koruyucu ki. Ablalar işte, ne yaparsın..."

"Onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım dememiş miydin?" Elini kaldırıp öper.

Evet.

Midem bulanıyor.

Aleksander, Ros'un başparmağına dudaklarını bastırıp, sonra dudaklarını ayırarak parmağını dişlerinin arasına alıp, Ros kıkırdayan bir ses çıkarırken parmağın ucuna dilini değdirdiğinde, şu anda benim gözümde hiç de iyi bir izlenim bırakmıyor.

Sanki ben burada değilmişim gibi.

Ama ben buradayım ve onlar umursamıyor. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyorum.

Ama Aleksander kız kardeşimin başparmağına yaptığı şeyi bıraktığında, bana yine yağlı bir sırıtışla bakıyor.

"Bunu içtenlikle söylüyorum, Ophelia. Ailemin itibarı yüzünden bu durumun tuhaf göründüğünü biliyorum..."

"Sanki tek neden buymuş gibi," diye tükürdüm.

"—ama hepimizin büyük, mutlu bir aile olmasını istiyorum," diye devam etti, yılmadan. "Açıkçası, kız kardeşinle evlenip onu benim yapmak konusunda kararlıyım. Umarım bunu kabul edersin. Bu gece değil, elbette, ama zamanla."

Asla olmaz.

Bunu söyleme şekli de çok komik.

Onu kendine ait yapmak.

Ama onu gerçekten sevdiğine dair tek kelime bile etmedi.

Bu sefer, ona dişlerimi gösterdiğimde, bu kasıtlıydı. "Seni henüz ailemden biri olarak görmediğim için beni affetmelisin."

Yeterince dinledim.

Bu yüzden onlara sırtımı dönüyorum — Ros'un incinmiş, öfkeli bakışlarına ve Aleksander'ın manken gibi boğazından çıkan tuhaf, bilmiş kahkahasına.

Bu saçmalıktan tamamen bıkmış olarak bu sırkin içinden uzaklaşmak için dönünce, Aleksander'ın sesi peşimden geliyor.

"Gördün mü? Sanki zaten aileyiz. Kardeşler gibi tartışıyoruz, sevgili Ophelia!" diye bağıyor. "Sadece bu gerçeği kabullenmen gerekiyor."

İğrenç herif.

Artan öfkemi kontrol altına almam dışında hiçbir şeyi kabullenmeme gerek yok.

Dükkandan çıkıp, yanaklarım yanana kadar ısıracı sonbahar havasını içime çekiyorum.

Artık alışveriş yapma havamda değilim, annemi görmeye bile.

Dürüst olmak gerekirse, bu kadar kızginken alışverişten zevk almam ve bu acı enerjiyi hastaneye taşımak istemiyorum. New Age enerji şifası gibi şeylere inanmasam da, tüm bu negatif enerjinin annemize hiçbir faydası olmayacağını düşünmeden edemiyorum.

Bu yüzden, meraklı bakışlar ve her zaman düşündüklerinden daha fazlasını taşıyan kaba fısıltılarla yanımdan geçen insanları görmezden gelerek, bir an için huzursuz bir şekilde orada duruyorum.

Of.

Kasabanın acınası vakası gibi konuşulmaktan bıktım. Eve gitmeliyim. Yani Grant'in evine.

Ama Nell okulda olduğu için ev anneminki kadar boş olacak ve ben de sınırlarımla baş başa kalacağım.

Taşınmaya başladığımda bunu yapmamalıyım.

Yine de bir şekilde ayaklarımı beni sola, caddenin aşağısına, birkaç blok ötedeki Redhaven polis karakoluna götürüyor.

Eski bir tuğla bina, çoğu dükkandan daha küçük ve kapıyı ittiğimde, tek bir büyük odaya hemen hemen her şeyin sığabileceği anlaşıyor. Eski bir bilgisayarın durduğu geniş bir ahşap resepsiyon masası var ve onun arkasında, küçük polis gücümüz devriyeye çıkmadıkları zamanlarda çalışmak için kurdukları küçük bir masa grubu var.

Lucas Graves'i üniforma içinde görmek benim için hala biraz garip, ama kız kardeşi Celeste için adalet bulmaya bu kadar kararlı olduğu için bu beni şaşırtmıyor. Ofiste sadece o ve Mallory Cross var.

Mallory, her zamanki sıcak ve samimi gülümsemesiyle başını kaldırıyor, telefonu ona Korece mi bir şey söylüyor? Her neyse, flörtöz ve müstehcen bir şey gibi geliyor.

Grant'in burada olmamasına rağmen, bir anlık hayal kırıklığı hissediyorum.

Birkaç saniye boyunca, dudaklarım aralık, neden buraya geldiğime dair bir bahane uydurmaya çalışarak garip bir şekilde duruyorum, ama buna gerek yok.

Lucas önündeki birkaç açık klasörden başını kaldırır. Küçük masalardan birinde oturmuş, sandalyesini iki ayağı üzerinde geriye doğru eğmiş, bacaklarını çaprazlayıp masanın üzerine koymuştur.

Bana kurnaz ve düşünceli bir bakış attıktan sonra geriye yaslanıp, buzlu camda "CHIEF BOWDEN" yazan kapalı ofis kapısını tıklatmak için uzandı.

"Grant," diye seslenir. "Misafir var."

Bana, yanına gidip saçımdaki her bir tükürüğün intikamını burnunu sertçe çimdikleyerek almak istememe neden olan, anlamlı bir sırıtış atar.

"Eve döndüğünüze sevindim, Bayan Ophelia," diyor, gülümsemesi yumuşuyor, kedi gibi yeşil gözlerinde bir parça sempati belirliyor. "İyi misiniz?"

Aynen öyle, neredeyse ağlayacaktım.

Sadece çocukluğumdan tanıdık bu yüz, bana nazik bir takdir ve içten bir hoş geldin sunuyor. Dudaklarım titriyor, ses çıkaramıyorum.

Hayır, bana basit bir soru sorduğunda ağlamayacağım.

Ama Bowden'ın ofisinin kapısı açıldığında ve Grant'in iri, ayı gibi vücudu, o kadar büyük bir adamın sahip olması gereken zarafetten daha fazla zarafetle dışarı çıktığında rahatlarım.

Bana bir bakış attı, üç uzun adımla odayı geçti ve ağır, sıcak elini belimin altına koydu.

"Hadi," dedi. "Gel, yanıma otur."

Yutkunup akan gözyaşımı silerken, onun beni Bowden'ın ofisine götürmesine izin verdim. Lucas'ın yanından geçerken, ona sulu bir gülümseme attım.

O sadece iki parmağıyla selam verir, gözleri sessiz bir anlayışla parıldar.

Buradan hiç ayrılmamış olmasına rağmen, anladığını düşünüyorum.

Redhaven'ı unutmak için o kadar uğraşırken, burada bıraktığım onca iyi insanı da unuttum.

Grant beni Bowden'ın dar ofisindeki döşemeli koltuklardan birine götürüp arkamızdaki kapıyı kapattığında gözyaşlarımı geri tutuyorum.

Masasının arkasındaki koltuğa oturmak yerine, yanımdaki ikinci koltuğa oturur.

Küçük alan o kadar dar ki, dizleri benim uyluğuma çarpıyor. Buna ihtiyacım var.

Onun varlığına ihtiyacım var.

Grant'ten başka hiçbir şeyin girememesi için etrafımdaki boşluğu onunla doldurmasına ihtiyacım var.

Belki o zaman tüm kötü şeyleri dışarı atabilirim.

"Kelebek, ne oldu?" diye soruyor. Her zamanki gibi doğrudan, ama dürüst olmak gerekirse, bana duygularımı sorarak açıkça yaklaşmasına alışkın değilim. "O sapık takipçi yine ortaya çıktı mı? Sana zarar verdi mi?"

"Ne? Hayır, ben..." İçgüdüsel olarak, parmaklarımla kollarımdaki morlukları okşuyorum. İyileşirken zaten iğrenç sarı-mor renge dönüyorlar. "Hayır, aptalca bir şey. Önemli değil." Etrafıma bakıp dudağımı ısırıyorum. "Bowden'ın ofisini devrالدın mı?"

"Şimdilik. Adamlar bana başımı ağrıtıyordu..." Sözüünü keser ve yemin ederim, bakışlarını başka yöne çevirirken sakalının altında bir kızarıklık belirir. "Boş ver."

"Ne? Boş verme!" Uzanıp koluna dokunuyorum. "Ne hakkında?"

"Seninle ilgili," diye homurdanır, başını eğip koyu kahverengi saçlarını yüzünden geriye doğru iter.

Kalbim hızla çarptı.

"Oh? Benim neyim var?" Masumca soruyorum.

Grant somurtarak bakıyor. "Kadın, masum rolü oynamanın bugün seni kurtaracağını sanma."

Ben irkilirim. "O kadar belli mi, ha?"

"Sırf beni gülümsetmek için uğradığını düşünmek istesem de, içimden bir his bunun tek nedeni olmadığını söylüyor."

Söylemeye başladığım her neyse, boğazımda takılıp kalır.

Hayatım boyunca Grant'i somurtkan, içine kapanık, duygularını dışa vurmayan biri olarak tanıdım.

On yıl boyunca onun sessizliğinin ne anlama geldiğini anlamaktan kaçındım ve onu aşım anladığım anda her şey değişti.

Bu yüzden, onun açık sözlü olduğu zamanlarda kendimi koruyacak bir zırhım yok.

Yüzümün ateş gibi kızarmasını engelleyemiyorum.

"...gülümsemiyorsun," diye kekeliyorum.

Grant birkaç saniye boyunca dikkatle bana bakar.

Sonra, sanki omuzlarından devasa dağları silkeleyormuş gibi, yavaş ve dikkatli bir hareketle bana uzanır ve ellerimi ellerine alır.

Beni sıcaklığı, sertliği ve gücüyle sarıyor.

Sanki beni nasıl kolayca gölgede bırakabileceğini gösteriyor, ama gölgesiyle beni koruyacakmış gibi.

Sonra gülümser.

Yavaş, sıcak, sakalının arasından beyaz dişleri parlar ve fırtınalı ela gözleri yumuşar, en güzel anılarım gibi görünürler.

Daha mutlu zamanlar, kehribar içindeki böcekler gibi koyu bronz renkte kalır.

Sadık arkadaşlar ve aile - artı inancını asla kaybetmeyen bir canavar gibi adam.

Tanrım.

Bu sessiz duygu patlaması kalbimi paramparça ediyor.

Nefesim kesiliyor ve beni kahkahalara boğan bu büyük, erkeksi gülümseme beni olduğum yere çiviliyor. Sanki nadir ve şaşırtıcı bir tek boynuzlu at görmüşüm gibi.

Sanırım bu adamın gerçek bir gülümsemesini kaç kez gördüğümü hala bir elin parmaklarıyla sayabilirim.

Ve o sadece benim için böyle gülümsüyor olması çok güzel.

"İşte. Ben gülümsüyorum ve sen mutlusun," diyor yüzü gevşerken, ellerimi sıkarak. "Şimdi bana neyin var, Philia. Acı çektiğini biliyorum."

"Dostum. Beni bu kadar kolay okuman gerekmez." Boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Bu çok kolay çünkü uyanık olduğum her anı sana odaklanarak geçirdim," diye homurdanıyor Grant. "Şimdiye kadar seni tanımamış olsaydım kendimden utanırdım."

Oh, kahretsin.

Böyle devam ederse, beni kesinlikle mahvedecek.

Sanki bir fırtınanın gözünde kalmış gibiyim, hayatımın öfkesi etrafımda kasıp kavrulurken, bu tek bir sakin nokta. Parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum, dudağımı ısırıyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun? Ros ve ben büyük bir kavga ettik," diye fısıldıyorum, her şey bu öfke dalgasında dökülüyor. "Sana söylediğim gibi dükkâna onu görmeye gittim. Sadece neden beni ve annemi kaçındığını bilmek istedim, ama onu neredeyse tanıyamadım. Haklıydın. Bir terslik var, beni çok ürküttü. Çok gergin, gözleri tuhaf ve içi boşalmış gibi görünüyor. Ama Aleksander da oradaydı. Ve benim söylediklerimi dinlemedi. Sanki yıldızları asmış gibi ona yapışık olduğu sürece dinlemedi." Kızgın bir şekilde başımı sallıyorum. "Anlamıyorum. Onun onu nasıl bu kadar etkilediğini anlamıyorum, ama bu konuda beni *korkutan* bir şey var, Grant."

"Sessiz ol," diye yatıştırıyor Grant.

Bir elini bırakıp parmaklarını enseme dolayarak beni kendine çekiyor.

Bir de baktım ki, yüzümü omzuna gömmüş, boş kolumu boynuna dolamışım.

Ağlamıyorum. Henüz değil.

Ama tüm vücudum, gözyaşlarımı tutmanın verdiği güçle titriyor. Grant, o sadece...

Beni rahat bırakıyor.

Ben onun karşısında tamamen çökmüşken, o benim kafa karışıklığımı, üzüntümü atlatmamı sağlıyor, beni koruyor, eliyle boynumun arkasını nazikçe ovuşturuyor, ta ki baskı beni rahatlatıp ona karşı eriyene kadar.

On dakika önce tamamen dağınık haldeyken bu kadar mutlu olmamalıyım, ama Grant böyle biridir.

Bazen sessizliği sinir bozucu olabiliyor.

Ama bazen, onun bir dağ kadar sarsılmaz olduğunu bilmek ilaç gibi geliyor.

Sonunda düşünceli bir homurtuyla sessizliği bozar, titreşimler bana çarpar.

"Varsayımda bulunmak istemedim," diyor. "Ros konusunda değil. Ama ikimiz de endişelenmek için bir neden olduğunu düşünüyorsak..."

"Ne yapabiliriz?" diye fısıldarım. "O yetişkin bir kadın. Onun kararlarını geçersiz kılamayız ve onunla görüşmesini engelleyemeyiz."

"Biz hala onun ailesiyiz."

Biz. Bunu o kadar doğal söylüyor ki, kalbim ısınıyor. Gülümsüyorum.

"Bunun sevgiden kaynaklandığını anlarsa, belki savunmacı tavrını bırakıp dinler. Kendi iyiliği için ya da senin iyiliğin için değilse bile, annenin iyiliği için. Angela'nın bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum," diyor.

"Hayır. Ama yine de, annem onun mutlu olmasını isterdi, 'mutlu' bizim beklediğimiz gibi olmasa bile..." Parmaklarımı Grant'in boğazında boş boş gezdiriyorum. "Yargılamamaya çalışıyorum. Sadece... Şu anda gerçekten mutlu olduğunu sanmıyorum. Akli başında olsaydı, mutlu olamazdı. Oysa o biliyor, biliyor ki..." Duruyorum, sözler dilimde kalıyor.

"Onun için bu daha uzak bir şey, bizim için olduğu gibi değil. Bunu unutma. Ethan kayb olduğunda o çok gençti." Her zamanki gibi mantıklı konuşuyorsun.

Ondan nefret etmek istiyorum, ama yapamıyorum.

Aniden Grant tutuşunu değiştirir, beni kucağına alır ve aramızdaki küçük, garip mesafeyi aşarak beni uyluklarının üzerine oturtur. O çenesini başımın üstüne koyarken, ben de kıvrılıp vücuduna sıkıca sarılıyorum.

"Üçümüz birbirimizden ayrılmazdık. Ros, çok daha genç olduğu ve Ethan'ın anıları o kadar güçlü olmadığı için kendini bir yabancı gibi hissetmiş olabilir. Onu en kötüsünden, şüphelerimizden korumak için ne kadar uğraştığımızı söylemeye gerek bile yok."

"Evet, ama tüm o söylentiler ve Arrendell'lerle Celeste Graves'e olanlar..."

"Biliyorum. Bunun arkasında yatan sebep bu olabilir. Ros, utangaç kız görünüşünün altında asi bir tarafı var. Belki de Aleksander ile çıkmak, tüm fısıltılardan ve meraklı bakışlardan bıktıktan sonra söylentilere karşı gelmek ya da kendi tarzında yüzleşmek için bir yoldu. Sonra ise kaldırabileceğinden daha fazla bu işin içine çekildi." "Anlıyorum," diyorum alaycı bir şekilde, elimi onun üniforma gömleğine kıvrırarak.

"Bu tuhaf geliyor, biliyor musun?" "Ne? Gömleğim mi?"

Hafifçe gülümserim, parlak düğmelerinden birine dokunurum. "Küçük bir kız gibi kucağında oturup Noel Baba Polis'ten hediye isteyen gibi."

Grant'in burnundan çıkan ses, bastırılmış bir kahkaha gibi geliyor. "Şu baba saçmalığını başlatma. Eskiden sen..."

"Ne? Her kavga ettiğimizde sana 'baba' derdim, çünkü Ethan'ı ve seni her yere takip edip yoluna çıkmamam için bana bağırmaya başladın, değil mi?"

"*Engel olmuyordu,*" diye homurdanıyor. "Zarar görüyordu. Her türlü tehlikeli şeyi yapıyorduk. Jacobin mülküne çok yakın tepelerde dolaşıyor, kaçak havai fişekler patlatıyor, her aptal çocuk gibi ağırlığımız kadar bira içiyorduk. Hala lisede okuyan küçük bir kız için çok tehlikeliydi."

"Maceracı, girişimci bir küçük kız için ilginç olacak kadar tehlikeliydi," diye düzeltiyorum ve kendimi yukarı iterek ona bakıyorum, parmağımı burnuna dokunuyorum. "Beni ne kadar uyardıkça, o kadar gitmek istediğimi bilmiyor musun?"

Yine homurdandı.

Hoşnutsuz, somurtkan.

Gördün mü? Büyük, yaşlı bir ayı.

"Sen ve kahramanlarına olan hayranlığın, Ethan'ın olduğu her yerde olmak istemen," diye homurdanır.

"Sadece Ethan değil." Eğilip burnumu burnuna dayadım, parmağımın yerine. "*Senin* olduğun her yerde olmak istedim, aptal."

"Her neyse. Bence sen sadece ayıyı kışkırtmayı seviyordun."

Gülümserim. "O kadar komik sesler çıkarırken neden olmasın?"

Grant hemen komik bir ses çıkararak beni memnun eder, aşırı dramatik bir homurtu, ve ben gülerim.

Sanırım böyle gülmek daha kolay, onun kokusu beni sararken, kolları beni sıkıca sararken, kalın sakalı yanağımı kaşırken.

"Seni öpersem bana kızmayı bırakır mısın?" diye teklif ettim.

"Kim demiş ben sinirlendim diye?" diye karşılık verir, başını eğip dudaklarını benim dudaklarıma değdirerek kanımı kaynatacak bir şakayla. "O öpücüğü kabul edeceğim. Gelecekteki sinirliliklere karşı kelebek sigortası diyelim."

"Mm, evet, seni tekrar kızdıracağıma bu kadar emin misin?"

"Evet," diye ciddi bir ifadeyle cevaplar ve ben, göğsüne iterek gülmemeye çalışırken kaşlarımı çatırım.

"Sana öpücük yok!"

"Çok geç." Ve bir kolunu belime sıkıca dolayarak, kaçmamı engelleyerek beni geri çekiyor.

Zaten kaçmak

istemiyorum.

Hayatta olmaz.

Beni göğsüne çektiği anda dudakları ağızma sertçe inip tüm duyularımı, tüm mantığımı, tüm endişelerimi silip süpürdüğünde hiç de istemiyorum.

Aman Tanrım.

Hiç böyle öpülmemiştim.

Bunu deneyen her erkek bir mil geride ve bir gün geç kalmıştı.

Grant olmayan her erkek, beni kendi bencil amaçları için bir nesneymişim gibi öptü.

Sanki zihinlerindeki bir listeyi kontrol ediyorlarmış gibi, bir erkeğin bu havalı seks tanrısı olmak için belirli bir sırayla yapması gereken tüm şeyleri, mekanik ve duygusuz hissedene kadar.

Ama Grant, sanki beni o kadar tüketmiş ki başka hiçbir şey yapamıyormuş gibi öpüyor.

başk

a bir Ruhumu, en iyi ve en kötü yanlarımı istiyor gibi öpüyor.

şey Dudakları benimkini okşuyor, birbirine mükemmel uyuyor, sanki beni

yapa

may

acak

mış

gibi

öpüy

or.

beni içten dışa tanıyormuş gibi dalıyor.

Ve öyle, değil mi?

O, uzun zamandır kalbimi demir bir pençeyle sıkıca tutuyor. Her öpücük, bedenimi açan anahtar gibi.

Beni titretip, ona sıkıca sarılıp, beni ele geçirmesine, beni kışkırtmasına, titretmesine izin veriyorum.

Dişleri alt dudağımla flört ederken, nazıkçe okşamaktan acı veren bir baskıya geçerken nefesim kesiliyor.

Dilinin her dokunuşu, dudaklarımdan uçan sıcak közler gibi ham hisler bırakıyor.

Tanrım, tadı *vahşi*, stoik görünüşünün ardında patlayan çok canlı bir tutku var.

Yüz

üm. Sakalının bile yanaklarıma sürtünmesi ve dili benimkiyle dolanırken içimde sıvı bal gibi bir şey akıyor.

Kanım arzuyla kaynıyor.

Bu kaygan, sıcak, nefes nefese sesler dudaklarımız arasında kayıyor ve bunu acı verici bir şekilde yasak bir şeye dönüştürüyor.

Sıcak öpücüklerle, arkadaşlığın duvarlarını yıkıyor, iki sevgiliyi birbirine dolanmış, yanan bir şeyin içinde bırakıyor.

Ne olduğunu bilmediğim bir şey. Beni kağıt gibi parçalayan bir şey.

Kendi ataletine sahip, durdurmamızın imkânsız olduğu bir şey. Aman Tanrım.

Oh. Tanrım. Grant.

O kadar heyecanlı ve ıslakım ki acıyor, onun için çaresizce eriyorum ve kalbinin göğsüne çarptığını hissetmek o kadar muhteşem ki.

Ellerimi onun sıcak, gergin boynuna dokunduğumda, nabızı boğazında atıyor.

O, saf tatlı bir çılgınlıkla bir insan volkanı gibi sertçe nefes alıyor.

Onu çıldırtmaktan hoşlanmam kötü bir şey mi?

Onu işkence edebileceğimi bilmek, onun kayıtsız olmadığını bilmek, onun her zaman istediği tek şeyin ben olduğumu bilmek...

Bir kızı pervasız düşüncelerle sarhoş etmeye yeter.

Onun kocaman, pürüzlü elleri gömleğimin altına kayıp, onu yukarı iterek sırtımın alt kısmındaki pürüzlü deriyi sürtünce, beni kendine doğru çekince, her şeyi yapmaya hazırım.

Şu anda, bu dar ofiste, her şey. Ta ki kapı aniden çalınana kadar.

İkimiz de nefesimizi tutarız, sanki elektrik akımına dokunmuş gibi birbirimizden ayrılırız.

Tam o sırada Mallory başını içeri sokar. "Yüzbaşı Faircross? Bir şey var... *Oh*, aman Tanrım."

Ohhh, kahretsın.

Grant'in kucağından düşüyorum, aşağılanmış bir kıkırdama ile utançtan bir hamam böceği gibi saklanma ihtiyacı arasında kalıyorum.

Nefes nefese, nemli dudaklarımı elimle silerim.

Grant daha kötü görünüyor, sanırım, ağzının etrafında benim rujumun yarısı bulaşmış.

"Merhaba Mallory," diyorum utangaçça.

O sadece bana göz kırpar ve sonra hoşgörölü bir gülümsemeye başını sallar.

"Hoş geldin Ophelia." Bakışları Grant'e kayar. "Yine yine pembe bir sorunumuz var, Kaptan."

Grant inleyerek parmaklarını gözlerine bastırır.

Onun her zamanki kontrolünün geri geldiğini görmek beni üzüyor mu yoksa rahatlatıyor mu, karar veremiyorum.

O çoktan sert polis kaptanına dönüşmüş durumda, ama ben onun içinde daha önce olmayan bir yumuşaklık olduğunu düşünmek istiyorum.

Ya da belki de kırmızı tonları ona çok yakışıyor.

"Yine mi? Hay aksi. Daha geçen hafta pembe sorun yaşamamış mıydık?"

"Pembe sorun mu?" diye soruyorum. Kulağa biraz tanıdık geliyor, ama nedenini hatırlamıyorum, ta ki... ah, tabii ya. "Jakobenler hala domuzlarını kaçırıyor mu demek istiyorsun?"

"Bu artık Redhaven'ın bir geleneği haline geldi. Boğa koşusu gibi, sadece ayda en az bir kez Main Street'te domuzların koşturulmasıyla farkı var," diye homurdanıyor Grant. "Siktir, geçen seferden sonra arabamı temizletmişim. Lanet olası çitlerini tamir etmezlerse, onlara rapor yazıp beş kilo domuz pisliğini ait olduğu yere bırakacağım. Domuzlarının olduğu verandalarının önüne. Para cezaları kafalarını çalıştırır belki."

Mallory çılgınca gülüyor ve ağzını kapatıyor. "Ama bu ültimatomu vermeden önce bir mendile ihtiyacın olabilir, Kaptan Faircross! Ekibin geri kalanı çoktan yola çıktı bile."

Sonra kapıyı kapatır ve biz yine yalnız kalırız, Grant ise şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmıştır.

"Mendil mi?"

"Şey... Grant." O kadar sevimli bir şekilde kafası karışmış görünce, gülmeme engel olmak için kendimi zor tutuyorum. Sevgiyle iç çekerek, kot pantolonumun cebinden pudra kutumu çıkarıp açıyorum ve küçük yuvarlak aynada ona kendi yansımasını gösteriyorum. "Gördün mü? Sana çok yakışıyor."

"Lanet olsun!" Grant, beni suçluyor gibi tiksiniş bir bakış atar ve Şef Bowden'in masasına eğilerek dispenserden birkaç mendil alır. Eğilerek, aynamdaki yansımasına gözlerini kısar ve öfkeyle ağzını silmeye başlar. "Kahretsin. Böyle dışarı çıkarsam, insanlar o domuzları arabaya sokmak için ne yaptığımı merak edecekler."

"Grant!" Kıkırdayarak gülüyorum. "Sen çok kötüsün."

"Böyle düşünüyorsun çünkü benim mizah anlayışım olmadığını kendine inandırmışsın. Belki de iğrenç erkekleri öpmekten hoşlanıyorsundur."

Şimdi kızaran benim.

"Sadece seni tanımak, satır aralarında ne demek istediğini anlamak için yeterli." O geri çekilip buruşuk mendili çöpe atarken, ben de sırtarak pudra kutusunu kapatıyorum. "Yani, domuz görevine gitmene izin vermem gerekiyor, ha?"

"Maalesef." Ayağa kalktığı anda iri cüssesi küçük ofiste çok fazla yer kaplıyor, hoş bir şekilde ezici. Alçak tavana sığmak için eğilmemesi bir mucize. Bana bakarken ela gözleri yumuşuyor. "Ama bu gece var."

"Sanırım öyle." Bütün nedeni ölüm tehditleri savuran tuhaf bir sapık olduğu halde, ona eve gideceğimi bilerek bu kadar heyecanlanmamalıyım. Ama yine de gülümserim, başımı yukarı kaldırıp dudaklarımı büzüyorum. "Hoşça kal öpücüğü ver."

"Dudak rujunu daha yeni sildim ve hala bu kadar emir veriyorsun?" "Artık neredeyse hiç kalmadı. Güvendesin."

Grant gülümser, sonra eğilir ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

Fırtına dinmiştir.

Bu, vaatlerle dolu yumuşak, tatlı bir esinti. Ama en hafif dokunuşta vücudumun alev alması hiç de iffetli bir şey değil.

O doğrulurken kendimi ona yaslanırken buluyorum, sanki o bir insan mıknatıs, ben de demirmişim gibi çekiliyorum. Geri çekilmeden önce boğazımı temizler, giysilerimi düzeltirim.

Saçımın bir tutamını yakalayıp çekiştirir. "Alışverişe çık ve kendine daha iyi bir palto al. Bu gece seni ve Nell'i dışarı çıkaracağım."

"Nereye?"

"Özel bir yere değil. Sadece akşam yemeği ve yaşımıza uygun bir film."

Ama sen ve ben olduğumuzda, biz olduğumuzda, bu özel bir şey, diye düşünüyorum. Tabii ki bunu kendime saklıyorum, sadece daha parlak bir gülümsemeyle.

"Sadece kafamı her şeyden uzaklaştırmak istiyorsun."

"Belki de öyle," diyor, tamamen ciddi bir şekilde.

Bu tam Grant'e göre.

Onun bana ne kadar önemli olduğumu ince jestlerle gösterdiği pek çok küçük şey. Belki akşam yemeği ve sinema çoğu kız için çok önemli değildir, ama Grant Faircross benimle zaman geçirmek, hayatın sürekli ters giden sayısız şeyini unutmama yardım etmek istiyor.

Grant bana *değer verdiğini* gösteriyor.

Şimdilik, bu, o bir kez daha yanağıma öpücük kondurmak için eğilirken, sonra gitmeden önce son bir kez uzun uzun bakarak saçlarımı geriye atarken, binlerce duygu içimde çırpınırken beni sessiz bırakmaya yetiyor.

Dizlerim o ilk öpücükten beri hala komik bir şekilde titriyor.

Oh, bu kötü.

Başım büyük belada ve umursamadığımı sanmıyorum.

Keşke bu duyguyu sürdürebilseydim.

Ama Mort'tan yeni tamir edilen kiralık arabamı aldığımda, şehirdeki kısa yolculuktan çoktan korkmaya başlamıştım.

Tıbbi merkeze adımımı attığımda, o soğuk his donmuş bir kurşun yığınının dönüşüyor.

Resepsiyondaki hemşireler beni geçip gitmem için el sallıyor.

Sanırım bu kasabanın kızını kontrol etmeye gerek yok. Bu küçük kasabada herkesin benim işlerimi bilmemesini dilediğim nadir anlardan biri, sırf beni bir iki dakika oyalayıp ziyaretçi defterini imzalatmak için.

Kaçınılmaz olanı geciktirecek her şey... Annemi o yatakta tekrar görmek. Onun odasına vardığımda duygusal olarak zaten berbat durumdayım.

Evet, onunla birlikte olmak, onu rahatlatmak, kızlarının onu beklediğini bilerek, varlığımın mucizevi bir iyileşmeye yardımcı olacağını ummak istiyorum, ama aynı zamanda nefes almayı unutmuş bir iskelet gibi ne kadar zayıf görüldüğüne de dayanamıyorum.

Hâlâ uyanmamasına dayanamıyorum.

Bu huzurlu bir uyku gibi gelmiyor. Daha çok sonun habercisi gibi.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek yatağının yanına oturuyorum ve ince, kemikli elini tutuyorum. Boş elimle, kemoterapi ve onu hayatta tutmak için vücuduna pompaladıkları diğer ilaçlar yüzünden kurumuş sarı saçlarını geriye doğru okşuyorum.

"Hazır değilim," diye fısıldayarak, elini göğsüme çekiyorum. "Bu aileye liderlik etmeye hazır değilim anne. Ros berbat durumda. Bence büyük bir

ve ne yapacağımı bilmiyorum. Ona nasıl yardım edeceğimi, sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum..."

Sesim kısılıyor.

Bu ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılırken artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Annemin elini sıkıca tutuyorum, onun için güçlü olmaya çalışıyorum, titrememeye çalışıyorum.

Ama gözyaşlarını durduracak kadar güçlü değilim. Ağlıyorum.

Sessizce. Gizlice. Yoğun bir şekilde.

Onun parmakları ıslanana kadar hıçkırarak ağlıyorum, derin nefesler alıp veriyorum, öfkeli kirpi gibi gelen kelimeleri zar zor çıkarmaya çalışıyorum.

"Seni özledim."

Artık inkar edemem.

Kardeşimin ortadan kaybolmasından Redhaven'ı ne kadar suçlasam da, burayı da özlemişim.

Miami hiçbir zaman tam olarak evim gibi gelmedi. Sadece kaçabileceğim uzak bir yerdi. Evim burası.

Evim ailemle birlikte.

Annem ve Ros ile birlikte.

Grant'le.

Ama şu anda kendimi çok yalnız hissediyorum. Bir an için kalbim hızla atıyor.

Bir hareket var. Parmaklarımın altında hafif bir seğirme.

Hızla doğrulup, kendi elimde tuttuğum ele bakıyorum. Annemin parmakları zayıf bir şekilde kıvrılıyor, zar zor hissediliyor ama açıkça belli.

"Anne?" Umutla ona bakıyorum, kalbim patlamak üzere, yanaklarımda akan gözyaşlarını siliyorum. "Anne, uyanık mısın?"

Hareket etmiyor. Hiç

ses çıkmıyor.

Göz kapağı bile kıpırdamıyor.

Ama eli hayalet gibi elimi sıkıyor.

Yeterince.

Onu tutan sadece ben değilim. O da beni tutuyor.

Sanki bana "*hala buradayım*" diyebilmesinin tek yolu buymuş gibi.

Boğazımda kaynayan sert ağlama hamdır. Bu sefer gözyaşları o kadar sessiz ve medeni değil.

Uzun zamandır içimde biriken çirkin ağlama, elimde tuttuğum o elin üzerine ağlarken dışarı çıkıyor.

"Lütfen dayan," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

"Lütfen benim için dayan." Hala cevap yok.

Ama ben onu bırakmıyorum, o da ziyaret saati bitene kadar beni bırakmıyor.

Bitti.

Zamanı geldiğinde ayrılmak istemiyorum.

O kadar uzun süredir bu sandalyeye yapışık kaldım ki, popom sandalyeye yapışmış gibi hissediyorum

ve uzuvlarımı çözüp ayağa kalkmak acı veriyor. Ama buradaki her şey erken kapanıyor ve gündüz vardiyasındaki personelin eve gidip işleri yetersiz gece vardiyasına devredememesinin sebebi olmak istemiyorum.

Bu yüzden kendimi zorla uzaklaştırıyorum ve annemin yanağına son bir kez sevgiyle dokunuyorum. "Yakında döneceğim," diye mırıldanıyorum. "Seni yalnız bırakmayacağım."

Tabii ki cevap yok.

Ama içimden bir ses, onun beni duyduğunu söylüyor.

Resepsiyondaki görevliye başımı sallayarak veda edip dışarı çıkıyorum. Bana nefret ettiğim acıma dolu bir gülümseme sunuyor ve ben de gülümsediğimde, sanki "*hayır, henüz değil*" der gibi, bir meydan okuma gibi hissediyorum. *Henüz işi bitmedi.*

Pes etme zamanı değil.

Angela Sanderson, iki inatçı kızı yetiştirdi çünkü o bir kaya gibidir.

Kendi başına idare edebilmek için öyle olmak zorundaydı.

Kocasını yoktu, erkeği yoktu, erkek arkadaşı bile yoktu.

Ros'la ortak babamızı hiç tanımadım. Annemin ilk kocası Ethan'ın babası öldükten sonra kiminle çıktığını, görüşüğünü, yattığını kimse bilmiyor.

Dürüst olmak gerekirse, bunu bilmemem gerekir.

Ama sanırım bazı gizemlerin çözülmemesi gerekir.

Herkesin herkesin işini bildiği ve bilmediklerini konuştuğu bir kasabada bu biraz ironik.

Bazen bu dedikoduları hiç duymaması gereken küçüklerin kulaklarının duyabileceği mesafede.

Annem, biz cevaplar için yalvarsak bile bize asla gerçeği söylemezdi.

Ros ve benim tek bildiğimiz, aynı babaya sahip olduğumuz. Aynı bilinmeyen DNA'yı paylaşan iki kız kardeş.

Artık birbirimize o kadar yakın hissetmesek de.

Burnum kırışıyor ve o acı boğazıma kadar yükseliyor. Aleksander Arrendell'in onu benden almasından nefret ediyorum.

Birkaç ay önce, bu fikir düşünülemezdi. Arabama doğru yürürken, bunu düşünürüm.

Aşırı tepki mi veriyorum?

Ros ve Aleksander'ın ilişkisini, kız kardeşim *bana* aitmiş gibi hissedene aile üyelerinden biri olduğum için mi nefret ediyorum? Aleksander, kim olduğu için mi beni tiksindiriyor, yoksa kız kardeşimi benden alan herhangi bir yabancıya karşı da aynı şeyi hissederdim diye mi?

Bir parçam bunu anlayabiliyor.

Uzun zamandır sadece annem ve ben vardık, birbirimize güveniyorduk, birbirimize bağlıydık ve ayrılmazdık.

Ancak Aleksander Arrendell 'herhangi bir erkek' değil.

O, kadife gibi bir sorun, gizli bir kalp kırıklığı ve yüksek taleplerin ta kendisi. Ve Ros dikkatli olmazsa, sonunda... Oh.

Uzun, hızlı hareket eden bir gölge düşüncelerimi durdurur. Arabamın yanında biri var.

Park yerinin ortasında duruyorum, kalbim durmuş gibi hissediyorum, anahtarlar elimde.

Kiralık Corolla'mın yanında, görüşümü engelleyen büyük, eski bir Ford SUV park edilmiş, ama Ford'un renkli camlarından uzun, zayıf bir gölge seçebiliyorum, arabaların arasında dolaşan biri.

"Hey!" Park yerinden koşarak ilerliyorum. "Ne yapıyorsun? Arabamdan uzak dur!"

Ford'un tamponunun etrafında dönerek, arabamla uğraşan kişiyi yakalamaya hazırdım, ta ki...

Tahmin ettiğiniz gibi.

Orada kimse yoktu.

Kalbim boğazıma kadar çıkıyor, nefes almakta zorlanıyorum, park yerleri arasındaki sarı çizgiye bakıyorum.

Hiçbir şey yok.

Ne oluyor? Hayal mi gördüm?

Aşırı stresin etkisi mi bu?

Arabaların arasına sıkışıp, park yerinin kenarındaki dar çim şeridinin ötesindeki ağaçlara bakıyorum, sonra kendimi oradan çekip kaldırıma doğru yürüyorum, giderken sağa sola bakıyorum.

Hala kimse yok, sadece blokun ortasında otobüsten inen birkaç çocuk var.

Birkaç kişi sıkılmış görünüyor, bahçelerinde çim biçme makineleriyle yaprakları öğütüyor ya da yaklaşan kış için bahçelerini brandalarla örtüyorlar. Tanımadığım orta yaşlı bir kadın bebek arabasını itiyor, ama o uzun, hızlı silueti hiçbir yerde görmüyorum.

O değil.

Beni tutup öleceğimi söyleyen panik halindeki tuhaf adam değil.

Ugh.

Grant'e ne kadar önemsizmiş gibi davransam da ve onun zararsız bir demans hastası olduğuna inanmak istesem de, belki de bu olay beni etkilemişti.

Gerçekten de hayalet görüyorum.

Öyle olmalı.

Kafamı sallayarak iç çekip arabama geri dönüyorum. Ama emin olmak için, tam olarak ne aradığımı bilmesem de, arabayı hızlıca bir kez daha kontrol edip, eğilip tekerleklerin altına bakıyorum.

Tahrifat izleri, sanırım. Arabaya yapışmış olabilecek her şey.

Stalkerlar ve GPS takip cihazları konusunda paniğe kapılmak için yeterince gerilim romanı okudum. Artık böceklerden daha küçük hale getirilmedikçe, böyle bir şey görmüyorum.

İyice emin olmak için tekerlek yuvalarını ellerimle yokladığımda da bir şey hissetmiyorum.

Sürücü tarafındaki kapıyı açtığımda, tıpkı filmlerdeki gibi, kapıyı açtığım anda arabanın havaya uçtuğunu hayal ettiğim dramatik bir an yaşıyorum.

Neredeyse gülmek üzereyim. Şimdi saçmalıyorum.

Bir takipçi, bu benim en kötü senaryom. Mafyanın hedef listesine girmemek. Tabii ki, hiçbir şey olmuyor.

Nefesim kesilmiş halde orada durup bir şeylerin *patlamasını* beklerken, *Kapı Açma* alarmı çalmaya başlayana kadar hiçbir şey olmaz.

Evet.

Hâlâ saçmalıyorum.

Odaklanacak daha iyi şeyler var.

Mesela şu anda, bir tür randevum olduğu gerçeği gibi.

Grant bu gece beni bekliyor ve ben de onun, beynimi kaplayan tüm endişelerden kurtulmama izin vermeye hazırım.

KÖTÜ TOHUM (GRANT)

Talia Grey'den geç saatte bir telefon aldıktan sonra, bölgemizin ana mobilya mağazası olan A Touch of Grey'den çıkıyorum. Bir saatten fazla domuzlarla uğraştıktan sonra kolay bir iş.

Zavallı kız telaşlanmıştı, kasadan para çalan biri olduğu için paniğe kapılmıştı. Meğer o kişi kendi dedesiymiş.

Gerald Grey hala ahşap işlerinde usta bir zanaatkar, ancak yetmişli yaşlarında biraz bunaklaşmaya başlamış.

Yaşlı adam torununa parayı bankaya götüreceğini söylediğinde, parayı kamyonetine tıktığı eski bir sandalye ayağı kutusunun altında kaybetti. Onun ne kadar üzgün olduğunu görünce bakmayı akıl etmem çok iyi oldu, çünkü elli yılı aşkın süredir mağazadan hiç kimse hırsızlık yapmadığını ve tabii ki onun gözetiminde de böyle bir şeyin olamayacağını yemin ediyordu.

Zamanın yıkıcı etkisini düşünmemeye çalışarak, arkamda iki mutlu ve rahatlamış yüzle dışarı çıkıyorum.

Bazen, çılgın bir savaşçı gibi gelir, hançerlerini çekmiş ve kalbi parçalamaya hazırdır.

Diğer zamanlarda ise, sadece yavaş, dayanılmaz bir kalp kırıklığı yürüyüşüdür.

Hepimizin, kum taneleri gibi dakikalarımızı sayan görünmez bir kum saati vardır.

Bu da beni eve gitmeye daha da hevesli hale getiriyor.

Nell ve Ophelia'yı tekrar göreceğimi bilmek, beni tamamen boktan bir melankoli havasına girip kaymaktan alıkoyan tek şey — ta ki Main Street'in hemen yanındaki

Main Street'in hemen yanındaki 5 Aralık'ı geçene kadar.

Yeşil renkli pencereden bana bakan tanıdık, çirkin bir surat var.

Burası, eski zamanlardaki gizli barlar gibi tasarlanmış ve içki yasağının kaldırıldığı günün adını taşıyan, bölgemizin en popüler barlarından biri.

Aleksander Arrendell'i orada ilk kez görüyorum, küçük ahşap kabinde oturmuş, pencereden bana el sallıyor.

Şimdi ne olacak? Bu pislik ne istiyor olabilir ki?

Onu hiç görmemişim gibi davranıp yanından geçip gitmek istiyorum.

Ne yazık ki göz göze geldik. Daha da kötüsü, yalnız değil.

Bunu, yüksek siyah deri koltukları ve tavana kadar uzanan parlak şişelerle dolu rafları olan loş ışıklı bara adımımı attığım anda anlıyorum.

"Kaptan!" diye seslendi bana, omzunda uyuyan Ros'u sarsan, yarı alaycı bir selam vererek.

Bu pisliğin ne işi var?

İyi bir şey değil.

Ona doğru ilerlerken, beni öfkeli bir kurda dönüştüren dişlerimi göstermemek için elimden geleni yaparken, bunu zaten tahmin edebiliyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye homurdanıyorum.

"Sakin ol. Muhtemelen görevde olmadığın bir zamanda, geniş omuzlarına yük olmak gibi bir niyetim yok," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece evimize gelip, bu kötü durumla ilgilendiğin için teşekkür etmek istedim. Annem, o zavallı kızı orada sallanırken görünce *çok* üzülmüştü."

Gözlerimi kısıyorum.

Kibar bir cevap, kısa bir "*rica ederim*" ve soğuk, hızlı bir kaçış olurdu.

Ama o beni buraya sürükledi ve ben hiç de kibar davranmıyorum.

"Sakladığın bir şey mi var, Aleksander? Arama sırasında gözden kaçırdığımız bir şey mi var?"

"Lütfen bana Sandy de," diye mırıldanıyor, gözleri önündeki o iğrenç kokteylin etkisiyle donuklaşmış, kokusu füme roket yakıtı gibi.

Ben yapmayacağım.

Yavaşça başını salladı ve abartılı bir şekilde içini çekti. "Tanrılar, keşke yapsaydım, Kaptan. Zavallı Cora'yı her zaman çok sevmişimdir. Keşke onun nasıl acı çektiğini bilseydim

Acısını bilseydik, hepimiz bilseydik, ona ihtiyacı olan yardımı sağlar ve masraftan kaçınmazdık."

Kaşlarım yukarı kalkar ve öylece kalır.

Tabii. Ben de lanet olası dış perisiyim.

Keşke şu anda o kadar sarhoş mu yoksa kafası mı güzel ki suçluluk duygusuyla konuşuyor karar verebilsem.

Keşke bu sefil, soğukkanlı pisliklerden biri hata yapsaydı. "Öyle mi, Sandy?"

Takma adını hırıldayarak söylüyorum. "Bak, eğer bu biriyle konuşup kafanı toplamaya ihtiyacın olduğunu ima ediyorsan, benden daha nitelikli birçok insan var. Senin ya da ailenin taşıdığı yükü hafifletmem. Bu benim yetki alanımın dışında."

Utangaç bir şekilde aşağıya bakarak içkisine daldı.

Yanında, Ros uykusunda inliyor, dudaklarını şapırdatıyor.

"Kesinlikle hayır, Kaptan. Öyle bir şey yok. Doğrusunu söylemek gerekirse, seni geçerken gördüğümde biraz bencilce davrandım ve sana el salladım." Tekrar gözlerime bakıyor. Sonunda, biraz gerçek. "Benim için iyi bir şeyler söyleyebilir misin diye merak ettim? Ophelia Sanderson için? Ben denediğimde pek açık davranmadı."

Ne oluyor lan?

Ciddi olamaz.

Başımı eğip Ros'un ona tekrar sürtünmesini izledim.

Yanında, ahududu gibi meyveli kokan uzun, boş bir bardak var. Akşam kalabalığının gelmesiyle gürültüye bürünen bir barda onu uyutmak için kaç tane içtiğini merak ediyorum.

"Ophelia ne olacak? Bunun benimle ne ilgisi var?" Dişleri, çok keskin ve kemik beyazıydı.

Dağınık saçlarını gözlerinden çekip, ağzını silerken garip bir dokuya sahip görünen bordo renkli bir masa örtüsünü -ya da mendili- kaldırdı.

"Ros, senin Ophie'ye her zaman oldukça yakın olduğunu söyledi - ve bu küçük kasabanın dedikoduyu ne kadar sevdiğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Aslında, senin ve Ophelia'nın birbirinizden hiç ayrılmadığınızı duydum." Gözlerimdeki öfkeye aldırış etmeden gülümsemesi genişledi.

Ağzımı açmaya başlıyorum, ona herkesin içinde siktirip gitmesini söylemenin en nazık yolunu ararken, o ellerini kaldırıyor.

"Bu beni ilgilendirmez, Kaptan Grant. Tekrar bir bayan arkadaşınızla eğlendiğinizi görmek harika, bu kadar söylemek yeterli. Hiç hayal etmemiştim ki...

"Sadede gel, Arrendell," diye keserim.

Masa örtüsünü kaldırır ve koklar.

"Sadece bir iki içki içmek için bize katılmanızı umuyordum. Oturur, sohbet ederiz ve o somurtkan yüzünüzü gülümsemeye çevirebilirim, belki de sevgili Ophelia'nın güzel kafasını yormasına gerek olmadığını anlarsınız. Ros ve ben birbirimiz için *yaratılmışız*." Durur, dudaklarında alaycı bir gülümseme yayılır. "Bu sevgili yaratığın beni çamaşır yıkamaya ikna ettiğini biliyor muydun? O bana iç çamaşırlarını emanet etmeye başlamadan önce hayatımda hiç çamaşır makinesine dokunmamıştım."

Lanet olsun. İğrenç.

Yüzümdeki tiksintiyi gizlemek için gerçekten çaba sarf ediyorum.

Özellikle de onun elini tutup dudaklarına bastırarak büyük bir gösteri yaparken. Garip bir şekilde, elindeki o küçük kumaş parçasını bırakmadan, o da sürekli yanağına geri dönüyor.

Arrendell'in güvenlik battaniyesine ihtiyacı olduğunu kim bilebilirdi?

"Bu seninle Sandersonlar arasında bir mesele," diyorum düz bir sesle. "Cora Lafayette hakkında başka bir şey hatırlarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"O içki hakkında..."

"Hayır." Benden bu kadar. Ve dönüp gitmek üzereyken durup omzumun üzerinden ona bir bakış atıyorum, keşke onu cehenneme gönderecek kadar sert bir bakış olsaydı.

"Ah. Beni hayal kırıklığına uğrattın, Kaptan." Elinde tuttuğu o demeti - her ne haltsa - havaya kaldırıp potpuri gibi kokluyor.

Şurup gibi bir sevinç gözlerini kaplıyor.

Bakışlarım, onun kollarında baygın halde yatan Ros'a kayıyor. Bütün bu süre boyunca neredeyse hiç kıpırdamadı.

Hay sıçayım.

O kadar kendinden geçmiş ki, herkesin içinde iğrenç bir maddeyi mi kullanıyor? Yemin ederim, eğer burada, benim gözümün önünde kimyasal bir bok, toz halindeki opioidler, kokain falan çekiyorsa...

Elim beynimden daha hızlı hareket ediyor.

Ona doğru atılır, elindeki şeyi kapar, yayar ve şarap rengi yüzeyde uyuşturucu izi var mı diye tararım. Tek bir uyuşturucu zerresi görürsem, onu hemen tutuklarım.

Sonra neye baktığımı anlıyorum.

Yumruk yemiş gibi geriye sendelerim, arkamdaki masaya beceriksizce çarparım.

O şeyi sanki aniden alev almış gibi yere attım.

Aleksander ikiye katlanır, deli bir sırtlan gibi gülerek, yumruğunu hafifçe kafasına vurur.

Hiç de komik bulmuyorum.

Açıkçası, kalabalık bir barda bir çift külotu sallayarak nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Özellikle de gerçekten Ros Sanderson'a aitse.

"Sen aklını mı kaçırdın?" Onu o kabinden çekip, *kahkahasını* kesene kadar onu savurma isteğine zar zor direniyorum.

Bir saniye sonra, kahkahası kesilip kırık gülümsemesi kaybolduğunda, gözleri yaşlı bir bakışla bana bakarken istediğimi elde ettim.

"Hiç de değil, Kaptan Faircross. Aradığının başka bir kelime var.

Takıntılı. Gerçekten, tamamen, ayrılmaz bir şekilde. Bunun bir suç olduğunu söyleme bana.

Ros'un alnını öper ve başını okşar. Tüm bu kargaşa ve en az bir düzine insanın bize bakmasına rağmen, Ros hala sersemlemiş durumdadır.

Siktir.

Yavaşça geri çekiliyorum.

Bir saniye sonra, kapıyı menteşelerinden neredeyse söküyorum. Soğuk hava dolu bir yüze hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Çok aptalca bir şey yapmadan buradan çıkmam lazım.

Ne yazık ki, Aleksander Arrendell ahlaksız, psikopat, ürkütücü bir pislik olduğu için suç işlemiş sayılmaz.

Ama onun yanında bir saniye daha kalırsam, ben *suç işlemiş olacağım*.

Aracıma ulaştığımda, beynimi ağartıcıyla yıkamak istediğim sırada, Ophelia'dan özür dileyen bir mesaj geliyor. Nell'i okuldan almaya geç kalmış.

Endişelenme. Yola çıktım, diye cevap veriyorum.

Sonra koltuğuma yerleşip, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıca kavrayarak nefes almaya çalışıyorum.

Bunu nasıl yapacağım?

Kız kardeşi Lucifer'le birlikte yaşarken, kızımın nasıl normal bir akşam geçirebilirim?

Ve onun mide bulandırıcı deliliği onun hayatına ya da benim hayatıma bir kez daha çomak sokmasına izin verirsem lanetleneceğim.

Ayrılmadan önce, göğsümdeki rozetin üzerine elimi koyup Philia'ya, Ethan'a, belki de Tanrı'ya sessiz bir yemin ettim.

Benim için her şey.

Sanderson kızlarından o lanet olası şeytanı uzaklaştıracağım, ne pahasına olursa olsun.

Sadece nefes almam, zamanımı beklemem ve o pisliğin bana bir şans vermesini beklemem gerekiyor.

UZUN BİR GECE (OPHELIA)

Grant'in evine döndüğümde, o çoktan eve gelmişti.

Hem kamyoneti hem de devriye arabası garaj yoluna düzgünce park edilmişti.

Nell, soğuktan korunmak için boynuna kadar sıkıca sarınmış, ağaç salıncakta bacaklarını sallıyordu. Yine ceket almayı unuttuğumu hatırlatan bir başka güzel hatırlatma.

Grant'in onu almaya geldiğine biraz sevindim.

Arabamın etrafında birinin dolaştığını gördüğümü sandıktan sonra bu iş neredeyse tamamen aklımdan çıkmıştı.

Oops. Umarım kızmazlar.

Arabayı park edip küçük kıza yüzlerce özür hazırlayarak dışarı çıktığımda, Nell salıncaktan fırlayıp bana doğru koşuyor.

"Bayan Philia!"

Gülerek, bana sıkıca sarılırken onu yakalarım, yüzünü bana gömer.

"Merhaba tatlım." Saçlarını okşayıp çömelıyorum. "Okulda günün iyi geçti mi? Seni özledim, üzgünüm."

"Evet! Her zaman iyi geçer," diye zaferle ilan eder. "Sınıfımın en zekisi benim."

"Ve kendine güvenin de eksik değil." Gülümserim ve onun kıvırcık buklelerinden birini çekerim. "Grant amcan nerede?"

"Yukarıda, duş alıyor." Burnunu dramatik bir şekilde buruşturur. "*Domuz pisliği* gibi kokuyordu. Bu yüzden çok acelesi vardı." Gözlerini kocaman açarak eğilir ve

ve şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesle fısıldayarak bana fısıldadı. "Ve sanırım senin kokusunu almanı istemedi."

"İyi o zaman." Tekrar güldüm. "Domuz pisliği kokuyorsam, onun da beni koklamasını istemezdim."

Yüzü aydınlanır. "Çünkü onu çok seviyor musun?"

Ben kekeledim, sonra iç geçirdim. "Çünkü onu çok seviyorum. Uzun zamandır seviyorum. Belki de senin kadar küçük olduğumdan beri."

Nell'in gözleri yuvarlaklaşır. "O zaman sinemada daha fazla öpücük suratları mı yapacaksın?"

"Senin önünde yapmayacağım, ufaklık." Aileye uygun bir filme gelen diğer herkesin önünde de yapmayacağım tabii. Ayağa kalkıp, kolumu omuzlarına doladım. "Hadi içeri gel. Hava kararıyor. Ödevini bitirdin mi?"

"Henüz değil," diye somurtuyor, ama itiraz etmeden peşimden içeri giriyor.

"Ben gidip üstümü değiştirip amcana merhaba derken sen de yerleşip ödevini bitirmeye ne dersin?" Kapıyı arkamdan kapatıp merdivenlere doğru yönelirim, ama o küçük şeytanın sesi peşimden gelir.

"Grant amcan için kendini güzelleştirecek misin?"

Gözlerimi kısarak arkama baktığımda, kanepenin üzerine zıplayarak, geniş, anlamlı bir gülümsemeyle beni izlediğini gördüm.

"Öyle olsam ne olur?"

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor kararlı bir şekilde. "O ne olursa olsun seni güzel bulur! Domuz pisliği gibi kokusan *bile*."

"Ben... sen..." Susarım.

Durumum *çok kötü* olmalı.

Dokuz yaşındaki bir kız beni bu kadar heyecanlandırabiliyor ve bu kadar kızartıyorsa, ben bittim demektir.

"Yüzün kızarmış, Bayan Philia. Bu da görünüşünün bir parçası mı?" Alaycı bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Ödevini yap, bebeğim, yoksa seni gremlinlere yem ederim."

"Psssh, gremlinler gerçek değil ki." Hiç aldırış etmeden, sırt çantasını karıştırmaya başlar.

Küçük canavar.

Hâlâ kızarmış yüzümle boğuşurken, üst kata çıkıyorum ve banyo kapısı açılırken merdiven sahanlığının tepesine ulaşıyorum.

Kızarmış yüzümü gizleme umudum da yok oldu.

Grant, beline sardığı havlu dışında tamamen çıplak bir şekilde dışarı çıkar.

Kaslı vücudu o kadar kalın ki, ince havlu, kaslı ve bronzlaşmış uyluğunun üzerinde açık bir yarıkla asılı duran dövme tanrıyı zar zor örtüyor.

Biri beni kurtarsın.

Yıllar içinde ciddi dövmeler yaptırmış ve bu onu daha da seksi yapıyor.

Grant'i gençliğinden beri bu kadar gömleksiz görmemiştim — eski aile gezileri, göl, plaj, ebeveynleri ve annem hepimizi birlikte sürüklerdi. O zamanlar güçlü, altın rengi ve kaslıydı, ama hala bir çocuktuk.

Biraz sırkı gibi. Çok daha az kaslı. Şu anki gibi ham güç, hayat ve testosteronla dolu değildi.

Şu anda önümdeki canavar tam bir erkek.

Ve kendime dur, dur desem bile, *Tanrım yardım et.*

Her zaman giydiği polis üniforması ve flanel gömlekleri onu biraz zayıf gösterir, gerçekte ne kadar geniş olduğunu gizler.

Şimdi, çoğu erkeğin muhtemelen bu hacmi garip bir şekilde taşıyacağı yerde, sağlam ve güçlü bu duvar gibi adamlarla karşı karşıyayım.

O değil.

O, çapkın bir şekilde fit ve öfkeli bir şekilde iri olmanın mükemmel dengesi, her şeyin *tam olarak* yerine oturana kadar sıkı çalışma ve daha da sıkı bir hayatla şekillendirilmiş yürüyen bir heykel.

Grant Faircross doğa harikası.

Sadece iri cüssesiyle değil, çıplak, sade güzelliğiyle de nefesinizi kesecek şekilde tasarlanmış.

Güzel kelimesinin doğru kelime olup olmadığını bile bilmiyorum.

Ama o hayat için fazla yakışıklı, teni bronzlaşmış ve koyu kahverengiye dönüşmüş. Birkaç yara izi daha soluk izler oluşturarak vücuduna bir dağ ve fay hatları gibi karakter katıyor.

Sakalı ve saçları ile aynı koyu kahverengi kalın saçları göğsünü kaplar, ince bir çizgi halinde aşağıya doğru iner ve her yerde görülen aynı gümüş rengi tozlarla burada orada serpiştirilmiştir.

Omuzları o kadar geniş ki, kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kalıyor.

Göğüs kasları taş levhalar gibidir, göğüs kafesinin gövdesi yoğun dalgalar halinde katmanlara ayrılmıştır ve bu dalgalar, bıçak bilemek için kullanabileceğiniz kadar keskin olan dar karın kaslarına kadar uzanır.

Saçları ıslak ve geriye taranmış, sakalı ve göğsü su damlalarıyla kaplı, cildi hala buharla parıldıyor...

Tanrım.

O kadar saf ve ilkel ki, acıtıyor.

Onu beklenmedik bir şekilde görmek, içimde korkutucu bir şey uyandırıyor.

Beni ele geçiren bir şey, sanki çok uzun süredir uykuda olan gizli yerlere yükselen erimiş lavın içine dalmışım gibi.

İkimiz de donup kalıyoruz, sadece birbirimize bakıyoruz.

Grant, güçlü baldırlarını gerginleştirerek adımını yarıda keser.

Konuşamıyorum, ağzım kurumuş, avuçlarım terlemiş.

Tanrım, nefesimin hızlanmasına engel olamıyorum.

Sadece ona bakarak bu kadar tahrik olmamalıyım.

Bana bu kadar etki etmesinden neredeyse nefret ediyorum.

Ve gözlerindeki parıltı keskinleştğinde, ne kadar belli olduğumu merak ediyorum.

Sadece ateşli bir parıltı, ela rengi gözleri erimiş bal rengine dönüşüyor. Gözleriyle beni soyuyormuş gibi hissedene kadar uzun uzun bana bakıyor.

Meme uçlarımın sertleştiğini, sütyenime ve gömleğime süründüğünü hissedebiliyorum.

Göğüslerim birden çok ağır, çok hassas, çok boş hissediyor, büyük, sert ellerin dokunuşunu arzuluyor.

Ellerimi uyluklarıma sürterim, dudaklarımı yalarım ve kelimeler bulmaya çalışırım.

Sonunda, yavaş ve ateşli bir gülümsemeyle sessizliği bozar. "Duş senin," der ve yatak odasına doğru yürür. *Ve ben suskun kalırım.*

Dilim tutulmuş, başka bir şey söyleyemeden onu neredeyse gitmesine izin verecektim.

"Teşekkürler," diyorum. "Oh, Nell'i almak zorunda kaldığın için üzgünüm. Annem beni beklediğimden daha uzun süre tuttu."

Aklım başka şeylerden o kadar uzak ki, nedenini bile hatırlayamıyorum. *nedenini bile hatırlayamıyorum.*

"İyi ki getirdin," diyor, büyük elini kapı koluna koyarak duraksıyor ama tek yaptığı, belinin Apollon kemerine doğru eğilmesini bana dikkatimi dağıtan bir şekilde göstermektir. "Onu almaya geldiğini neredeyse unutuyordum"

ve yine de oraya gidebilirdim. Bir an için paniğe kapılıp onun nerede olduğunu anlamaya çalışırdım."

Başımı sallıyorum.

Grant başını eğip beni incelerken gözleri endişeyle kararır. "Bir şey mi oldu? Unutmak senin tarzın değil."

Evet.

O zaman arabamın yanındaki gölgeyi, silueti hatırlıyorum.

Muhtemelen halüsinasyon gördüğüm takipçi.

Onu endişelendirmek istemiyorum.

Bu yüzden sadece gülümserim ve başımı sallarım, bu ciddi düşüncenin beni gerçeğe geri çekmesine izin veririm, böylece sanki ilk kez seksi erkekleri keşfetmişim gibi salya akıtmayı bırakabilirim.

"Sadece kafam çok dolu," diyorum. "Annem ve Ros için endişeleniyorum, biliyorsun. Ama bir dahaki sefere Nell'i kesinlikle yakalayacağım. Burada bir şekilde geçimimi sağlamam lazım."

"Hayatta olmaz," diye içtenlikle homurdanıyor. "Burada olduğun için mutluyum." Tabii.

Kalbim sanki parçalanacakmış gibi çarpıyor. Bu yeni, dürüst, sansürsüz Grant beni öldürebilir.

Özellikle de sanki her şeyi *biliyormuş* gibi yavaşça gülümsediğinde. "Ya sen?" diye soruyorum.

Nedense, gözlerinde daha önce istasyonda gördüğümde olmayan bir ağırlık var.

"Şikâyet edemem. Bir başka pembe alarmdan kurtuldum ve koku yayılmadan duşa girdim."

"Şanslı adamsın," diyorum, kıkırdayarak. "Bütün bunlardan sonra bu gece hala film izlemeye hazır mısın?"

"Domuzları bir şekilde sakinleştirmem lazım, değil mi?" Gülümser. "Evet, Butterfly. Bunu hayatta kaçırmazdım."

Ve gider.

Odasında kaybolmadan önce, akşam ışığı koridora dökülür, kapı kapanmadan önce vücudunun her bir çizgisini yalanacak kadar altın rengi bir ışıkla öper.

Beni başıboş, başım dönmüş, neredeyse nefes nefese ve boynumun etrafında, ayrıca birkaç başka asi yerde sıcak bırakarak.

Oof.

Daha önce hiç ön sevişme gibi hissettiren bir konuşma yapmamıştım.

"Bayılacak mısın?" diye bir ses arkamdan duyulur.

Kalbim bir an durur, ben de çılgık atarım.

Nell bana sırtıtarak bakar, gözleri böyle küçük bir kız için fazla bilgili.

"Biraz nefes nefese görünüyorsunuz, Bayan Philia. Astımınız mı var? Arkadaşım Sadie'nin var. Ona nefes alıcı vermişler."

"İnhaler," diye dalgın dalgın düzeltiyorum, sonra başımı sallıyorum. "Ve hayır, yok. Grant beni korkuttu, hepsi bu. Ben iyiyim. Ödevini bitirmedin, değil mi?"

Kız kirpiklerini kırıştırdı. "Filmden sonra bitiririm. Bu geceki ödev tarih, çocuk oynucağı. Giymek için eğlenceli bir şey seçmek istiyorum."

"Uh-huh." Ona şüpheyle bakarak, küçük parmağımı uzattım. "Çizgi film izlemek için geç saatlere kadar uyanık kalmaya çalışma. Ödevini yap, sonra yat. Söz ver bana?"

Nell küçük parmağını benimkine taktı.

"Yüzde yüz söz veriyorum."

Gülerek elimi çekip onu hafifçe gıdıklıyorum. "Hadi git giyin."

Dağınık bir kahkaha atarak koşar ve odasına girer. Onu izlerken, dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme belirir.

Bu duruma nasıl düştüğümü bilmiyorum.

Ama hoş bir durum.

Biraz sakinleşince, hızlıca duş alıyorum, korkaklık yapıp sıcak suya geçmeden önce kasten soğuk suya çeviriyorum.

Bitirdiğimde, kendimi havluya sarar ve Grant'in kapısının önünden geçerek misafir odasına koşarım.

Eğer beni çıplak görürse, saçlarım her tarafa dağılmış ıslak bir kedi gibi görünmemeliyim.

Eğer, ha?

Çok umutlu musun, kızım?

Kapa çeneni, beyin.

Kızarak misafir odasına kapanırım ve kapıya yaslanıp, çarpıntılı kalbimi avucumla bastırırım.

Tanrım, bu gece ne umuyorum ben?

Düşüncelerimden sıyrılıp eşyalarımı karıştırdım ve aile filmi için fazla düşük olmayan bir çift düşük bel kot pantolon buldum. Rahat ve vücuda oturan ama dar olmayan bu pantolonun uyluk kısmındaki birkaç küçük yırtık masumane ya da ince bir alaycı tavır olarak algılanabilirdi.

Beyaz ipek kaşkorse, ışıkta kağıt kadar ince görünüyor. Onu, göğüslerimin üzerinde bağlanan, açık örgülü, güneş sarısı bir hırka ile eşleştiriyorum. Sanki bu, bu ince şeyin bu gece beni gerçekten sıcak tutacağına ikna edecekmiş gibi.

Herkes ve büyükannem bile beni o

Sevimli kahverengi deri ayak bileği botlarını giyip dışarı çıkıp onlarla buluşmaya çıkıyorum.

Merdivenlerin altında, pembe giysiler giymiş ve sırtına kelebek kanatları takmış Nell ile birlikte bekliyor. Nell, koltuğunun altına Bay Pickle'ı sıkıştırmış, Grant ise...

Aman Tanrım.

Ethan'la mezuniyet balosuna tek başına gittiğinden beri bu kadar şık olduğunu görmemiştim.

Ona uyan kıyafetleri nereden bulduğunu bilmiyorum, ama düğmeli gömleği sanki tam ona göre dikilmiş gibi, göğsüne sıkıca oturuyor ve düğmeler göğsünde gergin duruyor.

Soluk mavi rengi, teninin koyuluğunu ve saçlarının zengin koyu rengini ortaya çıkarıyor.

Koyu mavi bootcut kot pantolonu, kalçalarına ve güçlü uyluklarına yapışarak şık, iyi giyilmiş ve rahat görünüyor. Kemerinin siyah derisi, botlarının derisiyle aynı kaba desenle görünümünü tamamlıyor.

Şafakta altıpatlarla at sürmeye hazır, sert ve çetin bir çiftçi gibi görünür, bir silahşörün rüyası gibidir.

Özellikle *Ethan'ın şapkasını* tekrar takıp, bana nazikçe selam verirken göğsüne sıkıca tuttuğunda.

Aman Tanrım.

...Grant ile geçireceğimiz bir gece, biraz kalp kırıklığı olmadan olmaz, değil mi?

"Ophelia," diyor.

Bu bana garip bir etki yapıyor — o şapkayı elinde sıkıca tutarken ve yüzündeki ifadeyle sadece beni gördüğünü söylerken adımı söylemesi.

Merdivenlerde durup, kendimi zorla başka yere bakmaya ve Nell'e odaklanmaya zorlamadan önce onu içime çekmeye çalışıyorum.

"Demek bu en güzel kıyafetin, ha?"

O kadar geniş gülümsüyor ki dişlerinin aralıklarını görebiliyorum. "Şimdiye kadarki en prenses kıyafetim."

Grant'e şüpheyle eğlenceli bir bakış atıyorum. O sadece başını sallıyor.
"Tartışmaya kalkışma. Eğer onu değiştirmeye çalışırsan, Second Avenue'da soyunup koşmaya başlar."
"...bunu önleyelim. Ben..."
Grant kolunu uzattığında birden durdum.
Oh, kahretsin, oluyor.
Bu gerçekten gerçek bir randevu, değil mi?
Belki aile randevusu, ama yine *de randevu*.
Gerginliğimi bastırarak, elimi Grant'in koluna koyuyorum ve aniden diğer elimde küçük parmaklar hissediyorum.
Bu jestteki güven beni eritir.
Birlikte kapıya doğru yürümeye başlarız, ta ki Grant ceket askısında durup kaşlarını çatana kadar.
"Hala ceket almadın, değil mi?"
"Şey, unuttum?" Dudaklarımı sıkıştırıp gülümsememeye çalışıyorum. Grant bana çok sert bir bakış atıyor.
Nell kıkırdayarak bizi izlerken, amcası kürklü deri ceketini askıdan indirir ve bana emredici bir bakışla ceketini açar.
Giymeni söylüyor, kelimeler kullanmadan. Ona göz kırpiyorum.
Eh, bu gidişle yüzüm kızarmaya devam edecek.
Bir süre sonra Nell'in elini bırakıp kollarımı ceketin kollarına soktum ve Grant'in ceketimi üzerime giydirmesine izin verdim.
Beni sarsın, derisi ve kokusu beni sararken ben de kollarının arasına yaslanırım.
O ağır ceket o kadar büyük ki beni cüce gibi gösteriyor ama hiç umursamıyorum. Sonra geri çekiliyor.
"Ya sen?" Yakamı parmaklarımla okşayarak utangaçça ona dönüyorum.
"Polis ceketim var," diyor sert bir sesle, askıdan ceketini indirip, düğmeleri koparacakmış gibi güçlü bir hareketle göğsünü şişirerek içine giriyor. Bana yine şiddetli, ihtiyatlı bir bakış atıyor ve bu bakış kalbimi kıpır kıpır ediyor. "Gidelim."
Buna itirazım yok.
Nell ve ben neredeyse komplo kurar gibi birbirimize bakıyoruz.

Küçük elini benimkine soktu ve ben de elimi tekrar Grant'in koluna soktum. Sanki bu yeni normalmiş gibi geceye adım attık.

Bizim normalimiz, nokta.

Sanki bu kadar kolaymış gibi, bu patchwork aileye dahil olmak. Bunun ne anlama gelebileceğini fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Restorana, yerel bir biftek restoranına, yolculuk sessiz ve rahat geçiyor.

Nell, arkada Bay Pickle ile sohbet ediyor. Görünüşe göre, onun işini bilmemizi istemiyor, sık sık eğilip tek boynuzlu atın kulağına fısıldıyor.

Arka aynadan onu izlemekle yanımdaki Grant'i izlemek arasında gidip geliyorum.

Arada sırada onun da beni izlediğini fark ediyorum.

Akşam yemeği neşeli geçiyor, çoğunlukla nazikçe dalga geçiliyor ve Nell'in üzerine biftek sosu sıçratmaması için uğraşılıyor.

Bu mutlu anın, hepimizin bu masaya ait olduğumuzu hissettiğimiz bu birliktelik duygusunun tadını çıkarırken, yemeğimin tadını neredeyse hiç almıyorum.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, sinemaya gitmek için tam zamanında dışarı çıkıyoruz.

Yol kısa ve kısa sürede sinema salonunun tereyağlı kokusu ve simit kokusu bizi sarıyor.

Satış kuyruğunda Grant, Nell'i omuzlarına çıkarır, böylece gece geç saatlerde şişkin kalabalığın içinde onu kaybetmez. Redhaven'da hiç değişmeyen bir başka şey.

Sonbaharda sinema her zaman bir tımarhaneye dönüşür, serin hava insanları sinemaya çeker.

Her zamanki kasaba halkı, Vaudeville döneminden kalma gibi görünen rustik küçük sinemamızda sakin bir randevu gecesi geçirmek için gelen turistlerle ikiye katlanır.

Büyürken hayatımın kaç saatini bu yerde geçirdim?

Genellikle Ethan ve Grant'le birlikte gelirdim ve sık sık onların arasında sıkışıp kalırdım, böylece en sevdiğim iki erkeği kendime saklayabilirdim.

Biletlerimizde yazılı odaya doğru ilerlerken, birbirimize sevgi dolu bakışlar atarız.

Bence o da daha eski, daha kolay günleri hatırlıyor.

Sanki zamanda geriye gitmek gibi, ama bu sefer gençlik dönemimizin gergin ve belirsiz potansiyeli yok.

Artık hepimiz büyüdük ve pek çok şey kesinleşti. Ama bu gece bu beni rahatsız etmiyor.

Onunla birlikteyken değil.

Nell'in aramıza oturması da sürpriz değil. Onun başının üzerinden birbirimize şefkatli bakışlar atıyoruz.

Öpüşme seansları buraya kadarmış.

Ön gösterimden kısa bir süre sonra, Grant büyük elini Nell'in gözlerine bastırır ve onun üzerinden eğilerek başının üzerinden dudaklarını dudaklarıma değdirir, içimdeki tüm tatlılığı artıran bir şekilde uzun süre kalır.

"Sonra," diye söz veriyor dudaklarıma, çoğunlukla sözleri ağzıyla söylüyor. İçime işleyen, bir yangın gibi alevlenen bir yemin.

Sıcak bir dalgalanma ile titrerim, sonra Nell mutlu bir şekilde aramıza kıvrılıp uykuya dalarken sakinleşirim. Küçük başı omzuma düşer ve ayakları kenardan Grant'in üzerine sarkar.

Bir çocuk filmini izlerken bu kadar eğleneceğimi hiç düşünmemiştim.

Bu da tulumlu, cırtlak sesli sarı şeylerin olduğu başka bir film. Şimdiye kadar otuz tane falan olmalı, ama Nell uyanıyor ve sanki onların şakalarını ilk kez görüyormuş gibi sevinçle gülüyor.

Ama dürüst olmak gerekirse, Grant'in somurtkanlığı beni daha çok eğlendiriyor.

Filmi, mantıksız ve saçma olduğu için kişisel olarak kendisine hakaret ediliyormuş gibi izliyor, ancak Nell ayaklarını sallayıp kıkırdadığında somurtkanlığı yumuşuyor.

Nasıl dayanıyorum bilmiyorum.

Bu, şimdiye kadarki en tatlı ilk randevu. Bu küçük kız kalbimi parçalıyor ve o iri yarısı, her burnunu çekip kafasını salladığında beni çok sıcak hissettiriyor.

Filmin ortasında, kolunu Nell'in koltuğunun arkasına uzatıyor ve ön kolunu hafifçe omuzlarıma koyuyor. Grant parmaklarını kolumda yukarı aşağı gezdiriyor, kalın ceketin içinden bile hissedebiliyorum.

Bu havayı seviyorum.

Bu sessiz, basit şey ihtiyacım olan tedavi olabilir.

Sadece bir geceliğine bu kasabanın tüm acısını, tüm incinmişliğini, tüm kötü anılarını silip, burayı yeniden evim gibi hissettiriyor.

Film bittiğinde yüzüm gülümsemekten ağrıyor. Sanki günün ilk yarısı hiç yaşanmamış gibi.

Bu kadar üzgün ve incinmiş hissederken, bu kadar kolay bir şekilde büyülenebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Sanki tüm sorunlarım bir rüyada kaybolmuş ve kısa sürede ait olduğum yere geri dönmüşüm gibi.

Işıklar yandığında Nell komik bir şekilde uykulu görünüyor. Filmin sonuna doğru çılglık çılgılığa kahkahaları sessiz bir gülümsemeye dönüşüyor.

Grant onu kucağına alıyor, bir kolunu dizinin altına doluyor.

Diğer eli benim elimle iç içe geçiyor.

Sessizce, kolayca, bu kadar küçük bir şey ama beni parlaklıkla dolduruyor.

Nell'i arka koltuğa bağladığımızda tamamen uykuya dalmış olduğundan eminim.

Grant'in evine geri dönüp Nell'i yatırmayı ve şanslıysam misafir odasının kapısında uzun bir öpücük almayı bekliyorum.

Grant daha tanıdık bir sokağa dönüp bizi ailesinin evine götürdüğünde bunu beklemiyordum.

Veranda ışığı zaten yanıyor.

Ailesi bizi bekliyor... Bir dakika, bu planlanmış mıydı?

Dışarı çıkıp Nell'i kucaklıyorlar, ama beni de kucaklamadan gitmiyorlar.

Doğaları gereği sarılmayı seven insanlar, her zaman öyleydi ve bu ev hissi daha da yoğunlaşıyor.

Ancak Bayan Faircross Nell'i kaldırırken, Nell uykulu parmaklarıyla bana uzanır.

"Ben... sözümü tutmayacağım..." diye mırıldanır, gözleri kapalı. "Ödevimle ilgili."

Grant bana şaşkın bir bakış attı. Utangaç bir gülümsemeye karşılık verdim.

"Filmden önce ödevini bitirmek istemedi," diye açıklıyorum. "Bu yüzden, ona kıyafet seçmesine izin verirsem ödevini sonra yapacağına dair küçük parmağıyla söz verdi."

"Ah." Grant, Nell'in pembe elbisesine başını sallar, sonra eğilip küçük kızın alnına bir öpücük kondurur.

Evet. Bu gece yumurtalıklarımı canlı el bombalarına çevirmeye çalışıyor.

"Sabah yapabilirsin, Nelly kızım," diyor ona. "Philia'ya verdiğin sözü tutmamana benim suçum. Sen yanlış bir şey yapmadın." Sakalının arasından küçük bir gülümseme sızıyor. "Seni seviyorum, ufaklık."

"Grant amca." Nell iç geçirir, başını kaldırıp sakalına bir öpücük kondurur. "Seni seviyorum, papa bear."

"Papa bear?" Ona bakıyorum, gülmeme zorlukla engel oluyorum. O hızla başını sallıyor.

Margaret Faircross sevgiyle gülümser ve Grant'in koluna hafifçe vurur. "Onu ben hallederim, evlat. Sen gecenin geri kalanının tadını çıkar. İkiniz de."

Vay canına. Hala ne olup bittiğini anlamadım.

Ama bunu Grant ayarladı, değil mi?

Nell'in geceyi onun ailesinin evinde geçirmesini sağlamak... bu, beni tamamen kendine ait olmak istediği anlamına geliyor olmalı.

Yalnız.

Eep.

Onun kamyonetine binerken ona şaşkın bir bakış atıyorum.

O motoru çalıştırıp hafif bir gülümsemeyle bana bakarken kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor.

"Seni bir yere götürmek istiyorum," diyor ve kamyoneti sokağa çıkarıyor.

Tereddütle geniş ön koltuğun diğer tarafına geçip koluna yaslanıyorum. Kısa süre sonra, diğer kolunu bana dolayarak tek elle sürmeye başlıyor beni yanına yaklaştırarak her nefesinde onu hissetmemi sağladı.

Böyle sonsuza kadar kalabileceğime eminim.

Bizi nereye götürdüğünü düşünmüyorum bile. Onun koluna sokulup orada kalmaktan, onun kokusunu içime çekmekten memnun olduğum için.

Çoğu kız büyüdüklerinde, hayallerini süsleyen erkeği elde edemezler.

Özellikle de o erkek, onların kalbini bir süs eşyası gibi parçaladıktan ve yıllar sonra tekrar ortaya çıktıktan sonra.

Bu gece özel bir gece.

Hayatımda ilk kez kendimi şanslı hissediyorum.

Sanki karma çarkı, tüm kötü şanslarımın karşılığını sonunda bana ödüyor gibi. şanssızlığımın karşılığını veriyor gibi.

Grant kamyoneti durdurup motoru kapattığında, gözlerimi açtım gözlerimi açıp başımı kaldırdım ve merakla gözlerimi kırıştırdım.

Nefesim, ferforje çiti ve kemerli demir kapıyı gördüğüm anda kesildi.

Oh, lanet olsun.

Gerçekten buraya mı geldik?

Mezar taşlarının şekilleri hiç şüpheye yer bırakmıyor, farlar sönene kadar gri kemikler gibi parılıyor.

"Grant?"

"Biliyor musun," diyor, kolu hala ağır bir şekilde beni sarmış, bakışları düşünceli bir şekilde ön camdan dışarıya doğru, "biz hiç birlikte buraya gelmedik, değil mi?"

"O-oh. Haklısın," diye fısıldarım.

Nefes kesen bir saniye boyunca, kapıya bakıyorum, kalbim yavaş ve ağır atıyor, sonra Grant'in elini tutup sıkıca tutuyorum.

"Tamam," diye nefes alırım. "Hadi birlikte onu görmeye gidelim."

Birlikte uzun otların arasında yürümek, asla koklayamayacak insanların mezarlarında bırakılmış eski çiçeklerin kokusunu içimize çekmek çok garip.

Buraya her geldiğimde, neredeyse on yıldır uğramamış olsam bile, her zaman acı duyuyorum.

En son buraya geldiğimde, mezar taşı hala yeniydi ve orada hiçbir şey gömülü olmadığı için çok anlamsızdı.

Mezar taşında sadece Ethan'ın adı yazıyordu, ölüm tarihi yoktu. Çünkü onun hayatta mı öldü mü bilmiyoruz, ama yine de onu onurlandırmaya karar verdik.

Sanki bu onun hayaleti ya da en azından üzerimizde asılı duran o musallat hissi tatmin edecekmiş gibi.

Sanki herkes, cesedi bulamadığımız için eski acılarını gömmek istemiş gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu gece o kadar da acı vermiyor.

Grant'in eli elimde, sessiz varlığı yanımda, sıcaklığı, kararlılığıyla, başka bir şey gibi hissediyorum.

Belki de yapılması gereken bir görev gibi.

Gerçekten, gerçekten eve dönmem gereken bir şey gibi.

Çoğu insan mezarlıkları geceleri oldukça ürkütücü bulur. Ama Redhaven Mezarlığı, eski kemikler, eski kökler ve eski tarihle dolu sessiz bir yer.

Burada huzur hakimdir.

Eski ruhlar, rahatsız edilmeden, olması gerektiği gibi uyuyorlar.

Tek ses, gece boyunca öten birkaç baykuşun sesidir. Çıplak ağaç dallarının birbirine sürtünmesinden çıkan hafif, cızırtılı fısıltı. Çimlerin üzerinde, sabit bir hızda birlikte ilerleyen ayaklarımız.

Ay, kocaman ve sonbahar turuncusu rengiyle üzerimizde beliriyor ve yıldızlar berrak gökyüzünde o kadar parlak ki, Samanyolu'nun gece manzarasına yayıldığını görebiliyorum.

Bu manzara çok ferahlatıcı.

Miami'de görebildiğim tek yıldızlar, geniş otoyollarda binlerce tane hareket eden arka lambaların oluşturduğu meteor yağmuruydu.

Belki de burayı sevmek için bir neden vardır. Grant'e bakıyorum.

Tek kelime etmedi, ama havada belirli bir ciddiyet var. Acaba zihninin derinliklerinde Ethan ile konuşuyor mu?

Ben konuşuyorum.

Büyük kardeşim, nerede olursa olsun, kalbimde sonsuza kadar yaşayacak.

Ayaklarımız bizi otomatik olarak, dalları alçakta olan eski bir satsuma ağacının altındaki sessiz köşeye götürüyor.

Ethan'ın mezarı babasının hemen yanında. Mezar taşı daha yeni görünüyor, ama hatırladığımdan daha yıpranmış. Yazıtların üzerine yosunlar büyümeye başlamış.

ETHAN SANDERSON

Bebeğim, eve gel.

TANRI.

Annem ne yazacağını düşünürken ağladığını hatırlıyorum.
Ve sonunda doğru kelimeleri bulduğunda daha da çok ağlamıştı.

Oğlunu cesedi ve cevaplar olmadan gömmek zorunda kaldığında hiçbir şey *doğru* gelmeyecektir.

Oğlunuz, ihtimal ne kadar düşük olursa olsun, dışarıda bir yerlerde hayatta olabilir.

Yine de birlikte duruyoruz, yan yana huzur içinde.

Elini benim elimde sıkıca tutar ve ben gülümserim, ağzım tatlı bir acı ile ağrır.
bir acı ile gülümserim.

"Merhaba Ethan," diye fısıldarım. "Uzun zaman oldu."

"Hey, aptal," diye homurdanır Grant. "Birkaç yıl oldu. Nerede saklanıyordun saklandın?"

Boğuk bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum ve yüzümü onun koluna çeviriyorum.

"Şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyorum. Boğazım ağrıyor, ama yine de gülümsüyorum ve nedenini açıklayamıyorum. "Bunun için seni başını koluna alıp, şimdi kim aptal diye sorardı."

"Sanki ulaşabilirmiş gibi." Grant sevgiyle burnunu çeker. Sesindeki hırıltı daha yumuşak görünür. "Sonunda beni uzun boylu, sırık gibi bir yumuşak başlı gibi kucaklayacaktı."

uzun boylu, yumuşak kalpli biri gibi bana sarılırdı."

"Doğru. Ta ki dizlerinden tutup yere yatırana kadar," diye alay ediyorum.

"Binlerce saatlık eğitim ve yıllarca polislikle beni yere sermek için bol şans. O adam için bir santim bile kıpırdamam."

Yalancı.

Koyu kahverengi gözlerindeki yumuşaklık, en iyi arkadaşıyla bir kez daha konuşmak için gökdelenen daha yüksek bir uçurumdan atlayacağını söylüyor.

Oh, çok üzgünüm, ama gülümsüyorum.

Elimi Grant'ten çekip, parmaklarımı kıvrarak iki elimi de kaldırıyorum. "Seni nasıl yakaladığını hatırlıyorum. Her seferinde."

Gözleri büyüdü ve temkinli bir adım geri attı. "Butterfly, sakın yapma. Ben yetişkin bir erkeğim ve burası bunun için uygun bir yer ya da zaman değil—gıdıklama

—siktir!"

Ne diyebilirim ki?

Ethan burada olmadığına göre, biri bunu yapmak zorunda.

Ben de ona atıldım ve Grant, şimdiye kadar duyduğum en saçma, komik sesle geri sıçradı.

Onun boyundaki bir adamın bariton sesiyle *ciyaklayabileceğini* hiç bilmiyordum.

İkimiz de donup kalırız, o ihtiyatla bakarken, ben şaşkınlıkla ona bakarım, parmaklarım hala kıvrılmış ve pençeler gibi ona uzanır.

"Aslında yapmayacaktım," diye utangaçça fısıldadım.

Grant, kalbimi titreten o zengin, içten bas sesli kahkahasıyla beni yine şaşırttı.

Kendimi tutamıyorum.

Ben de gülüyorum ve birbirimize düşüyoruz. Ona sertçe yaslanıyorum.

Evet, mezarlıkta ıslık çalmakla ilgili bir deyim var, ama... umalım da mezarlıkta kahkahalar atmak çok küfür sayılmasın.

Buna ihtiyacım

vardı.

Buna katarsis

deyin.

Ona yaslanıp, yanağımı göğsüne dayayıp, ellerimi koluna doladığımda çok daha rahatlamış hissediyorum.

"Bence o bunu severdi," diyorum. "Yani, bizim burada onunla olmamızı. Hala genç deliler gibi gülmemizi. Ethan bizim sefalet içinde boğulmamızı istemezdi."

"Ama öyleydik," diye cevaplıyor Grant. "Ya da belki de sadece ben öyleydim."

"Hayır, hayır... Ben de aynı derecede suçluyum. Florida'da bile burayı, kardeşimi düşündüğümde... *sen* hep aklımın bir köşesindeydin." Kollarımı boynuna doluyorum. "Miami'de hep yalnız hissettim. Sanırım bir parçam buraya dönmekten korkuyordu. Bütün bu anılara. Her ne kadar benim nasıl hissettiğimi anlayabilecek tek insanlar burada olsa da."

"Ethan'ı en çok özleyen insanlar," diye bitiriyor. Kalbim sıkışıyor. Sanki aklımı okumuş gibi.

"Evet. Öyle." Kafamı sallayarak, yüzümü Grant'in geniş göğsüne gömdüm. "Ama aynı zamanda bana sanki o karmaşaya bir şekilde karışmışım gibi bakan insanlardan da bahsediyorum. Celeste Graves'e gerçekte ne olduğu ortaya çıktığı için durum daha da kötüleşti. Sanki bana acıyorlarmış gibi hissediyorum."

"Ve sen," diyor Grant, parmaklarını çenemin altına kaydırıp başımı yukarı kaldırarak, "acınacak kadar gururlu birisin, Bayan Sanderson."

Kıkırdayarak güldüm.

"Çok yaramaz olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm." Ona gülümsüyorum. "Bir öpücük isterdim, ama..." Başımı mezar taşına doğru eğip başımı sallıyorum.

"Kadın, kardeşinin önünde seni öpebilseydim, hislerimi çok daha önce anlardın," Grant, mezar taşına düşünceli bir şekilde bakarak homurdanır. "İkimiz de onun gerçekten orada olmadığını bildiğimiz halde bunu söylemek çok tuhaf geliyor."

"Ama yine de sanki burada gibi hissediyorum, değil mi?" "Evet," Grant bir süre durakladıktan sonra cevaplar. "Öyle."

Birkaç dakika orada el ele durduk, onun sıcaklığı, büyük ceket ve daha da büyük varlığı beni bir battaniye gibi sardı.

Uzun zamandır ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum.

Sanki Ethan şu anda tam burada, bizimle birlikte duruyor gibi.

Umarım bize kutsamasını veriyor.

El ele tutuşarak uzaklaşırken, bu kutsamanın bizimle kaldığını hissediyorum.

Grant'in parmakları benimkilerle iç içe, Ekim soğuğunu uzaklaştırarak kamyonete doğru sakın bir yürüyüş yapıyoruz.

Arabada, onun ceketini battaniye gibi üzerime örtüp yanına sokulmaktan mutluyum, o sürerken ben uyukluyorum.

Neredeyse eve varana kadar, motorun sessiz uğultusu ve lastiklerin yolda çıkardığı yatıştırıcı ses dışında hiçbir şey bozulmuyor.

Sonra Grant'in sesi aramızda düşük bir gök gürültüsü gibi yükselir.

"Bu gece olağanüstü bir şey olmadı, üzgünüm," diyor. "Mezarlıkta ilk randevu... Eğer buna öyle demek istersen."

"Tam da ihtiyacım olan şeydi. Şaka yapmıyorum. Ayrıca, akşam yemeği yedik ve film izledik. Bunun için ekstra puan."

Eğlenerek burnunu çeker.

O araba yoluna girip park ederken, kendimi zorla uzaklaştırmadan önce yanağımı omzuna sürüyorum. Birlikte arabadan inip kapıya doğru yürürken, elini tutup parmaklarımızı birbirine doluyorum.

Bana sahip çıkarcasına sıkı el, içimde yeni bir kelebekler dalgası yaratır.

"Bir şeyin parçası olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı," diyorum yumuşak bir sesle. "Evimdeymiş gibi hissetmek için. Her şey çok uzun zamandır çok dengesizdi, Grant." Birlikte verandaya çıkıp durduk, gölgelerin ve verandanın soluk altın rengi ışığının içinde gözlerimizi birbirine kilitledik. "Hiçbir yere ait olduğumu hissetmedim. Şimdi, acaba bunun sebebi, ait olduğum tek yerden kaçmakla çok meşgul olmam mıydı diye merak ediyorum."

Bana eskiden hiç anlayamadığım o uzun, sert Grant bakışlarından birini atıyor.

Ancak şimdi, onun sadece beni izlediğini anlıyorum. İsteddiği için bakıyor.

Çünkü beni *görmek* istiyor.

Çünkü bana, "*kadın, sen güzelsin*" diyen bir bakışla içimi ısıtmak istiyor.

Görev tamamlandı.

Onun bakışları, yanağıma değen avucunun ısısı kadar beni yakıyor.

"Peki sen buraya nereden uyuyorsun?" diye fısıldıyor.

"...henüz emin değilim." Ona doğru eğiliyorum, sanki parçalanacakmışım gibi gülümsüyorum. "Ama öğrenmek isterim."

Öpücük yaz yağmuru gibi geliyor.

Yavaş ve sessiz, sonra aniden saf adrenalın dalgası beni sular altında bırakıyor, dudakları benimkini ele geçiriyor, beni ele geçiriyor, beni Grant'ten başka hiçbir şeyin olmadığı bir dünyaya boğuyor.

Burada endişe yok.

Üzgün, stresli veya korkmuş olamam. Kollarını bu kadar sıkı bana doladığında ve sakalı boğazımı gıdıklarken olmaz.

Onun ham, sert tadı, en sıcak tuzlu karamel gibi dudaklarımın üzerinde eriyor.

İhtiyacım o kadar güçlü ki, neredeyse anında inliyorum, içimdeki sıcak ve sıkı bir çekirdek düğümlenirken, geri kalanım arzuyla gevşiyor ve eriyor.

Omuzları avuçlarımın altında çok güçlü hissediliyor, demir kemikler üzerinde gerilmiş erkeksi kaslar.

Güçlü göğsünde kalp atışlarını hissedebiliyorum, benimkini yansıtan vahşi bir gümbürtü... Ve bir an için o şefkatli, yavaş öpücük hırsızca bir hal alıyor ve beni nefessiz bırakıyor, o kadar güçlü ki dizlerim titriyor ve tüm varlığım alev alıyor.

Vay canına.

Ayrıldığımızda, nefes nefeseyim.

Titrek parmaklarımı ceketine sıkıca tutunup, sersemlemiş bir halde ona bakıyorum.

O kadar *yakışıklı* ki, akşam ışığı altın ışıklı cenneti arayan kelebekler gibi karanlık gözlerinde parıldıyor.

"İçeri girebilir miyiz?" diye umutla fısıldıyorum.

Lütfen evet de.

Hayatım boyunca içimde biriken ona olan bu özlem beni parçalayabilir.

Grant'in tek cevabı, yüksek sesli, muhtaç bir homurtu oldu, sonra uzaklaştı ve evinin anahtarını neredeyse kırarak, sanki cinlenmiş gibi kilide soktu.

Kıkırdamayı bastırıp, elimle ağzımı kapatıyorum.

Onun beni *bu* kadar çok istediğini bilmek, kendimi yine heyecanlı bir küçük kız gibi hissettiriyor. Ve bu his, bana tanıdık, pis, iğrenmiş bakış attığında daha da yoğunlaşıyor. Ama şimdi çok daha fazlası var.

Altında ne olduğu, kan gibi akan şeyin ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yok. O içten içe yanan ateş.

Aynı ısı, içimde durmadan yanıyor ve o kapıyı açıp beni karanlık evin içine çektiğinde tüm vücudumu titriyor.

Tanrım, onu hemen burada, hemen şimdi istiyorum, ama bu beklentinin sona ermesini istemiyorum.

Onun yanından geçerken, kasıtlı olarak onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekiliyorum, merdivenlere doğru geri çekiliyorum ve bana ne kadar yoğun bir şekilde baktığını seviyorum.

Adam bir avcı gibi peşimden geliyor ve beni heyecanlandırıyor.

Bu büyük, güçlü canavar... Ve ben onu adeta tasma takmışım gibi, her adımında peşimden getiriyorum.

"Oyun oynamak mı istiyorsun, Kelebek?" diye gürlersin, sesi yanmış gibidir.

"Belki de sadece medeni davranmak istiyorum," diye alay ediyorum, arkama uzanıp merdiven korkuluğunu buluyorum ve kendimi ilk birkaç basamağa çıkarıyorum. "En azından yatağı kullan. Beni, bir barbar gibi kanepenin arkasında becermesi için yalvartma."

Gözleri beni baştan aşağı süzerken, ifadesi lezzetli bir şekilde karard.

"Ophelia, lanet olsun," diye homurdanır. "Sana yapacağım şeyin medeni bir yanı yok."
yaptığım şeyin medeni bir yanı yok."

Kahretsin.

Vücudu gerginleşip hafifçe eğilirken, onun ne yapacağını anladığım bir an donup kaldım.

Ve ben kahkaha atarak çılgın atıp, arkamda çılgın bir adam varken merdivenlerden yukarı koşmaya başladım.

Uzaklaşmam.

Adımları çok uzun ve gerçekçi olalım, bu gece yakalanmak *istiyorum*.

Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok *onun* olmak istiyorum.

Ve o beni merdivenlerde yakalayıp kollarına alıp göğsüne sıkıca sarıldığında, beni elektriksel bir heyecan ve baş döndürücü bir sevinçle dolduruyor.

Grant'in beni istemesi ve bunu gizlememesi, çocukça hayallerimden çok daha güzel. Kollarımı boynuna dolayarak ona bakarken gülümsemeden edemiyorum.

"Oh, hayır," alaycı bir şekilde söylüyorum. "Koca kötü kurt Küçük Kırmızıyı yakaladı."

Bana ne yapacaksın?"

"Seni dizlerinin üzerine çöktürüp o küstah ağzını çalıştırırım," diye homurdanıyor, beni daha da sıkı tutarken kararlı adımlarla yatak odasına doğru götürüyor. "Ya da seni buraya atıp yüzüme oturtur ve seni canlı canlı yerim."

Ölü.

Ona bakıp fısıldarken artık hayatta olmadığımı biliyorum, "Yenilmeyi umursamayacağımı sanmıyorum."

"Kadın, bunu kelimesi kelimesine uyguladığımda söylediğine pişman olacaksın," diyor Grant, sonra kapıyı dirsekleriyle açıp beni odasına taşıyor.

Ay ışığıyla aydınlanan odayı, koyu erkek renklerini, Sparta tarzı düzenini, ağır ve sağlam mobilyaları zar zor görebiliyorum, sonra beni yatağa atıyor.

Yorganın üzerine sırt üstü uzanıyorum ve tüm dünyam Grant oluyor.

Üzerime diz çökmüş hali ve iri cüssesi tüm görüş alanımı kaplıyor. Elleri, kollarımla beni kuşatana kadar vücudumun iki yanına düşüyor.

Gözleri karanlıkta şenlik ateşi gibi parlıyor, yakışıklı yüzü benimkinin üzerinde duruyor, daha önce hiç görmediğim bir açıklıkla parılıyor.

Kalbim şiddetle çarpıyor.

Elimi uzatıp çenesini, sakalını okşuyorum ve o da benim dokunuşuma yaslanarak, vahşi bir hayvan gibi tenime sürtünerek, nefesimi keserek, hayvani bakışları yumuşuyor.

Vahşi.

Güçlü.

İnatçı.

Sert.

Ve sanki onu evcilleştirebilecek dünyadaki tek güç benmişim gibi ona dokunmama izin veriyor.

Oh, bu adamın beni kendine ait yapmasını çok istiyorum.

"Grant," diye fısıldıyorum, parmaklarımı boğazına doğru kaydırarak. "Grant, beni öp beni."

"Hiç durmak istemedim," diye sertçe nefes vererek, geri çekilip

Şu anda bir titreme var, sanki en zayıf barajla azgın bir nehri tutmaya çalışıyormuş gibi.

Beni öperkenki o kadar nazik, ama vücudunu saran o kadar gergin.

Üzerime eğilirken yavaşça bastırıyor.

Ve Tanrım, bu kadar iri bir erkeğin altında olmanın ne kadar lezzetli olduğunu keşfettiğimde, dudaklarının dudaklarıma değdiği hissi neredeyse unutuyorum.

Redhaven'dan uzaktayken hayatımda birkaç erkek olmuş olabilir, elbette, ama hiçbiri Grant'in büyüklüğüne ve ezici varlığına sahip değildi.

Kimse onun yerini alamazdı. Zihnimde değil.

Kalbimde de.

Kesinlikle bedenimin çaresiz arzularında da.

Kendimi ona sıkıca sarıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum, onun vahşi, coşkulu öpücüğünün sıcaklığına doğru eğiliyorum.

Sert sakalı ve kaynayan dudaklarıyla ağzım neredeyse moraracak.

Dişleri, hiç kimsenin dokunmadığından emin olduğum yerleri sıkıştırmamı sağlayan alaycı ısırıklarla işkence ediyor ve ben çaresizce bunu istiyorum.

İnleyerek, parmaklarımı ateşli bir şekilde sakalında gezdiriyorum, ağzımı tamamen teslim olarak gevşetiyorum, kendimi onun diline, en müstehcen şekilde hak iddia eden her yalamaya ve alaycı dokunuşa teslim ediyorum.

Ama ellerinin vücudumda dolaşması, giysilerimi çekmesi, *beni* en karanlık arzularının görüntüsüne göre *şekillendirmeye* çalışır gibi bedenimi kavraması kadar müstehcen değil.

Her yerde, dokunuşları yanan bir el izi bırakıyor. Sanki zaten çıplakmışım gibi.

Ve kalçalarını eğdiğinde, geniş vücudu bacaklarımı ayırdığında, ona uymak için zorlanıyorum ve o kadar açılmış durumdayım ki, kalçaları benimkilere çarptığında ve sert, gergin penisi bana bastırdığında hissediyorum...

Neredeyse sonsuza kadar parçalanacağım.

"Grant," diye nefes nefese, kalçalarımı sallayarak, titreyerek ve o bana süründüğünde külotum hassas tenime bastırdığında neredeyse *irkiliyorum*.

Şimdiye kadar, "damlayan ıslaklık" ifadesinin gerçek olabileceğini bilmiyordum.

"Grant."

Ağzını ağzımdan ayırıp alnını omzuma dayadığında, acı dolu bir inilti çıkar.

Kollarımı boynuna doladım. O anda bunun

sadece bana özgü bir şey olmadığını fark

ettim. O da titriyordu.

Bütün vücudu o kadar gergin ki, neredeyse titriyor, elleri beni çok sıkı tutuyor.

"Beni mahvedeceksin Ophelia. Biliyorsun, değil mi?" omzuma karşı boğuk, vahşi ve heyecan verici bir sesle fısıldadı.

"Grant," diye fısıldıyorum yine, bacaklarımı onun bacaklarına sürüyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve saf ejderha dumanı gibi bir nefes veriyor. "Bir daha adımı öyle söyleme. Beni öldüreceksin."

Nedense bu beni çok mutlu ediyor.

Bu adama karşı her zaman yaramaz bir tarafım olmuştur.

Kısa bir tereddüitten sonra başımı çevirip dudaklarımı kulağına değdirdim.
"Grant," diye mırıldandım.
Sanki bir düğmeye basmış gibi.
Tüm vücudu kaya gibi sertleşir.
Penisi bana o kadar şiddetli bir şekilde çarpar ki, sanki kendi iradesi varmış gibi kot pantolonuna karşı gerilip sarsıldığını hissediyorum.
Hırlayarak, ellerini yatağa dayar ve geriye doğru iter, gözlerinde sıçrayan bir kamp ateşi gibi ateş ve gölgelerle aşağıya bakar.
Sonra çok kasıtlı bir şekilde giysilerimi çıkarmaya başlar. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım.
Buna ön sevişme bile denemez.
Ama beni altüst eden, Grant'in gözünü kırpmadan, yakıcı bakışlarındaki sessiz yoğunluktur.
Hırkamı bağlayan küçük kurdelemi yavaşça, hesaplı hareketlerle oynuyor.
Her hareketiyle bana dokunurkenki çılgınlığı, hırkayı açarken parmak eklemlerinin göğüslerimi okşaması.
Bu çok seksi, ama asla tatmin etmiyor, daha fazlasını istememe neden oluyor, meme uçlarım zonkluyor ve sertleşiyor, onun elleri ve ağzını arzuluyorum.
Hipnotik olmanın ötesinde.
"Lanet olsun, kadın. Kahretsin, sen bittin." Şaka yapmıyorum.
Keşke bunu daha hızlı yapsa.
Beni esir aldı, hareket edemiyorum bile, geniş eliyle beni kaldırırken yırtıcı gözlerine kapıldım.
Beni zahmetsizce idare ediyor, hırkayı çıkarıyor ve ince kaşkorseyi başımdan çekip çıkarıyor.
Beni tekrar yatırıp parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirip bir hale gibi yayarken, inleyemiyorum bile.
Bu his, neredeyse korkutucu.
O kadar *ham*, o kadar gerçek, o kadar canlı ki, bayılmamak için ayak parmaklarımı kıvrırmak zorunda kalıyorum.
Gerçekten de büyük kötü kurt.
Onun bir bütün olarak yutmak istediği lezzet olacağımı hiç hayal etmemiştim, ama işte buradayım, isteyerek avı.

Parmaklarını kaburgalarımın tepesine bastırıp yavaşça yukarı doğru sürüklerken, dudaklarında kesinlikle yavaş, kurt gibi bir gülümseme var, cildinin pürüzlülüğünü etime kazıyor.

Orta parmağı sütyenimin ortasındaki kopçanın altına takıldığında, keskin bir nefes alıyorum.

Dantelli kupalar hassas meme uçlarıma sürtünerek boğazımın derinliklerinden bir inilti koparıyor.

"Gra—"

"Sus," diyor.

Kemiklerimi eriten yumuşak, sert sesinde saf bir emir var.

Ve sonra, başparmağıyla kasıtlı bir hareketle tokayı açarak beni çıplak ve zaten mahvolmuş halde bırakınca, kalbim atlamaya, midem altüst olmaya başlıyor.

Neredeyse onun gözlerinden saklanmak istiyorum.

Neredeyse.

Ama ben, kafamda kirli düşünceler dolaşmaya başlamadan önce bile bu adamın beni istemesini istiyordum.

Onun da beni her zaman bu kadar çok istediği gibi bakması neredeyse dayanılmaz.

Son on yılı düşündüğümde canım acıyor, ikimiz ayrıldık ama hala birbirimiz için yanıp tutuşuyorduk.

Kaçmasaydım, o da kalbini ve tüm dünyayı köpekbalıklarıyla dolu bir hendeğin arkasına saklamasaydı, *bunu* elde edebilirdim.

Ama şu anda geçmişi düşünmeye vaktim yok.

Elimi göğsüme koymaya başlıyorum, ama Grant bileğimi yakalıyor.

Kolumu yatağa bastırıp bileğimi hafifçe sabitlerken kızarıyorum. Beni esir alır, bir sütyen kupasını kenara iter ve sonra elini göğsümün kıvrımına yerleştirir, büyük, erkeksi elinin sıcaklığıyla onu tamamen sarar.

O kadar hassasım ki, parmakları etime batarken neredeyse acıtıyor, onun gücünde kendi yumuşaklığımı hissediyorum.

İçimden çıkan boğuk sesi ısırarak bastırıyorum, kalçalarımı sallıyorum, uyluklarımı sıkıp onu içime daha derine ittiğimde nefes nefese kalıyorum.

Tanrım, *daha derine.*

Beni o kadar dağınık hale getirdi ki, en hafif dokunuş bile beni parçalıyor.

İçimdeki bu özlem dolu *boşluk* hissi, sadece onun bana dokunmasını, beni doldurmasını ve bedenlerimizi birbirinden ayıramayacağımız kadar bir araya getirmesini istiyor.

ayırt edemeyeceğimiz kadar.

Ama Grant bu yavaş, tatlı işkenceye kararlı görünüyor.

Ben onun altında kıvrılırken bile, nasırlı başparmağıyla meme ucumun tepesinde yavaşça daireler çizerek, onunla oynayarak, içimi zevk dalgalarıyla doldurarak beni küçük sıcaklık şoklarıyla yakıyor.

Zevkten gözlerimi kapatıyorum ve ihtiyaç duyduğum bir çığlıkla başımı geriye atıyorum.

Hiç hazır değilim.

Onun sıcak ağzının tekrar aşağı inip beni o kadar tatlı ve derin bir şekilde öpmeye başladığı ana tamamen hazırlıksızım.

Vücudu benimkine indiğinde.

Kalçaları deli gibi sallandığında, çok ihtiyacım olan sürtünmeyle beni alay ettiğinde, nefesimi keserek.

Göğüslerimi yoğurur, meme uçlarımı okşar, çimdikler ve parmaklarıyla okşar.

Her zaman bu mükemmel ritimle, ben ona karşı hareket etmekten kendimi alamayana kadar. Elleri aşağıya indiğinde, kot pantolonumu açıp fermuarı aşağı çekip bir kenara attığını neredeyse fark etmiyorum.

Karnım içeri çekilir, parmakları külotumun bel kısmına dokunduğunda kasılır.

Ağzına karşı inliyorum.

Ama bu sadece onun daha derine kaymasına neden oluyor, dudakları benimkileri domine ediyor, yavaş, tembel vuruşlarla neredeyse ağzımı sikiyor.

Tanrı yardımcım olsun.

En hafif dokunuşa bile aşırı duyarlıyım, parmakları kalçalarıma yapışan dantelli çizgiyi ararken, onun bacaklarımın arasında biriken sıcaklığa ne kadar *yakın* olduğu düşüncesiyle titriyorum.

Parmakları kumaşa takıldığında nefesim kesildi.

Kumaşı bedenimden uzaklaştırıyor, zonklayan, ıslak dudaklarıma karşı cızırtılı hareketler yapıyor.

Bir çığlık atarak yükseliyorum, o benim külotumu parçalamadan önce dişlerimi onun alt dudağına geçiriyorum.

Onu ikiye yırtıp bir kenara atıyor. Kahretsin!

Umutsuzca ona tutunmaya çalışıyorum, ama o dudaklarımızın birleşmesini bozuyor ve şeytani bir gülümsemeyle gözlerime bakıyor — tam da ağzı çeneme inmeden ve ben nihayet *yutulmanın* ne demek olduğunu anlamaya başlamadan önce.

Dudakları ve dişleri her yerde.

Emerek, ısırarak, boğazımdan, omuzlarımdan, köprücük kemiklerimden aşağı kayıyor.

Bu, savunamayacağım bir saldırı, çünkü her zevk dalgası beni daha da tahrik ediyor, ta ki ben kaos içinde kıvranmaya başlayana kadar, ayaklarımla çarşafı tekliyor, parmaklarımı kıvrıyor, saçlarını tutuyorum ve o meme ucumu ağzına alırken bir avuç dolusu saçını sıkıyorum.

"Grant!"

Kendimi
kaybettim.

Emme, ıslaklık, sıcaklık... *ah, o sıcaklık...* lav gibi içime işlediğini hissediyorum.

Görüşüm

beyazlaşıyor.

Nefesim kesiliyor.

Olamaz.

Ama öyle.

İnanılmaz bir şekilde, çoktan boşalıyorum.

Grant Faircross beni o kadar iyi ele geçiriyor ki.

Ve onun sert homurtularından anlaşıldığı kadarıyla, beni parçalara ayırmanın her saniyesinden zevk alıyor, beni suskun bırakıyor ve her nefesimde hala onun adını haykırmamı sağlıyor.

Nipelelerimle işi bittiğinde, dili cildimde ilerlemeye devam ediyor.

Aşağı, aşağı.

Göğüslerimin şişkinliği.

Karnımın eğrisi.

Uyluklarımın üst kısmı, iç uyluklarım, yüzü kıvrımlı vücudumda aşağı kayıyor ve sonra...

Nefesini

hissediyorum.

Orada.

Sakallarının iç uyluklarımın üst kısmında bıraktığı çizik.

Omuzları, bacaklarımı ayırıyor, beni zorla açıyor, en gizli yerlerimi işgal eden cildinin sıcaklığına maruz bırakıyor.

Parmaklarımla saçlarını tarıyorum, gözlerimi kısarak ona bakarken içimdeki sınırlar geriliyor.

"G-Grant..."

Demek beni tamamen yutmak konusunda ciddiymi. Hazır olduğumdan emin değilim, hiç hazır olacak mıyım ki?

Ama vücudumu baştan aşağı süzen bakışları...

O gözlerde merhamet olmadığını zaten biliyorum.

Ve ruhuma ışık saçan her sinsi vaadi yerine getirmeyecekleri bir senaryo kesinlikle yok.

"Yenilmeyi umursamayacağını söylemiştin," diye alay ediyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Oh, sen... *ah!*" Hızlı bir yalama.

Bu, nefesimi ve düşüncelerimi çalmak için yeterliydi, dili klitorisimi yakarken... ve sonra sadece ucuyla uzun, yavaş bir yalama, titreyen etimde ıslak, yanan çizgiler çizerek.

Yavaşça ilerleyen bir patlamayı besleyerek, serbest bırakılmayı talep ediyor.

Nasıl?

Son patlamamdan bu yana beş dakika bile geçmemişken, beni nasıl böyle hissettiriyor?

İçimdeki her şey çılgık atan bir düğüm gibi geriliyor.

Uyluklarımı ona sıkıca bastırıyorum, boğazımın derinliklerinden inlemeler çıkıyor.

Evet, bu sadece başlangıç.

Neredeyse sadistçe vuruşlarla beni tatıyor ve kızdırıyor, geniş yalamalarla beni tararken hiç şüpheye düşmeme izin vermiyor ve sonra dilinin vahşi darbelerle beni derinden acıtıyor.

Bu öngörülemez, şok edici, sarsıcı ve beni parçalıyor.

Ama dilini içime tamamen soktuğunda, dudakları emip okşarken içimdeki boşluğu alaycı bir şekilde okşadığında...

kendimi kaybediyorum.

Bunu çok uzun zamandır istiyordum.

Artık hiçbir savunmam kalmadı.

Bana yaşattığı vahşi zevke ve kalbimin muhteşem atışlarına karşı hiçbir direnç gösteremiyorum.

Her itişinde onu duyduğumda tereddüt etmiyorum, "*Gel benim için, Philia. Her şeyi bırak.*" diye homurdanıyor.

İçimdeki o sert dilin ritmik, talepkar ve hızlı birkaç hamlesinden sonra içimdeki düğüm patlar.

Görüşüm beyaz bir ısıya dönüşüyor. Tüm vücudum sarsılıyor.

Bacaklarımı Grant'in omuzlarına doluyorum, çılgık atıyorum, her santimim kasılmalarla kıvrılıyor.

Ciğerlerimi parçalayacak kadar sert boşalıyorum, kendimi kurutuyorum, o benim aşırı uyarılmış bedenimi deliye dönene kadar yalarken, onun isteğine göre dans ediyorum.

Ve o izin verene kadar orgazm olmaktan vazgeçmedim.

Ben bitene kadar, o hazır olana kadar ve vuruşlarını yumuşatana kadar.

Orgazmın etkisi geçse bile, sanki içimden dökülen her bir damla sıcak, yapışkan tatlılığı emmek istercesine dilini üzerimde gezdirmeye devam ediyor.

Ama şimdi ben bir insan elektrik

teliyim. Cildim, bir sinir demeti.

Saçlarını çekerken neredeyse ağlıyorum.

Ama o durmuyor ve ben tekrar boşalabileceğimi düşünüyorum ki, Grant memnuniyetle homurdanıyor ve sonunda başını kaldırıp yüzünde tembel bir memnuniyetle bana bakıyor.

"Üzgün değilim," diyor yavaşça, pişmanlık duymayan bir gülümsemeyle. Sakalında benim ıslaklığımın izlerini görünce yüzüm yanacak kadar kızarıyorum.

"Senin amını ayda uçururken, benim adımı öyle söylemene doyamamıştım."

Utangaç bir ses çıkarırım. "Ben... Ben...

Senin adını söylemedim!"

...söyledim mi?

Um, Julius Caesar'ı öldürdüğümü itiraf etmiş olabilirim, o beni öyle yaparken.

Zevkten o kadar uçmuştum ki kendi adımı bile bilmiyordum.

Ve o da bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü gülümsemesi genişleyerek kendini yukarı itiyor.

"Daha da iyi," diye gürler, gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından çıkarır, sonra da iç çamaşırını başından çıkarır.

Geniş, bronzlaşmış, yara izleriyle kaplı göğsünü ortaya çıkardı. Keskin, kabarık karın kaslarının iç kıvrımlarını çevreleyen koyu renkli tüyleri ve pazılarından başlayıp omuzlarına kadar uzanan, egzotik bir kedinin çizgileri gibi kıvrılan stilize dövmeleri çok seviyorum.

"En azından, benim için bir banshee gibi çılgılık attığını bile fark etmediğine göre, bundan zevk almış olmalısın."

Oh, onu öldürmek istiyorum.

Ama onu öpmek istiyorum.

Beni en iyi şekilde kızdırmakta çok başarılı.

O tekrar beni öpmek için vücuduma doğru yaklaşırken, dudaklarını dudaklarıma bastırıp vücudumu vücuduyla ezdiğinde, kendi tadımı dudaklarında hissettiğimde, ben çok

hazırım.

On yıl boyunca içinde biriken öldürme arzusu, içimde olma ihtiyacı, vahşi bir aciliyetle patlak veriyor.

Fermuarının yüksek sesli gıcırtısı.

Prezervatif paketinin hışırtısı.

Aniden, daha önce kumaş katmanlarının arasından beni sadece tahrik eden o et, bana bastırılır, deriyi deriden ayıran tek şey, onun sıcaklığını engellemeyen kağıt inceliğinde bir lateks tabakasıdır.

Beklenti beni yüzlerce kez daha mahvediyor. Grant'in öpücüğü,

ben kalçalarımı onun kalçalarına bastırırken yumuşuyor.

Saçlarımı geriye doğru çekip yüzümü avuçluyor.

Bal rengi kahverengi gözleri o kadar şefkatli, ama o kadar sahiplenici ki, başka birine ait olabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Beni yine dünyanın tüm ağırlığıyla öper.

"Bunu istediğinden emin misin, Ophelia?" Ses tonu, kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gösteriyor, ama kendini tuttuğunu bilmek çok güçlü bir his. Gerçekten sorun olmadığından emin olmak istiyor. "Beni istediğinden emin misin?"

"Hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, Grant. Hiç," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onun dudaklarına değdirerek.

O, sert bir sesle dudaklarımızı birbirine yapıştırır.

Bileklerimi yakalayıp yatağa sabitler, beni çaresiz ve ona açık bırakır.

Kalçaları çalışmaya başlar, sallanır, alay eder, penisinin uzunluğu boyunca yukarı aşağı kayar, ben dudaklarına inleyene kadar.

Beni mahvetmek için en uygun pozisyonu bulduğunda, iş başlar. Penisinin zonklayan başı içimdeki boşluğu doldurur.

Sıcak bir baskı.

Hayvani bir güç.

Yavaş, kader belirleyici, her şeyi tüketen bir itme.

Sonra içime sonuna kadar girer, beni doğanın gücü gibi kalınlığı etrafında şekillendirir.

O kadar samimi ki, neredeyse saklanmak istiyorum, ama bunu durdurmayı hayal bile edemiyorum. Tabii ki, kemerinin altı da geri kalanı kadar büyük.

Yemin ederim, penisi beni ikiye ayırırken her damarını hissedebiliyorum.

Sanki beni ikiye bölüyormuş gibi, ama bu keskinlik muhteşem, harika ve bağımlılık yapıcı.

Daha fazlasını istiyorum, *daha fazlasını!* Bacaklarımı kalçalarına doluyorum, topuklarımı beline geçiriyorum, kendimi ona doğru kaldırıyorum.

Yaraların keskin metalik tadını alana kadar onun ağzını ısırığımı fark etmiyorum bile.

Ama o da beni ısıyor, iz bırakıyor.

Nefesi o kadar sıcak ki, göğsündeki sert kıllar zevkten titreyerek göğüslerime sürtünüyor.

Her kasını bir yay gibi gererek vücudunu bana sertçe bastırıyor.

O daha derine, *daha derine* batarken, düşük, boğuk zevk sesleri savaşı dudaklarımız arasında eridi.

Sanki beni içimden öpüyormuş gibi hissediyorum, beni dolduran her santimetresiyle hislerimi harekete geçiriyor.

Nefesimi kesiyor, göğsüm ağrıyor ve acıyor, son bir kez kısa, keskin, akıl almaz bir itişle kendini tamamen içime gömüyor.

Vücutlarımız birbirine kenetlenir.

Daha önce hassas olduğumu düşünüyorsam, şu anda tenimde dalgalanan vahşilikle karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

Parmaklarım sıkışıyor, onun altında çılgınca kıvraniyorum, hala bedenimle yalvarıyorum.

"*Ophelia.*"

Adımı dudaklarıma fısıldıyor.

Arzusunu bir dua gibi kazıyor. Ve

sonra, ah, *sonra...*

Hareket

ediyor.

Alıyor.

Yıkıyor.

Beni kendi ritmine, kendi gücüne sürükler, ta ki dünya o yavaş, derin vuruşların gücüyle dönene kadar, beni derinden delip geçer, içimden okşar, sonra geri çekilir ve beni boş bırakır.

Onun penis başının daha önce okşadığı o nokta zonklıyor.

Her vuruş biraz daha hızlı, biraz daha sert, biraz daha kırıcı geldikçe, ben parçalanıyorum, titreyerek yıkılıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, cevabın çok fazla olmadığını zaten bildiğim halde, vücudumun ne kadar dayanabileceğini test ettiğini düşünüyorum.

Her saniye eriyip gitmek üzereyken değil.

O, ete kemiğe bürünmüş bir insan fırtınası ve geri çekilip daha derine vurarak beni her seferinde zevkle dövdüğünde, beni o kadar güçlü bir şekilde dolduruyor ki, vücudumu yataktan kaldırıyor.

Daha sert.

Tanrım, daha sert.

Hava bile alev alıyor.

Nefeslerimiz birlikte hızla geliyor, birlikte hareket ediyor, daha hızlı, *daha hızlı...* Sanki birbirimizle yarışıyoruz.

Kim önce varacak emin değilim.

Bunun önemi olmadığını biliyorum.

Birlikte bitiriyoruz ve o muhteşem an geliyor, içimde şiştiğini, sırtının kavıştığını, vücudunun titrediğini ve parmaklarının bileklerimi sıktığını hissediyorum.

Nefesinin kesildiği, benim titrediğim ve onun bir şekilde *daha derin*, daha kalın ve ben çok daha dolu hissediyorum. Bir an, ben tamamen parçalanıyorum.

İçimdeki her şey odaklanıyor ve tek hissedebildiğim Grant Faircross.

Amım onun penisini sıkıca kavrar ve onun kalınlığının dalgalı ecstasy'siyle titrer, beni sonsuza kadar onun olarak işaretler.

Ve sonra dudaklarımda onun adı, yavaşça öpülerek yok oluyor, onun açgözlü öpücüğü tarafından yutuluyor.

Nefes nefese bir iç çekiş ve sahiplenici bir dokunuşla, onun elektrikli ihtişamında eriyorum.

"Philia, siktir!" Grant kendini bırakırken sesi gök gürültüsü gibi, sanki gökyüzü yarılmış gibi.

Sonunda, kükrer ve titrer ve son bir açgözlü itişle bana istediğim her şeyi verir.

TEK VE EŞSİZ (GRANT)

Ophelia'nın benim hakkımda bilmediği çok şey var.

Mesela, o kasabadan ayrıldıktan sonra birkaç yıl boyunca Ulusal Muhafızlarda kısa bir süre görev yaptığım gerçeği gibi.

Fazla bir şey değildi, çoğunlukla afetlerde yardım etmek için yerel görevlerdi. Bunu asker olmak istediğimden çok, Redhaven'ın ötesindeki dünyayı görmek istediğim için yaptım.

Zırhlı bir kamyonun veya helikopterin arkasından bir düzine doğa harikası gördüm.

Bin fit yükseklikteki Grand Canyon'un manzarası ya da dünyanın en büyük ağacının altında durup, başka bir gezegendeki gökyüzüne açılan bir kapı gibi görünen dallara bakmak gibisi yok.

Kuzey Amerika'nın her yerini gezdim ve her şeyi gördüm, ama bu harikaların hepsi, sabah ışığında banyo yapan Ophelia Sanderson'ın yatağında duruşuna kıyasla sönük kalıyor.

O gerçek olamayacak kadar tatlı. Bir kadını çekici kılan her şeye sahip.

Boynunun kıvrımı, yanıma kıvrılıp vücudunu bana yaslayıp başını omzuma koyduğu, eli hala göğsümde açık durduğu an.

Altın sarısı güneş ışığının, yuvarlak kalçalarının üzerinde akmadan önce, çiğ bal gibi üzerine dökülmesini sağlayan belinin kıvrımı.

Ayrıca onun çok zayıf olmamasına da bayılıyorum.

Bunda bir sorun yok, ama bu çocuğun ete ihtiyacı var.

Tanrıya şükür, kızımın gerçek bir karnı var. Hayattan zevk almaktan memnun olduğunun canlı kanıtı ve onu üstüme çekip açtığımda daha da fazla sallanıyor.

Sonra sabahın saçlarını yakalayıp, onu altın bir haleye dönüştürdüğü an var. Her bir saç teli, uykudan kalan dağınık karışıklıkta bile parlıyor gibi görünüyor.

Bu, ona, az önce sahiplenilmiş, sertçe becerilmiş ve tekrar tekrar lezzetli bir şekilde mahvolmuş, sonunda uykulu, doymuş bir et yığını haline gelmiş bir kadının vahşi görünümünü veriyor.

Bunu yapan büyük pislik olduğumu bilerek, bunun için içimde sahiplenici bir gurur olduğunu inanın.

Gecenin sonunda o kadar yorgundu ki, yeşil gözlerinde tatlı bir yorgunlukla bana bakabilirdi sadece. Yumuşak, neredeyse merak dolu bir gülümseme dudaklarında kalakaldı, bana öpücük verdi ve sonra bana tamamen güvenerek kendini bana yasladı.

Bana, benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi bakıyordu. Lanet olsun, o duyguyu bilirim.

Çünkü Ophelia Sanderson'a sahip olduğuma hala inanamıyorum.

Bunca yıl sonra, ait olduğu yerde, kollarımda rahatça yatarken, vücudu benim vücudumu ısıtırken, kokusu beni uyuşturup tekrar onun içine girmek için aç bırakırken, hala inanamıyorum.

"Hiç bakmayı bırakmıyor musun?" diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, gözlerini açmadan.

Gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Hayır. Uyanık olduğunu fark etmemiştim." Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum. "Günaydın, güneş ışığım."

"Mmmm... Bir süredir uyanığım. Ama hareket etmediğim sabahları seviyorum. Özellikle de bu kadar rahat olduğum zamanlarda. Bir hemşirenin uyuyabilmesinin ne kadar lüks olduğunu bilemezsin." Gözlerini açar, durgun bir göl gibi parıldayan gözleri.

Burnumu ensesine yaklaştırıp kokusunu içime çekerim, en ufak bir hareketin onun ipeksi teninin benimkine sürtünmesini zevkle izlerim.

"Hemşire olmadan önce de erken kalkmayı hiç sevmezdin. Ethan'ın seni omzuna atıp pijamalarınla okul otobüsüne sürüklediğini hatırlıyor musun?"

O gülüyor. "Hmm, bir keresinde bunu yaptığını hatırlıyorum. Bir haftadan fazla seninle konuşmamıştım." Kaburgalarımı dürtüyor. "Tişörtümün altında *pantolon* giymemişim

giymemiştim, seni aptal."

"Klotundaki tavşanlar çok şirindi," diyorum ciddiyle.

şimdi, kesinlikle uyanmış, göğsüme vururken ciyaklayan bir kahkaha atıyor.

"Belki, ama bütün mahalle onları görmek zorunda değildi!"

"Sakin ol kadın. şimdi öyle bir şey yapmayı hayal bile etmem," diye homurdanarak elimi kıçına doğru kaydırıyorum. "Sadece benim gözlerim için. Başka biri görürse, bir ay boyunca burnunu yerine takacak pahalı bir doktor arar."

"Yapmazsın!" diye nefes nefese.

Yapardım.

Ben de ona acımasız bir bakış attım.

"Ayrıca, şikayet etmeye hakkın yok. Sen de bana iyi bir karşılık verdin.

Unuttuğunu söyleme sakın?"

O güzel pembe dudaklar kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılır.

"Evet. Kıçını ısırđım ve bunu hak etmiştin."

Gülümserim. "Tekrar yapmak ister misin? Bu sefer sonu çok farklı olacak."

"Aman Tanrım, hayır. Daha kahve bile imedim. En azından yüzümü yıkayayım ve kanıma biraz kafein girmeden seni tekrar yormaya başlamadan önce." Glmsayarak, i çekerek yerleşir, kollarını göğsüme katlar ve çenesini dayayarak, tembel, yarı kapalı gözlerle bana bakar. "ok garip, değil mi? Bütün bu eski anılar... Sanki hala aynı insanlarız, ama aynı zamanda başka bir şey de var."

"Evet. On yılda çok şey oldu. Seni tamamen başka birine dönüştürdü." Saının bir tutamını yakalayıp parmaklarımla arasında doluyorum. "Bir mr boyu süren bir geçmişimiz var, ama birçok küçük anı kaçırdık. Aramızdaki tüm o boktan şeyler bizi bugünkü halimize getirdi."

"ılgınca," diyor sessizce. Tembel bir kedi gibi başını çevirip yanağını bileğime sürtüyor. "O on yıllık boşluğu doldurmak güzel olurdu. Senin nasıl birine dönüştüğünü öğrenmek."

"Ben mi? Aslında pek değişmedim. Sadece daha iri ve daha yorgunum." Sabahın büyüsü onu lanet olasınca hipnotik hale getiriyor.

Parmaklarımı saçlarına gömüyorum, onu sabah öpücüğü için kendime doğru çekerken saçlarını avularımla kavrıyorum.

pyorum.

Vücudunun baskısı göğüslerini bana doğru bastırıyor ve ben inliyorum.

Bu sabah acele etmiyorum, geri çekilmeden önce dudaklarını küçük, sıcak yudumlarla tadını çıkarıyorum. "Belki biraz daha dürüst. Bu kadar zamandır Miami'de ne yaptığını gerçekten çok merak ediyorum."

"Çoğunlukla dolaşıp durdum," diye cevaplar.

Bana baktığı keskin bir an var, gülümsemeden önce bakışlarında bir şey var.

Satır aralarında çok şey var.

Eski acılar, pişmanlıklar, hiç yerleşemediği bir hayat... Ve onu burada böyle görmek, iyi ki yerleşmemiş.

Ophelia başını yine omzuma yaslar ve ben onu her zaman istediğim gibi sıkıca sararım.

"Doğrusunu söylemek gerekirse, sanırım bir yuva arıyordum," diyor yavaşça. "Ama yuvam hep buradaydı. Belki bu tanrının unuttuğu kasaba değil, ama annem. Ros. Sen." Derin bir nefes alıp omuzlarını düşürüyor. "Annemin tekrar korkunç bir şekilde hastalanması gerekmemeliydi beni geri getirmek için. Biraz utanıyorum..."

"Gerek yok. Boşlukların da faydaları vardır. Buradaki kötü enerjiden uzaklaşıp kim olduğunu bulman gerekiyordu," diyorum.

O tuhaf gülümseme geri dönüyor.

"Sen bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun Grant, ama ben yıllardır bunu nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Ama evet, sanırım buldum. Yeni bir şey bulduğumdan emin değilim... Hala Ophelia Sanderson'ım, sadece isminin arkasına RN ekledim."

"Özlüyor musun? İşini demek istiyorum?"

"Biraz," diye itiraf ediyor sessiz bir anın ardından. "Belki de olması gerektiği kadar değil."

Parmaklarımla kollarını okşuyorum, tüylerinin diken diken olduğunu hissediyorum.

Teselli edici sözler söylemekte hiç iyi olmadım, ama onun yanında olabilirim. Onu kucaklayabilir, endişelerini dinleyebilir, her sözünü dikkatle dinleyebilirim.

"Bana daha fazlasını anlatmak ister misin?"

"Açıkçası bilmiyorum. Ben sadece..." Parmakları elime yerleşir, bir hayvan gibi beni okşar, sonra göğüs kıllarımı karıştırır. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu suçluluk duygusundan yaptım. İlk başta ortopediye yöneldim, ama bir şeyler eksikti, bu yüzden doğru seçim değildi. Evden ayrılacaksam, annem gibi insanlara yardım etmek için bir şeyler yapmam gerektiğini düşündüm. Ama onlar iyileşecek kadar şanslı değillerdi. Hospis bakımı zor bir iş."

Ciddiyetle başımı sallıyorum.

Kalbim, Tanrı'nın meleklerinden birine baktığım gerçeğiyle çarpıyor, bu sefil dönen kayaya, hastalara ve ölmek üzere olanlara biraz rahatlık getirmek için düşmüş.

"Önce bu insanlara bakmayı öğreniyorsun," diye devam ediyor, dudağını ısırarak. "Sonra zamanı geldiğinde onları bırakmayı öğreniyorsun. Yapmak zorundasın, bu hayatın ve ölümün bir parçası, ama hiç kolaylaşmıyor. Aynı zorlu döngü, tekrar tekrar. Hiçbir zaman benim kaderim olacağını düşünmediğim bir şey. Ama yine de onları *önemsiyordum*." Sesinde, ağzında belirgin bir titreme var. Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bilmiyorum... Bu kadar çok veda ettikten sonra, ne olursa olsun annemle sorunum olmayacağını düşünürsün. Keşke... Tanrım..." Sesi kırılıyor.

"Yeter artık."

Onu daha sıkı kollarımın arasına alabilmek için başımı yastığa dayadım.

Titriyor ve boğuk, incinmiş bir sesle bana sokuluyor.

Elimi saçlarına, sırtına geçiriyorum, çenemi başının üstüne koyuyorum ve onu elimden geldiğince sıkı sarıyorum.

"Angela'dan henüz vazgeçme. O çok güçlüdür ve daha önce de bu tür zorlukları aştı," diyorum. "O henüz yenilmedi. Sadece biraz nefes alıyor."

"Nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye boğuk bir sesle sordu. "Sen... onu gördün. Ne kadar kötü durumda olduğunu gördün. Bu deneysel tedavi, çok uzak bir ihtimal. Bize umutlanmamamızı söylediler, bunun iyi bir nedeni var. O zar zor hayatta, Grant."

"Ama *hayatta*," diye homurdanıyorum, ikimizi de ikna etmek için çabalıyorum çünkü pes etmeye ve Sanderson ailesinin bir trajedisine daha boyun eğmeye hazır değilim. "Ve babanın kim olduğunu bilmediğimiz için, Sandersonların inatçılığının bir yerden geldiğini söylemeliyim."

Ophelia'nın kahkahası kırılğan ama gerçek.

"Ethan bana çiçek kadar güzel ve kokarca kadar inatçı olduğumu söylerdi."

"Kokarcalar sadece kokuşmuş değil, inatçı da mı? Eski dost Ethan. Sanırım yanılmamış."

"Hey!" Ophelia göğsüme hafifçe vurur, ama başını kaldırıp bana baktığında gülümser. Burnunu çeker ve ovuşturur. "Dün gecedен sonra gerçekten bana sataşacak mısın?"

"Seninle uğraşmasaydım, seni önemsemişimi bilemezdin." Parmak izimi parıldayan gözünün altına götürdüm.

Gülümseyerek bakışları aşağıya kayar ve sağ pazıma takılır.

"Olamaz. Bu...?" Elini uzatıp, derimdeki siyah kelebeğe nazikçe dokunur.

"Fark etmen uzun sürdü, Kelebek," diye konuyu saptırıyorum.

O şakacı bir şekilde bana vurur ve yanağından akan gözyaşını siler. "Seni pislik. Gizemli, muhteşem, yufka yürekli *pislik*. Ne zaman yaptırдың Grant? Ve neden?"

"Sence ne zaman?" Kaşlarım yukarı kalkar, ta ki o cevabı bildiğini gösteren bir bakış atana kadar. "Nedenini ise, iyi tahmin edebilirsin. Aramızdaki ilişkinin nasıl bittiği... O son aptal kavgası... Hiç hoşuma gitmemişti ve Florida'ya gidip yüzüne karşı çıkacak kadar cesur değildim. Bu yüzden, şu anda yapabileceğim şeyle yetindim. Bunu itiraf edecek kadar erkek biriyim. Biraz takıntılıydım. Senin beni takip etmene ihtiyacım vardı, Philia, tıpkı benim bunca yıldır Ethan'a tutunduğum gibi. Sırf seni unutmamak için. O zaman değil. Asla."

"Kahretsin," diye fısıldadı, çaresizce bir gözyaşını daha silerken. "Sen en kötüsüsün."

Sanırım öyleyim.

O dudaklarıyla yanağıma öylesine sevgiyle öpüşürken, kalbimi marshmallow gibi delip geçerken, korkunç biri olduğum için kesinlikle pişman değilim.

"İyi olacak mısınız?" Başparmağımla çenesini okşadım.

"Evet. Evet, sanırım her şeyden dolayı biraz dengesizim. Ros, annem, o tuhaf adamın tekrar ortaya çıkması..."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek yine? Onu gördün mü?"

Dudaklarını ısırıldı.

"...belki?" Suçlulukla bana bakarak yüzünü buruşturur.

"Kahretsin, neden bana söylemedin?" diye sorarım.

"Üzgünüm! Endişelenmeni istemedim." İç çekerek başını sallar. "Zaten onun olduğundan bile emin değilim. Muhtemelen sadece gölgelere atlıyorum. Tıp merkezinden çıktığımda arabamın yanında birini gördüğümü sandım. Ama otoparka koştuğumda orada kimse yoktu."

"Kokuşmuşluğu boş ver. Sen gerçekten çok inatçısın," diye homurdanarak onu kendime çekiyorum. Sanki onu korumak, ona sığınak olmak, yanımda tutmak için yaratılmışım gibi, bunun için bedenimi insan kalkanı olarak kullanmak zorunda kalsam bile. "Belki hayal görmüşsündür. Ama belki de görmemişsindir. Bir dahaki sefere onu etrafta dolaşırken gördüğünü *düşünürsen*, beni ara. Anladın mı?"

Bana karşı sertleşir, ama kısa süre sonra yumuşar, kolları boynuma dolanır.

"Tamam, tamam. Sanırım her yaprak uçtuğunda seni arayacağım. Son zamanlarda bu günde on kez oluyor."

Burun kıvrıyorum.

"Ve her seferinde cevap vereceğim. Deli olduğunu düşünmek, öldüğünü düşünmekten iyidir." Başımı eğip şakaklarımla onun şakaklarına değdiriyorum, ona yaslanıp onu içime çekiyorum. Bir parçam hala eskiden olduğu sıska kızı hatırlıyor, ama şu anda kollarım saf bir kadının dolgunluğuyla dolup taşıyor.

"Israr ediyorsan, Grant," diyor o, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi.

"Israr ediyorum. Kötü bir his var içimde. Arrendell'ler ve Delilah Graves ile başlayan fırtına henüz tamamen dinmedi bence. Sana saldıran adam, giydiği kıyafetler Arrendell'lerin üniformasıydı galiba. Bilirsin, personel üniformaları. Bizi izlemesi için onu buraya göndermiş olabilirler. Seni mi, beni mi, emin değilim."

Ophelia düşünceli bir ses çıkarır ve alt dudağını ısırarak isteyeceğim şekilde emer.

"Neden benim peşimde olsunlar ki?" İyi soru.

"Eğer bizim çocuk Aleksander'ın maaşlı çalışanıysa, seni Ros'tan uzak tutmak için olabilir," diyorum. "Herkes ve büyükannesi bile, onun manken gibi görünen o pislikle evlenmesinden hoşnut olmayacağını biliyor olmalı. Belki de Jeeves, ilişkiyi bozmaya çalışmaman için seni takip ediyordur."

"Psssh, sanki Ros'un istediği şeyi yapmasını engelleyebilmişim gibi." Acı bir gülümsemeyle. "Ama neden *seni* takip ediyorlar ki?"

"Çünkü o evde yaşanan intihar hakkında tuhaf bir his var içimde," diyorum somurtkan bir şekilde. "Belki de sadece hayaletlere atlıyorum ya da paranoyaklaşıyorum. Kim bilir. Yine de, bir şeyler yolunda değil."

"Biliyor musun..."

"Oh hayır." Gözlerinde o düşünceli ve lanet olası inatçı bakış var. Ona sert bir bakış atıyorum. "Ne? Ne söyleyeceksin? Beni kızdıracak, değil mi?"

"Evet? Ne sinirlendirmez ki?" Ophelia sırtıyor. "Bunu öğrenmenin kolay bir yolu olduğunu düşünüyordum."

"Hayır."

"Grant, o kadar da zor olmaz."

"Kesinlikle olmaz."

Kanım kaynıyor.

"Hadi *ama*." Dilini çıkarır, burnunu kırıstırır. "Hepimiz yetişkiniz. Doğrudan yolunu seçip ona sorabiliriz. Eğer tekrar ortaya çıkarsa, beni neden yakaladığını ve ölüm tehditleri ve diğer konularda ne demek istediğini açıklamasını isteyeceğim. Bazen zihinsel olarak rahatsız olan insanlar da sadece dinlenilmek isterler."

Ona sert bir bakış attım.

Böyle çılginca bir şeyi onaylayacak değilim.

Ama kararını verdiğini ve ne söylersem söyleyeyim, ne yaparsam yapayım onu ikna edemeyeceğimi zaten biliyorum.

İnleyerek başımı başlığa vuruyorum.

"Neyse. Sadece, eğer gerçekten ortaya çıkarsa, onunla yalnız kalma Ophelia. Ona güvenmiyorum. Onu diğer insanların olduğu halka açık bir yerde yakalarsan, sorun yok. Ama yalnızsan, oradan olabildiğince çabuk kaç."

"Kaçmak mı, ha?"

Onun şeytani küçük gülümsemesi, benim üzerime yemyeşil, ateşli bir vücut çökmeden önceki tek uyarıydı.

Tamamen uyanık olmasam bile, Ophelia'nın ağırlığının üzerime baskı yapması, o muhteşem bacaklarını kucağıma kaydırıp üzerime oturana kadar, vücudumun belirli bir kısmının tamamen uyanık ve hazır olmasını sağlamak için yeterliydi.

Kızgın kalmak buraya kadarmış.

O kadar nefes kesici ki, beni yere seriyor, vücudunu saran ince çarşafın altında gerilen altın rengi teni, oyulmuş kumaşın kıvrımlarının yarı saydam görüldüğü eski heykellerden birine benziyor, beni gizlemekten çok baştan çıkarıyor.

Göğüsleri beyaz kumaşa geriliyor, bana yaslanırken çarşafı zar zor yerinde tutan elinden dökülmek üzere.

Ve o çarşaf onu gözlerimden saklıyor olsa da, dün gece tadını çıkardığım o ıslak yumuşak yer benim sikime doğru hareket ederken, aramızda ciltleri birbirinden ayıran hiçbir şey yok.

Oynak bir hareketle kalçalarını sallarken, küçük kıcı benim penise sürtünüyor.

"Senin dışında kimseye kıcımlı sallamak istemeyeceğini düşündüm," diye alay ediyor.

Siktir, kendimi kaybetmek üzereyim.

"Philia," diye hırlıyorum, parmaklarımı ensesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, altın rengi saçları etrafıma dökülürken ağzını kapıyorum.

Durduramıyorum.

Koşan bizonlar bile beni durduramaz.

Onun vücudunu mahrum kalmış bir adam gibi kavrarım, sıkıca tutarım.

Tutunabileceğim her yeri tutuyorum, onu tadarken avuçlarımı doldurduğunu hissediyorum, dillerimizi bu sıcak, kaygan ıslaklık ve sıcaklıkta birbirine doluyor, bu his doğrudan bağırsaklarıma iniyor.

Lanet olsun.

Kalçalarımın yukarı doğru kalkmasına engel olamıyorum, benim için zaten çok ıslak olan amına sikimi sürüyorum.

Onu kalçalarından tutup kaldırmaya ve içine girmeye, kendimi tamamen onun içine yerleştirmeye ve o mükemmel vahşiliği tekrar yaşamaya hazırım.

Neredeyse çarşafı ikiye yırtıyordum.

Sabah ışığında kıvrımlı ve parıldayan çıplak vücudunu ortaya çıkarmak için.

Alt dudağını ısıyorum, inlemesi, titremesi ve benim için erimesini seviyorum.

Evet, onu o kadar sert alacağım ki...

İçine dalmadan bir saniye önce bir ses beni durdurur.

Yatağın başucundaki komodinden çalan telefonumun, annem için ayarladığım eski Kenny G melodisini çaldığını fark edince patlayan bir küfür savuruyorum. Annem o adamla gördüğüm en tuhaf aşk ilişkisini yaşıyor, bu yüzden bu çok uygun.

İnleyerek ayrılıyorum, sanki acı beynimdeki şehveti silebilecekmiş gibi başımı başlığa vuruyorum.

"Üzgünüm," diye pişmanlıkla mırıldanıyorum ve başparmağımla onun ağzının köşesini okşuyorum. "Annem arıyor. Nell'le ilgili bir sorun olabilir."

Ophelia bana titrek bir gülümsemeyle, çarşafı tekrar kendine doğru çekerek benden kayıp bir kez daha yanıma sokuldu. "Sorun yok."

Öyle, fark

ediyorum. O

bunu içten

söylüyor.

Sadece kibarlık olsun diye "sorun yok" demiyor, ama içten içe bir çocuk için kenara itilmiş olmaktan üzgün.

Rahat, bana karşı memnun, sabırlı ve anlayışlı. Nell'in benim için ne kadar önemli olduğunu anlıyor.

O çocuğun benim kara delik gibi hayatımda ne kadar önemli olduğunu. Kahretsin, Ophelia *beni* anlıyor.

Telefonum sesli mesaja geçmeden bir saniye önce onu yakalarken, dünyaya gelmiş en büyük aptal gibi gülümsüyor olmalıyım.

"Merhaba anne. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda canım," diye cevaplıyor annem neşeyle. Arka planda arabasının sesini duyuyorum, kapalı bir alanda hoparlörden gelen o boşluk sesi. Ayrıca, uzaktan gelen bağırışlar, neşeli çocukların sesleri giderek sessizleşiyor. "Nell'i okula tam zamanında bıraktığımı bilmeni istedim. Endişelendiğini biliyorum."

Ophelia'ya sarılırken, vücutlarımız birbirine mükemmel bir şekilde uyum sağlarken, yastıklara rahatça yerleşirken gülmeden edemiyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun. Uslu durdu mu?"

"Küçük bir melek gibi. Çoğunlukla. *Where the Wild Things Are* kitabını altı kez okuyana kadar uyumadı, ama bir kez uykuya daldı mı, bir daha uyanmadı. Her zamanki gibi sabahın ikisinde kalkıp musluktan altı galon su içmek için tualete gitmedi bile."

Gülümseyerek başımı salladım. "Seni uyandırıp onu almanı istemediği için mutlu ol. İyi davrandığı için mutlu ol. Bu öğleden sonra okuldan sonra onu alacağım."

"Emin misin? Sevgilim, ona çok iyi bakıyorsun, ama polis işleri dışında kendin için bir gün bile izin almadın. Ebeveynler bile tatile çıkar, Grant. Baban ve ben, romantik kaçamağımız için vahşi doğaya kaçmadan önce onu birkaç gün daha bakabiliriz." O, hoşgörülü bir kahkaha attı. "İnan ya da inanma, Nell bir *hafta* boyunca eve gitmemesi gerektiğini düşünüyor. Görünüşe göre, senin 'hanımefendi' ile bol bol 'öpüşme zamanı' geçirmeni çok istiyor."

Kahretsin.

"Anne, ben... O bunun hakkında konuşmamalı. Bu gece gerçekten eve geliyor," diye homurdanırım.

Ophelia yanımda kıkırdar. "Nell yine ağaçta öpüştüğümüzü şarkı söylemeye başladı, değil mi?"

"Muhtemelen," diyorum, ağzımın köşesinden homurdanarak, sonra dikkatimi tekrar anneme çeviriyorum. "Teşekkür ederim anne. Gerçekten teşekkür ederim. Yine de Nell'in eve gelmesi daha iyi olur. Ophelia ile aramızda ne olursa olsun, Nell'in bizi memnun etmek için kendini dışlaması gerektiğini hissetmesini istemiyorum. Onun yolumuzda olduğunu düşünmesini istemiyorum. Hayatımda ne olursa olsun, Nell bunun bir parçası."

Yanımda tatlı, yumuşak bir iç çekiş duyulur.

Ophelia'nın eli koluma konuyor.

Aşağıya baktığımda, beni nazik bir gülümsemeyle izlediğini görüyorum, gözleri onaylayıcı bir sıcaklıkla parlıyor. Kalbim de ısınır, biraz daha hızlı atmaya başlar.

Annem dilini şaklatıyor, ama bunda sevgi var. "Sorumluluklarını her zaman çok ciddiye alıyorsun, ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Teşekkürler anne. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum."

Vedalaşıyoruz ve telefonumu komodinin üzerine bırakıp Ophelia'nın saçlarına dudaklarımı değdiriyorum.

"Nell okula gitmişse, işe geç kalacağım demektir."

"Ah. Bencil davranıp seni biraz daha yatakta kalman için kızdırmak istiyorum, ama uslu olacağım. Çok fazla çalışma." Ophelia yanağını göğsüme sürter, sonra bana şakacı bir bakış atar. "Peki, Ophelia ile aranızda ne var, demiştin? 'Ne' ne olabilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum ve yüzünü kaldırıp bir öpücük daha çalıyorum. "Neye bulaştığımı ya da ne yaptığımı bilmiyorum. Ama bunu öğrenmek istediğimden eminim."

Kirpiklerini indirip kızarması, kanımın hızlanmasına ve bir gün daha geçirmeme yetecek tek şey.

"Evet," diye fısıldadı ve beni kendine çekerek bir kez daha yavaş ve uzun bir öpücük verdi. "Sanırım ben de bunu isterim."

Duş alıp Ophelia'nın hazırladığı omlet ve jambonlu sandviçle evden çıktığımda, bir kamyonu çekecek kadar enerjim vardı.

Ceketimi giyerken sandviç ağzımdan sarkıyor.

O bana bu kadar enerji veriyor. Yarısı yenmiş sandviçi çıkarıp yutarken gülümsüyorum, böylece kapıda onu öpüp devriye arabama binip yola çıkabiliyorum.

Sürüş sırasında kalan sandviçi hızla yiyorum, teknik olarak henüz görevde olmasam ve kafam Ophelia Sanderson ile dolu olsa da polis moduna geri dönüyorum.

Bu kötü bir alışkanlık — her şeyi gözlemlemek, şehirde dolaşırken çevremdeki her şeyi taramak.

Onları bu şekilde fark
ediyorum. Aleksander
Arrendell.

Rosalind Sanderson.

...ve lanet olası Ephraim Jacobin.

Sokağın köşesinde, yerel peynir dükkanının yanında, o bina ile yanındaki bina arasında, gözden uzak bir yerde, sıkı fıkı duruyorlar.

Bar'daki o berbat karşılaşmayı düşününce midem bulanıyor. Philia'ya bu konuyu açmaya cesaret edemedim.

Keşke o deli herifi o anda tutuklamak için bir neden, tek bir neden bile olsa, göstermiş olsaydı. Elbette, hala birkaç kamu ahlakı yasası var, ama Arrendell kadar zengin bir adamı bu yüzden mahkemeye çıkarmak için bol şans. Avukatları, kamuya açık mastürbasyon dışında her şeyi reddederlerdi ve o durumda bile, o pislik herifin toplum hizmeti cezasıyla paçayı kurtaracağını düşünüyorum.

Yaya geçidinde yavaşlayarak bebek arabalı birkaç annenin önünden geçmesine izin veriyorum ve bu ekstra zamanı sahneyi gözlemlemek için kullanıyorum.

Aleksander bugün her zamanki gibi beyaz keten takım elbiseyle şık giyinmiş. Ros gümüş rengi bir tasarımcı elbisesi giymiş, bol kesimli kumaş parçaları onu kasabanın yarısını teşhir etmekten iki saniye uzaklıkta bırakıyor. Saçları dağınık, rimeli terden akmış... yoksa ağlamaktan mı?

Kanım birkaç derece soğuyor.

Lanet olsun, bilmiyorum, ama o kadar da üzgün görünmüyor. Sadece, onun için artık çok normal hale gelen aynı nötr, dalgın bakışı takınıyor.

Ephraim Jacobin, tepelerden inip bir Arrendell ile sohbet etmek için buraya gelen, burada gerçekten yerinden çıkmış gibi görünen kişi.

Ellerim direksiyonu sıkıca kavriyor.

Delilah Graves'e olanları hatırlayınca, bu ilk kez olmayacak ve orada neler olduğunu biliyoruz.

Ephraim ikisine de yaklaşır, el yapımı tulum giymiş, kocaman gri bir trençkotun altına pamuklu gömlek giymiş, kalın gri-siyah sakalı göğsüne dökülen bu insan korkuluğu. Yüzünün geri kalanı her zamanki gibi geniş kenarlı şapkasının altında gizlidir.

Omzunun üzerinden bakarken, sert, korunaklı gözleri ve dişleri hala kötü bir şekilde gözüme çarpıyor.

Aralarında bir şey el değiştirir.

Hem Ephraim hem de Aleksander bir şeyleri ceplerine sokarlar.

Hayır. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum.

Güpegündüz dostça sohbet ettikleri için onları durdurmak için makul bir nedenim olmaması ne yazık, ama lanet olsun, bunu yapmak istiyorum.

Bu sahnede hiçbir şey bana doğru gelmiyor.
İkisinin de şüpheli bir şey yaptıklarına bahse girerim.

Tabii ki, Jacobins hakkında her zaman şüphelerim vardı, işaretlenmemiş kamyonlarında kaçak içki ve Tanrı bilir başka neler var, özellikle de en sevdikleri oğulları tutuklanmadan önce bir tuğla kokainle yakalandıktan sonra.

Belki de hiçbir şey değildir.

Ama belki de çok önemli bir şeydir. Özellikle de Ros'un aklı başında iken dağ halkıyla takılma ihtimali hiç yokken.

Daha da önemlisi, Arrendell ailesi en son dağlarda kaçak içki üreten o aptallarla büyük bir iş yaptığında, kadınlar öldü.

Gerçekten burada oturup trajedinin ikinci kez yaşanmasına izin mi vereceğiz?

Geçen sefer, kasabaya yeni gelen kız neredeyse onların son kurbanı olacaktı.

Bu sefer kasabaya yeni gelen kız *benim* kızım ve hayır, belki henüz açık bir tehlike altında değil, ama bunun bir ilgisi olmadığını sanmıyorum.

Arrendell'in üniformasını giyen biri kızımı takip ederken, Ros, Aleksander ve Jacobins'lerle ilgili garip şeyler olduğunda, bu durum çok şüpheli geliyor.

İçgüdüsel olarak başımı sallıyorum.

Ophelia'ya veya küçük kız kardeşine, Aleksander ile ne kadar büyük bir hata yaparsa yapsın, hiçbir şeyin olmasına izin vermeyeceğim.

Ophelia'ya göz kulak olmadığım her saniye, o iğrenç herife gözümü dikip bakacağım.

Arrendell'in budaklı ağacından kopan bir çürük elma, bu kasabada zaten yeterince felaket yarattı.

Bir başkasının da bu kadar yakınımızda saldırmasına izin vermek çok trajik olurdu ve kesinlikle unutulamayacak kadar ruhumu öldürücü olurdu.

BİR BAHARATLI AKŞAM YEMEĞİ (OPHELIA)

Grant hala sriracha soslu yemekleri seviyor mu acaba?

Marketin reyonunda durmuş, farklı markaların birkaç şişesini inceliyorum.

Acı sos, çocukluğumuzda vazgeçilmez bir şeydi. Önce eski güzel Louisiana biber sosları, sonra trend olmaya başlayan ve insanı ağlatmak için tasarlanmış gibi görünen daha egzotik seçenekler.

Ethan ve ben baharatlı şeyleri kaldıramazdık, ama Tanrı biliyor ki, ayak uyduruyormuş gibi yapıp aptalca çocuk yemek yarışmalarına katılırdık, oysa Grant muhtemelen Carolina Reapers'ı gözünü kırpmadan bir lokmada yiyebilirdi.

Ethan'ın yeni en iyi arkadaşını ilk kez akşam yemeğine eve getirdiğini hatırlıyorum. Grant kendi acı sosunu getirmiş ve annemin yaptığı yemeğin üzerine dökerek onu çok kızdırmıştı.

Sonunda annem bunun Grant'in kişiliği olduğunu anladı ve bu hakaret, bizi her zaman güldüren bir şakaya dönüştü.

Ah, keşke annem beni şimdi görebilseydi, bu neon kırmızısı acı sos şişelerine bakıp, o huysuz dev için yeterince acı bir yemek pişirebilecek miyim diye düşünürken.

En azından dün gece seni oldukça ateşli buldu.

Oh, Tanrım. Bu korkunç.

Kendi aptal şakama gülerek, bir elimle ağzımı kapatıyorum. Evet, şu anda çok heyecanlıyım.

Sebepsiz yere sırtıyorum, her dakika kızarıyorum ve tek yapmaya çalıştığım şey market alışverişi yapmak.

Redhaven'a döndüğümde bingo kartımda "ev işlerinde usta kadın" yazmıyordu, ama işte buradayım.

Gerçekten bu kadar kolay mı? Hiçbir şey bu kadar kolay mı?

Grant ve ben birbirimize geri döndük, ama bu sadece arkadaş olmaktan on kat daha iyi.

Çünkü şimdi tüm kızlık hayallerim gerçek oldu, hatta daha fazlası. Keşke annem ve Ethan da burada olup bunu görebilselerdi.

Keşke bana bu konuda sonsuzca sataşıp, beni baştan aşağı alay etselerdi.

Onların, on yıl boyunca farkında bile olmayan bir erkeğin peşinden koşan bu umutsuz kızın inatçılığının karşılığını aldığını söylemelerini duymak için her şeyi yapardım.

Bu oldukça düşündürücü.

Annemin Ethan'ı tekrar görme olasılığının, uyanıp beni Grant'le görme olasılığından daha yüksek olması da öyle.

Kahkaham kesilir ve midemdeki kelebekler tekrar hareketsiz hale gelir.

Elimdeki gözleri yakıcı sriracha şışesi bulanıklaşır. Kalbimin kırık parçalarıyla dolu acı bir nefesle, onu arabama bırakıp arkana dönerim.

Onun söylediklerine inanmak istiyorum — annemin bu hastalığı daha önce yendiği için pes etmeyecek kadar inatçı olduğuna.

Ama bu ultra deneysel kemoterapi ve onun neden olduğu koma işe yaramazsa, sonra ne olacağını biliyorum.

Bunu düşünemem.

Nefes almakta zorlanarak, alışveriş sepetimin tutamaçlarını sıkıca tutup arkana dönüyorum, ama arkamdan bir ses adımı çağırınca birden duruyorum.

"Ophelia? Ophelia Sanderson, sen misin?"

Birkaç saniye kendimi toparlayıp Janelle Bowden'a gülümserim.

Ne tatlı bir kadın.

Onu en son görmeyeli on yıl oldu, ama hala aynı canlı, sıcak, düzgün vücutlu ve pratik bob saçlı kadın. Saçındaki kırmızı renk neredeyse tamamen griye dönmüş gibi görünüyor, ama gümüş rengi teller arasında hala birkaç soluk iz görüyorum.

Onun hakkında farklı olan başka bir şey daha var, sanırım.

Gülümsemesi daha zor görünüyor ve gözlerinin çevresinde bir tür hüznün var. Sanki son on yılda, bir insanı yaşından çok daha fazla yaşlandırabilecek türden, anlatılamaz bir trajedi yaşamış gibi.

Oh, hayır. Ne oldu?

Annemin veya Ros'un bana anlatmış olabileceği bir şey hatırlamaya çalışıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Kocası hala hayatta, yani o olamaz.

Ölümcül bir hastalığı yok, bildiğim kadarıyla durumu iyi.

Şu anda, arabasını bırakıp bana yaklaşıp sarılmak için elini uzatırken, coşkulu bir tavır takınıyor.

"Sen *misin*! Vay canına, ne kadar da güzel bir genç kadın olmuşsun."

Oh, hay aksi.

Kaçmaya çalışmıyorum.

Ne de olsa burası Redhaven.

Buradan iseniz, *her zaman* buradan sayılırsınız ve bir hafta bile olsa buradan ayrılırsanız, geri döndüğünüzde bu iyi insanlar sizi kucaklayarak boğacaklar.

Bu yüzden sadece gülümserim ve Janelle'i kucağıma alırım.

Bu iyi bir dikkat dağıtıcı, biraz rahatlatıcı, bu anaç kadın beni birkaç dakika sıkıca sarıp sarmalıyor ve kafamdaki düşünceleri yatıştırıyor.

"Seni görmek güzel, Janelle." Geri çekiliyorum. "Nasılsın?"

"Oh, bilirsin," diyor, dilini hafifçe şaklatarak. "Büyük bir değişiklik yok. Yaz kabağı kadar sıkıcı ve tahmin edilebilirim. Ama *sen*." Yumuşak sesindeki sempati, acıyla karışık. "Oh, tatlım, keşke daha mutlu koşullar altında eve dönseydin."

"Evet. Ben de öyle." Zorlukla yutkunup, saçlarımı yüzümden geri çekip, zorla gülümsemeye çalışıyorum. "Ama olan oldu. Onun için burada olmayı tercih ederim."

"Sen çok tatlı bir kızsın." Janelle yanağını avuçladı. "Alışabildin mi? Ros nasıl karşılıyor?"

"Ben..." Bir an için, neredeyse her şeyi döküyorum.

Bu sert, endişeli itiraf dilimin ucunda, ama yapamıyorum. Janelle benim dramamla uğraşmak için fazla sevimli.

Bu yüzden sadece omuz silkiyorum ve gülümsüyorum.

"İdare ediyorum, biliyor musun? Eski dostları görmek çok yardımcı oluyor. Grant, o harika biri. Ros ise..." Kafamı sallıyorum. "Sanırım sadece çok meşgul. Ama onu suçlayamam, dükkanı işletmek büyük bir iş."

"Evet, eminim." Janelle'in yüzünde endişeli bir ifadeyle garip bir ifade belirir. "...bu konuda."

Kaşlarım yukarı kalkıyor.

Tereddüt ediyorum.

"Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Belki, belki. Yemin ederim, emin değilim." Janelle dudaklarını büzüştürdü, sonra omzunun üzerinden bakarak koluma hafifçe vurdu. "Önce alışverişini bitir canım, sonra sana kahve ısmarlayayım. Ne dersin?"

JANELLE, alışverişimizi bitirirken bana on yıllık kasaba tarihini anlatarak ^{uçar} gibi geçer — kim taşındı, kim geri döndü, Yardsdales'in güzel eski tatil evini satın alan yeni kasaba dışından gelenler, yaklaşık altı yıl önce Still Lake'de boğulan turist, köpek sahiplenilen, çocuğu olan ve bir yılda üç erkek arkadaşı olanlar gibi küçük şeyler.

Her gün maruz kaldığınız küçük kasaba dedikodularının tümü, başım dönene kadar bir saatte özetleniyor.

Onun uğursuz küçük yorumu endişelerimi yeniden alevlendirdiğinde, dikkatimi dağıttığı için hala oldukça minnettarım.

Ama sabırlıyım ve o hazır olana kadar bekliyorum. Nasıl soracağımı da bilmiyorum.

Yine de yerel kafeye gidip içeceklerimizi alıp açık hava masalarına oturduğumuzda, hava daha hafif geliyor.

Güzel bir sonbahar sabahı, parlak, güneşli ve renkli. Soğuğu rahatsız edici bir acı yerine hoş bir serinlik haline getirecek kadar keskin. Işık, sadece sonbahar sabahlarında görülen altın kırmızısı bir ton taşıyor ve gölgeleri şampanya köpüklerine dönüştürüyor.

Dürüst olmak gerekirse, Janelle'i bu kadar kasvetli görmek garip geliyor, sanki ışık artık ona dokunmuyor gibi.

Ellerimi cappuccino fincanımın sıcak seramik yüzeyine dolayarak, onun siyah kahvesine tam olarak yarım paket şeker karıştırmasını izliyorum.

"Janelle?" diye mırıldanıyorum. "Bir sorun mu var? Sabah boyunca biraz keyifsiz görünüyorsun. Aklında bir şey mi var?"

"Oh, bu günlerde ne yok ki?" Başını eğiyor, dudakları kuru, mizahsız bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Geçen yıl Redhaven'da her şey çok garipti, biliyorsun. Sanırım bunların çoğunu içimde taşıyorum, canım."

"Anlamadım." Kafamı sallıyorum.

"Bu yılın başlarında olanları duymuşsundur, değil mi? Delilah Clarendon'la olanları... pardon, artık *Delilah Graves*'le olanları."

"Evet, haberleri duydum. Annem bana bazılarını anlattı. Grant da öyle." "Evet, şey..." Diye içini çekti. "O iğrenç olayın tamamı, naif ve güvenilir olmasaydım, büyük bir kısmını önleyebilirdim. Zavallı Delilah bana güvenerek kalacak güvenli bir yer verdi ve ben onu resmen tehlikeye attım. Onu o eve gönderdim. Ona güvenebileceğini ve Jakobinlerin zararsız olduğunu söyledim. Hiçbiri zararsız değildi. İlk günden itibaren onu tuzağa düşürdüler ve işleri bittiğinde cesedini en pis şekilde ortadan kaldıracaklardı. Ve benim işe yaramaz patates kafalı kocam, o sadece..."

Konuşmayı kesip dudaklarını sıkıştırdı ve kahvesini şiddetle karıştırmaya başladı. Kaşık, fincanın kenarlarına sertçe çarpıyordu.

Bunu Janelle Bowden'dan duyduğuma bir saniye şaşırıyorum. O, aşırı derecede kibar ve düzgün bir Doğu Kıyısı insanıdır, asla kötü söz söylemez, kimse hakkında kötü konuşmaz. O ve Şef Bowden uzun süredir mutlu bir evlilik mutlu bir evlilik sürdürüyorlar.

Tamamen kafam karıştı.

"Hey, bence kendini hiçbir şey için suçlamamalısın. Redhaven'da bir seri katil olduğunu kimse bilmiyordu," diyorum yumuşak bir sesle. "İnsanların en iyi yanlarını görmek istersin. Bu doğaldır ve normal bir insanın o zavallı kızları öldürecek bir şey yapacağına inanmak zordur. Bunun olacağına inanman için hiçbir neden yoktu. Ama sanırım anlamıyorum... Şef Bowden ne olacak?"

Janelle, gözleri donuk bir şekilde fincanına bakar, sonra aniden başka yere bakar ve uzak ve tuhaf bir ifadeyle caddenin karşısını seyreder.

"Sadece doğru gelmedi, hepsi bu," diye mırıldanıyor, daha çok kendine değil bana. "Olayın tamamını araştırmak *istemiyormuş* gibi davranıyordu, hep başka tarafa bakıyor, karışıklıkları önemsemiyor, önemsizmiş gibi görmezden geliyordu. Bu bana doğru gelmedi. Şimdi de doğru gelmiyor. Ne zaman büyük evdeki insanlardan veya tepedeki insanlardan bahsetsem, gözlerini kaçırıyor ve tırnaklarını kesmeye gidiyor."

Yine durur.

Yutkunarak çenesini sıkıyor.

"Üzgünüm. Bu kadar zayıf bir adamla evlendiğimi bilmiyordum," diye fısıldadı. "Tek umursadığı şey, ortalığı karıştırmamak. Şimdi anlıyorum ki, tek umursadığı şey buydu."

tek umursadığı şeyin bu olduğunu anlıyorum. Üzgünüm Ophelia. Kardeşini bulmak için daha fazla çaba göstermediği için üzgünüm. Özellikle de şimdi bildiklerimizden sonra."

Bu sözler o kadar sert vurur ki, neredeyse sandalyemden düşüyorum.

Kendi kocası hakkında ne demek istediğini tam olarak anladığımı bilmiyorum, ama...

Şef Bowden, Arrendell'lerin ve Jacobin'lerin suçlarını örtbas etmekte suç ortağı mı? Yoksa sadece tembel mi?

Bilmediğini iddia edebilmek için farkında değilmiş gibi mi davranıyor? Sonbaharın soğuk havası birdenbire on kat daha soğuk gelmeye başladı.

Titrek parmaklarımı bardağıma bastırmak, soğuk tenimi ısıtmaya yetmiyor.

"Senin suçun değil," diye fısıldıyorum, kelimeleri bulmakta zorlanarak. "Çok üzgünüm, Janelle. Aranızın bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Mükemmel bir çift gibi görünmüyor muyuz? Keşke insanlar bilseydi..." diye acı bir şekilde cevap veriyor, sonra bana sert, neredeyse öfkeli bir gülümsemeyle bakıyor. "Eh, artık kimse bizi birlikte görmüyor. Bu aralar nereye gittiğini bile bilmiyorum. Ama özür dilerim. Sana patladım, değil mi?"

"Önemli değil," diye onu sakinleştiriyorum. "İçinde tutmaktansa dökmek daha iyidir. Bazen, son on yıldır hayatının her gününe dahil olmayan biriyle konuşmanın daha kolay olduğunu biliyorum."

"Evet, bu kasabada duvarların kulakları var, değil mi? Arkamdan gülüp komşuların çitlerinin üzerinden dedikodu yapmayacağın için minnettarım." Kaşlarını çatar. "Son zamanlarda kasabanın gündeminde daha çok kız kardeşin var gibi görünüyor."

"Ros mu?" diye inlerim. "Aleksander, değil mi?" Kafasını eğirir.

"Korkarım öyle, canım. Herkes sanki bu bizim kasabanın Külkedisi hikayesiymiş gibi davranıyor. Sanırım Celeste Graves olayının şokunu hala atlatabadığımız için buna ihtiyaçları var. İnsanlar mutlu haberler, yerel kraliyet ailemizi kurtaracak bir şeyler istiyorlar." Ama bunu söylerken sesi düzleşir ve kahvesinden yavaşça bir yudum alır. "Keşke Aleksander Arrendell'in bizim prensimiz olduğunu söyleyebilseydim."

"O *iğrenç* bir *adam*," diye düşünmeden patlarım. "Üzgünüm. Ama Ros'un onda ne bulduğunu anlamıyorum. O sadece tuhaf ve Ros onun yanındayken çok farklı davranıyor. Kız kardeşimi tanıyamıyorum..."

"Genç kızlar bazen ünlülerden etkilenirler," diye fısıldadı Janelle. "Ama umarım bunu sevmediğimi söylediğim için çok ileri gittiğimi düşünmezsin. Bu fırtına beni rahatsız ediyor, evet. Zavallı Ros'un bir kötü durumdan başka bir kötü duruma kaçtığını görmek zor değil. Duygularını yönetmenin çok daha sağlıklı yolları var."

"Onunla konuşmaya çalıştım." Diye iç çekiyorum. "Aleksander içeri dalmadan önce annemin dükkanında birbirimize bağırarak tartışmaya başladık. Benim gözümün önünde ona asıldı."

Janelle burnunu kırııştırır.

"O çocuk hiç terbiyeli olmadı. Açıkçası, bence o grubun en kötüsü, her zaman kendini beğenmeye odaklanmış durumda." Üst dudağı kıvrılır. "Umarım bunu yapmaz. Bilmediği şeyler var."

Kaşlarını çatıttı. "Ne gibi şeyler...?"

"Kesin bir şey yok. Bunu bir tutam tuzla alabilirsin, bu sadece yaşlı bir kadının spekülasyonu, ama bu yaşlı kadın çok şey gördü." Janelle, fincanının kenarından beni anlamlı bir şekilde izliyor. "Affet beni, ama annenin de Arrendell'in cazibesine kapıldığı bir zamanı hatırlıyorum. Her zaman o evdeydi, ta ki bir gün artık orada olmayana kadar."

Nefesim kesildi.

"Ne? Annem mi? Ama... ama ben büyürken onlardan neredeyse kaçıyordu. Biz hiç... Onun Arrendell'lerle bir ilgisi olduğunu hiç bilmiyordum."

Janelle başını eğdi.

"Evet, evet, bazı insanlar işlerini olabildiğince gizli tutarlar ve bu onların hakkıdır." Bir parmağıyla burnunun kenarını ovuşturur. "Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim, canım. Ama üzerinden epey zaman geçti ve o zamanlar her şeyi belgeleyen akıllı telefonlarımız yoktu. O günlerde gizli kalmak da çok daha kolaydı. Yine de, kötü söylentiler ve eski, yarı silinmiş anılarla seni endişelendirmek istemem."

"Hayır, hayır, sorun yok. Bana söylediğin için teşekkür ederim." Sorun yok değil.

Kendimi bir yel değirmenine bağılmış gibi hissediyorum.

Arrendell'lerin annemle ne alakası vardı ki?

Ve ne bu bir ile Ros ve Aleksander, ve bu günden güne daha da şüpheli görünen bu tuhaf nişan?

Keşke annem soracak kadar bilinçli olsaydı.

Ama Ros'un bir şeyler biliyor olması mümkün.
Ve bir şeyi kesin olarak biliyorum.
Kız kardeşimi bir daha köşeye sıkıştırdığımda, bu sefer pes etmeyeceğim.
Ros'u gerçek cevaplar almadan bırakmayacağım.

JANELLE ve ben, kahvelerimizi içip boş boş sohbet ettikten sonra, o Ladies' Aid'den Linda Manson tarafından götürüldü — bu örgütün hâlâ var olduğuna inanamıyorum.

Ama Redhaven'ın bazı bölgeleri sanki İç Savaş döneminden hiç çıkmamış gibi.

Janelle gittikten sonra, Grant'in evine dönüp, alışverişlerimi boşaltmak için biraz uğraşıyorum.

Beni buraya hizmetçi ya da aşçı olarak getirmediğini biliyorum, ama zihnim çökmesin diye ellerimi meşgul tutmam gerekiyor.

İşe koyuluyorum, evi baştan aşağı temizliyorum, sonra mutfağa geçip akşam yemeğini hazırlıyorum.

İki köfteyi hazırladım — biri benim ve Nell için normal, diğeri Grant için acı biber, sarımsak ve acı soslu — ve fırına koyduğumda ön kapı açıldı.

Küçük Nell'in mutlu kahkahaları onların döndüğünü haber veriyor.

Ellerimi bir mutfak havlusuyla sildim ve mutfak kapısının kenarına yaslanarak Grant'in Nell'i omuzlarına oturmuş, Nell'in kollarını her yere sallayarak ön kapıdan geçmesini izledim.

Bacaklarını yarı bükerek ve her yöne dönerek yürümesi, stratejik hareketlerin bir şaheseri. Nell'in taşınmak için çok büyüdüğünü söyleyebilirim, ama Grant terlemeden beş saat boyunca *beni* sırtında taşıyabilir.

Ayrıca, bunu o kadar çok yapmış ki, neredeyse ikinci doğası haline gelmiş gibi görünüyor. Yaklaşırken gülümsemeden edemiyorum.

"Hoş geldin," diyorum.

Grant başını kaldırıp bana yavaşça gülümsüyor, bu gülümseme içimi burkuyor. Ancak ikimiz de birbirimize başka bir şey söyleyemiyoruz.

Çünkü Nell, "*Bayan Philia!*" diye sevinç çılgılığı atarak Grant'in omuzlarından atlar ve bana doğru koşar, sırt çantası paraşütçü çantası gibi arkasında sürüklenir.

"Nell!" Onunla yerin arasına girmek için öne atılıyorum, tam zamanında hiperaktif çocuğu kucağıma alıyorum. "Oof."

Kucağıma dolanıyor.

Nasıl oldu da yere düşmedim bilmiyorum, ama onu yakalayıp göğsüme sıkıca sarıldım. O da bana sıkıca sarıldı, iki kolunu boynuma doladı.

"Merhaba," diyor, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteren bir kıkırdama ile.

"Merhaba," diye iç geçiriyorum, gülümsemeden edemiyorum. "Bugün yüzüstü yere düşmeyelim, tamam mı?"

"Oh, beni yakalayacağını biliyordum," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Benim reflekslerime benden daha çok güveniyorsun, ufaklık." Burnuna hafifçe vuruyorum. "Hadi. Fırına köfte koydum. Patatesleri hazırlamama yardım edersen, sonra ödevine yardım ederim."

"Anlaştık!"

Güven dolu küçük elini benimkine takıp beni mutfığa doğru sürüklerken, kollarımızı çılgınca sallayarak, tüm dertlerim yok olmuş gibi hissediyorum.

Şu anda sadece ben, bu harika küçük kız ve onun babası olarak hayatımıza giren, gözlerinde yanaklarımın kızarmasına ve karnımın kıpır kıpır olmasına neden olan bir şey ile bana bakan muhteşem adam var.

Nell kolumu neredeyse koparacak şekilde çekmeden önce, yumuşak ve uzun süreli gülümsemelerle birbirimize bakıyoruz.

Tanrım, bu çok farklı bir his.

Her gün eve dönmekten çekinmeyeceğim bir şey gibi. Tabii ki başka bir hayatta.

Henüz kalbimin umutlarla dolmasına izin vermiyorum.

Nell'i patatesleri ovmaya koyarken, ben de onları soyup dilimliyorum. Kısa süre sonra, etli böreklerin yanında fırında peynirli sosla kaplı büyük bir tepsi dolusu patates kızartması hazır.

Nell'i yıkamaya götürdüğümde, Grant'in üniformasını çoktan çıkardığını ve rahat, günahkar bir kot pantolon ve şeytani derecede dar, sanki üzerine boyanmış gibi görünen siyah kısa kollu bir tişörtle kanepede uzandığını gördüm.

Tanrım.

Artık o vücudun neler yapabileceğini az çok bildiğim için durum daha da *kötü*.

Ben

Nell'in sırtına dostça bir şaplak atıp onu yukarı gönderdim,

Grant'in kucağındaki açık klasörlere bakarak.

"O ne?" Dağınık sayfanın üst kısmındaki ismi görünce keskin bir nefes alıyorum.

Sanderson, Ethan Ronald.

Hay aksi.

"Eski dava dosyaları. Ethan'ın raporu," diyor, dosyayı kapatıp başını geriye eğerek. Beni dikkatimi dağıtmak için hızlı bir öpücük yeterli, o kadar kolay ve tanıdık ki kalbimi çarpıyor. "Günün nasıl geçti?"

"Şey, ilginçti. Markette Janelle Bowden'a rastladım ve sonunda kahve içtik. Nell yattıktan sonra sana anlatırım."

Koyu ela gözleri düşünceli bir şekilde parıldadıktan sonra başını salladı. "Ona bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler. O kamikaze atlayışı başka herhangi birini yere sererdi."

"Hey, bunu sen ve Ethan'dan öğrendim. Her şeye hazırlıklı ol." Sırıtarak, saçının bir tutamını tutup hafifçe çektim, kısa kahverengi saç telini parmağıma doladım ve içindeki gümüş rengi saçları inceledim. "Ama neden bu kadar erken beyazladığını anlıyorum."

"Bu genetik, sen de biliyorsun. Babam elli yaşına gelmeden saçları ağarmıştı." Burun kıvrıldı. "Peki, akşam yemeğinde köfte mi var?"

"Köfteler. Çoğul. Biri normal, biri evi yakacak kadar baharatlı."

Grant'in gözleri yıllardır görmediğim kadar büyüdü, çocuksu ve hayranlık dolu. "Sadece benim için acı olanı mı yaptın?"

"Senin yemeğini nasıl sevdiğini hatırladım. Ne var?" Gülerek, saçını tekrar çekiştiriyorum. "Nükleer reaksiyon başlatacak kadar acı, değil mi?"

"Kadın, Nell ve benim için ayrı ayrı yemek pişirecek sabrım yok. Son birkaç yıldır yediğim en acı yemek, köşedeki dükkândaki acı turşular." Bana sanki Kutsal Kase'yi vermişim gibi bakıyor. "Teşekkür ederim."

"Sadece köfte. Sana beş çeşitlik gurme yemeği falan yaptığımda teşekkür et."

"Benimle dalga geçme," diye homurdanıyor.

Ellerimi kanepenin arkasına dayayıp ona doğru eğildim ve hızlıca ters bir öpücük çaldım.

Bunu *yapabildiğim* için çok mutluyum, ama ona ulaşmak için ayaklarımın yerden kesilmesi gerekiyor.

Bana doğru eğilir ve ani, yakıcı bir baskı dalgasıyla beni hazırlıksız yakalar, ama ben kendimi geri çekmeye zorlarım, yoksa dengemi bozup akşam yemeğini tamamen unutturur.

"Uslu dur," diye mırıldanıyorum. "En azından Nell uyanıkken." "Peki Nell uyuduktan sonra?" diye umutla soruyor. "O zaman istediğin kadar yaramaz olabilirsiniz."

Bu sefer bana baktığında gözlerinin parlaması kesinlikle küçük bir çocuğunki gibi değil.

Tamamen bir erkeğin gözleri, kurt gibi, bilge ve haylaz.

Ve bu beni o kadar karıştırıyor ki, bu büyüyü bozabilecek başka hiçbir şey yokmuş gibi geliyor.

Buna tutunmak istiyorum.

Bunun biraz ikiyezli olduğunu ve Ros'u gerçeklikten ve onun darbeleriyle başa çıkmak için kendi yollarını bulduğu için eleştirmek için iyi bir nedenim olmadığını fark etsem de.

Biliyorum.

Grant Faircross'a ve birlikte yaşadığımız bu hızlı akan illüzyona kendimi gömdüğümü *biliyorum*. Muhtemelen annemle yüzleşmekten ve her gün bir gün daha azalan ölüm saatinden kaçmak için.

Ros'tan gerçekten o kadar farklı mıyım? Onun da Aleksander'ın illüzyonunda saklandığını bilerek.

Ugh, bu düşünceden nefret ediyorum.

Ama Grant ile olan bu şey, tehlikeli ya da tuhaf değil. Bana zarar vermiyor.

Beni kötü yönde *değiştirmiyor*.

Ros ve Aleksander'ın yaşadıkları, ders kitaplarındaki zehirli ilişkiler gibi.

Bunu biliyorum ve Ros da biliyor, yoksa bunu bu kadar gizlemeye çalışmazdı.

Nell merdivenlerden aşağı koşarak gelir gelmez Grant'in bal rengi kahverengi gözlerinden kaçtım.

merdivenlerden inerek, hala ıslak olan ellerini gururla salladı. "Hepsi temiz!"

"Tamam." Beni her şeyimmişim gibi izleyen yakışıklı canavar adamdan gözlerimi ayırmaya zorladım. "Hadi o zaman. Gidip masayı hazırlayalım."

Küçük bir kızın ayak altında dolaşmasıyla tabakları ve çatal bıçakları masaya koymak iki kat daha uzun sürüyor, devasa bir adamın "yardım" etmek için gelip çatal ve bardakların nereye konacağını bilmiyormuş gibi davranmasıyla ise üç kat daha uzun sürüyor, sırf Nell onu düzeltbilsin ve her şeyi doğru yapabilsin diye.

Onları birlikte izlerken gülümsemem yüzümden düşmüyor. Hayır, sadece onlar birlikte değil.

Biziz.

Eve dönmek böyle bir şey olmalı.

Aile.

Fırından her şeyi çıkarıp tabaklarımızı doldurduğumda Grant'in midesinin guruldadığını neredeyse duyabiliyorum. Nell şükran duası okumakta ısrar ediyor — büyükbabasını ve büyükannesini ve onların geleneklerini gerçekten saygı duyuyor — sonra baharatlı köfteye burnunu kırııştırıyor.

"Kokusu... kaşındırıcı," diye şikayet ediyor, rahat kare masanın bir tarafındaki koltuğundan. "Burnumu kaşındırıyor."

Bir saniye sonra, dramatik bir şekilde dirseğine hapsiriyor.

"Yememen iyi oldu," diye alay ediyorum ve Grant'in tabağına acı biber parçacıkları serpilmiş kalın bir dilim köfte koyuyorum. "Hepsi büyük adam için. Bakalım bu gece onu ateş püskürtmeye ikna edebilecek miyim."

Ona göz kırpiyorum.

"Köfte olmadan da bunu yapabilirsin," diye mırıldanır Grant.

Nell gözlerini kırıştırır, küçük gözleri yuvarlaklaşır. "Ateş püskürtebilir misin, Grant amca?"

Kıkırdayarak masanın altında ona dirsek atarım. "Kibar ol."

Nell kendi iyiliği için biraz fazla akıllı. Ayrıca, beni daha fazla utandırırsa, onun baharatlı yemeklerden bahsetmediğini anlayacaktır.

Ama Grant bir ısırık aldıktan sonra düşük, memnun bir inilti çıkardığında, başka bir nedenden dolayı tekrar kızardım. "Oh, evet. *Lanet olsun*, bu çok iyi."

"Yemek masasında kötü sözler söyleme, Grant amca! Büyükannem, küfür kavanozunu başlatmam için sabırsızlanıyor," diyor Nell gururla.

Gülümsüyorum. "Bir keresinde Montana'daki Podunk kasabasına gittiğimde, hanın küçük bir kızı küfür kavanozlarına çok meraklıydı. Ama bence bu seferlik amcanı affedebiliriz." Ben de baharatlı olmayan kendi köftemi yiyorum. "Şimdi yemeğini ye, tatlım."

Yemek, Nell'in konuşmayı domine ettiği oldukça gürültülü bir olaydır.

Grant, onu tanıdığım onca yıldır hiç bu kadar güldüğünü görmemiştim.

Nell aslında onun kızı olmasa da, babalık ona yakışıyor.

Sanki gençken sahip olduğu tüm sertlikler, bu cesur küçük kızın yanında yumuşamış gibi. Hiç hayal etmediğim şekilde yumuşuyor.

Ve gözlerimi ondan ayıramıyorum, özellikle de masanın karşısından bakışları benimkilerle buluştuğunda.

Nell, sınıf arkadaşları ve hamile öğretmeni hakkında başka bir tuhaf gözlemleri onu kendine geri çekiyor.

Ama o, o masum gözleriyle ve dudaklarındaki geniş gülümsemeyle aniden dikkatimi çekiyor. "Peki Bayan Philia, bizimle kalacak mısınız? Neredeyse annem olabilirsiniz. Grant amcamın benim neredeyse babam olması gibi mi?"

Neredeyse içkimi tükürecektim, beş alarmlı yangın gibi yükseldi. Belki yanlışlıkla Grant'in baharatlı köftesinden biraz almıştım, ama aslında...

"Şey."

Sözsüz kaldım.

"Neredeyse babam. Ona beni böyle çağırmasını söyledim." Grant masanın diğer ucundan gülümsüyor.

Onunla Nell arasında bakışarak tereddüt ediyorum.

İnsanları zor durumda bırakmayı sevdiğini anlamam çok uzun sürmedi, ama bu fazla.

Çünkü o sadece yaramazlık yapmıyor. Bu, bana ikinci kez sorduğu bir soru olduğu için, meraklı sorusunda ciddi bir şey var.

Bu sadece şaka yapan küçük bir kız değil.

Annesini, tam bir aileyi özleyen yalnız bir küçük kız. "Tatlım..." Boğazımı temizleyip, düşüncelerimi toparlayarak, "Grant'in bana ihtiyacı olduğu sürece Grant'in bana ihtiyacı olduğu sürece burada kalmaktan mutluluk duyarım."

Bu sözlerim Nell'in yüzünde bir gülümseme yaratır. "O zaman karar verildi. Sen kalıcı olarak buradasın. Çünkü sen olmadan o gerçekten aptal gibi davranıyor, Bayan Philia."

"Öyle mi?" Gülerek cevap veriyorum, ama birden utangaçlığımdan yere gömülmek istiyorum, dirseklerim ve beceriksizliğimle. Eskiden olduğum, aşık olduğu kızın önünde telaşlanan, çarpık bacaklı kız haline geri dönüyorum. "Grant'i daha az aptal hale getirmeyi bilmiyorum, Nell. Sen doğmadan önce de böyleydi."

"Ben buradayım bayanlar," diye homurdanır Grant, kaşlarını çatarak... Ve bir anda, masadaki garip gerginlik dağılıyor.

Akşam yemeğinin geri kalanı, daha sessiz şakalar ve okul bahçesinden hikayelerle geçer.

Yemeği bitirdiğimizde, Grant bulaşıkları yıkayacağına söz verirken, ben Nell'i yatırıp ona kitap okudum. Dişlerini fırçaladıktan sonra, aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi yatak odasına koştu. Onu yatağına sokamadan, en sevdiği kitabı alıp bana uzattı.

O kitabın eve dönüşün bir parçası olduğunu hissetmek çok garip, kapağındaki tanıdık kırıksıklıklar, zamanla daha da derinleşmiş.

Aynı sayfaları defalarca sevgiyle okşadım.

Yatağının başına oturup, o uykuya dalana kadar ona kitap okumaktan mutluluk duyuyorum. Bir eli örtünün üzerinden uzanıp sessizce bana dokunuyor.

Parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum ve bir süre nazikçe tutuyorum, sadece sıcaklığını hissederek, onun uyumasını izliyorum.

O benim değil, hayır. Birkaç hafta önce kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ama bu küçük kızı sevdiğimi ve tıpkı amcası gibi onun parmağında oynandığımı kolayca görebiliyorum.

Kapı hafifçe gıcırdayarak açılır ve Grant içeriye bakar.

"Uyudu mu?" diye fısıldar.

Gülümserim, parmaklarımı Nell'inkilerden dikkatlice ayırırım.

"Derin uykuda," diye fısıldayarak cevap veririm ve ayağa kalkarım.

Nell'i uyutmak için harcadığım sürede o değişmişti, kapının eşiğinde durmuş, bol mavi-beyaz çizgili pijama pantolonuyla kalın vücudunu zar zor sığdırmaya çalışıyordu.

İp, sınırına kadar gerilmiş ve düğümler beldeki deliklere zar zor takılmış.

Pijama pantolonunun üstündeki çıplak göğsünün hatları ile pantolonun altındaki detaylar arasında neredeyse hiç fark yoktu.

Kollarında ve omuzlarında kıvrılan dövmeler.

Kalın kumaşın üzerine iz bırakan sert kasları ve kaslı uylukları... Ve ben kapıya yaklaşırken, o da kolunu belime doladığında, izleri bana da bırakıyor.

Beni tüy kadar hafif hissettiren bir kolaylıkla kendine çekiyor.

"Biz de aynısını yapmalıyız," diyor umutla kaşlarını kaldırarak. "Eğer benimle gelmek istersen."

Gülümsemek için dudağımı ısıırıyorum ve parmaklarımı göğsünde yukarı doğru gezdiriyorum. "Dün gece tek seferlik bir şey olmadı mı diye sorma şeklin bu mu?"

"Olabilir." Parmaklarımla altında bir gürültü yükselir. "Daha doğrudan olup sana sevişmek istediğimi söyleyebilirdim."

Nefesim kesildi.

Onun bu kadar müstehcen bir konuya geçmesi bile bana çok kötü geliyor.

"Bilgin olsun, sormana gerek yok." Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Beni yatağa götür,

Gra... *ANT!*" Adı bir çılgılık haline geldi.

Sözlerimi bitirmeme bile izin vermeden beni kollarına alıyor, geniş göğsüne ve güçlü kalbinin çılgın atışlarına doğru taşıyor.

Nell'i uyandırmadan önce, nabzım hızla atarken, ağzımı kapatmak için elimi ağzıma götürüyorum. Grant'in sırtışı, beni koridorda taşıırken onu itip öpmek istememe neden oluyor.

Ama yatak odasının kapısını dirseğiyle açıp beni yatağa attığında, vücuduyla ışığı engelleyerek üzerime eğildiğinde ve ay ışığı omuzlarından süzülürken, hangisini seçeceğimi biliyorum.

Ağzı ağzıma saldırdığında vücudum gevşiyor.

Bu sefer, hayatım boyunca biriken bir beklentiyle tamamen hazırım.

Onu kendime doğru çekerken tırnaklarım omuzlarını tırmalıyor, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum.

EŞSİZ (GRANT)

Ophelia'nın beni ilk öptüğünde bana ne hissettirdiğini hayal **bile** edemezsin.

Bu çılgınca bir şey, onun da beni en az benim kadar istediğini gösteren ateşli bir onay.

Lanet olsun, onun burada, benim yatağında, kollarımda, isteyerek, hevesle ve sırlıslıkla olması kafamda bir şeyleri yerinden oynatıyor.

O kadar yıl boyunca, ağzımı açtığım için benden nefret ettiğini sanmıştım, oysa o sadece benim aptallık yapmayı bırakıp duygularımı açıkça ifade etmemi bekliyordu.

Dün gece benim altımda nasıl kıvrandığını hala hatırlıyorum.

Ve bu düşünceyle bir anda sertleşiyorum, özellikle de öpücüğüne dalarken, sismeye başlamadan önce dillerimizi birbirine dolarken, vücudunun altında yumuşadığını hissettiğimde.

Yatakta talepkar bir sevişirim.

Öyle olmam lazım.

Onu sahiplenmem, ona sahip olmam, onu talep etmem, her santimini benim yapmam gerekiyor.

Onun kıyafetlerini parçaladığımı farkında bile değilim.

Kıyafetleri çekilmeden önce tenine batarken tıslıyor.

Bu gece açlıktan ölüyorum, parmaklarımda altında onun tenini hissetmek için deli gibi can atıyorum.

Ve Philia dokunulduğunda çok yumuşak.

Parmaklarım, dolgun kalçalarına, kıvrımlı kalçalarına, sıcak, yuvarlak göğüslerine batıyor.

Onu ellerimle yiyip bitiriyorum, dişlerimle ve açgözlü dil darbeleriyle onu vahşice tatmak için, dudaklarımızı ıslak bırakan öpücükten hiç ayrılmadan.

Sadece birkaç saniye içinde, tamamen tatlı bir teslimiyetle altımda kıvranıyor, ağzı gevşek ve aç, meme uçları avuçlarımda içinde sertleşiyor.

Bekleyemiyorum lan.

Sanki telafi etmek için on lanet yılım varmış gibi hissediyorum ve ellerim biz ayrı olduğumuzda bile onun dokunuşunu hatırlayana kadar onu bedenime kazımak istiyorum.

Bu yüzden her yerine dokunuyorum, dudaklarıma karşı inlemesine, onu titretmesine neden olan yasak yerleri buluyorum. Onu titretip gerginleştiren her yeri.

Dili, beni daha da cesaretlendiren sessiz küfürlerle dilime vuruyor.

Sanki ele geçirilmiş gibiyim, meme uçlarını parmaklarımla okşuyorum, iki elimle belini kavıyorum, kalçalarının üzerinde kayıyorum, beni için genişçe açıyorum.

"Çok ıslaksın. Aferin kızım," diye mırıldanıyorum, avucumu kıkına vuruyorum. Derinin keskin sesi onu daha da heyecanlandırıyor.

Parmaklarımla ıslak tenini okşadığımda, beni ısıtıyor.

Kalçaları keskin bir sarsıntıyla titrer ve iki parmağımı onun sıcak küçük amına soktuğumda, dizleri belime yapışır ve içine girer.

İşte böyle, sevgili Kelebek.

Kendini bırak.

Onunla ilgili her şey beni kesiyor.

Dudaklarıma karşı inleyen çığlıkları, bana saplanıp kıvranırları, parmaklarını saçlarımda gezdirip beni ne kadar *istediğini* söylemesi.

Bunun tadını çıkarıyorum, parmaklarımı tekrar tekrar onun içine daldırıyorum, büküyorum, kıvrıyorum, onu okşuyorum ve nasıl hissettiğini öğreniyorum, tüm yumuşaklığı dalgalanıyor, kaygan ve yakında benim sikime adanacak.

Onu tekrar hissetmem lazım.

O benim sikimi sıkıca kavradığında, ikimizi bir araya getirip birlikte zevke boğulduğumuzda ne kadar iyi olduğunu hissetmem gerekiyor.

Kendimi ondan ayırıp onu altımda tutmak beni neredeyse öldürüyor.

O öpücüğü bırakmak, ıslak parmaklarımı içinden çıkarmak, komodinden prezervatifi bulmak ve pijama pantolonumu aşağı indirmek.

Sikim deli gibi atarken, bu asi, gergin enerji ve tek amaçlı sıcaklık yığını olan lastiği takmak için mücadele etmek zorundayım.

O sıcaklık, ona baktığımda bir cehenneme dönüşüyor, altında muhteşem bir şekilde açık ve çıplak, çok küçük, çok savunmasız, iyi ve düzgün bir şekilde *sikilmeye* hazır.

Ve o, şehvetin sisinden bana güvenle bakıyor, arzuyla kızarmış, o yemyeşil vücudunu benim açgözlü gözlerimden saklamak için hiçbir şey yapmıyor.

Soluk teni ay ışığında parlıyor. Siktir, neredeyse söylüyordum.

Ona onu sevdiğimi söyleyerek her şeyi küçük alevli parçalara ayırmak üzereydim.

Bunu ona daha önce bir kez söylemiştim, ama olan biten her şey yüzünden, onun bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum.

Şimdi bu sözlerle onu kesinlikle korkutmak istemiyorum. Kurduğumuz bu yeni, kırılgan şeyi bozmak istemiyorum.

Bu yüzden bu sözleri kendime saklıyorum ve hava çiğ ateş gibi tadı gelene kadar nefes alıyorum.

Hırlayarak, o duyguyu onun dudaklarına öpücüklerle aktarıyorum, ona sahip olma ihtiyacımı gösteriyorum.

Uyluklarını kavrar, onu kendime doğru çeker ve ağzını ele geçiririm.

Yumuşak girişine penisimi hafifçe bastırmadan önce, o kendini bana doğru itiyor.

O kadar muhtaç, o kadar şehvetli, benim sikimi arzuluyor ve doldurulmaya ihtiyaç duyuyor. İçimden sert bir hırıltı çıkıyor.

Onun açlığı bana da bulaşıyor, kontrolümü elimden alıyor.

Kötü bir iniltiyle, ağzımı sertçe onun ağzına eğiyorum, ona ulaşmak için üzerine çöküp vücudunu yatağa sabitlerken inlemelerini çalıyorum.

Buharlaştan etin sert bir dalgasıyla, ben onun içine derinlemesine gömülene kadar birleşiyoruz ve tek hissedebildiğim Ophelia.

Onun sıcaklığı.

Onun gergin zevki.

Kollarını, bacaklarını ve titreyen bedenini bana sıkıca sarıp, hareket etmek ve çıkarmak için çok uğraşmam gereken kadar sıkı tutuşunu.

Ama bunu yapmam gerekiyor.

Acele beni ele geçirmiş ve durdurmak mümkün değil, kalçalarımı geri çekiyorum ve birleşmiş bedenlerimizin sürtünmesi sikimi sürüklerken nefesim kesiliyor.

Bu beni deli gibi, tekrar onun içine girmek için çıldırmış halde bırakıyor.

Kaslarımı sıkılaştırıp sırtımı kavisliyorum ve daha sert giriyorum.

Siktir, siktir, *siktir*, dayanamıyorum.

O çok iyi, çok ateşli, çok sıkı.

Her titrete iniltiyle dudaklarına kazınmış adımı tadabiliyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bana karşı ne kadar güzel olduğunu bile bakamıyorum, yoksa birkaç saniye içinde kendimi kaybedeceğim. Zaten beni sınırda tutarken olmaz.

"O amcığı bana ver," diye hırıltıyla söylüyorum. "Sen

benimimsin Ophelia." O lezzetli bir şekilde titriyor.

Vücudu benim altımda, onu tekrar tekrar dolduruyorum, azgın bir hayvan gibi acımasız bir ritme kapılıyorum, her itişte on yıldır biriken ihtiyacımı boşaltıyorum.

Bu bir kovalamaca gibi.

Sanki bu zevki kovalıyorum, kalbini kovalıyorum, ne yapmam gerekirse gereksin, kazanmak için ihtiyacım olan aşkı kovalıyorum.

Nefes

nefese.

Çığ.

Zevkle inlemeler.

Acımasız zevk pençeleri beni parçalıyor, ama sadece bu değil.

Tırnakları sırtıma ulaşıyor ve tatlı acıları beni daha yükseğe, daha yükseğe itiyor, benden daha ilkel, kontrolsüz bir ateş çıkarıyor, ta ki onu yatağa çarpmaya başlayana kadar.

Ve o hala çılgın nefeslerle bana doğru yükseliyor, dudağı dişlerimin arasına sıkışmış, yutulmak için çığlık atan bir çilek gibi.

Ben de ona bu isteğini yerine getiriyorum.

O benim penisime yapışırken, benim itişlerim her yönden onun itişlerine uyuyor.

Terle kaplı gerginlik içinde, üzerimize dalga gibi yükselen, çarpıp kaçınılmaz olan titrete bir zirvede sevişiyoruz.

Son bir kez daha onun içine gömüldüm, ta ki tarif edilemez bir şey vurana kadar. Bir ateş topu.

İçimde bir kukla gibi uzanan görünmez bir el, zevkimi içimden söküp çıkarana kadar, dişlerimi gösterip bir hayvan gibi hırlayarak onu içine boşaltıyorum.

Onun sıkı kilitli derinliklerine.

Sadece benim için akan, değişen, dalgalanan ve titreyen bu vücuda, ve şimdi, birlikte boşalırken onu içime çekmek için gözlerimi açmaktan başka çarem yok.

birlikte doruğa ulaşırken.

Ay ışığında inci ve altın gibi, cildi parıldıyor ve başı geriye atılmış.

Sırtı çok güzel bir şekilde kavisleniyor, göğüslerini bana bir sunum gibi doğruca itiyor.

Kendini saf bir coşku içinde kaybederken onu izlemek, ruhuma yüzlerce kez vuran bir darbe gibi.

Sanki yeniden aşık oluyorum.

Kaybolduğumu bilmediğim bir zamanda kendimi bulmak gibi.

Sanki hayatım boyunca bunu bekliyormuşum gibi.

Onun için.

O benim sikimde yükselirken ve yavaşça bana geri dönerken, gözleri açılıp bana hayretle bakarken, Ophelia Sanderson'sız bir dünya hayal edemiyorum.

Bu gece beni öldürecek ve ben mutlu bir adam olarak öleceğim.

Terli bir karmakarışıklık içinde yere yığılırken kalbim duruyor gibi hissediyorum ve onu ezip boğmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Altımda o kadar narin ki, sinek kuşu gibi ezebileceğim minik bir şey. Onun hakkında sevdiğim bir şey, benden hiç korkmaması ve bedenimin büyüklüğünden hiç çekinmemesi.

Diğer insanlar, sırf iri olduğum için bir saniye içinde birine zarar verecekmişim gibi davranıyorlar. Onlar sadece küçük bir kalabalığı ne kadar kolay devirebileceğimi ya da bir adamın yüzünü parçalanmış deri ve kemik yığınına çevirebileceğimi görüyorlar.

Her zaman bana bir tehdit arıyormuş gibi bakıyorlar. Benim yanımda farklı davranıyorlar.

Belli bir mesafe bırakıyorlar, sanki daha fazla yaklaşırlarsa benim yerçekiminin etkisiyle çekilip ufak parçalara ayrılacaklarından korkuyorlarmış gibi.

Ophelia öyle değil.

O, benim yüzüme karşı çıkıp ne kadar pislik olduğumu söylemekten asla korkmaz, çünkü nasıl tepki verirsem vereyim, bununla başa çıkabileceğine kesin olarak inanır.

Beni idare edebilir.

Kahretsin, sanırım şu anda bu *durumu* benden daha iyi idare ediyor.

Çünkü ben hala titriyor, şu anda kendimi ne kadar iyi hissettiğimden dolayı sarsılmışken, o mutlu bir küçük paket gibi.

Ben yanıma uzanmamı bekleyemeden, kollarıma girip sanki oraya aitmiş gibi göğsüme yaslanıyor.

Kesinlikle öyle olduğunu söylemek isterim.

Ne halt ettiğimizi biliyor muyum? Hayır.

Hayatımız boyunca, birbirimizin manzarasının, keskin kayalıkların ve her şeyin bir parçasıydık.

O her zaman en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi oldu, ama biz arkadaşlık. Bunun hakkında konuşmadık.

Bunu kabul etmedik.

Cesaret edemedik.

O, bizi biz yapan bu konuşulmamış şeyin bir parçasıydı ve şimdi görüyorum ki Ethan ortadan kaybolduğunda, çok zor bir dönemden geçsek de, *biz* bozulmadık.

Onun bana karşı hisleri olduğunu hiç bilmiyordum, ama sanırım ben de hislerimi saklamakta oldukça iyiydi.

Yine de, geçici olarak benimle yaşıyor olması ve yatakta birlikte olmamız, aramızda daha fazlası olduğu anlamına gelmez. *Sağlam* bir şey.

Dudaklarımı saçlarına bastırıp onu kendime çekerek, cildinde buharlaşan terin kokusunu içime çekerken, merak ediyorum.

Nasıl soracağım?

Ondan ne istediğimi nasıl bilebilirim ki?

Tek düşünebildiğim şu an, bu sihirli an, bana güvenerek bana sarıldığında ne kadar mükemmel hissettiği.

"Mmm." Diye iç geçiriyor, yanağını göğsüme sürtüyor. "Günün başlangıcından çok daha iyi bir şekilde bitti."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bu sabah o kadar mı kötüydü?"

"O değil." Göğsüme hafifçe vuruyor. "Seninle uyanmayı seviyordum.

Market alışverişine çıktığımda Janelle Bowden'a rastladığımı hatırlıyor musun?" Bir gözümü açtım. "Evet? O sana hayran. Ne oldu?"

"O..." Ophelia kaşlarını çatarak başını eğip, seksin dağıttığı saçlarının arasından bana bakıyor. "Sanırım Lucas'ın karısına olanlar yüzünden hâlâ büyük bir suçluluk duyuyor. Ve kulağa çılgınca gelse de artık şefine güvenmiyor. Sanki şef sadece tembel biri değil de, suç ortağıymış gibi düşünüyor.

tembel biri olduğunu ve emekliliğe yakın olduğu için artık hiçbir şeyi umursamadığını düşünüyor gibi. Ama Ros'un nişanlanması ve annemiz hakkında da tuhaf şeyler söyledi."

Gerginleşiyorum.

Şef'i ve kendi endişelerimi savunmak için söylemek üzere olduğum her şey beynimden uçup gitti. Ona baktım.

"Annen mi? Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Ophelia, kaşlarını çatarak başını omzuma yasladı. "Ama annemin, ben doğmadan çok önce Arrendell ailesiyle oldukça yakın olduğunu ima etti. Başka bir şey söylemedi, ama bu da Aleksander'ın Ros'tan ne istediğini daha da merak etmeme neden oluyor."

"Ben de," diyorum çok çabuk.

Ophelia'yı kendime yaklaşıtıyorum, onu daha fazla endişe ve karanlık düşüncelerden koruyabilmeyi diliyorum.

Belki de önemsiz bir şeydir.

Ama Janelle Bowden, öylece ortalıkta dolaşıp dedikodular yayacak biri değildir.

Bu da bana bunun önemsiz bir şey olmadığına dair içimde bir şüphe uyandırıyor ve Ophelia'yı uykuya dalana kadar kucaklarken bu şüphe kafamda bir balta gibi asılı kalıyor.

O gece ASLA UZUN UYUYAMADIM.

Sonunda, kızım bana yaslanarak rahat bir şekilde uykuya dalar, yumuşak nefesleri göğsümü ve omzumu gıdıklamaktadır.

Peki ya ben?

Beynim dinlenmeme izin vermeyecek kadar çok düşünüyor. Çoğunlukla, anılarımın içinde boğuluyorum.

Ophelia'dan daha büyük olduğum için, Ethan'ın tek çocuğu olduğu zamanlarda, ilkokuldan beri Angela Sanderson'ın yanımdaydım.

Bu şekilde tanışmıştık.

Teneffüste bazı çocuklar, somurtup kimseyle konuşmak istemediği ve hep Tolkien kitaplarına gömüldüğü için ona sataşıyorlardı. Onun tamamen dövüleceğini sandım, ama o

Ethan, bir grup serseri tarafından öldürölse bile umurunda değilmiş gibi kendini kavgaya attı.

Bu durum hoşuma gitmedi.

Ben de o kavgayı on kişiye karşı iki kişiye çevirdim ve bir şekilde hayatta kaldık — dayak yedik ama *hayatta kaldık* — ve birbirimizin soyadlarını bile bilmeden arkadaş olduk.

Böylece babasının lösemiden öldüğünü ve sadece Ethan ve annesinin kaldığını öğrendim.

Çocukların dediği gibi "büyük bir inek" olduğu için değil, her normal çocuk gibi babasını özlediği için üzgün olduğunu öğrendim. Daha ufak tefekken bile, onun için kimse ona sataşmasın diye o kadar sinirlenirdim ki, tırnaklarımı yutacak kadar öfkelenirdim.

Gerisi, orada hafızam boşalıyor.

Angela Sanderson'ı bir keresinde Arrendells ile birlikte gördüğümü hatırlamıyorum.

Belki de hafızamda boşluklar vardır. Çocukluktan kalma, akılda kalmayan karışık şeyler, tıpkı büyüdüķe eski hayatınızın bir rüya gibi kaybolması gibi.

Bilmiyorum.

Ama bu konuda bir şeyler tutarsız. Sanki gözümün önündeymiş gibi hissediyorum.

Sadece göremiyorum.

Burada daha büyük bir resim ortaya çıkıyor ve ben ona çok yakın olduğum için ne olduğunu anlayamıyorum. Bu tuhaflığı kafamdan atamıyorum.

Sanki izleniyormuşsun gibi.

Redhaven'ın üzerinde beliren Arrendells'in gölgesi gibi, her köşeden sürekli seni izleyen, her hareketini gözleyen görünmez bir güç gibi...

Çatırtı.

Dışarıda bir şey *kırılınca* donakaldım.

Kollarımı Ophelia'ya daha sıkı sararak onu kendime yaklaştırıyorum.

Belki de bu his sadece benim hayal gücümün ürünü değildir.

Çünkü bu ses, kesinlikle bahçemdeki yaprakların üzerinde yürüyen birinin sesi gibiydi.

Gizlice hareket ederek, onu rahatsız etmeden başucundaki pencereden dışarı bakmak için kendimi kaldırıyorum.

Oradan ön tarafı net bir şekilde görebiliyorum.

Sağduyum bana bunun sadece bir hayvan ya da rüzgârın bahçedeki çöpleri garaj yoluna savurduğunu söylese de, içgüdülerim bir tehlike seziyor.

Ya da daha doğrusu, lanet olası evimin hemen dışındaki yürüyüş yolunda duran, sanki benim ona baktığımı biliyormuş gibi pencereye bakan, uzun boylu, uğursuz, sıska bir figür.

Aynı adam.

Zayıf. Gri saçlı. Frak giyen.

Pislik takipçi.

Saf ilkel içgüdülerim devreye giriyor — onun tekrar kaçmasına izin veremem.

Ophelia'nın şaşkın çığlığı peşimdeyken yataktan fırladım, zeminde koşarak iki basamak birden atlayarak merdivenlerden aşağı indim.

Saf hayal kırıklığı beni insan motoruymuşum ve biri içime kızgın yakıt dökmüş gibi sürükler.

O adam, her kimse, iyi bir şey peşinde olamaz. O bir tehdit.

Sevdiğim kadını ödünü koparması, onu bayılana kadar dövmem için yeterli bir neden.

Onu kaçmasına izin vermem.

Evden koşarak geçiyorum, ivme beni ön kapıya ve verandaya fırlatıyor.

Kapıyı açtığım anda, adam geriye doğru sendeliyor. O gerçek.

Sadece benim hayal gücüm değil.

Yorgun, buruşuk yüzü, korku dolu siyah gözleri ve sarkık bir eğriyle aşağı doğru çekilmiş ağzını gördüğümde, bunun kesinlikle bir yanılsama olmadığı anlaşılıyor.

Bir anlığına gözlerimiz kesişti.

Yüzünde saf bir korku kokusu alıyorum.

Sonra dönüp gecenin karanlığına doğru koşar.

Yaşlı bir sapık için oldukça çevik ve bir adım önde, ama bu beni onun peşinden koşmaktan alıkoymuyor.

Soğuk havayı ya da çıplak ayaklarımın altında sert ahşap veranda tahtalarını neredeyse hissetmiyorum - sonra asfalt, zemin, ağaçların arasında onu kovalarken nasırlı ayaklarıma batıp çıkan kırık dallar.

Nasıl bu kadar hızlı olabilir?

Uzun bacakları bulanık bir şekilde uçuyor, frak ceketinin etekleri arkasında dalgalanıyor, sıkılmış dişlerinin arasından yüksek sesle nefes alıyor.

Adi herif, hayır, yapma!

Her şeyimi çılgınca kovalamacaya veriyorum, her adımda mesafeyi kapatıyorum, yumruklarımı sıkıp kollarımı sallıyorum, daha hızlı, *daha hızlı*, ta ki...

Arazimin kenarındaki ağaçların arasında kayboluyor.

Siktir.

Hırlayarak, onun peşinden dalıyorum, dalların altındaki gölgeler beni tamamen yutuyor.

Dallar ve çalılar kollarımı, omuzlarımı, göğsümü çiziyor.

Yaprakları kenara itip, sağa sola bakıyorum, yoğun ağaç gövdelerini arıyorum, ama hiçbir şey yok.

Sonbaharın topraksı kokusu ve ürkek bir baykuşun çığlığı dışında hiçbir şey yok.

bayk

uşun Lanet olsun.

çığlı Yüzümün önündeki bir iki adımdan fazlasını göremiyorum.

ğ1. Ağaçların yaprakları neredeyse tamamen dökülmüş olsa da, dallar kalın bir ağ gibi. Yıldızsız siyah gökyüzü de bu gece hiç yardımcı olmuyor.

İç çekerek, tökezleyerek duruyorum, sertçe nefes alıp veriyorum, nefesim öfkeyle beyaz bulutlar halinde dışarı çıkıyor.

Kahretsin.

Onu kaybettim.

Ne oldu lan az önce? O da *neydi*?

Benden ve Ophelia'dan ne istiyor?

Aynı soruyu yüksek sesle sorduktan sonra Ophelia, "BİLMİYORUM" diye cevap veriyor.

Kafamın kopmak üzere olduğu konusunda tuhaf bir his var içimde ve dürüst olmak gerekirse, haklı olarak.

"Ama kendine bir bak Grant, ayakkabı bile giymemişsin. Berbat durumdasın..."

Gözleri sempatiyle parlıyor.

Acıyla yüzümü buruşturarak, o ön kolumdaki uzun sıyrığı alkol mendiliyle silip temizlerken kendimi sabit tutmaya çalışıyorum. Sıyrık o kadar ince ve sığ ki kanın çoğu kurumuş.

Olay olduğunda bile hissetmedim.

Ormandan çıkıp onu verandada, sadece benim gömleğimle, elinde telefonu sıkıca tutmuş, 9-1-1'i kısmen yazmış halde bulduğum anda, beni kanepeye oturtup kontrol etmekte ısrar etti.

Bu çok komik olmaz mıydı?

Polis şefinin evinden 9-1-1'i aramak.

Çocuklar on yıl boyunca bunu yüzüme vurup dururlardı. O kolumu temizlerken, ben saçımdan ölü bir yaprak çıkarıyorum.

"Üzgünüm," diyorum. "Seni böyle korkutmak ya da endişelendirmek istemedim. Onu gördüğümde, yapmak zorundaydım..."

"Ne yapmalıydım? Beni çok korkuttun, Grant!" Ophelia, çiziklerin hemen üstündeki koluma vurur. Bu, göğsümdeki ve omuzlarımdaki küçük sıyrıklardan daha fazla acıtıyor, ancak ayağımın tabanında keskin bir çubuktan kaynaklanan daha derin bir yara var ve zonklamaya başladı. "Çılgın gibi buradan kaçtın, hiçbir şey *söylemedin* bile. Sen koşarken uyandım ve ne olup bittiğini hiç anlamadım. Nell ne oldu? Bir dakika geç kalsaydın, önce polisi arayıp sonra soru sorardım."

Lanet olsun, bu kadın.

Nell onunla hiçbir ilgisi yok, ama ilk düşüncesi kendisi için değil. Benim küçük kızım için.

O çok cesur.

Bir mucize eseri, Nelly-kız kargaşanın ortasında uyuyakalmıştı. Öyle kalmasını istiyorum, bu yüzden alçak ve sert seslerle konuşuyoruz.

Ben de anlıyorum.

Şu anda bile öfkesinin arkasına saklanıyor, ama yanakları kızarmış ve dudakları gergin bir çizgi halinde birbirine bastırılmış. Kirpikleri titriyor, ellerine bakarken parmakları beceriksizce alkol şişesinin kapağını açmaya çalışıyor.

Elini tutmak için uzanıyorum, onu durduruyorum ve yüzünü kaldırıp titreyen dudaklarını öpüyorum.

Kalbim durmak istiyor, çünkü o titreme *benim* için. Onun beni bu kadar çok önemseddiğini biliyorum.

O sesi duymadan önce ne düşündüğümü hatırlıyorum.

Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyorum, ama bu konuyu konuşmak istediğimden eminim.

Ophelia'nın hayatımdan çıkıp gitmesine izin vermeyi hayal edemiyorum. Tabii gerçekten gitmek istemediği sürece.

Tabii tekrar kaçıp, kalbimin tozunu ve bu tuhaf kasabanın küllerini arkasında bırakmayı planlamıyorsa.

Dudaklarının çizgisini takip ederek geri çekilirim ve yanağını okşarım.

"Şimdi iyiyim," diye mırıldandım. "Senin için daha çok endişeleniyorum, Philia. Bu adam açıkça seni takip ediyor. İyi misin?"

"Hayır," diye cevaplar, ancak önceki kadar sert değildir. "*Kızgınım*, Grant. Benden ne istiyor? Neden bunu yapıyor?"

"Keşke bilseydim," diye cevap veriyorum ve sesimi bir söz vererek sertleştiriyorum. "Yarın büyük eve gideceğim ve bazı cevaplar almadan oradan ayrılmayacağım."

Açıkçası, bir şey öğrenip öğrenemeyeceğimi bilmiyorum.

Kesinlikle mücadele etmeden olmaz.

Arrendell malikanesinin büyük salonunda, Montero Arrendell omzumun hemen arkasında duruyor.

O, beni rahatsız etmeye çalıştığı belli olacak kadar yakınımda duruyor.

Eğer gerçekten umursasaydım, beni korkutabilirdi. Ama şu anda, o aşamayı çoktan geçtim.

Önümde sıralanan tüm personele odaklanmış durumdayım.

Hizmetçi üniformaları veya frak ve livrea giymiş erkekler ve kadınlar.

Saçları geriye taranmış ve mütevazı siyah elbiseleriyle bu kızları görmek beni rahatsız ediyor, çünkü kısa bir süre önce aynı kıyafeti giymiş ölü bir kadını hatırlıyorum. Bu odanın avizesinde sallanan kadını bulduğumuzda.

Kaşlarım çatıldı.

Burada kırk beş yaşın üzerinde görünen kimse yok, pantolon giymiş kırışık küçük bir adam hariç. Montero onu ahırcı olarak tanıttı — yirmi birinci yüzyılda ahırcı olması ne kadar tuhaf? — ama paran varsa...

Onları sert bakışlarla süzdüm, başparmaklarımı üniforma pantolonumun kemer halkalarına takarak, sonra başımı omzumun üzerinden Montero'ya çevirdim.

"Hepsi bu kadar mı?" diye şüpheyle soruyorum. "Bugün kimse gelmedi mi?"

"Hiç kimse," diyor derin, yuvarlak sesiyle. Onun çekici özgüveni, kişisel alanına yaptığı bu ihlal kadar bana etki etmiyor. Sadece ona bakıyorum. "Hepsi burada yaşayan personel, Yüzbaşı Faircross. Başka biri eksik olsaydı, sizi şahsen onların odalarına götürürdüm."

"Uh-huh."

Bakışlarımı tekrar personele çeviriyorum.

Hepsi yere bakıyor, gözlerini kaçırıyor. Birkaç kişi hariç, kimse benim bakışlarımla karşılaşmıyor, sadece birkaç kişi yarı yürekli bakışlar ve hızlı gülümsemelerle karşılık veriyor.

Montero odada olmasaydı bana ne söylerlerdi acaba? Erkeklerin kıyafetleri bizim takipçimizinkine tıpatıp benziyor.

Bu bağlantıyı kurduğumda hafızam beni yanıltmamıştı.

Ophelia'yı deli bir hayalet gibi takip eden adamın kıyafetleriyle aynı kesim, aynı renkler, aynı kesim.

Evet, burada bir terslik var. Montero ellerini çırpıyor.

"Pekala, millet, lütfen işinize dönün. Bu rahatsızlık için bir saatlik fazla mesai ücreti ile tazmin edileceksiniz." Bunu hoş bir şekilde söylüyor, ama sesinde bir alt ton var: "*Benim personelime rahatsızlık verdin ve onlara tazminat ödemek zorunda kaldığım için bana da rahatsızlık verdin, seni aptal polis.*" Ve o kötü niyet, bana bakmak için öne doğru adım attığında da devam ediyor. "Yüzbaşı, bu konunun ne hakkında olduğunu biraz daha açık bir şekilde anlatabilir misiniz?"

Bu bir soru, ama o bunu bir emir gibi ifade ediyor. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Son zamanlarda burada herhangi bir hırsızlık oldu mu, Bay Arrendell? Küçük şeyler bile olsa?"

Çamaşır dolabını ya da başka bir şeyi soyanlar? Üniforma çalanlar?"

Aristokratik siyah kaşları birbirine yaklaşır. "Şey, çamaşır dolabındaki envanteri kendim kontrol etmiyorum."

"Birisi izlemeli," diye homurdandım. "Personelinizde bu adamın tarifine uyan kimse olmadığını söylüyorsunuz, ama belki biri kendi kıyafetlerini çalmıştır."

"Ne için, Yüzbaşı Faircross? Ne gibi bir neden olabilir ki?" Montero'nun sesinde kültürlü bir öfke belirir. "Bu adam neyle suçlanıyor da, sanki suçlu bizmişiz gibi kapıma gelip bağırıyorsunuz?"

Cevap verme fırsatım olmadı.

Zaten söyleyeceklerim hoşuna gitmezdi, çünkü şu anda ona *hiçbir şey* söylemeyeceğim. Eğer bir şekilde bu işe karışmışsa, onu kurtaracak hiçbir şey söylemeyeceğim.

Ve eğer öyle değilse, lanet olsun bana. Lucas'ın dosyasını gördüm.

Montero'nun yetmişli, seksenli ve doksanlı yıllarda yüksek sosyete ve yüzlerce kadının arasında dolaştığını, her zaman ölümün peşinde olduğunu gösteren tüm o gazete kupürleri.

Elbette kanıt yok.

Ama kimse bu kadar çok tesadüf bir araya getiremez. Bu adam nereye giderse, trajedi onu takip ediyor.

Ve personel, ürkek fareler gibi duvarlara dağılırken, sanki yeni bir trajedinin yavaş çekimde gelişmesini izliyormuşum gibi hissediyorum.

İki tanıdık yüz ana girişten içeri giriyor.

Ros ve Aleksander, açıkça zorlu bir parti gecesinin ardından kendilerini sürükleyerek içeri giriyorlar.

Onun buruşuk, parlak kırmızı elbisesi kalbime hasta bir öfke ve soğuk bir korku saplıyor.

Bir an için, kırmızı giysili başka bir güzel genç kadın görüyorum.

Emma Santos, Delilah Graves'in yaşadığı o küçük evin zemininde ölü yatıyor.

Sonra Delilah'ın kendisi, başka bir kırmızı elbiseyle ambulansın arkasında hıçkırarak ağlarken, Lucas onu sıkıca tutuyor, o ise polis raporu için olanların şok edici ayrıntılarını kekeleyerek anlatıyor.

Ros burada, diye kendime hatırlatıyorum.

Henüz tehlikede değil.

Hayatta ve iyi durumda ve Tanrı'nın izniyle, öyle kalmasını sağlayacağım.

Onu o uyuşturucu bağımlısı, külot koklayan pislikten uzaklaştırmam gerekiyor.

Beni fark etmiyor bile, tamamen Aleksander'a dalmış, beceriksiz hareketlerle ona çarpıyor ve Aleksander koluyla onu tutuyor.

Kahretsin, bunlar hep böyle mi?

Onu en son ne zaman ayık gördüğümü hatırlamıyorum. Aylar önce olmalı.

Daha da kötüsü, sanki bir rock yıldızıymış gibi ona hayran hayran bakıyor, o kadar hayran ki nefes bile alamıyor.

Aleksander ona bakmıyor.

O pislik bana bakıyor, yeşil gözleri buz gibi ve uzaylıların kışı gibi hiç kırpmıyor.

Gülümsemesi yavaş, acımasız ve bilge.

Şimdi düşününce, onun bu şekilde davranmasına neden olanın barda içtiği alkol ya da uyuşturucu olmadığını düşünüyorum. Bana gerçek kişiliğini biraz olsun göstermek istedi. Bencil, pervasız ve son derece kibirli.

İstedliğini elde etmeye o kadar alışmış bir genç adam ki, bunu yüzüme vuruyor, alaycı bir şekilde soruyor: "*Buna ne yapacaksın, Kaptan?*"

O boş gülümseme, bana bir söz verdiğini gösteriyor.

Ne anlama geldiğini ya da bugün onu nasıl kızdırdığımı bilmiyorum.

Onlar sendeleyerek yanımdan geçerken, kanım donuyor.

Aleksander, Ros'u sahiplenircesine kendine çekip büyük salonun ortasında onu öperek büyük bir gösteri yapıyor.

Sadece benim için değil, bunun farkındayım.

Çünkü Montero onları uzak ve düşünceli gözlerle izlerken, yüzü değişiyor.

Gülümsemesi dişleri ve kenarları ile dolu, yüzü bir maske gibi.

Korkunç bir şeye tanık olduğum hissini bir türlü atamıyorum.

Sanki şeytanın yüzüne bakıyormuşum gibi, beni çok geç olmadan onu durdurmaya cesaretlendiriyor.

SADECE BİR PİŞMANLIK (OPHELIA)

Redhaven'a dönmek, on yıldır uzak kaldığım, pek değişmemiş donmuş bir geçmişe zaman yolculuğu yapmak gibiydi.

Ama hiçbir şey, Nobody's Bees-Ness'in tezgahının arkasında durup dükkânı idare ederken, balmumu, bal ve yalnızlığın kokusuyla tamamen izole olmuş olmamdan daha fazla farkı vurgulayamaz.

Yerel halktan biri ev telefonunu arayıp, bebek partisi için siparişini almaya geldiğini ama dükkânın her seferinde kapalı olduğunu söyleyene kadar, Ros'un dükkânı günlerdir açmadığını bilmiyordum.

Of.

Daha önce aile işine bakmıştım, ama o zamanlar durum *farklıydı*.

Annem öğle yemeği molası verirken veya bankaya para götürürken kasayı ben idare ederdim.

O arka tarafta dağınık atölyesinde, narin parmaklarıyla özel bir sipariş üzerinde çalışırken kasayı gözetlerdim.

Annem tedarikçilerle konuşurken Ros'u dinlenme odasında oturup ödevlerini yapmaya zorlardım ve yaramaz kız kardeşim sabrımı zorlamak için elinden geleni yapardı.

Tanrım.

Bu dükkân boş olsa bile, burada hiç yalnız hissetmezdim.

Annem veya Ros'un yakında geri döneceğini hep bilirdim.

Ayrı olsak bile *birlikteydik*. Şimdi o his yok oldu.

Aynı ev kokusu, aynı sevimli mum ürünleri vahası, ama atmosfer değışti.

Sadece ben varım, altın ışıkların sessizliğinde güneşleniyor ve sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanmaya çalışıyorum. Bir şekilde.

Göğsümdeki boşluk, içine düşecek kadar büyük hissediyorum.

İç çekerek, boş dükkandan arka tarafa geçiyorum.

Burası hem depo hem de atölye, raflar bal şişeleri, bal peteği parçalarıyla dolu kavanozlar ve daha büyük parçalar ve hassas bir şekilde sarılmış ve sıcaklık kontrollü soğutucularda saklanan tabakalarla dolu.

Arka duvarın tüm uzunluğu boyunca, uzun, yıpranmış bir meşe masa uzanıyor, üzerinde hala annemin aletleri duruyor. Sanki dün buradaymış gibi, sevgiyle yarattığı eserlerin üzerine eğilmiş.

Köşede devasa bir endüstriyel ocak var.

Annemin çalışma masası yarısı heykeltıraş tezgahı, yarısı çılgın bilim adamının laboratuvarı gibidir. Masanın üzerinde duran raf, mason kavanozlarda kurutulmuş otlarla doludur ve tavandan sarkan iplerde demetler halinde kurutulmuş çiçekler asılıdır.

Solmuş kokuları, bal ve balmumu aromasına, tam olarak yakalayamadığım bir dilek gibi ekleniyor.

Burası, kasabadaki küçük evimiz kadar annemin de eviydi.

Burada her şeyi yapardı.

Balmumu ve uçucu yağları damıtmanın yeni yollarını bulur, iğne ucu kadar ince detaylarla oyulmuş küçük balmumu heykeller yapardı. El yapımı, rengarenk çiçek yapraklarıyla süslenmiş küçük dudak kremi çubukları yapar, onları başyapıtlara dönüştürürdü.

Hala yarım kalmış bir proje duruyor orada: balmumu mum, bütün bir bal peteği tabakasından yuvarlanmış, altıgen tabakaların eğrilmesini önlemek için özenle şekillendirilmiş.

Bal peteğinin her bir açık bloğunun içine, küçük cımbızlarla çiçek yaprakları ve yapıştırıcı kullanarak bir sahne oluşturmak için minik insanlar yapıyordu.

Çimleri biçen küçük çiçek insanından bahçesini sulayan diğerine, örgü ören diğerine kadar her şey. Mum yanarken, bu küçük sahneleri yavaşça ortaya çıkaracak ve sonra bu değerli şeyleri sonsuza dek yakıp yok edecekti.

Tıpkı annemin dünyadaki zamanı gibi, balmumu kadar çabuk eriyip gidiyordu. Şu anda yanıp gidiyor.

Tıpkı bu gibi, tamamlanmamış bir şaheser.

Bitmemiş bir hayat.

Bir daha olmaz.

Annemin çalışma masasının başında ağlamayacağım. Kesinlikle hayır.

Son birkaç haftada birkaç ömür boyu yetecek kadar ağladım.

Derin nefesler alarak, dükkanın kapısındaki çanın sesini dinlemeye devam ederek, ortalığı toplamaya odaklanıyorum.

Annem hastaneye yattığından beri kimse burayı temizlemedi. Bu yüzden rafları silip düzenliyorum ve kendime, annem iyileşip eve döndüğünde her şeyin mükemmel durumda olması için hazırlık yaptığımı söylüyorum.

Yapacak başka pek bir şey yok.

Şu anda çok sayıda turist var ama genellikle uzun ziyaretlerinin ilk günlerinde alışverişlerini yapıyorlar, böylece geri kalan zamanlarını açık havada gezerek veya yerel restoranları deneyerek geçirebiliyorlar.

Noel yaklaşınca, insanlar hediye etmek için rustik hediye sepetleri almak isteyecekler ve işler tekrar hareketlenecek.

Büyük şehirli insanlar bunu çok seviyorlar ve Kuzey Carolina'nın ücra bir köşesindeki sevimli bir dükkanda el yapımı kitsch ürünler bulduklarını gururla duyuruyorlar. Sadece tatil sezonunda dükkanı kim işletecek merak ediyorum.

Ros iyileşmezse...

Oh, işte başlıyoruz.

Benden çıkan boğuk hıçkırık, yüzüme beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi yüzü

me Bezimi düşürüp iki elimle ağzımı kapatıyorum. Noel'de vurur hala burada olacağımı düşünemiyorum.

. O evde tek başıma kalınca nasıl olacağımı düşünemiyorum ve Ros, Aleksander Dickhead ile birlikte, sanki başka hiçbir şey önemli değilmiş gibi, kim bilir nereye gitti.

Annem *gitti*.

O ölürse beni burada tutacak ne var ki? Grant mı?

Evet.

Ama aynı zamanda, hayır, henüz çok erken.

Onun burada bir hayatı var, ben de kalbi parçalanmış ve kanayan bir halde sürekli onun hayatına girip çıkamam.

...ve çocukluk aşkım birdenbire benden hoşlanmaya başladı diye bu küçük kırmızı çatılı cehennem çukurunda kalmayı gerçekten düşünüyor muyum?

Yerçekimine meydan okuyan muhteşem seks, bir gelecek olduğu anlamına gelmez.

Gerçek duygular bile, ne kadar karmaşık olursa olsun, bunu ifade etmez.

Bana hiçbir şey borçlu değil.

Hayatı yeterince karmaşık ve benim dramımı, karmaşamı Grant ve o tatlı küçük kıza yükleme düşüncesi...

Boğazımdaki yumru kaktüs gibi. Tabii ki bu konuyu konuşmadık.

Sadece oldu.

Buna birlikte düştük.

Ve ben o kadar serbest düşüşteyim ki, bir başka belirsizlik katmanı eklemek hiçbir şeye yardımcı olmaz.

Ama yine de Redhaven'ı evim olarak görüyorum.

Çocukça bir yanımla, yeterince güçlü dilersem her şeyin yoluna gireceğini düşünüyor.

Annem mucizevi bir şekilde iyileşecek.

Ros aklını başına toplayacak ya da bir şekilde Aleksander'ın ürkütücü görünüşünün altında oldukça iyi ve yanlış anlaşılmış bir adam olduğunu keşfedeceğim.

Grant ve ben, biz... Bilmiyorum bile.

Yerleşip sonsuza kadar mutlu mu yaşayacağız?

Belki küçük Nell, beni parmağında oynattığı için buna aldırılmaz.

O zaman anne evini satmak zorunda kalmayacağım çünkü anne orada yaşlanacak, birkaç hafta sonu erkek arkadaşımı ve çocuğumu akşam yemeğine getirmedim için bana dilini şaklatacak ve... ve...

Tanrım.

Kendimi kandırıyorum, değil mi?

Sevdiğim her şeyin parçalandığı ve şu anda tek istikrarlı şeyin Grant olduğu acı gerçeğiyle yüzleşmemek için saçma bir masal uyduruyorum.

Onu arasam sorun olur mu acaba?

Sadece o yavaş, çekik sesini, onun dilini öğrendiğinde çok nazik olan o huysuzluğunu duymak için.

Bu düşünce beni rahatlatıyor, sanki o beni teselli etmek için uzanıyormuş gibi.
ben.

Keşke şu anda Grant'le evde olabilseydim, kanepede kıvrılmış
bir kase patlamış mısır ve aptalca bir filmle, Nell de aramızda kıvrılmış, dikkatimizi
çekmeye çalışıyor.

Sonra dükkanın kapısındaki zil çınlar.

Silah sesi gibi geliyor, ama ihtiyacım olan şey bu: kafamdan çıkıp, kendimi
toparlayıp, hayatı dakika dakika yaşamayı hatırlatması.

Ve şu anda bir müşterim var, bu yüzden annemin çalışma alanındaki küçük
lavabodan yüzüme su serpiyorum, derin bir nefes alıyorum ve kasaya doğru
yürürken en güzel gülümsememi takınıyorum.

"Nobody's Bees'e hoş geldiniz..."

Donup kalırım.

Bu sefer göğsüme bir silah sesi değil, bir top
mermisi çarptı.

Görüşüm netleşmeden önce kapı tıkırdayarak kapanıyor.

Takipçim, lekeli dudaklarından kan damlayan ve çenesinden akan kanla
dükkana birkaç adım atıyor.

Ağzım titreyerek, vücudum olduğu yerde donmuş halde ona bakıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. Endişe ve korku içimi kaplıyor. "Sen...?"

Karnını tutuyor ve ellerinin çamurla kirlenmiş olduğunu fark ediyorum.

Sanki yalnız olmadığını yeni fark etmiş gibi durur.

Başını yavaşça kaldırır ve dağınık gümüş rengi saçlarının altından bulanık
gözleriyle bana bakar, bakışları derin ve pürüzlü çukurların içinde kaybolur.

Boğazından bir ses çıkar, acı içinde boğuk boğuk.

Sonra dönüp kendini kapıdan dışarı fırlatır gibi çıkar, ağırlığıyla kapıyı
şiddetle çarparak kaldırırma geri sendeler.

"Hey, bekle!" diye bağıyorum, elimi

uzatarak. Ama o gitmiş, sokağa kaybolmuş.

Sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra gücümü, aklımı
topluyorum. Vahşi bir dürtü beni onun peşinden fırlatıyor.

Evet, riskli olduğunu biliyorum, ama bilmem gerek.

Benden ne istiyor?

Soğuk öğleden sonra dışarı fırladım, soğuk, yakıcı nefesler alıp soluma ve
sağıma baktım.

Ondan hiçbir iz yoktu, ama başka bir şey vardı.

Kan.

Kaldırımın üzerinde.

Düzensiz bir çizgi halinde sola doğru uzanan küçük kan damlaları.

Zayıf izleri, annemin dükkânı ile yanındaki pastanenin arasında kaybolana kadar takip ettim.

Sonra binaların arasındaki sokağa daldım, tam da onun arkasında frakının parlamasını görecektik kadar zamanında.

Onun durumunda nasıl bu kadar hızlı hareket edebildiğini bilmiyorum, ama iki blok aşağıda, karşı caddedeki binaları geçip tepelere uzanan kalın ağaç gruplarına doğru koşuyor.

"Hey!" diye bağıyorum ve onun peşinden koşuyorum.

Kaldırımda koşarken binanın kenarından savruluyorum, kısa bacaklarımı olabildiğince hızlı hareket ettirerek onu yakalamaya çalışıyorum.

Takipçi Adam'ın topalladığı belli oluyor.

Yaralı olmasına rağmen, benden bu kadar uzaklaşmamalı, ama devekuşu kadar uzun ve bacaklı olduğu için, dengesiz adımları benim iki adımımı karşılıyor. Binaları geçip ağaçların arasına kaybolduğunda, yanımda bir ağrı ve kaburgalarımın bir acı hissediyorum.

Nefes nefese, bir saniye eğilip ellerimi uyluklarımın üzerine koyarak birkaç kez sert nefes alıyorum.

"Yine mi?" diye nefes nefese soruyorum.

Sonra yeterince katlandığımı karar veriyorum. Bu kadar kolay pes etmeyeceğim.

Son gücümü toplayarak, tüm vücudumu saran yanma hissini görmezden gelerek, onun peşinden ormana dalıyorum.

Hayalet kovalamak gibi.

Sadece önümde bir anlık görüntüsü, her zaman çok uzakta.

Çalılıklar arasında tökezleyerek, düşmüş dallara takılarak, çırpınarak ve zorlukla kendimi tutarak ilerliyorum.

Bu sefer farklı.

Onu yakalayamazsam, asla yakalayamayacağım.

Sanki elektriklenmişim gibi, doğal olmayan bir şey beni itiyor, onu takip etmeye zorluyor, çünkü *burada* bir şey var, bir cevap, bilmem gereken bir sır.

Ve olmasa bile...

O yaralı. Ağz ından kan akıyor, topallıyor, açıkça sersemlemiş ve kafası karışık.

Bir şey yapmazsam, burada ölebilir. Ama onu kaybettiğimden korkuyorum.

Kendi gürültülü ayak seslerim ve çılgınca atan kalbimden başka hiçbir şey duyamıyorum.

Artık o anlık görüntüler yok, önümde kırılan dallar yok, ondan hiçbir iz yok, ama ben ilerlemeye devam ediyorum.

Ve ağaçların arasından geçip turuncu ve kahverengi yapraklarla kaplı bir açıklığa çıktığımda neredeyse ona çarpıyordum.

O, önümde sallanıyor.

Sadece bir saniye, ben durup ona bakarken.

Sonra düşen bir ağaç gibi yere yığılır, sıska vücudu soluk renkli uzuvlarının karışıklığı içinde ayaklarımın dibine düşerken hırıltılı nefes alır.

İlk başta, dizlerimin üzerinde nabzını ararken bunu görmüyorum.

Ama onun hala hayatta olduğunu gördüğümde, yanındaki çamurlu toprak parçası gözüme çarptı.

Orada, kemikler yerden çıkıntı yapıyordu, keskin, kirli beyaz insan kaburgaları gökyüzüne doğru uzanıyordu.

BİR İYİLİK (GRANT)

Benim kadar uzun süre polislik yaptıysanız, bir şeye güvenmeyi öğrenirsiniz.

Bir şey kötü kokuyorsa, muhtemelen çürümüş demektir.

Şu anda, tüm bu durum çok kötü kokuyor.

Kasabanın batı tarafındaki ormandaki açıklık, küçük merkezi alışveriş bölgesinin en uzak ucunda, renk cümbüşü gibidir.

Ekim ayının şiddetli sarı-turuncu yaprakları.

Kırmızı ve mavi devriye ışıklarının yanıp sönmesi, kırmızı ve turuncu renkli ambulans ışıklarıyla çarpışarak retinayı yakacak kadar keskin bir kontrast oluşturuyor.

Siyah-beyaz devriye arabaları.

Kış için yavaş yavaş solmaya başlayan son birkaç çam iğnesinin canlı yeşili.

Sonra o adamın kanının parlak kırmızısı var, o kadar bakır kırmızısı ki, gürültülü.

Çenesinden aşağı akarak, geride bıraktığı sıçramalar bozulmuş toprağa emildikçe çamurlu kahverengiye dönüşüyor.

Ayrıca, o ağartılmış kemiklerin mide bulandırıcı solgunluğu.

Kafatası, topraktan çıkıntı yapan bir kubbe gibidir. Bir kısmı açıkta kalan boş bir göz çukuru, sanki ona bir isim vermemi beklermişçesine bana bakıyor.

Şimdi bazılarının ölümler yaşayanlardan daha talepkar olabileceğini söylemesinin nedenini anlıyorum.

Lanet olsun.

Bu kasabanın sırlarının ne kadar boktan olduğunu anladığımı her düşündüğümde, daha karanlık bir şey ortaya çıkıyor.

Başka biri.

İçimdeki derin içgüdü kıpırdanıyor, bilmek için can atıyor, ama aynı zamanda kim olduğunu öğrenmekten korkuyor.

O kemiklerin kime ait olduğunu bilmek hoşuma gitmeyebilir. Yine de bu işin bir parçası.

Gözlerimi işaretlessiz mezardan ayırıp, o adamı Redhaven'ın tek ambulansının arkasına taşıyan sağlık görevlilerine odaklanıyorum. Sedyeyi, ormanın hemen ötesinde parçalar halinde görünen otoyola çıkan küçük bir yokuş yukarı itiyorlar.

Ekibim, leşçiller gibi olay yerini dolaşıyor, polis şeridiyle alanı çeviriyor, sarı çizgilerle kordon oluşturuyor ve bu kutsal olmayan topraklara bir başka gösterişli renk katıyor.

Acil tıp teknisyenlerinden biri ayrılır, adama son bir kez endişeli bir bakış atar ve kahverengi at kuyruğu sallanarak koşarak gelir.

"Kaptan Faircross?" der nefes nefese. "Hey, onu tıp merkezinde iyice muayene ettikten sonra polis raporu için tam bir tıbbi rapor hazırlayacağım, ama..."

"Ama?" diye sorarım.

"Şu anda intihar girişimi gibi görünüyor," diyor isteksizce. "Hayati organlarının değerlerine bakılırsa, organ yetmezliğine giriyor. Kan kusması klasik bir belirtidir. Eminim bir tür zehirli madde içmiştir. Fare zehiri, antifriz ile intihar etmeye çalışmış olabilir - bu işi görebilecek bir sürü ev temizlik maddesi var. Hatta bazı reçetesiz ilaçları aşırı dozda almış olabilir. Aslında, bu adamın ilaçların etkisi altında dolaştığına bahse girerim. Her neyse, toksikoloji testini yaptıktan sonra size daha net bir bilgi verebilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum zorlukla. Aklım hala onun ilk sözlerinde takılıp kaldığı için yapabileceğim tek şey bu.

İntihar girişimi.

Bir aydan kısa sürede ikinci intihar.

Bana bunun Arrendell'lerle ilgisi olmadığını söyleme.

Montero ne derse desin, ne kadar önemsiz bir görünüş sergileseler de, çalışanlarını önümde sergileseler de, o üniforma yalan söylemez.

Oradaki diğer tüm uşakların giydiği takım elbiseyle aynı.

Bir şekilde bağlantılılar.

Cora Lafayette'in ölümü ve bu garip adamın intihar girişimi.

Bağlantılı olmaları gerek.

Kesinlikle imkansız.

Ambulans sirenini çalıyor ve sağlık görevlisi bana bekleyen bir bakış atıyor.
Aracı işaret ederek başımı salladım.

"Gidin. Sizin aramanızı bekleyeceğim. Bu arada suç mahallini inceleyeceğim."

O kemiklere anlamlı bir şekilde bakar, sonra keskin bir baş sallama yapar ve ağaçların arasından koşarak geri döner. Otoyolun korkuluğunu atlayıp yokuş yukarı koşarak ambulansın arkasında kaybolana kadar onu izlerim. Kapı daha kapanmadan, ambulans şehir dışına doğru hızla uzaklaşır, yol boyunca banshee gibi çığlık atarak.

Geriye sadece ben
kaldım. Ekibim.

O kemikler.

Ayrıca, devriye arabamın arka koltuğunda kıvrılmış, pencereye yaslanmış, Micah, Henri ve Lucas'ın olay yerinde verimli bir şekilde hareket etmelerini izleyen ince figür. Adamlarım iyi dayanıyorlar, kanıt işaretleri koyuyorlar ve diğer mezarların saklanabileceği tüm yerleri not alıyorlar.

Şu anda, olasılıklar açısından hiçbir şey sınır dışı değil.

Bu olay, herkesin düşündüğünden daha tuhaf bir hal alacak gibi görünüyor.

Polis arabasına yaklaşırken Ophelia başını bana doğru çevirir,
yeşil gözleri gölgelerin içinde hayalet gibi parlıyor.

Arka sürücü kapısını açtım ve kolumu tavana dayayarak içeriye eğildim.

"Hey. Nasılsın?"

"Dürüst olmak gerekirse, hala oldukça sarsılmış durumdayım." Zayıf bir gülümsemeyle. Yine benim üniformamı giyiyor - bu kadına uygun bir kışlık mont alması için ikna etmeliyim - ve montu kendine daha sıkı sarıyor, sanki acil durum battaniyesi gibi altına kıvrılıyor. "Faircross'u bir süreliğine bırakıp sadece Grant olmayı düşünebilir misin? Bir kucaklaşma fena olmaz."

"Eğer biraz konuşmak istersen, ikisini de yapabilirim." Arka koltuğa geçip bir kolumu arkaya uzatıyorum.

Saniyeler içinde, yanıma sarılan sarışın bir kız, bana yaslanıp kendini küçültüyor.

O kadar küçük ki, onu kendime yaklaştırırken
endişeleniyorum. Kolumun altında titrediğini
hissede biliyorum.

Kahretsin, eve dönüşünün birbiri ardına gelen çirkin şoklardan ibaret olması hiç hoşuma gitmiyor.

"Güvendesin," diye fısıldadım, çenemi kafasının üstüne koyup onu sıkıca sarıldım. "Ne olursa olsun, o adamın sana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Doktor intihar girişimi gibi görüldüğünü söyledi."

"İntihar mı?" Ophelia keskin bir nefes alır. "O zaman neden...?"

"Fikrini değiştirmiş olabilir. Ya da beynini etkileyen bir şeyin etkisi altında olabilir. Belki yardım aramaya çıkmış ve sana rastlamıştır."

"Tanrım. Ve bu kişi *ben* miydim? Beni şehirde takip ettikten sonra," diye şüpheyle sordu. "Başka ne var? Söylemediğin ne var, Grant?"

Yüksek sesle burun kıvrırım.

"Biliyorsun, beni bu kadar iyi anlayabilen tek kişi sensin ve bazı günler, yemin ederim..." Homurdanarak sözümü bitiririm. "Sadece tuhaf bir his var içimde, Philia. O kemikler, o adam, lanet Arrendell'lerle bağlantılı başka bir intihar. Haftalar önce kendini asan hizmetçi ve şimdi de bu adam, kafası karışık bir halde, onların üniformasını giymiş olarak ortaya çıkıyor."

Korkunç bir dakika boyunca sessiz kalır, başını omzuma yaslar ve düşünceli bir şekilde dışarıya bakar.

"Aokigahara," diye mırıldanır.

"A-oki-huh? Şimdi Japonca mı konuşuyorsun?"

"Evet. Bir YouTuber saygısız davranarak büyük bir skandal yarattıktan sonra haberlerde okumuştum. Japonya'da İntihar Ormanı denen bir yer," diyor yumuşak bir sesle. "O kadar çok insan oraya gidip hayatına son veriyor ki, orman bekçileri insanları uzak tutmaya çalışsalar da cesetleri toplayamıyorlar. Hatta insanları bu korkunç şeyi yapmamaları için ikna etmeye çalışıyorlar. Bazıları bunun sadece bir moda olduğunu söylüyor, ama diğerleri orada insanları intihara ikna eden karanlık bir şey olduğunu düşünüyor. Üzgünüm. Ne dediğimin farkındayım. Ama düşünmeden edemiyorum..."

Sözünü bitirmeden başını çevirip kasabanın üzerindeki büyük tepeye bakar. O büyük evin, pencereleri turuncu şeytan gözleri gibi parıldayan, ağartılmış kemiklerden yapılmış korkunç bir iblis gibi durduğu tepeye.

Eğer bir yer, insanların sadece ayak basmalarıyla intihara sürükleyecek kadar hayaletli olabiliyorsa, o yer orasıdır.

Arrendell malikanesi.

"Ama sen bunun intihar olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye bitirir.

"Henüz bilmiyorum," diyorum. "Garip bir önsezim var. Kafamın arkasında bir şey kaşınıyor, anlıyor musun? Ama düşünmem lazım. Olayları çözmem lazım. Toksikoloji raporunu beklemem lazım."

Ve gizemli adamımız hayatta kalamazsa, muhtemelen otopsi de.

"Ben de kendimi biraz tuhaf hissediyorum." Ophelia'nın gözleri, Micah'ın ortaya çıkarılan kemiklerin yanında çömeldiği ve eldivenli parmaklarıyla nazikçe toprağı süpürdüğü yere kayıyor. "Sence bu kim, Grant?"

Cevap vermiyorum.

Soru aramızda ölümcül bir ağırlıkla asılı kalır.

Olasılık çok düşük olsa da, ikimiz de aynı şeyi merak ediyoruz sanırım.

Yıllar boyunca Redhaven'da pek çok insan kayboldu. Sakinler.

Rastgele yürüyüşçüler.

Yaramazlıklarını çok ileri götüren ve başlarını büyük belaya sokan serseri çocuklar.

Bazen, ormanda, onun bahsettiği intihar ormanına benzeyen bir yerde insanlar buluyoruz. İnsanlar kayboluyor, yollardan sapıyor, kimsenin bulamayacağı küçük bir köşeye kayboluyorlar.

Kasabanın ötesinde burası çok sık ağaçlı. Bir metre bile yürüdüğünde onları fark edemezsin, donarak ölmüş ya da çakallar ya da pumalar tarafından parçalanmış olabilirler. Ethan olma ihtimali çok düşük.

Yine de, içimde o *his* var.

"Hey," diyorum. "Olanları bana bir daha anlatır mısın? Bu sefer biraz daha ayrıntılı olarak."

"Telefonda bağırırken bu kısmı atladım, değil mi?" Ophelia acı bir gülümsemeyle gülümser. "Dürüst olmak gerekirse, söyleyecek çok fazla bir şey yok. Dükkânın arka deposunda temizlik yapıyordum, kapının üzerindeki zili duydum. Dışarı çıktım ve o orada duruyordu, solgun ve sersemlemiş, ağzından kan akıyordu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece dönüp koştu, binaların arasından uzaklaştı. İç kanaması olan bir adam için inanılmaz bir dayanıklılık, ama..." Durur. Tekrar konuşmaya başladığında sesi alçalır, gözleri kapanır. "Sanırım beni bir yere götürdüğünü hissettim. Ormana, sonra buraya. Eminim o kemikleri çıkaran odur. Bilmiyorum, belki de böyle olmasını istedi. Belki de benim..."

"Onları görmeni istedi," diye yumuşak bir sesle cümlemi tamamladım.

"Evet."

"Tek soru neden olduğu?"

"Hiçbir fikrim yok." Ophelia başını sallar. "Ama sanırım şu anda benim sorduğum soruları sen de soruyorsun."

Kesinlikle haklısın.

O adamın malikanede ne kadar süredir çalıştığı ve kim olduğu gibi. Arrendell evi, Redhaven'a paralel, kendi küçük adası gibi bir dünya olduğu için bunu öğrenmek kesinlikle kolay.

İnsanlar, kasabadaki kimse onları fark etmeden yıllarca orada çalışabilirler.

Onun on, on beş yıl önce orada olup olmadığını bilmiyoruz.

Ya da o zamanlar ortadan kaybolan insanlar hakkında bir şey biliyor mu, bilmiyor mu?

O

zama Ne sırları saklıyor?

nlar Ulysses ve dağ halkı hakkında bilgi sahibi miydi? O

ortad acımasız klanın geri kalanının neler yaptığını biliyor

an muydu?

kayb Ve bu sırları saklamak için kim intihar sahneleri düzenlerdi ki, hatta belki *iki* olan intihar?

insan

lar

hakkı

nda

hiçbi

r şey

bilip

bilm

ediği

ni.

Bu durum hoşuma

gitmiyor.

Ophelia'nın bu olayların merkezinde olması daha da hoşuma gitmiyor. Hepsi bu adamın tuhaf bir nedenden dolayı ona takıntılı olması yüzünden ve bunun tesadüf olduğunu sanmıyorum.

Redhaven, tesadüflerin öldüğü bir yer.

Umarım bir an önce kendine gelir ve konuşmaya başlar. Lanet olasıca önemli *sorularım* var, tamam mı?

Ophelia'yı korumak için, mümkün olduğunca onun yanında kalmanın dışında ne yapabileceğim gibi. Arrendell'lerin ona bir adım bile yaklaşmamasını sağlamalıyım.

Sonuçta, talihsizliği getiren o ev değil. Ölümü getiren o ev değil.

Bu kasabada bir leke varsa, o da onlardır.

Bu onların kanında var.

Ve sevdiğim kadını bunun tüketmesine kesinlikle izin vermeyeceğim.

BİR ARTI BİR (OPHELIA)

Grant neden yaşlandıkça daha az inatçı olduğumu düşünmeye devam ediyor, bilmiyorum.

Bana eve gidip dinlenmemi söylediğinde, ona bunu nereye sokabileceğini çok iyi bildiğini söylüyorum. Beni tıp merkezine götürene kadar hayır cevabını kabul etmeyeceğim.

Takipçimin neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyor ve umuyorum ki...

Aslında neyi umduğumu bilmiyorum.

Belki de hemşirelik uzmanlığım, vaka raporuna yardımcı olacak küçük bir analizden ibaret olsa bile, bir şekilde cevap bulmaya yardımcı olabilir.

Ama bu, onun neyle zehirlendiğine ve belki de kasıtlı, kazara veya zorla mı aldığını gösterebilecek birkaç hayati belirtece bağlı.

Bu kadar kısa sürede tekrar burada olmak, büyük gözlem penceresinden annemin odasıyla neredeyse aynı olan bir odaya bakmak zor. Dış pencerelerdeki sarımsı perdeler bile aynı.

Burası büyük bir yer değil.

O da koridorun sonunda, birkaç kapı ötede.

Onun için burada olmadığımı hatırlamak zor, ama Grant'in yanımda olması yardımcı oluyor.

O, sert bir sessizlik içinde, doktorlar ve hemşireler çalışırken, adamın sırık gibi, solgun figürüne kestane rengi gözlerini sabit bir şekilde dikmiş, onun frakını ve altındaki gömleği ve pantolonunu çıkarıyorlar.

Yaşlılıktan daha fazlasıyla bitkin düşmüş durumda.

Çökmüş kaburgaları, solgun teni ve nefesleri sığ ve hırıltılı.

Onu entübe edip, boğazına solunum tüpünü zorla sokmalarını izlemek acı verici. Damar iğneleriyle glikoz ve organ yetmezliğini önlemek için gerekli gördükleri her şeyi veriliyor.

Muhtemelen midesini yıkamak zorunda kalacaklar, çünkü bilinci yerinde olmadığı için sıvı kömür veya zehri vücudundan atmak için başka bir şey alamıyor — tabii zehir vücudunda çok derinlere işlemediyse.

Tüpün girdiği dudaklarının çevresinde köpüklü bir köpük var.

Midem bulanıyor.

Gözlerimi kapatıp başka yere bakmak zorunda kalıyorum.

"Bunun intihar olduğuna inanamıyorum," diye fısıldıyorum. "Vücudu mümkün olan en kötü şekilde iflas ediyor. Ben sadece... Kimsenin kendi isteğiyle bu şekilde öleceğini hayal edemiyorum. Uyku hapi aşırı dozu almışsa, belki. Acıyı hissetmeyeceğin bir şekilde bilinçsizce hayata veda etmek. Ama içten bu şekilde kanamak..."

"O senin annen değil, Butterfly," diyor Grant sessizce. Büyük, sıcak bir el omzuma konuyor, ani bir içgörüyle gelen şoku hafifleten rahatlatıcı bir ağırlık. "Aynı şey değil. Annenin ölümünü izlemiyorsun. Ve o da acı çekmeyi seçmedi."

Boğazım tıkanmaya başlar, bir sonraki nefesim düzensiz gelir, ama onu geri tutmayı başarıyorum.

"Biliyorum." Ona yaslanıyorum, yanına yaslanıp onun varlığının buradaki gerginliği hafifletmesine izin veriyorum. "Sadece hayatta kalmasını umuyorum. Bildiklerini ya da neden beni takip ettiğini öğrenebilmemiz için değil. Çünkü kimse öyle bir şekilde ölmeyi hak etmez."

"Benim de en büyük endişem bu," diye homurdanır Grant.

"Ama haklıydın." Elimi Grant'in kaya gibi sert ön koluna koyuyorum. Oradaki kalın kıllar avucumu gıcıklıyor. "Bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Belki beni uyarmak istedi."

"Evet, ama ne hakkında?"

Çok fazla düşünceyle kafam karışmadan önce, hemşirelerden biri, adamın titremeyen vücudunun üzerinde eğilmiş başlarından ayrılır ve odadan çıkar.

Tek kelime etmeden Grant'e bir şey uzattı.

Sade, ince ve katlanmış siyah deri bir cüzdan. Grant teşekkür eder ve cüzdanı alır.

Hemşire başını sallayarak cevap verir, sonra odaya geri girer ve ekibinin yanına katılır.

Bana sorgulayan bir bakış atan Grant, cüzdanı açar.

İçinde pek bir şey yoktu, bir banka kartı, bir güvenlik kartı, bir kimlik, biraz nakit para ve birkaç makbuz. Grant kimliği çıkarıp bana gösterebilmek için eğdi.

"Mason Law." İsmi yavaşça yüksek sesle okudum. Kimlikteki fotoğrafında bile zayıf ve üzgün görünüyordu. Doğum tarihine göre, altmış dört yaşındaydı. "Bu kasabada Law ailesi var mı?"

"Hayır. Sen gittiğinden beri bu isimde kimse taşınmadı. Bence buradan değil, ama en kısa zamanda gerçek bir geçmiş araştırması yapacağım." Kendi kendine mırıldanarak Grant fişleri çıkarır. "Burada pek bir şey yok. Çoğunlukla market alışverişi gibi görünüyor. Dün nalbur dükkanına uğramış. Bir hortum almış." Kaşlarını çattı. "Ne oluyor? Önce karbonmonoksit zehirlenmesi mi deneyecekti? Kendini garaja mı kilitleyecekti?"

"Tanrım, umarım değildir." Kafamı sallayarak Law'a bakarım. "Dürüst olmak gerekirse, tahmin etmek zorunda kalsam..." Yarı kapalı, boş gözlerine, sert bir şekilde titremeye başladığına bakarım. "Dur, nöbet geçiriyor Grant. Bu, risin zehirlenmesinin klasik bir belirtisidir."

"*Risin* mi? Televizyon dizilerindeki gibi mi?" Grant iki kez bakar. "Bu günlerde bir sivil nereden risin bulabilir ki, onu kendini öldürmek için kullanmak bir yana?"

"Bazı fasulyelerden yapmak o kadar da zor değil," diye belirtiyorum. "İnternet sayesinde her türlü çılgın şey hakkında hızlı bir kurs almak oldukça kolay. Ayrıca, o kadar güçlü ki, çok az miktar yeterli. Vücudu durdurup çökertmek için bir tutam yeter. Ama bana göre bu çok garip."

"Neden tuhaf?" diye sordu Grant.

"Bunu yapmanın daha kolay yolları var. O kadar acı verici olmayan yollar. Bu kadar hassas bir şekilde hazırlanması gerekmeyen maddeler. Karaciğerin iflas ederken uykunda sakın bir şekilde ölebilmeni sağlayan pek çok reçetesiz ilaç var."

Bana bakıyor.

"Hemşire olmasaydın, bunları bildiğin için gerçekten çok rahatsız olurdum." Grant beni dikkatle izliyor. Sanki bu şeyleri bilmemden dolayı benim için endişeleniyormuş gibi. "Miami'de çok intihar vakasıyla uğraşıyor musun?"

"Bir bakım merkezinde çalıştım" diyorum. Orada, anneme ne olursa olsun, eski kariyerime geri dönemeyebileceğimi söyleyen bir acı var.

Eski kariyerime geri dönemeyeceğimi söylüyor. Başka birini rahatlatmak için ne kadar yardımcı olursa olsun, kendime bu şekilde işkence etmeyi nasıl kaldıracağımı bilmiyorum.

Ruhunuzun deposu boşalmadan önce alabileceği yakıtın bir sınırı vardır.

"Doğru," diye mırıldanıyor.

"Bazen insanlar, bedenlerinin doğal olarak yok olmasını beklemek yerine, nasıl öleceklerini kendileri seçmek isterler. Bazen, sevdikleri onlara yardım etmek isteyen diğer insanlar devreye girer. Böylece, sorgulanmayacak sıradan şeyler yaparlar."

"Acımasızca geliyor." Sıcak eli belimin alt kısmına bastırarak beni kendine yaklaştırıyor, sanki beni çoktan geçmiş olan karanlık anılardan koruyabilirmiş gibi. "İyileşme umudu olmadan, bir son ya da diğerini seçmek zorunda kalmak."

"Başarılı olanlar... genellikle DNR'leri vardır. Bu yüzden, çok geç olduğunda onları bırakırız, çünkü bu onların seçimidir." Bana attığı bakış beni ikiye böler.

Şu anda beni ayakta tutan tek şey o. Mason Law'a müdahale edenleri izlerken, geçmişten pek çok başka yüz görüyorum.

O hemşirelerde *kendimi* görüyorum, birini uçurumun kenarından çekmek için deli gibi mücadele eden kendimi.

"Philia?" diye ısrar ediyor.

Kafamı sallıyorum. "Yanlış anlama, her zaman huzurlu değildi. Çoğu zaman, yanlış yaptılar. Onları kurtarmak, geri getirmek neredeyse acı vericiydi, çünkü sonu daha acı verici ve daha uzun süreli hale getirecek kadar zarar vermişlerdi."

Gerçekten ne düşündüğümü, yüzüme kazınmış endişe ve acıyı görmüş olmalı.

"Annen öyle olmayacak. O hiçbir yere gitmek istemiyor," Grant, sanki bu konuda kontrolü varmış gibi, hararetle söz veriyor. "Ve sen artık orada değilsin. *Değilsin*. Neden gittiğini anlıyorum, Philia. Anlıyorum. Ama o karanlık yere geri dönmek zorunda değilsin."

Başka ne var ki?

Kariyerim boyunca Azrail'in ayakçısı olarak çalışmışken başka ne yapabilirim ki?

"Bilmiyorum, Grant. Ben..."

Mason Law'un gözleri birden açılınca söylemek istediğim her şey kaybolur. O, kalbime bağlı ipler kadar keskin bir şekilde kendini toplar.

Doktorlar ve hemşireler onu tutmaya çalışsa da, o bir oyuncak iskelet gibi tabuttan fırlayarak oturur, boğazı t   n etrafında hareket eden bir insan korkutucu. Titreyerek, suçlayıcı bir mızrak gibi uzanır.

Doğruca beni işaret ediyor. Tanrım.

G  zleri bana kilitlenir ve ben donakalırım.

Kalbim çılğınca çarparak titrer.

O      r ve Grant benden uzaklaşır, o daya b  y  k adımlarla girer, devasa v  cudu saf otorite yayar.

"O lanet şeyi ağızından çıkarın," diye bağıırır Grant. "Konuşmasına izin verin."

Doktorlardan biri başını kaldırır, y  z   gergindir. "Y  zbaşı, o..."

"O lanet olası bir cinayet kurbanı olabilir," diye keser Grant. "Ne s  yleyecekse, ona bunu kimin yaptığını   ğrenmek i  in tek şansımız bu olabilir. *Konuşmasına izin verin.*"

Hemşireler Law'ı omuzlarından tutup yere yatırırken, doktor ona belirsiz bir bakış attı.

H  l   bana bakıyor, şaşırtıcı bir g   le onlarla m  cadele ediyor. Hızla odaya girip yatağı yaklaşıyorum.

"Bay Law?" diyorum. "İyi misiniz?"

G  zleri çılğınca d  n  yor.

Doktor boğazındaki t  p   çıkarırken boğuk bir ses çıkarır. Law   ks  r  r, t  m v  cudu o kadar şiddetli bir şekilde titrer ki, onu tutmak isterim, sanki ikiye b  l  necekmiş gibi g  r  nce kalbim parçalanır.

Ama sakinleşince, başı yana doğru, bana doğru d  şer.

Nefesini hırıltılı bir şekilde verirken, dudaklarından daha fazla k  p  kl   kırmızı t  k  r  k baloncukları çıkar. "Sen... sen g  vende değılsin," diye boğuk bir sesle s  yler. "Gitmelisin. Onu... onu al ve git. Ona... ona izin verme."

"Kim?" diye sorarım, yatağı yaklaşıarak, kalbim boğazıma kadar çıkmış halde. "Ros mu? Kız kardeşim mi? Aleksander ona zarar mı veriyor?"

"Aleksander" adını duyunca daha da solgunlaşır, cildi bembeyaz olur, ama dudakları açılıp kapanırken, tuhaf hırıltılar dışında hiçbir ses çıkmaz.

"Bunu sana o mu yaptı?" Grant, yatağın   zerinde eğılerek acil bir şekilde sorar. "Arrendell'ler i  in mi çalışıyorsunuz, Bay Law?"

Law'ın başı Grant'e doğru d  ner.

Law, g  zlerinde yorgunlukla ona bakar, bu yorgunluğı   ok kez g  rm  şt  m — savaşmaktan bıkmış birinin

ve pes etmeye hazır olan birinin gözlerindeki donuk yorgunluk.

"V-vale," diye fısıldar Law. "N-neredeyse kırk yıldır..."

"Orospu *çocuğu*," diye tükürür Grant. "Bana yalan söylediler. Lanet olasıca yalan söylediler.

Onu tanımadıklarına yemin ettiler."

"Lütfen, Bay Law," diye yalvarırım. "Aleksander Arrendell kız kardeşime zarar veriyor mu? Lütfen, bilmem gerek."

Başı zayıf bir şekilde tekrar bana doğru döner.

Ama sadece yumuşak, dalgalı bir iç çekiş çıkarır ve gözleri tekrar kapanır. Ve ona bağlı monitörler, hayati organları keskin bir

düşüşe geçer.

"Durumu kötüleşiyor!" diye bağıyor hemşirelerden biri ve aniden yoldan itiliriz, Law'ın etrafında toplanmış ve onun hayatını kurtarmaya çalışan insanlar tarafından kapıya doğru itiliriz. "Personel olmayan herkes *dışarı çıksın*. Hemen!"

Grant ve ben itaatkar bir şekilde dışarı çıkıyoruz, koridorda toplanıp çaresizce izliyoruz.

Grant'in öfkeden titrediğini, eli benim elimi bulup sıkıca sararak hem rahatlatmaya hem de rahatlatılmaya çalıştığını fark etmiyorum.

Hayatım pahasına ona tutunuyorum.

"Zorlamamalıydım," diye fısıldadı Grant. "O haldeyken onu konuşturmaya çalışmamalıydım."

"Bunu sen yapmadın." Başımı sallıyorum. "Durumu kötüydü, Grant. Onlara karşı koyup istediğini söylemeye çalışırken kendine daha fazla zarar verecekti. Sen ona yardım ettin."

"O yaşlı piçi tanımıyorum bile." Sesim sert çıkıyor. Grant'in parmak eklemlerinin çıkıntıları avucuma sertçe baskı yapıyor. "Yarım saat önce, seni takip ettiği için onu boğazlamaya hazırdım. Şimdi ise, onu hayatta tutmak için sol kolumu verirdim."

"Bu umut. Çünkü bu civarda zaten çok fazla ölüm oldu." Cevap vermiyor.

Ama elimi sıkıca tutan eli hiç gevşemiyor, bizi birbirimize bağlıyor.

Saatlerce birlikte durup, doktorların Law'ı yatıştırmasını ve hayati fonksiyonlarını normal seviyeye getirmesini izliyoruz.

Bu iyiye işaret.

Organ yetmezliği belirtilerine yol açabilecek her şey — ricin ya da başka bir şey — yavaş ve sessiz bir katil olurdu. Bunu günler önce yutmuş olması

ve etkisi tam olarak ortaya çıkmadan önce sadece kendini biraz rahatsız hissetmiş olabilir.

Ancak bu kritik eşiği aştığında bile, henüz geri dönüşü olmayan bir noktaya gelinmiş sayılmaz. Organ yetmezliği nedeniyle ölümler yavaş ve acı vericidir.

Şimdilik, eğer dayanırsa onu kurtarma şansı var. Onu uçurumun kenarından geri çekme şansı hala var.

Lütfen, Tanrım.

Bu kasabada yeterince acı çekilmedi mi?

Ama şu anda Tanrı'nın beni dinlemediğine dair tuhaf bir his var içimde.

Çünkü Law, entübe edilip tekrar sakinleştirici verildikten sonra, solunum cihazı göğsünü inip kalkmaya zorlarken, huzursuz bir uykuya dalmış olsa da...

Aynı gürültülü makinelerin çığlıkları yükseliyor. Law'dan değil.

Ama koridorun birkaç kapı ilerisindeki bir odadan.

Soğuk terler dökülürken, mıknaş gibi çekilircesine o yöne doğru koşarım.

Hemşireler koridora koşarak gelmeden önce neler olduğunu zaten biliyorum.

Tırnaklarım Grant'in eline batarken, dua ediyorum, dua ediyorum, *dua ediyorum*, annemin odasını geçsinler diye...

Hayır.

110 numaralı oda.

Kapı birden açılır, insanlar içeri akın eder, sesler yükselir ve emirler, talepler haykırılır... kelimeler bile net değildir.

Her şey görüş alanımda uzaklarda küçük bir iğne ucu kadar küçülüyor.

Sanırım Grant benim adımları söylüyor, ama ben onun elini bırakıp koşuyorum, *koşuyorum*, akan renklerin dalgalı kabusunda koşuyorum.

Ama duramıyorum.

Tıpkı kalbimin çarpıntısını, ayaklarımın soğuk fayanslara çarpmasını, buz gibi steril havanın boğazıma dolup ciğerlerimi acıtmasını durduramadığım gibi.

Onu kurtarmalıyım.

Annemi kurtarmalıyım! Onlar

onu yeterince sevmiyorlar.

Evet, onlar profesyoneller ve işlerini yapacaklar, ama *savaşmayacaklar*. onu seven birinin seveceği gibi. Yapmak zorundayım...

"Ophelia!" Grant sertçe seslenir.

Sonra hiçbir şey kalmaz.

Annemin odasına kendimi attığımda ne düşündüğümü bilmiyorum.

Doktorları ve hemşireleri, akbaba gibi, ruhunu almaya gelen ölüm melekleri gibi yatağının başında dururken gördüğümde.

O kadar solgun, alabaster beyazı gibi.

Yumuşak bir çığlık atarak kendimi yatağına atıyorum.

"Anne!" Artık onu göremiyorum bile, önümde sadece bedenler ve uzuvlar var, gözlerim yaşlarla doluyor. Acil durum arabasını yakalıyorum, acil durum enjeksiyonları için sarılmış şırıngaları karıştırıyorum. "Böbrekleri iflas ediyor, yapmalısınız, ona ihtiyacı var, *ihtiyacı var...*"

"Hanımefendi, *hanımefendi!*" Bir hemşire yolumu kesiyor, annemin yatağını vücuduyla barikatlıyor. "Onun ihtiyacı olan şey, sizin bu odadan çıkıp bizim işimizi yapmamıza izin vermeniz."

"Lanet olsun!" Arkasında başka bir ses patlar, ardından uzun, sürekli bir bip sesi duyulur. Sayısız kez duyduğum o ürkütücü ses, ama bu sefer annem, benim *annem...* "Kalp durdu, acil müdahale arabasına ihtiyacımız var..."

Kendimi hemşireye atıyorum, ama o beni geri itiyor ve sonra bağırıyor, "Kaptan Faircross!"

Onunla mücadele ediyorum, onu itip geçmeye çalışıyorum, ama şimdi kollarım beni sarıyor.

Karşı koyamayacağım kadar büyük, kucaklayan kollar.

Beni bağlayan ve ona doğru çeken, güçlü meşe ağacı gövdesi gibi kollar, beni nefret ve şaşkınlıkla dolduruyor ve bir başka acı dolu çığlık atıyorum.

Grant beni rehin alır ve odadan uzaklaştırır.

Ben çıldırırken, yüzümden akan sıcak, boğucu gözyaşları arasında kıvranıp, çırpınıp, çığlık atarken, beni olabildiğince nazıkçe sürükledi.

"Anne, hayır... *Anne!*"

Böyle ölemez. Yalnız
kalamaz.

Acı çekerek, Ros'un izi yokken, vücudu güçlü ve parlak ruhunu tutamayacak kadar zayıfken.

"Ophelia, dur," diye homurdanıyor Grant, beni kendine doğru çekerek.

Annemin yavaş yavaş ölümünü pencereden görünen gerçeküstü bir tablo haline gelene kadar beni koridora sürükler. Kriz ve acı içinde resmedilmiş bir natürmort.

"Ophelia, dinleyecek misin? Onlar onu kurtaracaklar. Onlar

Öyle

dir. "Temiz!" diye bir ses odanın içinden gelir, ardından korkunç bir sıvı çınlama sesi duyulur.

Annemin vücudu öfkeli bir çocuk tarafından sallanan bir kukla gibi ilk kez titrediğinde izlemeye dayanamıyorum.

İçimdeki ateş söner ve sağduyum geri gelir. Aman Tanrım, ne yaptım ben?

"Ophelia," diye fısıldıyor yine, beni göğsüne bastırarak.

Bu kucaklaşma benim dünyam olur, dehşeti, korkuyu, yaklaşan kaybı geride bırakır.

Bu adam gerçekten bir ayı, gece gökyüzündeki büyük ayıdan sonsuza kadar daha büyük ve daha parlak.

Kesinlikle tüm dünyamı ayakta tutuyor.

Bu sefer, Grant beni geri çevirip büyük elini sırtımda gezdirdiğinde ona karşı koymuyorum.

Yüzümü göğsüne gömüyorum, kederimi onun iri bedeninde boğuyorum.

"Temiz!"

Sonra yine o cehennem gibi sesler.

Şu anda duyamıyorum ama hala beynimde, annemin hastane yatağına yığılmasının ve hayata tutunamayışının çirkin sesi.

Bu ses beni yavaş yavaş parçalıyor.

Hayali sesler beni korkunç bir şekilde boşaltıyor, ama bunu içimde tutamıyorum.

Grant'in kolları beni sarmış, sanki tüm kötülükleri engelleyebilir ve bana sunduğu yumuşak, sözsüz sessizlikle beni koruyabilirmiş gibi olsa bile, o cehennem sesinden kaçamıyorum.

Ama onun kalbi, yanağımın altında çok güçlü atıyor.

Ve biliyorum, biliyorum ki, eğer gücünün bir kısmını annemin kalbini yeniden çalıştırmak için kullanabilseydi, tereddüt etmeden yapardı.

Ama neden trajedi her zaman sonsuza kadar sürer gibi gelir? Gerçekte, bence sadece bir dakikadır.

Kalbin durması ile oksijen eksikliği nedeniyle beyin ölümünün gerçekleşmesi arasında çok az zaman olduğundan, bundan daha fazla olamaz. Onu bitkisel hayata döndürmeden önce işlevlerini yitireceklerdi, bunu DNR ile biliyorum, ama yine de bin yılın tek bir acımasız ana sıkıştırılmış gibi hissediyorum

şarj edip temizliyorlar, şarj edip temizliyorlar, hepsi benim hıçkırıklarımla mükemmel bir uyum içinde koreografisi yapılmış gibi.

Düz çizgi sesi durana kadar.

Yavaş ama sürekli bir bip sesine dönüşene kadar.

Umut etmekten korktuğum için başımı keskin bir şekilde çeviriyorum.

Annemin bir kez daha ölümü aldattığını düşünmekten korkuyorum, ama yanılıyorum. Ama ekrandaki yeşil çizgi yalan söylemez.

Yavaş zikzaklar kalp aktivitesini takip ediyor ve aniden etrafındaki hareketlilik daha sessiz, daha yumuşak hale geliyor ve onu yerine oturtuyor.

Şok pedlerinin cildinde bıraktığı hafif yanık izlerini örtmek için hastane önlüğünü kapatıyor, onu hayatta tutmak için küçük bir fedakarlık.

Gözleri kapalı, dudakları gevşek.

Ama göğsü, o d a d a yankılanan yavaş bip sesiyle birlikte inip kalkıyor.

Grant'in üzerine yığıldım. Dizlerim artık beni tutamıyor.

Rahatladığım için mi ağlıyorum, yoksa hala donmuş ve önceden yas tutuyorumuyum, bilmiyorum. Karar veremiyorum.

Sadece, sağlık personelinin bana veda etmek için biraz daha zaman kazandırdığını biliyorum.

BİR KEZ DAHA (GRANT)

Ophelia Sanderson'ı en son ne zaman bu kadar bitkin ve tükenmiş gördüğümü hatırlamıyorum.

Hayır, aslında hatırlıyorum.

Annesinin son kez aynı şeyi yaşadığı zaman, Ophelia her adımda onun yanındaydı.

O zamanlar çok daha gençti.

Ve şimdi, kollarımda bilinçsiz bir şekilde yatarken, sanki o genç halinin aynısı gibi hissediyor, o kadar hafif ki sanki orada değilmiş gibi.

Sanki tüm varlığı kederiyle birlikte kan kaybetmiş gibi.

Personel annesini yatırıp uzaklaştıktan sonra bile tıp merkezinden ayrılmayı reddetti. Saatlerce annesinin yatağının başında sandalyede oturup Angela'nın narin elini tuttu.

Ophelia sonunda bayıldığında, onu arabama taşıdım ve eve götürdüm.

Onu yatağıma yatırıp, battaniyeyi üstüne örterken ayakkabılarını çıkardım, karışık altın sarısı saçlarının altındaki yastıkları düzelttim, ama o hiç kıpırdamadı.

Yanaklarında parıldayan gözyaşı izleri kalmıştı, onları nazikçe sildim, gözlerinin altındaki çukurlar kalmıştı.

"Keşke annen için yapabileceğim bir şey olsaydı, Kelebek," diye fısıldadım. "Herhangi bir şey. Onu sana sağ salım geri getirmek için ne gerekiyorsa yapardım."

Ophelia'nın tek cevabı bir iç çekiş, uykusunda hafifçe bana doğru dönmesi.

Ben de iç çekiyorum.

Mucizeler yaratamam. Angela yalnız bir savaş verirken onun için gerçekten yapabileceğim hiçbir şey yok.

Öte yandan, Ophelia için bir şeyler yapabilirim. Ros için.

Bu, Mason Law ile olan bu boktan durumun köküne inmek anlamına geliyor. Kararım granit gibi sertleşir.

Cebimde, dava notlarını yazmak için kullandığım küçük not defterini bulana kadar ararım ve Ophelia uyanıp nerede olduğumu merak ederse diye hızlıca bir not karalarım. Notu komodinin üzerine bırakırım.

Birkaç ipucunu takip etmek için büyük eve GİTTİM. Yakında dönerim.

Bu akşamki akşam yemeği için endişelenme. Ben pişireceğim. Ailem Nell'i aldı, ben de uygun bir zamanda onu da alacağım.

Sadece dinlen, Butterfly.

-G

Neredeyse "Sevgiler" yazacaktım, ama siktir et.

Şu anda ikimizin de bu konuyu konuşabileceğini sanmıyorum.

Aç bir uçurumun üzerindeyken duygular hakkında konuşmak zor, olmasa bile bu kolay bir konuşma değil.

Hatta ikimiz de hala bu konuyu yetişkin hayatımızda yeniden doğmuş aptalca bir çocukluk aşkı gibi ele alıyoruz.

Onun hissettikleri göz önüne alındığında, ona daha fazla duygusal baskı yaratacak olan aşk kelimesini söylemek istemiyorum.

Yine de ondan uzaklaşmak zor.

Biraz daha oyalanıp, şakaklarından saçlarını geriye doğru taradıktan sonra kendimi zorla oradan uzaklaştırıp, bazı cevaplar bulmak için yola çıkıyorum.

Arrendell malikanesine vardığımda, saçmalık fabrikasını basmaya ve kimseyi esir almamaya hazırdım. Arabamdan indiğimde öfkeyle adımlarımı hızlandırdım.

Anahtarlarımı almak için bekleyen valeye vermeyi reddediyorum ve dudaklarımı büküyorum.

"Efendim," diyor vale, burnu Mason Law'ınkiyle aynı üniformanın üstüne dikilmiş, "Korkarım arabanızı bırakamazsınız..."

"Korkarım ki bırakabilirim," diye terslerim, yanından geçip anahtarlarımı cebime atarım.

Adamın gözleri fal taşı gibi açılır.

Ne yapacak, polisi mi çağıracak?

"On dakikadan fazla sürmez," diyorum. "Arabamın yanına on sekiz tekerlekli bir kamyon sığacak kadar yer var. Hallet şunu."

Kırgın bir şekilde, arkama bakmadan merdivenleri çıkarken, bana yalvaran sesler duyuluyor.

İşte buradayız, cehennemin kapılarında duruyoruz.

Ben kapı koluna uzanmadan ya da kapıyı çalmadan önce, devasa, parlak çift kapı açılır. Başka bir üniformalı adam burnunun ucuyla bana bakar.

"Kimi çağırdığımı söyleyeyim?" diye sorar.

Sanki bu lanet olası insanlar, burada olan tüm tuhaf olaylarla birlikte beni en az ayda bir kez görmüyorlarmış gibi. Üstelik, şerefli Birinci ve İkinci Seçilmişler, Bowden Şefinin bütçe görüşmelerinde, her neredeyse, yerine geçmem için ara sıra beni çağırıyorlar.

Kollarımı kavuşturuyorum.

"Kimi arıyorsunuz?" diye tekrar sorar adam.

"Majesteleri, başka kim olabilir ki? Hangisi olduğu umurumda değil, ama ikisi de olsa daha iyi olur," diye homurdanırım. "Ve bunun Kaptan Faircross olduğunu çok iyi biliyorsun, *Peter*."

"Ah, evet. Bazen uniformalar birbirine karışırsa kusura bakmayın," diye yalan söylüyor. Onun adını hatırlamamın tek nedeni, başka bir ziyaret sırasında Lucia'nın ona bağırdığını duymuş olmam. "Lütfen bekleme odasında bekleyin."

Onu takip ederek içeri giriyorum, yüksek duvarları ve parlak altın aplikleri olan koridorlarda kırmızı halıyı geçerken aramızda mesafeli bir uzaklık bırakıyorum.

Birkaç saniye düşündükten sonra, ona yaklaşıp omzunun üzerinden eğilip sesimi alçaltıyorum.

"Mason Law," diyorum. "Onunla çalıştınız, değil mi? Tıpkı Cora Lafayette ile çalıştığınız gibi?"

Peter'ın omuzları gerginleşir.

"Orası düzinelerce çalışanı olan oldukça büyük bir malikane, Yüzbaşı," diyor soğuk bir sesle. "Hepimizin görevlendirildiği alanları var. Burada çalıştığımız süre boyunca kimseyle tanışmadan geçirmemiz oldukça mümkün."

"Uh-huh."

Sanki bu saçmalığa bir saniye bile inanacakmışım gibi.

Beni her buraya geldiğimde parmaklarımı ovuşturarak beklediğim aynı şık kadife kaplı kabul odasına götürmesini bekliyorum. Beni cesedin bulunduğu yere götürmediği zamanlarda tabii.

Bunun yerine, beni malikanenin biraz daha derinliklerine götürüyor.

Ağır maun kapıyı hafifçe tıklatıyor, dinliyor ve sonra - tek bir ses bile gelmediğinde - kapıyı açarak gösterişli bir şekilde dekore edilmiş bir ofise giriyoruz.

"Bay Arrendell bugün evde değil," diyor Peter soğuk bir sesle, bu da Montero'nun nerede olduğunu merak etmeme neden oluyor. "Ancak, evin hanımı müsait olur olmaz sizinle görüşecek. Lütfen oturun ve bekleyin."

Onun keskin ses tonunda ve üniformamdan botlarıma kadar beni baştan aşağı süzen kibirli bakışlarında, *burayı kirletmemeye çalıştığı* açıkça bellidir.

Neyse.

Kan ve bembeyaz kemiklerle kaplı bir açıklıkta dolaştığım için botlarım hala biraz çamurlu, çünkü temizlemeye vaktim olmadı.

Ama orada başka bir şey daha vardı. Bir tür gergin korku.

Sert adımlarla uzaklaşırken, geriye dönüp bakar, gözleri ürkek bir at gibi yuvarlanır.

O bakışta sanki "*Kurtar beni*" diyen bir şey vardır. "Duvarlar konuşabilseydi" deyimini bilir misiniz?

Bu hizmetçiler, işten atılma ya da daha kötüsüyle karşılaşmadan özgürce konuşabilselerdi ne derlerdi?

Ofise giriyorum — her yerde lanet olası kırmızı döşemeler var, bu insanların kırmızıya ne alıp verdikleri var böyle, sanki yetmişlerin porno filmlerinden çıkmış gibi

—ve benim bedenime uygun olmayan bir sandalyeye çöktüm.

Cılalı ahşap ayaklar biraz gıcırıyor, sanki uyarıyorlar.

Biraz araştırma yapmak için sabırsızlanıyorum, ama Lucia içeri girip beni dosyalarını karıştırırken yakalarsa, kafam yerinde kalmayacak.

Hiç şaşırtıcı değil, ofis de diğer yerler gibi aynı göz alıcı gotik havaya sahip.

Yine de etrafa bakınmadan duramıyorum, görebildiğim her şeyi içime çekiyorum.

Genç Lucia ve Montero ile dört oğullarının çocukluk hallerini gösteren bir yağlı boya tablo. Bu tablodaki Vaughn, diğerlerinden biraz uzakta duruyor, sanki onu diğerlerinden ayıran bir duvar varmış gibi. Çocuğun yüzü aşırı ciddi ve ressam, gözlerinde kesinlikle bir sıkıntı yakalamış.

Diğerleri farklı.

Sanki yağlı, tıslayan yılanların yüzlerinin üzerine boyanmış insan maskelerine bakıyor gibi hissediyorum.

Diğer her şey paha biçilmez vazolar, Mısır veya Yunanistan'dan gelen tuhaf küçük eski heykeller, hayırsever katkılar ve filantropik eylemler için verilen ödüller.

Duvar da çerçeveleli bir doktora diploması var.

Lucia Arrendell'in psikoloji doktorası olduğunu bilmiyordum, ama bu, onunla uğraştığım şey ve onun takınmayı sevdiği o dalgalı görünüşe karşı beni biraz daha temkinli yapıyor.

Masasına göz gezdirirken, kabarık ajandasından çıkan broşürün bir düğün çiçekçisi için olduğunu fark ediyorum ki, birden yüzüme yalancı bakışı takılıyor. Arkamdaki kapı açılıyor ve malikanenin hanımı, ayakları yere değmiyormuş gibi süzülerek içeri giriyor.

Geçmiş bir döneme takılıp kalmış, parlak inci rengi elbisesi baldırlarının etrafında dalgalanıyor. Saçakları, daha genç bir kadına ait dans adımlarıyla sallanıyor.

O, tırmık kadar zayıf ve ağzı şiddetli bir kırmızı, boyalı ve keskin ve hiç sıcaklık yansıtmayan gözlerinin altında gülümsüyor.

Dediğim gibi.

İnsan maskesi. Altında yılan.

Komple teorisyenleri bu aileye deli olurdu, kertenkele insanları bulduklarına eminlerdi.

Küçük bir koket gibi iki elini uzatır, kirpiklerini kırıştırır. "Kaptan Faircross! Sizi beklettiğim için çok özür dilerim. Umarım çok fazla bekletmedim umarım?"

Kahretsin.

Annem beni bir beyefendi olarak yetiştirdiği için, ayağa kalkıp şapkamı çıkarıyorum — Ethan'ın şapkasını — ve onun elini tutarken şapkamı göğsüme koyuyorum.

Ama saray mensubu gibi davranmıyorum ve yalakalık yapmak yerine, sadece sıkıca elini sıkıyorum.

"Uzun süre burada kalmadım," diyorum. "Burada kalmak da istemiyorum."

"Yani bu bir iş görüşmesi." Geniş ahşap masasının etrafından dolaşp, yüksek sırtlı sandalyesine oturur ve buz gibi, beyaz çizgili sarı saçlarını geriye atar.

"Her zaman iş için geliriz hanımefendi. Aksi halde buraya gelmemizin bir anlamı olmaz." Bugün çekinmenin bir anlamı yok. Koltuğuma yaslanıp, kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak onu inceliyorum. Önce dolaylı bir yaklaşım deneyeceğim. Planlayıcıya doğru başımı sallıyorum. "Düğün hazırlığı mı yapıyorsunuz?"

"Evet. Düzenlemeye çalışıyorum, ama gelin oldukça zorlu davranıyor." Gözlerini abartılı bir şekilde devirip derin bir nefes alır. "Tabii ki, zavallı şey, annesi hastaneden çıkana kadar beklemek istiyor. Şimdi, merhametsiz olmak istemem, ama..."

Birden durdu.

Yüzümdeki öfkeyi gizleyemiyorum.

Sinirlenmeden duramıyorum ve kendimi tutmak için çabalarken, sanki beni rahatsız eden geç sezon sivrisinekmiş gibi enseme kaşıyorum.

Onların bütün bir ordusu bile önümdeki kan emiciye karşı hiçbir şey yapamaz.

Siktir, bu kadının Angela Sanderson'ın ölümünü kesin bir sonuçmuş gibi konuşmasından hoşlanmıyorum.

"Üzgünüm, Yüzbaşı. Aile meselesi. Rosalind'in inatçı bir kız olduğunu bilmiyor musun? Sanırım Aleksander bu yüzden ona bu kadar aşık oldu..." Alçakgönüllü bir şekilde gülümser, elini havada sallayarak. "Şunu bekle, bunu bekle. Oğlumu delirtiyor ve kendini evlilik için saklamak istiyor, inanabiliyor musun? Açıkçası, ben kendimi eski kafalı sanıyordum."

Ne oluyor...

Bunu anlamam bir saniye sürer ve anladığımda biraz yeşilleşirim.

Ros hakkında bunu bilmeme gerek yok, Aleksander'ın ona pis ellerini sürdüğünü anladığımda küçük ve hoş bir sürpriz olsa da.

Lucia'nın bunu neden bildiğini de bilmek istemiyorum.

Ne tür bir oğul annesiyle seks hayatını konuşur ki?

"Demek Aleksander evlenmek için acele ediyor, ha?" diye soğuk bir şekilde soruyorum.

"Oh, erkeklerin belli bir yaşa geldiklerinde nasıl olduklarını bilirsin." Bana sinsi bir bakış atıyor, sanki beni de buna dahil ediyormuş gibi. "Sonunda kadın peşinde koştuktan bıkarlar ve sonra tek istedikleri bir aile kurmak ve eve dönecekleri bir kadın bulmaktır. Açıkçası, çılgınlık dönemini atlattığına seviniyorum. Tüm bu sığ mankenlerle dünyayı dolaşırken onun için endişelenmeye başlamıştım. Çok kötü bir etkiydi."

"Uh-huh." Yavaşça başımı sallıyorum. "Bu düğün draması, Mason Law hakkında bana yalan söylemenizin nedeni mi?"

Bir an, her şeyi ele veren bir

an. Belli bir sertlik.

Aristokratik yüzüne çöken acımasız bir karanlık, onu donmuş bir öfkenin karikatürüne dönüştürüyor. O kadar hızlı oluyor ki, gözünü kırparsan kaçırırsın.

O yarım saniyelik duraklamadan sonra bana göz kırptığında, bunu hayal mi ettim diye merak ediyorum, kültürlü bir şaşkınlığın mükemmel resmi.

"Affedersin, kim?" diye soruyor, ama biraz fazla gecikiyor.

"Bunun için burada değilim, Lucia," diyorum yorgun bir sesle. "Saçmalamayı kes. Sen ve Montero, bu adamı hiç duymamış gibi davranarak, personelini önümüze çıkararak büyük bir gösteri yaptınız. Meğer o, senin lanet olası uşaklarından biriymiş. Şimdi hastanede, bilinmeyen bir zehir içtikten sonra hayat mücadelesi veriyor. Yani, evet, bence benimle şirinlik yapmayı hemen kesmelisin, çünkü soruşturmayı engellediği için bir belediye meclisi üyesini kelepçelemeyeceğimi sanıyorsan, beni çok yanlış anlamışsın, bayan."

Lucia dudaklarını sıkıştırdı ve ellerini ajandasının üzerine düzgünce koydu.

"Bu hiç gerekli değil, kullandığınız dil de öyle," dedi, aniden işine odaklanarak. "Adamın onurunu korumaya çalıştığım için beni affetmelisin. Onun durumunun ne olduğunu bilmiyordum."

"Onun onurunu korumakla ne demek istediğini açıklayabilir misin?" "Mason Law kovuldu," diyor Lucia keskin bir sesle. "Bir süre önce.

Yakın zamana kadar hizmetçilerin kaldığı odalarda yaşamaya devam etti. Gidecek başka bir yeri olmadığı için, eşyalarını toplayıp başka bir yerde yeni bir ev ve iş bulması için ona bolca zaman tanıdık. Ancak, Faircross Kaptan, onun bizim için çalışmadığını söylediğimizde, tüm gerçeği ve sadece gerçeği söyledik. Gerçekten çok üzücü. Yıllarca sadık ve çalışkan bir çalışanımızdı. Onun utancını acımasızca yayarak onu küçük düşürmemeyi tercih ettim.

"Evet, bu senin nedenin." Kaşlarımı kaldırıyorum. "O zaman neden onu kovdun?" "Oh, yaşı ilerledikçe işin zorluklarına ayak uyduramıyordu

"Açıkçası, hafif bir demans ve muhtemelen madde bağımlılığı sorunu olduğunu düşünüyorum. Davranışları düzensizleşmeye başladı, bazen diğer çalışanlara düşmanca davranıyordu. Emekliliğine sadece birkaç yıl kalmıştı. Onu işten çıkarmak gerçekten çok yazık oldu." Dilini şaklatıyor. Görev bilinciyle gösterdiği sempati. "Ancak, kovulmasının onu bu noktaya getireceğini hiç düşünmemiştim, zavallı adam. İntihar mı? Tanrım. Keşke bizim tavsiyemizi dinleyip profesyonel yardım alsaydı."

Psikoloji diploması iş başında, onu muhteşem bir hikaye anlatıcısı yapıyor.

Birkaç saniye boyunca ona bakıyorum ve sonra “Ben intihar olduğunu hiç söylemedim” diyorum.

Donup kalır, ama gözleri hiçbir şey belli etmez.

"Evet, ama başka ne olabilir ki?" diye sorar, neredeyse sabırsız bir şekilde. "Bana onun zehirlendiğini söylüyorsun, ama sevgili yaşlı adamı incitecek kimse yok. Ve onun davranışlarına bakılırsa, bu tamamen karakterine uygun görünüyor."

"Elbette öyle." Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve onu dikkatle izledim. "Yani hikayen bu mu? Onu kovdun ve bu onu zehirleyerek intihara sürükledi, ve şimdi neden şehirde dolaşp tuhaf davranarak insanları korkuttuğunu hiç bilmiyorsun?"

"İnsanları korkutmak mı?"

Başımı salladım. "Sadece birkaç karşılaşma. Hepsi de ürkütücü ve tatsızdı."

"Ne korkunç. Vay canına, bunun demans olduğunu söylemeliyim," diyor lafazan bir şekilde. "Umarım şimdi doğru gözaltında olduğu için ihtiyacı olan yardımı alabilir."

Demans.

Tabii.

Sanırım bu onun hikayesi ve buna sadık kalıyor.

Ama bu gece ondan başka bir şey öğrenebileceğimi sanmıyorum.

Ona, onu, Montero'yu ve muhtemelen o adi oğullarını koklamaya itecek şeyler söylemeden olmaz.

Sorun şu ki, bu civarda çok fazla nüfuzları var.

Tıp merkezine girmeye çalışsalar, Ophelia ve benim Arrendell'ler hakkında söylediklerimizi duymuş olsalar bile, kimse onları durduramaz.

Lucia, "Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı, Kaptan Faircross?" diye bekleyen bir ses tonuyla sorduğunda, omuz silkiyorum.

"Şu anda yok." Sandalyeye kalkarım. "Ama sizinle iletişime geçeceğim."

"Hadi ama Kaptan," der ve kız gibi masum bir gülümsemeyle bana bakarak, keskin yüzünde hiç yakışmayan bir ifade takınır. "Umarım buna gerek kalmaz, değil mi?"

Cevap vermeden öfkeyle uzaklaşıyorum.

Evet, Ophelia'ya pek bir şey bulamadığımı nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum.

Gerçi bu zaten belli.

Televizyon, gün doğduğundan gün battığına kadar zor davaları çözen, işleri hızlı ve kolayca halleden dahi polisleri göstermeyi sever. Ama gerçekte öyle değildir.

Gerçek polis işi yavaş ve zahmetlidir, her küçük detayı takip eder, sonunda bir karşılığı olmayabilecek uzun bir bekleme oyunudur.

Bazen Poe'nun *The Tell-Tale Heart* adlı öyküsündeki kalp gibi olmalısınız, şüphelinizin orada olduğunuzu, beklediğinizi bilmesi yeterlidir, o da çöker ve sizin için zorlu dedektiflik işini yapar.

Yine de, eve gidip kapıdan içeri girdiğimde ona anlatacak bir şeyim olmasını dilerdim.

Adli tıp uzmanları kemikleri incelerken, DNA veya diş kayıtlarıyla eşleşip kurbanın kimliğini tespit edebilecek miyiz diye beklemekten başka bir şey.

Özellikle de Ophelia'yı kanepede kıvrılmış halde bulduğumda ve ağlayarak gözyaşlarını silerken.

Mason Law, Cora Lafayette ve pis Arrendell klanı hakkındaki tüm düşüncelerim kafamdan uçup gidiyor.

Kapıyı kapatmayı zar zor hatırlayarak hızla odayı geçip kanepenin önüne diz çöküyorum ve ellerini tutuyorum.

"Philia?" diye fısıldıyorum. "Kelebek, ne oldu?"

"Hayır, hayır, ben..."

Hızla başını sallar.

Kahretsin, ellerini çekip dokunmamı reddedince kalbim parçalanıyor.

Bu beni neredeyse yıkıyor, ama ona izin veriyorum.

Onu bu kadar acı çekmeye zorlamayacağım.

Bazen bir erkeğin yapabileceği tek şey, kadınına ne zaman alan tanımak gerektiğini bilmektir. Başımı uzatarak, onun geniş, ıslak gözlerini tekrar yakalamaya çalışıyorum.

"Ophelia, konuş benimle. Ne oldu? Angela için aradılar mı?" "Hayır, ama *arayabilirler!*" diye patladı. "Sorun da bu, anlıyor musun anladın mı?"

Yalvaran bir bakışı var.

Sanki ben soruyu bile bilmediğim halde benden bir cevap bekliyor gibi. sorunun cevabını bilmediğim halde benden bir cevap bekliyor gibi.

"Bebeğim, hey. Hey, seni üzen ne olursa olsun, konuşabiliriz, tamam mı?" Parmaklarımla çenesini kaldırarak, çekinerek ona uzanıyorum. "Yavaşlayıp baştan başlayabilir misin? Biraz geri sar ve bana ipucu ver. Ben buradayım. Her zaman dinliyorum."

Ophelia birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi, benden başka bir yere bakarak kırmızı, kızarık burnunu ovuşturdu.

Sonunda konuşmaya başladığında, dudakları titriyordu. "Ben sadece... Bunu yapamam, Grant."

O açıklamadan önce ne demek istediğini anlıyorum.

Kalbine bir balyoz çarptığında hissedilen duyguyu bilirim, ama yine de sormak zorundayım.

"Bunu mu?" diye soruyorum.

"*Biz!*" diye acınası bir şekilde patlar. Sesinde şiddetli bir öfke vardır, ama bu öfke benden çok kendisine yönelik gibi görünür. "Ben... Ben çok karışığım. Her şey acıtıyor. Sürekli iniş çıkışlar yaşıyorum, sana aşık oluyorum, Nell'i sevmeyi öğreniyorum, annem ölüyor, Law denen adamın ne olduğunu bilmiyoruz ve... Ros'a ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama onun için korkuyorum. Çok korkuyorum ve tüm bu duyguların beni parçalamasına dayanamıyorum. Grant, ben..."

Cümlesini bitiremiyor.

Gözlerime baktığında bitiremez.

Onun benim parçalanmış halimi görebilmesinden nefret ediyorum. Bu kız, lanet olası kalbimi kırıyor.

Tıpkı ayrılmaya karar verdiği gece yaptığı gibi, sadece o zaman bizi ayıran aptal bendim.

Ve ben, hala aynı aptal kafalı salak olduğum için, içim ölü.

Kendi duygularım umurumda değil.

Hırlayarak, yanındaki kanepeye kendimi itip onu kollarıma alıyorum.

"Bana izin ver, tamam mı? Arkadaşın olarak. Başka bir şey değil. Ağlamayı bırak ve buraya gel, Ophelia. Sana sarılayım."

Bir an titreyerek direnir, sonra her zamanki gibi bana yapışır, bu minik varlık bana saklanır.

"Özür dilerim," diye mırıldanır. "Özür dilerim, *özür* dilerim..."

"Özür dileme." Ellerimle sırtını yavaşça okşarım. Bu beni öldürüyor...

Bu beni öldürüyor—onu bulur bulmaz kaybedebileceğimi bilmek

Yine de o acı çekiyor ve ben bunu daha da kötüleştirmeyeceğim. "Cehennem gibi bir dönemden geçiyorsun, Philia. Durum bu. Önce ve son olarak sana yardımcı olacak şeyi yapmalısın. Sorun yok."

"Sorun yok değil. Bana yalan söyleme, Grant Faircross."

"Yalan söylemiyorum. Söz veriyorum. Yemin ederim, yalan söylersem ölürüm, deve ikiye bölünür."

Bu sözlerim, kollarımdaki kadınlardan zayıf bir gülümseme kopardı.

"Sen ve Ethan'ın o deve bölme olayını nasıl bulduğunuzu hiç anlamadım..."

Burun kıvrırım.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Sanırım devenin gözüne tüküreceği gibi bir şey söylemeye çalışıyorduk, ama çocuktuk ve her şey karıştı ve bozuldu." Kırık cam çığnıyor gibi hissetsem de gülümserim ve onu daha sıkı sararım. "Bak, benden ayrılman umurumda değil. Ben hala senin arkadaşımın. Her zaman senin arkadaşın oldum."

Ve her zaman takıntılıydım.

Ölü bir adam gibi yürüyen, daha fazlası olabilmeyi deli gibi isteyen.

"...şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım," diye fısıldadı. Eli düğümlenmiş saçlarından sıyrılıp gömleğime dolandı. "Bu... sonsuza kadar sürmeyecek, Grant. Bırak bunu atlatayım. Bırak düşüneyim. Tek istediğim bu. Bunun ötesine geçmem lazım, her şeyin ötesine, sonra nefes alabilirim. O zaman belki bizim hakkımızda düşünebilirim."

Gülümserken gözlerim sıcak kömür gibi yanıyor.

Hâlâ küçük bir umut parıldıyor, ama dürüst olmak gerekirse, bu aklımdaki en son şey.

Tek bildiğim, sevdiğim kadının çok acı çektiği ve onun acısını hafifletebileceğim acısını hafifletebilirim.

Şu anda ihtiyacı olanı kabul ederek ve ona destek olarak onunla başa çıkmasına yardımcı olabilirim.

"Hazır olduğunda konuşuruz," diye söz vererek, yüzünü görebilmek için saçlarını geriye doğru düzeltiltim. "Şimdilik, elimizdekiyle yapabileceğimizi yapacağız. Bu, Ros'a neler olduğunu anlamaya çalışmak ve elimizden gelen her şekilde ona yardım etmek anlamına geliyor. Tamam mı? Çünkü kesinlikle bir şeyler yolunda değil. Bugün Lucia ile konuşmaya gittim. Aleksander'ın hızlı bir düğün için baskı yaptığından bahsediyordu. Bu sana Ros'a benziyor mu?" "Hayatta olmaz."

Ophelia başını sertçe salladı. "Hiç de değil, o her zaman acele etmek istememişti. Çok utangaç bir kızdı, neredeyse hiç çıkmamıştı.

onunla, bu hızla giderse elli yaşına kadar erkek bulamayacağını söyleyerek dalga geçerdim. Ama o benim tanıdığım Ros'tu. Eski Ros..."

"Evet. Eski Ros hala orada, Philia. Lucia, annenin orada olmasını istediği için gösteriyi ertelediğini söyledi. *Bu* eski Ros. Bu, başına ne gelirse gelsin, hala ailesini önemseyen Ros. Aleksander için bu başka bir şey olmalı. Bundan bir çıkar sağlıyor." Elimi uzatıp, başparmağımla yanağındaki gözyaşını sildim. "O yüzden sabırlı ol. O şeyin ne olduğunu bulacağız ve Ros dinleyene kadar mantıklı konuşmaya devam edeceğiz, tamam mı?"

Gözlerindeki endişe biraz daha artar, acı dolu bir çığm üzerine birkaç keskin taş daha eklenir, ama yavaşça başını sallar.

"Tamam. Sanırım bu mantıklı," diyor. "Her neyse, bana biraz zaman verersen, eşyalarımı alıp gitmeyeceğim. Yarın konuşabiliriz ve..."

"Ve hiçbir şey konuşmayacağız," diye homurdanıyorum, elini çok sıkı tutarak. Bu sahiplenici tavır içimi kaplıyor. "Mason Law hastanede olabilir, ama yine de içimde kötü bir his var. Bizimle birlikte burada daha güvendesin. Misafir odası hala senin."

Yüzü buruşuyor. "Ama ben..."

"Kadın, sen iyisin. Seni eve gönderip gözümün önünden ayırmayı hayal bile edemem."

Yüzü düzelir. Bu tek şartta taviz vermeyeceğimi, onu yakınımda tutacağımı bilir.

Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum.

Şu anda, onun sevgilisi olamıyorsam, en azından ailesi olacağımı kendime hatırlatmam gerekiyor. Ethan'ın isteyeceği gibi, tıpkı bir ağabey gibi ona bakacağım.

"Tamam," diye fısıldayarak utangaç bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Yukarı çık ve biraz dinlen. Ben ailemden Nell'i alıp herkese yemek hazırlayacağım."

EŞSİZ (OPHELIA)

Ben kesinlikle en kötü insanım.

Uyandığımda sanki bir çuval tuğla ile dövülmüş gibi hissediyorum.

Bir günde deli gibi ağlamak böyle yapar, ama uykuya daldığımı neredeyse hiç hatırlamıyorum.

Sadece, kısa süreli ilişkimiz sırasında Grant'in yatak odasına gizlice soktuğum birkaç eşyayı alıp misafir odasına taşıdığımı, sonra da kıvrılıp bayıldığımı biliyorum. Her şey berbat olduğunda bana rahatlık veren tek şeyi bıraktıktan sonra yapabildiğim tek şey buydu.

Bu süreçte bu harika adamı incitmenin verdiği özel acıyı boş verin.

Yaralarını oldukça iyi sakladı, ama sözlerimin onu derinden yaraladığını anlayabiliyordum.

Bana Grant gibi davranmadığına şaşırdım. Davranmaması daha da kötü hissettiriyor.

Eskiden olduğu gibi, onu *duygulandırıcı* bir şey olduğunda bana soğuk davranıp duvar örseydi, bununla başa çıkabilirdim.

Ama bu kadar nazik olması?

Bu kadar nazik.

Anlayışlı.

Sanki tek umursadığı şey beni mutlu etmekmiş gibi.

Bir an için kafam karıştı ve hemen o anda ona ihtiyacım olan mesafeyi koymak istedim...

Ama yapamam.

Şu anda çok dağınık ve harap bir haldeyim, kimseye karşı doğru duygular besleyemem.

Bir ilişki ya da bir iş için yeterince dengeli değilim.

Hayatımı düzen ve kaos, aşk ve kayıp, yaşam ve ölüm arasında bir ip üzerinde dengede yaşıyorum.

Muhtemelen burada kalmamam gerekir, ama eski evime geri dönmeye de dayanabileceğimi sanmıyorum. Oraya gidip, ölen kardeşimin hayaleti ve henüz ölmemiş ama beni çoktan terk etmiş iki kadının gölgeleriyle tek başıma dolaşamam.

Grant, ruhunu peynir rendesinden geçirdikten sonra bile kalmama izin verdiği için, ben hayattaki en şanslı, kalp kırıcı kaltak olduğumu düşünüyorum.

Ve uyandığımda, yanımda kıvrılmış ve mutlu bir şekilde uyuyan, benden uzaklaştığım şeyin acı verici bir hatırlatıcısıyla karşılaşıyorum.

Nell.

Sevimli bir önlük elbise giymiş, bukleleri zarif ve hanımefendi gibi bir şelale gibi toplanmış, çok sevimli bir kız. Bir şekilde, yatağın kenarından düşmeden vücudumun kıvrımlarına sıkışmayı başardı.

Bir kedi yavrusu gibi uyuyor ve o eski, yıpranmış tek boynuzlu at oyuncağı da onunla birlikte, kollarında sıkıca tutmuş ve aramıza sıkıştırmış.

Grant ona zor bir gün geçirdiğimi söylemiş olmalı.

Neden bana bu kadar bağlı olduğunu, bir kedi yavrusu gibi yakın olduğunu bilmiyorum, ama bu his karşılıklı.

Acı verici bir şekilde.

Belki de şu anda beni bu kadar altüst eden budur.

Redhaven'a geri dönmenin, bir ilişkinin normal aşamalarını atlayıp doğrudan bir koca, bir kız, bir aile ve bir ev ile yerleşik bir hayata geçmek gibi hissettirmesi.

İçimdeki derin, huzursuz bir parçanın bunu karamel kaplı cheesecake dilimi gibi arzulamadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Bu küçük kızı seviyorum.

Amcası/kuzeni/babası kadar seviyorum.

Kendi ailemi sevdiğim kadar, ve işte o zaman duygularımdan vuruluyorum.

Ros'u ne kadar özlediğimi.

Onun tuhaf davranışlarının gizemini çözmeye o kadar kapıldım ki, eve geldiğimden beri onu kız kardeşim olarak görmedim. Daha çok

Çözülmesi gereken başka bir sorun gibi.

Ama *kız kardeşimi* özlüyorum, Nell'in şimdi beni takip ettiği gibi beni takip eden küçük kızı.

Dudaklarıma acı tatlı bir gülümseme konuyor.

Gece yarısı uyanıp sırtımda titreyen bir figürün bana bakmamam için tısladığını sayısız kez hatırlıyorum, çünkü o velet karanlıktan korktuğunu asla itiraf etmezdi.

Tabii ki, ablası olmadan geceyi geçiremezdi.

Bana ilk kez bir erkek hakkında konuşmak istediği anı da hala hatırlıyorum. İlk kez reddedildiği anı. İlk randevusu, sınıfındaki bir çocukla geçirdiği garip bir gece, hiçbir yere varmayan bir gece.

Evimizin arkasındaki bahçede çiçek taçları örüp, hayalimizdeki düğünleri planladığımız günleri.

Sonbaharda parlayan çubuklarla ormanda birbirimizi kovalamamız, sonsuz ağaçların arasında ateşböcekleri gibi dolanmamız.

Bir gün dükkânı devralacağını hep biliyorduk, çünkü annemi bir tanrıça gibi idolize ediyordu ve taze ısıtılmış balmumuna ellerini sokmayı her şeyden çok seviyordu. Saatlerce onunla oynar, annemin yaptığı her şeye tamamen hayran kalırdı.

Hayır, sadece kız kardeşimi kurtarmak istemiyorum. Tekrar onun en iyi arkadaşı olmak istiyorum.

Burada kalmak ve sevdiğim insanlarla, ve giderek anlaşılması zorlaşan nedenlerden dolayı hala beni seven insanlarla bu kadar derin bağlarımın olduğunu hatırlamak istiyorum.

Nell'i rahatsız etmemek için dikkatli davranarak uzanıp komodinden telefonumu alıyorum. Mesajlarımı kaydırırken, Ros'a gönderdiğim ve cevaplanmamış mesajların geçmişine bakıp iç çekiyorum.

Ne kadar zor olursa olsun, tekrar denemeliyim.

Yavaşça bir mesaj yazıyorum.

Annem bugün kalbi durdu. Onu hayata döndürdüler, ama sabah onu görmeye gitmek istiyorum. Tedavi sert bir dönüş yaptı ve doktorlarla konuştum. Umarım benimle gelir misin?

Başparmağım küçük kağıt uçak simgesinin üzerinde duruyor, sonra başka bir şey ekleyebilmek için duruyor.

Seni özledim. Umarım iyisindir.

Sonra Gönder'e basıyorum ve telefonumu g  s me sıkıca bastırarak Nell'in etrafına kıvrılıyorum. Tek yapabileceğim, o tatlı k  k kızı sıkıca kucaklamak ve telefonumun parmaklarımda titremeyi hissetmek için dua etmek.

Ama hiçbir şey yok.

Nell'in sessiz, uykulu nefesleri ve uyanmaya başladığında çıkardığı yumuşak mırıldanma sesleri dışında hiçbir şey yok.

Gözleri açılır ve bana uykulu bir şekilde göz kırpar, sonra gülümser.

"Bayan Philia?" Hâlâ yarı uykulu halde bana daha da yaklaşır.

"Merhaba, ufaklık." Alnını çevreleyen gevşek bukleleri geriye doğru düzeltirim. "Ak am yemeğinden önce biraz kestirmeye mi karar verdin?"

"Mm-hmm." Gözlerini kapatıp, yava ca esneyerek omzuma burnunu dayadı. " zg n görünüyordun. Bay Pickle sana eşlik etmemi söyledi."

" yle miydin? Bay Pickle çok nazik davranmış. Tek boynuzlu atın çok duyarlı bir adam." Onun için zorla gülümsemeyle çalışırken, kendimi gerçekten  zg n *hissediyorum*. "Ben iyiyim, ufaklık. Ama istediğin zaman benimle kalabilirsin."

Tereddüt etti, sonra bir gözünü açarak baktı. "... peki ya ben  zg n oldu umda?" "Tabii ki  zg n olduğunda da!" Kollarımı ona doladım. " u anda  zg n m s n Nell?  zg nsen sorun değil."

Gözlerini indirirken ağzı titriyor.

"Ben... Bayan Ros'u  zl yorum. Ona çok benziyorsun, sadece biraz daha ya lısın," diye fısıldadı. "Artık benimle oynamıyor. Sen onun kız kardeşi misin?"

" yleyim." Kalbim ikiye bölünmüş gibi hissediyorum. Nell'in ba ının üstüne öpücük konduruyorum. "Ben de onu özlüyorum tatlım. Artık benimle pek oynamıyor. Çok zor günler geçiriyor. İkiniz sık sık birlikte vakit geçirir miydiniz?"

"Evet." Nell ba ını sallayarak bana sokulur. "Bay Pickle'ı benim için temizledi. Eskiden sigara kokuyordu. Çok kötü kokuyordu. Tüm kötü yanık kokuları gibi. Ayrıca mağazada oynamama izin verirdi. Bana bal şekerinin nasıl yapıldığını gösterdi."

Tüm kötü yanıcı şeyler.

Bunu anlamam bir dakika sürer.

Sonra Grant'in bana Nell'in ebeveynlerinin nasıl  ld  n  ve Bay Pickle'ın yangından kurtulan tek şey olduğunu anlattığını hatırladım...

"Oh. Oh, tatlım." Onu o kadar sıkı sarıyorum ki, onu ezip ge ecekmişim gibi hissediyorum. O ciyaklıyor, ama o da beni aynı şekilde sıkı sıkı sarıyor. "Endi elenme. Ros sadece bazı şeyler ya ıyor, tatlım. O hala senin arkadaşın ve benim kardeşim. Sadece zor bir dönemden geçiyor, ama yakında toparlanacağını biliyorum. Sana tekrar zaman ayıracak."

Nell bana yaslanarak sessizleşir ve sonra sorar, "...bunun sebebi annen mi, Bayan Philia?"

Aman Tanrım.

O, benim tüm duygularımı çok iyi okşuyor. Nefesim kesiliyor.

"Sen... bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ben... evet. Üzgünüm. Sen ve Grant amca konuşurken duydum." "Önemli değil, tatlım." Elimi saçlarına götürdüm. "Evet, doğru. Bizim Annem çok hasta, ama umarım iyileşir. Yarın sabah onu görmeye gideceğim.

"Ben de gelebilir miyim?"

İlk başta cevap vermedim, dudağımı ısırdım.

Tıp merkezi küçük bir kız için çok kasvetli bir yer gibi görünüyor.

Özellikle de annem bu haldeyken. Onun yaşındaki masum bir çocuk, bu kadar kötü durumda olan, makineler ve son çare gibi görünen ilaçlarla zar zor hayatta tutulan birini görmemeli.

Tanrım, bunu görmek *benim* için çok zor.

Ama ona baktığımda gözlerinde bir ışık parlıyor. O anda anlıyorum.

Ölmeden önce anne babasını hiç görmemişti, değil mi? Küçük

Nell için ölüm nazik bir tanışma değildi.

Ölüm asla mesafeli davranmadı.

Sadece gece yarısı uyanıp her yerin alevler içinde olduğunu gördü, Grant onun adını haykırarak onu yanan enkazdan çıkardı.

Ebeveynleri o kadar korkunç bir şekilde yanarak öldülerse, cenazeleri kapalı tabutla yapılmış olmalı. Ve merak ediyorum, Nell benimle gelmek istiyor çünkü bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor mu?

Veda edecek bir şey olmadan veda etmek zorunda kalmak? Kalbim çok sıkışıyor.

Belki de fazla anlam yüklüyorum, ama o tanıdığım en zeki küçük kız. Açıkça çok yüksek bir duygusal zeka seviyesi var.

Ama bana baktığında gözlerinde bir şey var. Benimle gelmesi gerektiğini söyleyen bir şey.

Orada olması gerekiyor.

Beni rahatlatması gerekiyor.

"Tamam," diyorum ve kendime, yarım saniye bile dayanamazsa onu hemen dışarı çıkaracağımı söylüyorum. "Tamam, ufaklık. Amcanla konuşacağız. O da sorun olmadığını söylerse, gelebilirsin. Eminim annem seninle tanışmak ister. Şimdi, Grant'in akşam yemeği için ne hazırladığını görelim."

Evde durumun biraz gergin olduğunu söylemek, büyük bir yetersizlik olur.

Evet, bu benim hatam.

Grant her zamanki gibi sessiz, ama nazik ve sıcakkanlı. Ara sıra bana uzanmaya başladığını fark edersem, sert bir bakışla ellerini indirir ve bu sadece bir anlığına canımı yakar.

Çoğunlukla, bu benim hissettiklerimin acı verici bir yansıması.

Ona ulaşmak, onu sıkıca sarılmak ve asla bırakmamak istiyorum. Ama şu anda içinde bulunduğum bedensiz karmaşayı ona yükleyemem. Yüzüne karşı ona bağlanamayacağımı söyleyen yürüyen bir pislik. Tanrım.

Sadece beni bekleyeceğini umuyorum, bunu hak etmediğimi çok iyi bilerek.

Ayrıca, on yılın herkesin kararını vermesi için yeterince uzun bir süre olduğunu biliyorum.

Ben de o da aşka açız, ama kalbim umursamıyor. Tüm duyguların arasında zamanın önemi kalmayan bir boşluğa düştü.

Önce kendimi toparlamam, yeniden ayaklarımın üstüne basmam lazım, sonra her şeyi düzeltebilirim.

O zaman umarım bir kahramana layık biri olurum.

Akşam yemeğinde fazla konuşmuyoruz.

Bu akşam paella var ve o benim belirlediğim trendi takip ederek, yarısını bizi on kez öldürecek kadar acı, diğer yarısını ise hafif yapmıştır.

Ciddi bir düşünmeden sonra Nell'in de gelmesine izin verdiğinde biraz şaşırdım. Zorlu bir sessizlik anı, gözlerinin arkasında çarpışan yoğun düşünceler, aramızda ne olursa olsun, küçük kızını bana emanet ettiğini fark etmemi sağladı.

Ah.

Bu acı verici ama güzel bir acı.

Nell'i yatmaya ikna etmek, dişlerini fırçalattırmak ve sonra ona bir hikaye daha anlatarak yatırmak gibi her zamanki rutinime başladığımda, her şey biraz daha normal hissettiriyor.

Bu geceki *hikaye "Kadife Tavşan"*.

O uykuya daldıktan sonra, alnına bir öpücük kondurup odadan çıkıyorum ve Grant'i koridorda beklerken buluyorum.

Kapı çerçevesine yaslanıp, uyuyan yaramaz küçük kızı, sadece sevdiği kişilere gösterdiği o yavaş, sevgi dolu gülümsemeyle izliyorum.

"Senin yanında daha çabuk uykuya dalıyor," diyor alaycı bir sinirlilikle. "Sanırım senin onu sevmeni o kadar çok istiyor ki, en iyi davranışlarını sergiliyor. Bu durum sürerken tadını çıkar. Küçük maskesi sonunda düştüğünde, gerçek 120 cm'lik canavarla tanışacaksın."

Gülüyorum.

Nell içinden gelen yaramazlığı bastırmaktan yorulduğunda benim burada olmayabileceğimi düşünmeye dayanamıyorum. Ama Grant söylediklerinin farkına varıyor gibi görünüyor.

Birkaç adım geri çekilir ve karanlık salonda bana belirsiz bir bakış atar.

Kalbim hızla atıyor.

Pencereden sızan ay ışığında hafifçe parıldayan o güçlü vücuda bakmak çok zor. Ay ışığı pencereden içeri sızıyor. Gergin olduğunda daha da dağ gibi oluyor, çıplak omuzları, kaslı kolları ve kocaman elleriyle vahşi bir güç sergiliyor.

Daha kısa bir süre önce, o vücuda sıkıca sarılmış, onun yatağında, kollarında kıvranıyordum.

Şimdi, birbirimizden sadece birkaç adım uzaktayız, ama sanki bir deniz mili kadar uzakmışız gibi. Sakalını bakım için kullandığı yağın hafif baharatlı kokusunu alabilecek kadar yakınız.

Ama sanki aramızda bir uçurum varmış gibi hissediyorum.

O mocha rengi gözlerdeki özlem, her şeyden önce beni öldürebilir.

Grant önce gözlerini kaçırıyor, başını eğip elini ensesinin arkasına sürüyor.

"İyi geceler, Ophelia," diye homurdanır.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim incinmiş ve boş. "İyi geceler, Grant."

Bir saniye daha garip bir şekilde orada durduk, sonra o son bir kez daha uzun uzun baktı ve odasına girdi.

Soluk ay ışığında tek başıma kalakaldım, bu gecenin sadece kötü bir rüya olup olmadığını merak ederek.

Hayal kurmak.

Tanrım, bu berbat.

Nell'in maskesi hala yerinde duruyor olabilir, ama benimki ucuz sıva gibi parçalanıyor.

Gözyaşları sıcak, yoğun ve suçluluk duygusuyla dolup taşıyor.

Birkaç saniye boyunca nefes alamıyorum, hareket edemiyorum, düşünemiyorum.

Onun yatağına girip o kocaman kollarını etrafımda hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok, ama yapamıyorum ve bu benim kendi aptal hatam.

Sonunda, koridordan misafir odasına doğru ağır adımlarla yürüdüm ve kendimi uyutmak için çantamdan birkaç uyku ilacı aldım.

Rüyasız bir uykuya dalmaya çalışıyorum, umarım uyandığımda kalbim sağlamdır.

Ertesi sabah erken uyandığımda GRANT GİTMİŞTİR.

Nell çoktan uyanmış, bir kase mısır gevreği ile çizgi filmlerinin önünde oturmuş, *Ben 10'un* tema şarkısını bağırarak kanepede zıplıyor.

Buzdolabında da bir not var. Onu koparıp okudum.

Yerel suç mahalliyle ilgili bir toplantı için erken gitmek ZORUNDA kaldım. Raleigh Polisi kemikleri incelemek için geliyor. Seni haberdar ederim. Nell çoktan kahvaltısını yaptı, bu yüzden buzdolabından istediğini alabilirsin.

GÜLÜMSEMEDEN EDEMİYORUM.

Bu, bana hala burada kendimi evimde hissetmemi hatırlatmanın onun küçük bir yolu. Onun yatağında yerimi satın almadığımı hatırlatmak için.

Bu yüzden onu daha da çok seviyorum ve durumun ne kadar iğrenç bir şekilde karmaşıklaştığını unutuyorum.

Yemek pişirmek için hiç havamda değilim, bu yüzden Nell'in yanına kanepeye oturup kendi bal aromalı mısır gevreğini yiyorum.

Ne izliyor?

Hiçbir fikrim yok, sadece parlak renkler ve çılgın yeşil lekeler var.

Nell'in coşkulu açıklamaları kafamdan uçup gidiyor. Anlamama gerek yok, sadece dinlemem yeterli ve ben de onun konuşmasına izin vermekten mutluyum.

Ama telefonuma baktığımda midem düğümleniyor.

Ros, cevap verme zahmetine bile girmeden mesajımı okudu. Mesajı dün gece gördü.

Harika.

Tanrım, Ros. Annemin neredeyse ölmesi umurunda bile değil mi?

Yanımda neşeli bir kız çocuğu olmasaydı, kabarık dekoratif yastığı yumruklardım.

Nell sessiz, sanki benim üzüntümü hissediyor gibi, ama üzgün görünmüyor.

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları yıkıyorum ve sonra onu ceketine sarıyorum. Soğuktan korunmak için hala kazak giydiğim için birlikte gülüyoruz.

Bir gün o aptal paltoyu alacağım.

Tıp merkezine giderken, ön konsoldan uzanıp elini sessizce bileğime koyuyor, diğer eliyle de Bay Pickle'ı sıkıca tutuyor.

Küçük bir kızın beni teselli etmesine ne kadar acınası bir durumdayım?

Ancak otoparkta durup endişeyle ona bakıyorum.

"Nell, annemin çok hasta olduğunu bilmeni istiyorum. Onu iyileştirmek için birçok deneysel tedavi uyguluyorlar, ama bu onun vücudu için oldukça zor."

"Ohhh, bilim kurgu filmlerindeki ilaçlar gibi mi? Annen süper güçler kazanacak mı?"

"Evet, olabilir." Gülümsüyorum. "Sadece onu görmek biraz rahatsız edici olabilir demek istedim. Fikrini değiştirip gitmek istersen, cesur olmadığını düşünmem. Burada olduğun için mutluyum."

Nell pencereden dışarı bakar, bakışlarında onu küçük bir kızıdan daha olgun gösteren garip bir olgunluk vardır.

"Sana bir sır verebilir miyim, Bayan Philia?" Bana bakarak alt dudağını ısırır.

"Tabii, söyle."

"Ben... bazı ölü insanlar gördüm." Yutkunur. "Lütfen Grant amcaya söyleme, çok kızar, ama bir gün onunla iştayken, Bay Henri kahve almaya gittiğinde ekranını kilitlemeden bıraktı. Bilgisayara girip polis dosyalarını açtım. Annemi ve babamı aradım ve... ve..." Gözleri parıldayarak, ağlamamak için çok uğraşıyor. "Onları gördüm. İtfaiyecilerin götürdüğü her şeyi. Annemi ve babamı gördüm, onlardan geriye kalanları.

Endişelenmeyin. O kadar güçlüyüm ki, Grant Amca'nın veya diğer polislerin önünde bile ağlamadım."

Kanım donar.

"Nell... Nell, tatlım..." Ne yaptığımı sorgulamadan kemerimi çözdüm, onun kemerini çözdüm ve onu kollarımın arasına çektim, aralarında sıkışmış olan doldurulmuş tek boynuzlu atla birlikte. "O kadar güçlü olmak zorunda değilsin. Kimse olmak zorunda değil."

Kahretsin.

Grant'le bu konuyu konuşmam lazım.

Elinden geleni yaptığını biliyorum, ben de öyle, ama Nell'in yaşına göre biraz fazla meraklı olduğunu düşünüyorum. Belki de bir aileye olduğu kadar iyi bir danışmana da ihtiyacı vardır.

Ama o bana sarılıyor, minik vücudu titriyor.

"Demek istediğim, ben *gördüm*, Bayan Philia. Eğer ben gördüysem, anneniz nasıl görünürse görünsün onu görebilirim," diye göğsüme fısıldadı. "Bayan Angela'yı görmek istiyorum çünkü o hala hayatta. Hasta ya da korkutucu görünse bile... o bizimle birlikte burada. Bu yüzden onu görmek istiyorum, olur da... bilirsin."

Söylemiyor.

Onun yaşında bile, ölümle alay etmemesi gerektiğini biliyor.

Ama onun ne demek istediğini, o erken gelişmiş küçük ağızıyla söylemediği şeyi tam olarak biliyorum.

Yakında artık hayatta olmayabilir diye.

Anlıyorum.

Ailesine veda edemedi.

Ve Ros'u, annemi, beni sevdiği için...

Nell için, annemizin vefatından sonra acı sonuçları beklemek yerine, vefat etmeden önce ona veda edebilmek çok önemli.

"Tamam, Nelly. Anlıyorum." Saçlarına fısıldayarak onu sıkıca kucaklıyorum.

"Ama elimi bırakma, tamam mı? Gitmek istersen söyle, gideriz."

Hıçkırarak başını sallar, bana sokulur, sonra küçük bir düşesin vakarıyla uzaklaşır ve gözlerini siler. "T-tamam."

Ona cesur bir gülümseme gösterip arabadan iniyorum ve yolcu tarafına dolanarak onu dışarı çıkarıyorum.

İçeri girerken eli benim elimde sıcak ve küçük geliyor.

Hâlâ bu konuda biraz kararsızım, ama Nell yeterince kararlı görünüyor.

Kararsız olan *benim*, özellikle de annemin odasına giden koridorda Mason Law'un odasının önünden geçerken.

Neredeyse olduğum yerde donup kalıyorum.

Yatağının başındaki sandalyede oturan, ellerini birleştirmiş, Law'un uyuyan yüzüne dalgın dalgın bakan tanıdık geniş bir silueti görmeyi beklemiyordum.

Grant.

Gözlerimin onu delip geçtiğini hissetmiş olmalı ki, bilinçsiz adamı incelemeyi bırakıp başını kaldırdı.

Gözlerimiz buluştu ve bana ihtiyatlı bir gülümseme attı.

Ben de ona aynı derecede kararsız ve acı dolu bir karışıklıkla karşılık veriyorum. Sonra Nell arkamdan eğilip el sallayınca bakışları kayıyor.

"Bakın kim gelmiş! Merhaba, Grant Amca!" diye yüksek sesle fısıldadı.

Uslu dur, diye dudaklarını oynatarak elini ona doğru kaldırır.

Pinky promise, diye cevaplar, küçük parmağını uzatarak elini kaldırır.

Annemin odasına doğru yolumuza devam etmeden önce bir an daha oyalanıyoruz.

Cehenneme bakıyormuş gibi hissettiren pencereye gelmeden önce bir saniye duraksıyorum. Gördüğüm kişi annem değil, küçük Nell.

Neyse ki Nell hiç rahatsız görünmüyor, ama biz kapıda durduğumuzda gözleri biraz açılmış.

Sadece annemin yatakta oluşturduğu buruşuk, küçülmüş şekle bakıyor ve sonra fısıldıyor: "Merhaba, Bayan Angela."

Annem elbette cevap vermez.

Ama yine de Nell'i duyabildiğini düşünmek istiyorum.

Odadaki tek sesler kalp monitörü ve solunum cihazından geliyor. Bugün sesleri sabit, neredeyse yatıştırıcı.

Annemin göğsü büyük bir çaba göstermeden düzgün bir şekilde inip kalkıyor.

Umarım boş umutlara kapılmıyorumdur, ama bugün gerçekten biraz daha iyi görünüyor.

Yanaklarında daha fazla renk var, biraz daha dolgun, sanki vücudu nihayet damarlarına enjekte edilen IV kokteyliyle bir şeyler yapmaya başlamış gibi. Dün gece doktorla yaptığım geç saatteki görüşmede, kalbini aşırı yükleyen bu olduğunu öğrendim.

İlaçlar yeni ve değişken, henüz yaygın olarak kullanılmıyor. Annemin, prestijli bir kurumda denemelerden yeni çıkmış bu ilaçları son çare olarak deneme şansı bulması bir mucizeydi.

Bu güvenilirmez kurtarıcının, kanserden önce onu öldürebileceği düşüncesinden nefret ediyorum.

Ama artık durup vazgeçmek için çok geç.

Daha da önemlisi, son taramalarında kitlelerin küçüldüğü görüldü.

Pankreasının etrafındaki gölgeler daha küçük ve daha hafifti.

Sabretmeye ve umutlu olmaya devam etmek için yeterli bir neden.

Dün gece, devam etmek için onayımı verdim — Ros'un da bu karara dahil olması gerekirdi. Akli başında olduğu ve organları DNR (Yeniden Canlandırma Yok) durumuna girmediği sürece.

Sonuçta, ya bu ya da hiçbir şey.

İki sandalye çekiyorum, ama ben kendi sandalyeme oturduğumda, Nell onun için çektiğim sandalyeyi görmezden geliyor ve sadece ona yaslanıyor.

Bana uyar.

Nell bana sıkıca sarılıp bir kolunu omzuma dolarken, ben de alıştığım nöbetime başlıyorum.

Diğer kolumla annemin zayıf elini tutuyorum. Bugün onu hissedebiliyorum.

Onun içinden geçen zayıf kan akışı, birbirine kenetlenmiş avuçlarımız arasında hafif bir tik tak ritmi.

Vücudunun hala çalıştığının, onu bu dünyaya bağladığının bir işareti.

Hala içinde mücadele ruhu kaldığına, hala orada olduğuna, bize geri dönmenin bir yolunu aradığına dair bir söz.

Lütfen.

Lütfen dayan.

Cevap alacağımı hiç düşünmemiştim.

Kalp monitörünün yumuşak bip seslerinde ani bir tiz artış olana kadar.

Bu sefer kalp yetmezliğinin ani çılgılığı ya da başka bir panik verici olay değil, sadece annemin dudakları hareket etmeden önce bu güçlenme, hızlanma.

Burnundaki oksijen tüpü hafifçe buğulanır. Başı

yana döner ve ben keskin bir nefes alırım.

Kahretsin.

Hemşireyi çağırmalı mıyım? Yapmalı mıyım...

Sonra annem yorgun, düşük bir inilti çıkarır.

Gözleri açılır, soluk renkli gözleri amaçsızca etrafta dolaşır ve sonra bana odaklanır.

Farkında.

Uyanık.

Gözlerindeki yumuşak tanıma ışığı beni neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Maskenin arkasında, dudaklarında bir gülümseme belirir, sesi zayıf bir fısıltı halinde gelir.

"O-Ophelia," diye fısıldar. "Merhaba, kızım." Sonra başını çevirir. "Nell Faircross? Merhaba, Nell."

Nell'in yüzü aydınlanır, içimde uçuşan tüm parlak, umut dolu duyguların en güzel resmi.

"Merhaba, Bayan Angela!" Tek boynuzlu atını kaldırır. "Bay Pickle de sizi görmeye geldi!"

Annem titrek bir kahkaha atar, zayıf ama yine de oradadır, vücudunu acı verici bir şekilde titretse de.

Ben de nutkum tutulur.

Ben de gözyaşları içinde bir kahkaha atıyorum, ağzımı elimle kapatıyorum ki çığlık gibi çıkmam.

Tanrım, lütfen.

Lütfen bunun, onun iyileştiği anlamına gelsin.

Lütfen bunun, onun iyi olacağı anlamına gelsin.

"Anne?" diye soruyorum. "Nasıl... nasıl hissediyorsun?"

Yorgun gözleri bana doğru kayar ve üzerimde durur. Bu küçük hareket bile ona çok zor geliyor gibi görünür.

"Yorgunum," diye itiraf ediyor. "Ne kadar zamandır...?"

"Kendinden mi? Çok uzun değil," diye cevap veriyorum ve gülümsemesi kayboluyor. "Ben döndüğüm gün bayıldın. İlaçlarının bir sonraki aşamasına başladıkları sıralarda."

"Oh, tanrım," diyor. Eli benim elimi sıkıyor. "O zaman durumum kötü mü?" Dudaklarımı sıkıştırıyorum.

Buna nasıl cevap vereyim?

Gerçekçi olarak, yeni ilaçlarla bile hayatta kalma şansı köpekbalığı saldırısından kurtulma şansı ile piyangoyu kazanma şansı arasında bir yerde, ama lanet olsun, umurumda değil.

O hala burada.

Hâlâ burada, hayatta, bilinçli ve *benim için* savaşıyor.

"İlerleme var anne. Doktorlar ellerinden geleni yapıyorlar. Son MRG'n önceki sonuçlardan daha iyi çıktı. Bir sonraki aşamayı izlemek için Minnesota'dan uzmanı geri getirdiler. Hepsi deneysel, ama çok umut verici."

Evet, öyle olması gerekiyor.

Ona bu kadar belirsiz davranmaktan, bir hemşirenin vereceği "sakin ol ve körü körüne umut et" konuşmasını yapmaktan nefret ediyorum, ama annemi korkutup mücadelesini kaybetmesini istemiyorum.

Sanki o biliyor gibi.

Bana o bilge anne bakışını atıyor. "Ros...?"

"Burada değil," diye isteksizce cevap veriyorum. "Ona gelmesini isteyen bir mesaj attım, ama..." Of.

Nereden başlasam ki?

Zoraki bir gülümseme takınıyorum.

"Ama?" Annemin kaşları çatılır. Ona gerçeği söylemekten başka ne yapabilirim ki?

"Bilmiyorum anne." Kafamı sallıyorum. "Eve geldiğimden beri onu iki kez gördüm ve sürekli kavga ediyoruz. Mesajlarımı görmezden geliyor. Açıkçası, —Ona ne olduğunu bilmiyorum ama ikinizi de kaybedeceğimden korkuyorum." Boğazımda oluşan büyük yumruyu yutuyorum. "Sanırım yeni erkek arkadaşı yüzünden. Sürekli onun zamanını alıyor, onu benden uzaklaştırıyor."

"Yeni erkek arkadaş mı? Kim?" Annem bana bakıyor. Bu sefer ben kaşlarımı çatıyorum.

Kız kardeşimin komaya girmeden önce ne yaptığını biraz olsun tahmin edebiliyor olmalıydı, değil mi?

"Sen-bilirsin-kim" diyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor. Boğazımı temizliyorum. "Peki anne, Ros ne zamandır Aleksander'la çıkıyor?"

Sonrasını beklemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, annemin daha da solgunlaşabileceğini sanmıyorum, ama solgunlaşıyor.

Elini elime sıkıca tutuyor, kemikli parmaklarıyla avucumu o kadar sert sıkıyor ki.

Gözleri büyür ve inanamayan bir ifadeyle bana bakar.

Yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardır.

"Aleksander mı? Aleksander Arrendell mi?" diye sorar, sesi titrer. Yavaşça başımı sallarım.

"Evet, o. Tek ve gerçek."

"Hayır! O-o değil. O çocuk değil. O doğru kişi değil, Ophelia. Tanrım, o... sen yapamazsın... o yapamaz... onlara izin veremezsin!"

"Anne, sakın ol," diye ısrar ediyorum, ona doğru eğilerek, bu kadar üzülmesine sinirlenerek. Ama neden? "İnan bana, onu diğer seçeneklere bakmaya ikna edebilirsem

seçeneklere bakmaya ikna edebilseydim, ben..."

Annem titreyerek, gözleri odanın içinde dolaşırken tırnaklarını etime batırınca durdum.

"Ophelia, hayır. Hayır, bu doğru değil! Bu kutsal *bir şey*." Tanrım, ne?

Sanki konuşmak tüm enerjisini tüketmiş gibi, boğuk bir iç çekişle sözlerini bitirir.

Ve elimdeki o acı veren tırnaklar yok oldu. Gözleri kapanırken yatağa gömüldü, başı bir yana eğildi.

"Bayan Angela?!" Nell ağlar.

"Anne!"

Nell öne doğru yuvarlanırken, ben ayağa fırlayıp parmaklarımı annemin boğazına bastırıyorum, hissediyorum... Tanrıya şükür.

Hala güçlü ve düzenli bir nabız var.

Ben neredeyse kalp krizi geçirecektim, ama o iyi.

Yoksa değil mi?

Aleksander Arrendell'in onu ikinci kez neredeyse öldürmesine izin verin.

"Bayan... Bayan Philia?" Nell, bacağıma yapışarak sızlanıyor. "Annen iyi mi?"

"O iyi, tatlım." Nefes verip yüzümü ellerimle ovuşturduktan sonra Nell'e bakıp omzunu nazıkçe tuttum. "Uzun süre dinlendikten sonra uyanmak beyin için zor olabilir. Sadece yorgun düştü ve tekrar uykuya daldı, hepsi bu. Hadi, ona biraz dinlenelim. Seni öğle yemeğine çıkarayım, böylece Grant amcan bize yemek vermekten biraz dinlenebilir."

Bu, Grant'le kendim konuşmam gerekse bile, parlak bir gülümsemeyele karşılaşır. Çünkü annemin tepkisinin ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.

O çocuk

olmaz. Bu

doğru değil.

Kutsal bir şey.

Ağır sözler. Bu

beni

endişelendiriyor

r.

Aslında, beni korkutuyor, ve ne yapacağımı bilmediğim, hiçbir cevabım olmadığı gerçeği de öyle.

Annemin yine dışarıda olması neredeyse bir lütuf. İhtiyacım olan son şey, ufak bir iyileşme olduğunda yine çıldırması ve aşırı strese girmesi.

Sadece kendimiz bir şeyler bulabilmeyi umut edebilirim, hem de çabuk.
Çok geç olmadan bu çılgınlığın kaynağını bulmamız gerekiyor.

O GÜNLERDEN BİRİ (GRANT)

Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Sanki sihirli bir şekilde onun içini görebiliyormuşum gibi, neredeyse ölmek üzere olan bu adama bakıyorum, kemiklerinden bazı cevaplar çıkarmaya çalışıyorum.

Birinin kemiklerinden, sanırım.

Çünkü lanet olsun, Law'ın kan kaybından öldüğü aynı yerde, o açıklıkta bir insan cesedi bulduğumda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

Raleigh Polis Departmanı adli tıp ekibi sonunda onu ortaya çıkardı.

Tam bir insan iskeleti... Ve çürümüş giysi kalıntılarına bakmamı isteyecekler, belki bir şey tanırım diye.

Görünüşe göre, failler kurbanı çıplak soyup gömmüşler, sonra da eşyalarını yakınlarla gömmüşler. Uzun yıllar süren çürüme sürecinden deri ceket dışında pek bir şey kurtulmamış.

Ethan'ın motosiklet sürmeye başladığında giydiği cekete çok benziyordu.

O büyük pislik, genç bir adam olurken, deri giysiler, kot pantolonlar ve sert adam havasıyla rolünü oynamak zorundaydı. Bir keresinde, Grizzlies MC'den bir adamla sarhoşken kavga ederken onu ayırmak zorunda kalmıştım. Kimse kimlik kontrolü yapmadan bara gizlice girmemiz yeterince kötüydü. Daha da kötüsü, Ethan ağzını açtığında bu iri yarı adam kasabadan geçiyordu ve motorcu ona "korkak pozcu" diye seslendi.

O tamamen öyleydi.

Ama o çocuk *benim* pozörüm ve en iyi arkadaşımdı.

Mason Law'a kaşlarını çatarak baktığımda düşüncelerim çok karışık.

Bize ne anlatmaya çalışıyordun, ihtiyar?

Raleigh adli tıp ekibi, o açıklıkta çalışırken, toprağı ve şeytanın sırlarını karıştırırken daha kaç ceset bulacak?

Bir tane.

Sadece bir tane korkunç

sır. Hepsi bu kadar

olduğunu biliyorsun. Kim

olduğunu zaten biliyorsun.

Dudaklarım hırıldayarak

kıvrılıyor. Bu boku

kaldıramam.

Bunca yıldır hazır olduğumu sanıyordum.

Şimdi onun gerçekten öldüğünü öğrenme ihtimalimiz var... Siktir.

İçten içe, bir gün karısı ve çocuklarıyla kapıma gelmesini ya da en azından Arjantin'e kaçtığına dair inanılmaz bir hikaye anlatmasını umuyordum. Ethan, çocukken Antarktika'ya çok yakın olduğu için Arjantin'i hep hayal ederdi. Kışın yaprak gibi titrerdi ama kutup keşiflerine bayılırdı.

Anlayın artık.

Ethan, biraz grileşmiş, eskisinden daha kırıışık olurdu. Belki erken orta yaş göbeğı ve sert sakalları olurdu, ama aynı bok yiyen, silahsızlandırıcı gülümsemesiyle sırtıyor olurdu.

Üzgünüm dostum. Keşke sana söyleyebilseydim.

Ama bu sıkıcı küçük kasabaya artık dayanamıyordum.

Demek kız kardeşimle evlendin, ha? Harika, bu harika.

Yeğenlerimi ne zaman görebilirim?

Aptal.

Aptal, lanet olası, ucuz fantezi. Kendi

aptallığıma gülüyorum.

Ophelia ile evlenip bir oğlumuz ve bir kızımız olsun, Nell de abla rolünü oynasın?

Ros sağ salım, lanet olası uyuşturucu çeken, külot koklayan Arrendell delisi olmadan aile dükkanını işletmekle meşgul?

Angela Sanderson, mucizevi bir şekilde iyileşip mutlu bir emeklilik

hayatı mı yaşıyor? Sonra Ethan, herkesi şaşırtmak için eve dönüyor.

İçimde bir yerlerde biliyordum.

Bunun *umutsuz* olduğunu biliyordum.

Sanırım, en iyi arkadaşıyla bir gün daha geçirmeyi asla vazgeçemeyen bir delinin çaresiz iç çığlıklarından umudu ayırmayı hiç öğrenemedim.

Ethan dışında her konuda gerçekçiyim.

Sorun şu ki, bu küçük fanteziyi yıkmak kıyamet gibi geliyor. Her şeyin sonu gibi.

Sandersonlar için, kendi ailem kadar değer verdiğim bir aile için, bir şekilde işleri düzeltebileceğime dair tüm umutlar.

Her nasılsa, bir şekilde, her şeyin hala yoluna girebileceğine dair tüm umutlar.

Ophelia'nın sevinçten o kadar etkilenip tüm sorunlarının ortadan kalkacağını ve yarın benimle evleneceğini umuyordum.

Hayır, olamaz.

Buradan gitmem lazım.

Olay yerine gidip Raleigh ekibiyle buluşacağım. Ophelia'yı kontrol edip, çünkü korkulardan sonra iyi olduğundan emin olacağım.

Umarım biraz olsun endişesini atmıştır.

Şansım varsa, şimdiye kadar Nell'in yanına, evine dönmüştür. Muhtemelen bana, sanki yanlış bir şey yapmış gibi suçlu suçlu bakmaya devam edecek ve ben ona, öyle bir şey yapmadığını nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Ona, ihtiyacı olduğu sürece bekleyeceğimi nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Lanet olsun, Grant.

Kafandan çık ve gidip yararlı bir şey yap. Ben de öyle yapıyorum.

Mason Law'a birkaç saniye daha baktıktan sonra, inleyerek kendimi kaldırdım, gerindim ve kışımı ovuşturdum. O küçük plastik sandalyede bir saatten fazla oturduğum için ağrım vardı. Bu mekandaki koltuklar, insanı hastaneye yatırmaya yeter.

Arkamı dönüp, ağrıyan boynumun arkasına parmak uçlarımı bastırıyorum —ama arkamdan gelen düşük bir inilti duyuyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerek geriye bakıyorum.

Law'ın gözleri seğirir, dudakları rahatsız edici bir iniltiyle açılır. Dikkatlice yaklaşırım.

Hayati organları değişmiyor — tabii ben bu işlerden pek anlamam, Ophelia değilim — ama bip sesi değişmedi, yani sanırım iyi, sadece uyanıyor.

Hemşireyi çağırmalıyım.

Yine arkamı dönüyorum.

Ancak bu sefer, kolumun arkasını çimdikleyen soğuk, kemikli parmaklar beni durdurur.

Donup kalıyorum.

Law, onun durumundaki bir adam için fazla güçle bana yapışıyor, zayıflamış parmaklarının uçları koluma batıyor.

Geriye baktığımda, gözleri saf korkudan yapılmış mermerler gibidir.

Kan çanağına dönmüş, tamamen çılgın, kırmızı kenarlı... Uyanık ve beni gördüğünü söyleyen suçlayıcı bir bakışla bana bakıyor.

Farkında.

"Mektuplar..." diye hırıltıyla konuşuyor. Sesi, önce eti yiyen bir zehirle, sonra da solunum tüpüyle boğazı yanmış birinden beklenecek kadar sert. "Ben... Onları kemikleri gömdükleri yere gömdüm." Law, bana acil bir şeyi anlatmaya çalışır gibi bakıyor. "Onu... onu uyarmaya çalıştım. Onu durdurmaya çalıştım, sen... onu *kurtarmalısın.*"

"Kurtarmak mı? Kimi kurtarmak?" Uyanıklık, içimi soğuk bir ürpertiyle kaplar. Kahretsin. Yapmaya çalıştığı şey bu muydu? Ophelia'yı bir şeyden kurtarmak mı? Neyden? Yaklaşıp ona eğilirim. "Onu neyden kurtaracağım, Bay Law?"

Sadece bana bakıyor.

"*Bay Law,*" diye tekrar söyledim. "Ben Redhaven Polis Departmanı'ndan Yüzbaşı Grant Faircross. Ben sizin tarafınızdayım. Ophelia'ya yardım etmemi istiyorsanız, bana daha fazla bilgi vermelisiniz."

"Mektuplar," diye tekrarlar, sesi giderek zayıflar. Kolumu tutan eli gevşer gevşiyor.

Lanet olsun.

Gözleri odaklanamaz hale gelir ve başı yastığa düşer, boş boş tavana bakar. boş boş tavana bakıyor.

"Ben... ben oradaydım," diye nefes nefese konuşur, ama artık bana konuşmadığını düşünüyorum. "O gece o çocuk... o gece onu yoldan çıkardılar. Ben oradaydım..."

...o çocuk mu?

"*Ethan?*" diye nefes nefese, kolunu tutuyorum. "Ethan Sanderson'dan mı bahsediyorsun? Biri onu yoldan mı çıkardı?"

Ve o gitmiştir.

Gözleri geriye devrildi, gevşeyerek kapandı, eli kırık bir oyuncak bebek gibi yataktan sarkmaya başladı.

Siktir.

Görünüşe göre ciddi bir araştırma yapmam gerekecek. Eski bir davayı yeniden açmalı ve cevapları bulmalıyım, bu benim kalbimin geri kalanını paramparça etse bile.

Tekrar çıkmak için döndüm ve bu sefer kimse beni durdurmadı.

Hemşire odasına uğrayıp, onun uyandığını bildiriyorum ve tekrar uyandığında bana haber vermelerini ve söylediği her şeyi kaydetmelerini rica ediyorum.

Angela'nın odasına hızlıca baktığımda, onun yalnız olduğunu görüyorum. Ophelia ve Nell gitmiş.

Kahretsin.

Büyük bir şeyin eşiğindeyim. Bunu hissedebiliyorum.

Sadece ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Ophelia Sanderson'ı güvende tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.

ORMAN AÇIK ALANI, oraya vardığımda sıkılmış çocuklar tarafından tekmelenmiş, harap bir karınca yuvası gibi görünüyor.

Bütün alan, Ekim ayında her zaman hissedilen taze çamurun ıslak toprak kokusuna sahip.

Ekibim çoğunlukla kenarda duruyor ve Raleigh adli tıp ekibinden birkaç kişiyle konuşuyorlar. Onlar da kanıt olarak daha fazla toprak örneği topluyor ve etiketliyorlar. Neyi saklayacağımızı ve neyi daha fazla analiz için Raleigh laboratuvarına göndereceğimizi belirlemek için çoğunlukla Lucas'a danışıyorlar.

"İlginç bir şey var mı?" diye soruyorum, Lucas'ın devriye arabasının kaputuna otururken. Toplam ağırlığımız ön lastiklerin çökmesine neden oluyor.

Birlikte, Raleigh ekibinin bu düzgün bölümlere ayrılmış kareleri kazıp, her seferinde düzenli bir parça toprak çıkardığını izliyoruz.

"Tam insan iskeleti. Giysi parçaları var, ama bunu zaten biliyordunuz. Kafatasındaki dişler sağlam görünüyor." Bana bakıyor, kedi yeşili gözleri parıldıyor. "Kimliğini tespit etmek için diş kayıtlarını kontrol edecekler gibi görünüyor."

Sadece homurdanıyorum.

Söylememe gerek yok.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

O Redhaven doğumlu ve Ethan'ın uzun süredir kayıp olan kız kardeşi ile ilgili gizeminden sadece bir derece uzak.

Anlıyor.

"Başka bir şey yok mu?" diye soruyorum.

"Henüz yok, ama hala üzerinde çalışıyorlar, Komiser," diye cevaplar — tam da karşıdan bir çağrı geldiği sırada.

"Bir şey bulduk!" diye bir ses duyulur.

Lucas'a bir bakış attıktan sonra arabadan inip açıklığa doğru hızla koşmaya başladım.

Beyaz tulum ve maske giymiş bir kadın, yerdeki bir çukurun üzerine çömelmiş, dikkatlice toprağı süpürüyor — ahşap mı?

Evet, cilalı tahta.

Eldivenli elleriyle, ayakkabı kutusu büyüklüğünde, gül rengi parlak bir sekoya ağacından yapılmış kutuyu nazikçe kaldırıyor.

O kadar eski görünmüyor ve o kadar uzun süredir toprağın altında kalmış gibi de görünmüyor.

O kemikler kadar eski olabilmesi için yeterince kir birikmiş değil.

Ayrıca, nem, donma, erime ve ısınma döngüleri ahşabı çok kötü bir şekilde deforme etmiş olmalı, böcekler ve solucanlar tarafından yenilmesini saymıyorum bile.

Bu şey çok uzun zaman önce gömülmemiştir.

Kadın gözlüklerinin arkasından bana sorgulayan bir bakış atıyor.

Ben başımı sallıyorum.

"Aç şunu."

O da başını sallar ve mandalı açar. Küçük bronz kanca, paslı bir gıcırta çıkarmadan sorunsuzca açılır ve yaşını doğrular.

İçinde, yaşlandıkça sararmış, diğer tarafındaki el yazısı hayalet gibi silik silik görüne kadar ince katlanmış kağıt yığınları görüyorum.

Mason Law'un sesi zihnimde yankılanırken kutuyu izliyorum — ta ki bir şey dirseğime dokunana kadar ve o anda neredeyse kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Başımı kaldırdığımda, Lucas yanımda duruyor ve bir çift nitril eldiven tutuyor.

Minnettar bir baş hareketiyle eldivenleri alıp giydim, sonra kadından kutuyu aldım ve devriye arabasına geri döndüm.

Mektupları okuma isteği, bunu bir suç delili gibi ele alma mesleki yükümlülüğümle çatışıyor, çünkü öyle.

Parmak izi yok, leke yok, bu yüzden dikkatlice bir kanıt torbasını arabanın kaputuna koyup kutuyu üstüne yerleştiriyorum, sonra oturup ilk katlanmış sayfa demetini alıp açıyorum.

Kesinlikle eskiler. El yazısı.

Hepsi mavi, eğimli mürekkeple yazılmış, hafif ve dalgalı, açıklayamadığım bir şekilde biraz eski hissi veren kadınsı bir stil. En üstteki sayfanın tarihi yirmi yıldan fazla önceye ait, tıpkı şu anki gibi Ekim ayı.

SEVGİLİM

BUGÜN DONDURUCU SOĞUK. Yalnızlığı, yokluğunu hissedecek kadar soğuk, ama seni neden göremediğimi biliyorum.

Şu anda değil. Belki de hiç olmayacak.

Sana, yaptığımız şey hakkında kendimi kandırmayacağımı söyledim. Evet, yalnızım... ama aynı zamanda senin için de uygunum.

Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini biliyorsun.

Senin olmak. Seni sorumluluklarından uzaklaştıran bir şey. Dünyadaki tüm paranın sana mutluluk getiremeyeceğini söylediğin o soğuk, sevgisiz evde hayatın ne kadar acımasız olduğundan uzaklaştırıyor.

Oh, gülümsemelerinin sahte olduğunu anlayabiliyorum. Herkese karşı çekiciliğini konuşturup, halkın gözünde saygıdeğer bir adam rolünü oynadığında.

Kendimi kandırmıyorum.

Sadece senin ne kadar yalnız ve üzgün olduğunu anlayan tek kişi benim. Şu anda beni sevdiğine inanmam yeterli.

Senin, güzel kızımızı ve şu anda içimde büyüyen çocuğu sevdiğine inanman yeterli.

Bu gece gelir misin? Ultrason görüntüsünü göndermeye cesaret edemiyorum, ya ona rastlarsa diye. Bu mektup yeterince ağır bir suçlama, ama risk almak biraz heyecan verici, değil mi?

Bir kız, sevgilim. Bir kız daha.

Belki ona da Shakespeare'in kadın karakterlerinden birinin adını veririm.

BU AKŞAM GÖRÜŞMEK ÜZERE,

-Meleğin

NE OKUYORUM BEN?

İlk mektubun sayfalarını tekrar uyuşmuş bir şekilde tarıyorum.

Zihnimin derinliklerinde bir şey, ürkek bir çakal gibi çılgılık atıyor.

Bunu, aptal suratımın hemen önündeki şeye bakmamı sağlayan bir içgüdü olarak adlandırabiliriz. Ancak, diğer her şey kapanıyor ve korkunç gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Bunun ne anlama geldiğini zaten biliyorsun.

Evet, üstü kapalı, ama çözmesi zor değil.

Bu, Angela Sanderson'ın Montero Arrendell'e yazdığı bir mektup.

İlk kızının doğumundan sonra, ikinci çocuğuna hamileyken ve...

Oh, lanet olsun.

Siktir, *lanet olsun*, kahretsin.

Parmaklarımla ağzımı kapatıyorum, parmaklarımla sayfaları şiddetle kavrayıp toz haline getirmesini zar zor engelliyorum.

Angela Sanderson, Montero ile bir ilişki yaşamış.

Görünüşe göre uzun süredir devam eden bir anlaşma. Ophelia.

Rosalind.

Montero'nun kızları.

İkisi de Arrendell.

Bu da Ros'un kendi *üvey kardeşiyle* evlenmek üzere olduğu anlamına geliyor.

Ve Aleksander'ın bunu başından beri bildiğine dair içimde çok kötü bir his var.

"Hey, Cap, ne oldu? Ne yazıyordu?" Lucas'ın sorduğunu duyuyorum, ama cevap veremiyorum.

Ayaklarımı çamura gömüyorum, zihnim zorlanırken ayağa kalkmaya çalışıyorum, bu uyanık kabusla ne yapacağımı merak ediyorum.

KÜÇÜK BİR SIR (OPHELIA)

Kanepede uyuyakalmışım ki, kapı kalbimin durmasına yetecek kadar gürültülü bir şekilde açılıyor.

İrkilerek çılgık atarak uyandım, gözlerim birden açıldı.

Görüşüm netleştiğinde Grant'in yüzündeki ifade, içimi kaplayan paniği durdurmuyor.

Ne oldu? Şimdi ne var?

Kapıda duran, yüzü kül rengi, kahverengi gözleri sert, göğsü her nefes alışı çimento gibi ağırlaşan ona bakıyorum.

"Ophelia," diye sertçe bağırdı. "Ros'u bulmalıyız. Hemen şimdi."

"Neden? Ne oluyor?" Boğazımı tutarak, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Diğer elimle telefonumu arıyorum. "Ne oldu? Yaralandı mı?"

"Hayır, tam olarak değil, ben... oh, lanet olsun." Elini yüzüne sürer ve eve girer, sanki bin yıl yaşlanmış gibi yorgun adımlarla yürür.

Kalbim, onun ardından kapının *çarpmasıyla* birlikte yavaşlar.

Grant yanımdaki kanepeye çöküyor ve yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Tanrım, ne oldu?

"Grant?"

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum, Philia. Bilmiyorum. Ama bunu senden saklayamam," diye homurdanır.

Acıyla başını sallıyorum.

"Neyi saklayayım?" Donup kalırım, telefon elimde sıkışmış, başparmağım Ros'un numarasının üzerinde. Soğuk bir korku beni bir yılan gibi sıkıştırır. "Grant, beni korkutuyorsun..."

Yavaşça başını kaldırır, bitkin gözlerle bana bakar.

"Mektuplar bulduk," diyor yavaşça, dudaklarını ıslatarak. "Mason Law'un sana cesedi gösterdiği yerde gömülüydüler. Onları oraya saklamış." Grant'in gözleri neredeyse yalvarır gibi. "Angela'dan, Philia. Montero Arrendell'e yazılmışlar."

"...ne?"

O kadar kafam karışık ki, dünya bulanıklaşıyor.

Telefonum kucağıma düşerken, kendimi kanepenin arkasına yaslarım. Bana başka neyi söylemiyor?

Grant bana üzgün bir şekilde bakar ve başını sallar. Bir polisin, birinin kapısına en kötü haberi vermek için gittiğinde takındığı ifadeyle aynı ifadeyi takınmıştır.

"Anlamıyorum. Ne... ne diyorsun?" İçten içe, bildiğimden korkuyorum.

En azından, bir fikrim var.

Ne demek istediğini tahmin edebiliyorum, ama zihnim bu kelimeleri kavrayamıyor. Bu fikir bana yabancı bir dil gibi geliyor, anlayamadığım bir şey beni alay ediyor gibi.

Her şey bir anda aklımda canlanınca kalbim buz gibi oluyor.

Annemin her zaman kaçındığı geçmişle ilgili sorular.

Küçük ailemiz hakkında ne kadar gizli davranıyordu. Babamız hakkında.

Janelle Bowden'ın annem ve Arrendell'ler hakkında söyledikleri.

"O senin baban," dedi Grant, omzuma uzanarak, beni altüst olan gerçekliğe bağlayan tek sıcaklık kaynağı. "Hep merak etmişsindir. Montero Arrendell senin ve Ros'un babası. Bu da demek oluyor ki..."

"Hayır! Aman Tanrım..." Onun sabit eli olmasaydı, burada kusardım. İki elimi ağzıma kapatıp dizlerime bakıyorum, iğrenç bir safra boğazıma kadar yükseliyor. "Aleksander, o..."

Boğazım kapanır.

Bunu söyleyemiyorum, boğazımda biriken tüm çılgınlığı yüksek sesle dile getiremiyorum. "Eğer teselli olacaksa, Lucia henüz... bilirsin... yapmadıklarını söyledi. Henüz." Grant

Boğazını temizledi.

"Vay canına. Hayret bir şey. Emin misin? Grant, onun direndiğinden *emin* misin?"

Bu kesinlikle benim tanıdığım Ros, tatlı, eski moda, utanmaz bir romantik.

Ama şu anki hali ve ona sarkıntılık eden o iğrenç herif varken, onu yatağına çekmemiş olması imkansızdı.

"Evet," Grant somurtkan bir şekilde onayladı. "O sapık herif geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan onu bulmalıyız. Durumu daha da kötüleştirmeden. Anlıyor musun?"

Mide bulandırıcı bir şekilde, anlıyorum.

Ve bunu dolaylı yoldan söylediği için onu hiç suçlamıyorum.

Kız kardeşim ve Aleksander Arrendell. Üvey kardeşlerken *nişanlandılar*.

Tırnaklarımı uyluklarımın üzerine geçiriyorum, acı veren hisle kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Tanrım." Mantıklı bir şekilde söyleyebileceğim tek şey bu, ama bir an sonra bir şey aklıma geliyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Sence o biliyor muydu? Biliyordu ve... ama *neden*?"

"Kendi lanet kardeşi, ölmeden önce zengin olmanın sıkıcı olduğunu, kadınları öldürmeyi sevdiğini söylediğine göre, üvey kız kardeşini kandırıp onunla yatmak muhtemelen bir salon oyunu gibidir. O ailenin tamamı kafadan bitti..." Grant durur ve bana bakar. "Yani, kim olduklarını bilenler." Sesinde tiksinti vardır, iç çeker. "İyi misin?"

"Hayır. *Hayır*, değilim, ama... Tanrım, bu çok fazla." Ama daha sonra sinir krizi geçirebilirim.

Montero, Montero, annem neden böyle bir şey yapsın ki...?

Neden *o* benim babam?

Neden babam dünyadaki başka bir adam olamıyor?

Ama düşününce, anlayabiliyorum.

Yüzümde, Ros'un yüzünde, çarpıcı yeşil gözlerimizde onun korkunç küçük izleri var.

Yutkunduğumda, sanki zımpara kağıdı gibi hissediyorum ve kafamdaki düşüncelerden kurtulmak için kendimi sallıyorum.

Ros'a yardım etmek için hala zaman varken, önce ona gitmeliyim. Ayaklarım titreyerek ayağa fırlıyorum.

"Onu bulmalıyız. Ben arayacağım, sen Nell'i getir. Onu yatak odasında ödevini yaparken bıraktım," diyorum ona.

Grant keskin bir şekilde başını sallar ve ayağa kalkar.

Bana uzanmaya başladığı an gergin bir an yaşandı ve ben bir saniye içinde onun kollarına düşerdim, çaresizce teselliye ihtiyacım vardı, karmaşıklıklar umurumda değildi.

Ama sonra durur, tereddüt eder, geri çekilir.

Aramızda son bir hüzünlü bakış alışverişi olur, sonra dönüp yukarıya doğru koşar, sesi yankılanarak "Nelly-kızım?" diye seslenir.

Bu arada, telefonuma uzanıp kulağıma götürüyorum ve korkunç bir şekilde çalan zil sesini dinliyorum. Her tiz sesle sinirlerimi gerginleştiren korku filmi kemanlarına çok benziyor.

Üç kez
çalıyor.

Dört.

Beş.

Sonra yalnız bir tıklama sesi
duyulur: "Ros?"

—sesli mesajı neşeyle çalmadan önce. "*Ben Ros!*

*Ne yapman gerektiğini biliyorsun, mümkün olduğunda seni
geri arayacağım.*" Kahretsin.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ros, benim. Mesajı alır almaz beni ara. Lütfen. Arayacağın zaman yalnız olduğundan emin ol."

Telefonumu kapatıp, telefonuma bakıyorum.

Aleksander'ın ona dokunduğu, ona baktığı, benim önümde onu öptüğü, gözleri açgözlülükle parıldadığı o iğrenç anı başta olmak üzere, sonsuz sayıda korkunç görüntü beynimi dolduruyor...

Hayır, bu konuyu açmayalım. Ama kız kardeşimin onunla yalnız kaldığını bir saniye daha düşünürsem, gerçekten kusacağım.

Onun yerine bir mesaj attım.

SOS, hemen ara, bu ölüm kalım meselesi, lütfen, lütfen, lütfen Ros, bu çok ciddi bir durum

Gönder tuşuna basar basmaz, onu tekrar aramaya çalışıyorum.

Telefon kulağımda aptalca çalarken, Grant yine merdivenlerden aşağı koşarak gelir ve bana kırmızı renkli kalemle yazılmış buruşuk bir kağıt parçası uzatır.

"Başka bir sorunumuz daha var," diye dişlerini gıcırdatarak söylüyor.

Nell'in dağınık el yazısını okurken, uzaktan Ros'un sesli mesajının sesi geliyor.

Ve kalbimin hızla atması için yeni bir neden daha var.

Miss Ros'u Bulmaya Gittim: Beni Aramaya Çalışma

"Oh, hayır," diye nefes alıp telefonumu düşürdüm.

Başımı kaldırdığımda, yüzünde benim şaşkınlığımın, acımın, inanamama halimin aynısı yansıyor.

Grant'in gözleri hiç olmadığı kadar kararır, endişe ve benim de sahip olmak istediğim soğuk bir kararlılıkla doludur.

EVİN İÇİNDE KOŞUYORUZ.

Her yeri arıyoruz.

Sessizce dua ediyoruz — ben sadece onun ayak seslerinde ve ona yönelik yüksek, yalnız çağrılarında duyabilsem de — çünkü bu boktan şey şu anda olamaz.

Ama oluyor.

Bay Pickle'dan hiçbir iz yok.

Nell'in sırt çantası odasında ya da evin başka bir yerinde yok.

Grant'in onunla iletişim kurmak için kullandığı çocuk telefonuna cevap vermiyor ve telefonun izleme sinyali görünmüyor. Sanki pili bitmiş gibi.

Evim sıkı bir şekilde kilitli, Nell'in kaçtığı küçük oyun alanı dokunulmamış. Boş.

Gerçekten gitmiş.

Uyuyakaldığım ve onu gözden kaçırdığım için kendimi suçlamak istiyorum, ama şu anda bunun için zaman yok.

Grant'in kamyonu, biz içine doluşup gazı kökleyerek Arrendell'lerin evine doğru yola çıkarken gürültüyle kükrüyor.

Motor, dik yokuşla mücadele ederek çalışıyor.

Nell'in telefonunu defalarca arıyorum ama cevap vermiyor

.

"Grant," diye fısıldıyorum ve o çenesini sıkıyor, sert bir bakışla evin önünü izliyor.

"Nerede olduklarını bulacağız, sonra da Nell'i bulacağız. Bu saçmalığa bir son vereceğiz." Sesinde karanlık bir kesinlik var, beni bu kadar rahatlatmaması gereken bir şey.

Ama ben buluyorum.

Grant Faircross hiçbir korkunç olayın onu yavaşlatmasına izin vermez.

Düşünmez. Yas tutmaz. Kötü şansını lanetlemez.

şansını lanetlemez.

Sadece harekete geçer, cesaretin vücut bulmuş hali olur ve şu anda Keşke o ben olsaydım.

Onu dinleyin. Bu olacak, kendime söylemeye çalışıyorum. Ne yapması gerekiyorsa, onu eve getirecek.

Ve sen de Ros'u o gülümseyen ucubeden çok geç olmadan kurtaracaksın.

Kısa süre sonra, kapılardan geçip gürültüyle geçiyoruz.

Grant, büyük beyaz malikanenin merdivenlerinin dibindeki döner kavşağa girerken lastikler gıcırıyor. Motorun sesi daha sönmeden Grant kamyonetten atlayıp kapıyı sallayacak kadar sert bir şekilde kapatıyor.

Düşünmeden onun peşinden atlarım, hemen arkasından merdivenleri tırmanırım, ama kapıya vardığımızda tereddüt ederim.

Aslanın inine girmek üzereyiz ve eğer o oradaysa... Ben de bu işin bir parçasıyım.

Tanrım.

Redhaven'ı zehirleyen bu kirli mirasın bir parçası. Ama şu anda Nell'in güvenliğinden başka bir şey düşünmemeliyim.

Daha sonra, duygularımı, bir canavarın parçası olduğunu öğrenmenin getirdiği her şeyi sindirmeye başlayacağım.

Şu anda Grant benim kalkanım, kapıyı açan ve kibirli bir şekilde çenesini kaldıran vale ile aramdaki duvar.

"Efendim, önceden haber vermeden öylece gelemezsiniz..."

"Geceyi ilçe hapishanesinde geçirmek istemiyorsan, kenara çekil," diye bağırır Grant, rozetini göstererek. "Resmi polis işi. Kayıp çocuk. Hemen malikanenin lordunu ve leydisini çağır. Vaktimi boşa harcama."

Şaşkın ve kırgın bir burun çekme sesi duyulur. Sonra vale başını sallar ve içeri girer. "*Lütfen* beni takip edin."

Gergin bakışlar alışverişinde bulunduktan sonra onu Hades'e kadar takip ettim. Grant'in gölgesinde bile kendimi burada çok küçük hissediyordum.

Bu devasa ev, her zaman kasabanın üzerinde dev bir yargı yumruğu gibi duruyor.

Bugün, sanki onun gölgesi benim için özelmış gibi hissediyorum.

Vale bizi kırmızı perdelerle kaplı, kanı çok fazla düşündüren salonlardan geçirirken, ben sadece onun yanında duruyorum.

Kan bağı.

Kan bağı.

Kan...

Durmam lazım.

Burada paniğe kapılıp bayılısam, durumun ne kadar daha iyi olacağını bir düşünün.

Uşak bizi, devasa avizesi ve kıvrımlı merdivenleri olan büyük merkezi salona götürüyor bizi.

Korkutucu, ama Grant hiçbir şey onu sinirlendirmiyormuş gibi dik ve güçlü duruyor.

Yumrukları sıkılmış, omuzları sanki gerçek bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi dikleştirilmiş.

gerçek bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi.

Vale bizi yalnız bırakıyor.

Elimi Grant'in koluna kıvrıyorum. Avucumun altında kaslar taş gibi sert.

Yüksek tavanlar sesimi yakalayıp tüm eve yayacakmış gibi hissettiğim için hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorum.

Kalbim, sessizlikte korkmuş, kafese kapatılmış bir kuş gibi atıyor.

Yine de, salonun uzak ucundaki çift kapı açıldığında kalbimin attığı kadar hızlı değil.

Lucia ve Montero Arrendell, binlerce kez prova ettikleri büyük bir kırmızı halı girişindeymiş gibi içeri süzülürler.

Her zamanki gibi şık gri bir elbiseyle zarif görünüyor, ince parmaklarıyla keskin çene hattından geriye doğru sarı saçlarını tarıyor, ama ben bunu neredeyse fark etmiyorum.

Babama bakıyorum. Tanrım,
yardım et.

O, eski usul tarzı ve şık, kaygısız görünüşüyle, pürüzsüz bir sırtışın ardında karanlık bir cameo gibidir.

Gözleri, sanki satılıkmışız ve onlar da fiyatımızı değerlendirmiş gibi üzerimizde dolaşüyor, ama bana baktıkları anda içim ölüyor.

Onlar biliyorlar.

Montero Arrendell, yani *babam*, bana baktığında, benimkine benzeyen o hayalet gibi yeşil gözlerinde garip bir şey var.

Bakışları tuhaf bir şekilde uzaklaşırken, o uzak gülümseme kayboluyor ve düşünceli ve garip bir şey bırakıyor.

Lazer gibi yanan diğer çift göz olmasaydı, bunu asla fark etmeyebilirdim.

Ama Lucia'nın bakışları soğuk bir nefretle doludur.

Onun için ben, kocasının ne kadar sık sadakatsiz davrandığının canlı bir hatırasıydım ve şimdi de onun evine girmiştim.

Midem düğümleniyor.

Grant'in arkasına saklanıyorum.

Özellikle Montero bana *bakmaktan* vazgeçmediğinde.

Sanki önündeki bu fantastik yeni yarattığı anlamaya çalışıyor gibi, Lucia'nın saçlarını savurup Grant'e bir yargıç gibi bakarak hüküm vermeye hazır olduğunu fark etmeden.

"Bir haftada kaç kez evime dalacaksın, Kaptan Faircross?" diye soruyor Lucia.

"Yapma," diye homurdanır Grant. "Hanımefendi, sizin kırgın saçmalıklarınıza ayıracak vaktim yok. Küçük kuzenim kayıp. Ros'la kaçtığından eminim ve Ros her zaman Aleksander'la birlikte. Telefonuna cevap vermiyor. O yüzden, iki aşk kuşunun nereye gittiğini bana söylerseniz çok sevinirim."

Lucia sırtıyor. "Korkarım onlar senin ulaşabileceğin mesafede değiller. Hadi ama, neden endişeleniyorsun? Küçük kız onlarla birlikteyse, ona iyi bakacaklarından emin olabilirsin."

Sesindeki boşluk kalbimi parçaladı. İlk kez Nell ve Ros

için endişeleniyorum.

Grant, dişlerini göstererek ileri doğru adım atarken, parmak eklemleri sert çizgiler halinde gerilir.

Onun kolunu geri çekip, başımı sallayarak fısıldarım. "Grant.

Yapma."

Bu arada Montero, boş ve anlaşılmaz bir bakışla heykel gibi bana bakmaya devam ediyor.

Nasıl yapabilir?

Onlar nasıl

yapabilir?

Annem ne düşünüyormuş ki?

Ve Ros'a gelince, eğer biliyorlarsa... Eğer sadece geri çekilip izlediler ve bunun olmasına izin verdilerse, Aleksander'ın bu iğrenç oyunu oynamasına izin verdilerse...

Grant donakaldı.

"İkinizi de tutuklamama neden olmayın," diye hırlar. "Ve kariyerimin sonuçları umurumda değil. Nerede olduklarını söyle."

"Şu anda sahilde," diye cevaplar Lucia kibirli bir şekilde, dudakları kendini beğenmiş bir şekilde kıvrılır. "Kaçmışlar. Sevgili oğlum masalsı bir düğünü beklemek istemedi. Rosalind neredeyse aileden biri *olduğu* için" —bir an durur ve bana keskin bir bakış atar—"ve ben onların küçük ilişkilerini yeterince destekleyemediğim için, korkarım ki işi kendi ellerine almışlar. Wrightsville Beach'te Aleksander'ın özel yatında onları evlendirmek için bir rahip bekliyor."

Kahretsin.

Aleksander ona baskı yapmış olmalı.

Bir şekilde, zamanın dolduğunu anlamış olmalı, bu yüzden çok geç olmadan bu korkunç oyunu sona erdirmek istiyor.

Onunla evlenip direnişini sona erdirip istediğini elde etmek istiyor.

İğrenç bir şey.

"Neden onları durdurmadın?" Kendimi durduramadan fısıldıyorum. Lucia'ya konuşuyorum, ama gözlerim Montero'ya kilitlenmiş, göz göze, bir şey arıyorum...

Ne aradığımı bile

bilmiyorum. Bir şey.

Babam diyebileceğim bir adamın belirsiz bir tanınırlığı, biraz insanlık ya da sadece pişmanlık.

Boğazımı temizleyip kendimi konuşmaya zorlarken ikisini de

bulamıyorum. "Neden izin verdin?"

Montero sonunda başka yere bakıyor.

Şimdi yüzünü benden saklıyor, yana bakıyor. Belki de içinde çok az da olsa bir insanlık bilinci vardır, ya da sadece yakalandığı için sinirlenmiştir.

Ama Lucia kendinden emin bir şekilde cevap veriyor.

"Açıkçası, bu şekilde karar vermelerine sevindim. Büyük düğünler çok zahmetlidir ve ben kimim ki oğlumun mutluluğuna engel olayım?" der.

"Siktir git," diyor Grant açıkça. "Hemen onu ara. Cevap verene kadar aramaya devam et. O yat lanet olası rıhtımdan ayrılmasa iyi olur. Ve düğünü bir an önce iptal et. Bu bir rica değil."

Sonra aniden dönüp uzaklaşır. "Grant?!" Onun peşinden koşarım.

"Gidelim," diye homurdanır. "Wrightsville Beach'e üç saatlik yol var."

TAMAMEN YORGUNUM, sadece irademle ayakta duruyorum.

Little Nell hala telefonu açmıyor.

Son birkaç saat cehennemden çıkmış bir kasırga gibiydi.

Grant, Redhaven ve Wrightsville polis memurlarıyla koordinasyon sağlarken, ben sürekli Nell ve Ros'u arıyorum. Ayrıca Lucas, Micah ve Henri'yi büyük eve göndererek Arrendell'lerin emirlerine uyduğundan emin olmalarını istedi. Aleksander hala telefonuna cevap vermediğinde bana rapor verdiler.

Aramalar arasında parmaklarım ekranı öfkeyle çalıştırıyor, kız kardeşime tekrar tekrar mesaj atıyor, cevap vermesi için yalvarıyorum.

O bizim kardeşim! Onunla evlenemezsin.

Annem Montero Arrendell ile bir ilişki yaşadı ve o bizim babamız.

Neredeyseniz, kaçın! Polis geliyor. Ne yaparsanız yapın, onun sizi baskı altına almasına izin vermeyin.

Bu trajedi böyle gelişmesin istemiştim. Ama artık zamanım kalmadı.

Ona bu haberi nazikçe vermenin bir yolu yok.

Eğer o, annemi düşünülemez bir şeyi yapmaya zorlarsa, bu onu mahvedebilir.

Cevap alamayınca, Grant kamyonu Wrightsville Beach çıkışına saptırırken Nell'i tekrar aramaya çalıştım. Tam kapatıp tekrar deneyecektim ki...

Ama telefon açıldı.

Koltuk kemeri boğazıma çarparak beni öne doğru fırlatır, biri fısıldayarak hıçkırırken ben nefes nefese kalırım.

"B-Bayan... Bayan Philia?"

"Nell! Tatlım, neredesin? İyi misin?" "Onu buldun mu?" Grant başını bana doğru çevirir.

Elimi yanağına koyarak gözlerini yoldan ayırmamasını işaret ettim. "Nell, tatlım, konuş benimle."

"Ben... yapamam," diye fısıldar, sesi çok zayıftır. "Beni duyacaklar. Ve o sinirlenecek..."

"Kim, Nell? Seni kim korkutuyor? Neredesin?"

"O... büyük bir tekne," diyor. "Bagaja saklandım. Bayan Ros'un m-sorun etmeyeceğini düşündüm, ama sonra korkunç adam geldi ve ona kötü şeyler söyledi. Onu arabaya bindirdi ve ben de onları tekneyle takip ettim. Ama korkuyorum. Sanırım ona zarar verecek!"

"Olduğun yerde kal tatlım," diyorum, telefonumu sıkıca tutarak sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Saklan. Yoldayız. Neredeyse vardık, her şeyi yoluna koyacağız, söz veriyorum."

"Acele edin," diye yalvarır. "O... o..." Sesi kesilir ve kalbim buz gibi olur.

Ardından kız kardeşimin tüyler ürpertici çığlığı duyulur. Sonra Nell de çığlık atar, "Bayan Ros!" diye bağırır.

İkisini de yakalayabilirmişim gibi çaresizce uzanıyorum, kendi acılı çığlığımı atıyorum, kalbim parçalanıyor.

"Rosalind! Grant, acele etmeliyiz."

KAÇAN (GRANT)

Yasalara saygılı bir barış görevlisi olarak, şu anda en az bir düzine yasayı çiğniyor olduğumdan eminim.

Hız sınırı mı? Küçük kızımı ve Philia'nın kız kardeşini kurtarmak için yaptığım bu çılgın kaçışta bunun ne önemi var ki?

Birkaç kişiyi sinyal vermeden solladığımdan, birkaç tırın etrafından hızla geçtiğimden ve kızarmış yüzlü yaşlı bir adamın yumruğunu sallayarak plaka numaramı polise bildirdiğinden eminim.

Umurumda mı sormak istersen.

Ophelia'nın solgun, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünden başka hiçbir şeyin önemi yok.

Ayrıca, telefonundan duyduğum o yürek parçalayan çığlıklar.

Ros.

Nelly

kızım.

İkisi de o kalpsiz, kız kardeşini sikmek isteyen psikopatla birlikte kapana kısılmış.

Wrightsville Beach kasabasını geçip limana doğru hız kesmeden, trafiğin içinde zikzaklar çizerek ilerliyoruz. Öfkeli seyirciler etrafımızda öfkeyle bağırırken, kornalar çalıyor ve lastikler gıcırıyor.

Uzakta birkaç siren sesi duyuluyor.

Güzel. Bu, Wrightsville Beach Polisi'nin gerçekten dikkatini verdiğini gösteriyor.

Keşke devriye arabamı da getirseydim, ama arabamın olmaması sokaklarda hızla ilerlememi engellemiyor.

Şimdi duramam.

Durmayacağım.

Üç kadın bana çok fazla güveniyor.

Şu anda beynimi çalıştıran tek şey bu.

Hala bir anda gelen çok fazla büyük ve berbat gerçeğin şokunu yaşıyorum.

Aleksander Arrendell'in oynadığı hasta ve sapkın entrikalar, parça parça inşa ettiği bu uzun oyun, benden bir parça koparıyor ve onu geri alabileceğimden emin değilim.

Cidden. Ne oluyor lan?

İlk günden beri, onda ne bulduğunu merak ettim. Bu vampir playboyun masalsı aşk saçmalıklarına bir an bile inanmadım.

Aleksander Arrendell gibi fantastik derecede yüksek standartları ve çarpık zevkleri olan bir adam, bir anda kaprisle küçük kasaba kızıyla birlikte yaşamaya karar vermez.

Şimdi mantıklı geliyor ve bu çok acı verici.

Sırf zevkini tatmin etmek için kendi üvey kız kardeşini evliliğe ikna etmek mi?

Onu uyuşturucuya bağımlı hale getirmek için mi?

Kendi sapkın zevki için onu yıkmak için tuzak kurmak mı? İşte onun peşinde olduğu şey bu.

Anlaşılmaz bir zalimlik.

Ve seri katil kardeşi göz önüne alındığında, onun gibi bir adamın bir kadını psikolojik olarak kırmakla yetinmeyeceği konusunda içimde kötü bir his var.

Bu yüzden gaza basıyorum.

Bu beni daha da hızlandırıyor, bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu ve ellerime onların kanını bulaştıramayacağımı biliyorum.

Zamanında yetişemezsem kendimi asla affetmeyeceğim...

Orada!

Binaların arasından suyun parıldadığını görebiliyorum.

"Sıkı tutun," diye homurdanarak, direksiyonu çevirirken Ophelia'yı sabitlemek için elimi uzattım.

Kamyon, şimdiye kadarki en keskin virajı hızla dönerek, neredeyse iki tekerleği üzerinde yükseldi.

Eski Muhafızlık günlerimde Sam Amca için yaptığım taktiksel sürüşü hatırladığım için çok mutluyum.

Donmuş gibi sessiz kaldığı için ses çıkarmıyor, ama kolumu sıkıca tutuyor, ön camı izliyor ve sanki

bizi onlara daha hızlı ulaştırabilecekmiş gibi.

Gaz pedalına tekrar basıyorum ve kamyonet ileriye doğru sıçrıyor, virajda zıplıyor ve rıhtıma inen dar yola giriyor.

Küçük sürat tekneleri, kargo mavnaları ve diğerlerinin üzerinde yükselen büyük, ılık bir gemiye kadar her şey, büyümüş oyuncaklar gibi rıhtım boyunca sıralanmış.

Yat.

Sonra korkuluktaki boğuşan minik parmakları görüyorum. İki erkek, bir kadın.

Lanet olsun, sakın geç kaldığımı söyleme.

"Ros!" Ophelia da görür ve çığlık atar, ön cama uzanır, tam da erkeklerden biri - Aleksander değil, siyah giysili yaşlı bir adam - denize düşmeden önce.

Kamyoneti park yerine sokup dışarı fırlıyorum, tam da Aleksander tekmeleyip, direnir, çığlık atan Ros'u yatın kaptan köşküne sürüklerken.

Siktir.

Yaşlı adam suya düşer ve su sıçrar.

Sonra yat canlanır, etrafındaki su beyaz dalgalar halinde yükselir.

Sirenler giderek yükseliyor, polis arabaları park yerine hızla giriyor, çok az, çok geç.

Çünkü gemi bir saniye sonra tehlikeli bir hızla uzaklaşıyor, arkasından ruhumu oyup alan ince, tiz bir çığlık yükseliyor.

"Grant amca!" Nell, geminin arkasındaki korkuluğa tutunarak çığlık atıyor,

Bay

Pickle'ı kollarında tutarak.

Ophelia da arabadan inip peşimden geliyor.

Rıhtıma doğru koşuyoruz ve ben kollarımı uzatıyorum.

"Nell, atla! Suya atla! Senin için geleceğim!"

Kafasını çılgınca sallar. "Yüzemem! Korkuyorum!"

"Atla, Nell!" Ophelia bağırır, kendini aşağı atar ve eğilir, beton kenara doğru beceriksizce yüzen yaşlı adamı yakalar — siyah giysisi ve yakasından anlaşıldığı kadarıyla, onları evlendirmesi gereken rahip.

Nell geri çekilir ve yat uzaklaşırken daha da *küçülür*.

"Grant amca..." diye inler, rüzgâr sesini alıp götürür.

Yatın kalabalık sulara hiçbir şeye çarpmaması küçük bir mucize. Tabii bu, lanet olasıca kaçtığı ve Tanrı bilir nereye gittiği anlamına geliyor.

Onu yakalamamın imkânsız olduğunu, ekipmanım olmadan o lanet şeyi tırmanmamın imkânsız olduğunu bilsem de, siktir et ve onun peşinden dalayım diye düşünürken, aniden arabalarla çevriliyiz.

Polisler dışarı çıkmaya başlar. Birkaç polis Ophelia'ya rahibi yukarı çekmesi için yardım eder.

K a r g a ş ada etrafıma çok fazla insan toplanıyor, yolumu kesiyorlar kalbimi parçalıyor.

Dönüp, bana yaklaşan üniformalı adamlardan birine sertçe bakıyorum. "Lanet Sahil Güvenlik'i çağırın," diyorum sertçe. "Yukarıdaki benim yeğenim.

Bu bir kaçırma olayı ve bunu engellemeleri gerekiyor..."

"Zaten aradık," diye cevapladı ve telsizine bir şeyler bağırdı. "En az kırk dakika uzaklıktalar."

Kahretsin.

Kırk dakika çok uzun.

Terden sıırıslık olan Ophelia, nefes nefese, yüzü kızarmış rahibe yardım eden insan kalabalığından uzaklaşır ve ayağa kalkar.

"Çok geç!" diye bağıırır. "Onları takip ettiğimizi biliyor. Grant, ona zarar verecek. Onu zamanında kurtarmaları imkansız..."

"Ophelia." Kolunu tutarım, içimi umutsuzluk kaplar. "Sahil Güvenlik acele ederse, onlar..."

"Sahil Güvenlik'in canı cehenneme!" diye bağıırır ve benden kurtulur. Bir saniye boyunca, onun marina boyunca koşmasını izlerim.

Bu noktada meraklılar eksik değil. Balık tutan insanlar, teknelerinde çalışan insanlar, hatta yol kenarına çekip manzarayı ve artan polis arabası karmaşasını izleyen insanlar bile var.

Bir meraklı, sürat teknesinin dümeninde duruyor.

Ağzı açık, çenesi sarkık bir şekilde, hızla uzaklaşan yatı izlemek için polis arabalarının arasından bakıyor.

Ancak şimdi, Ophelia onun teknesine fırlayarak girerken bakışları ona kayıyor. Ne yapıyor bu?

"Ophelia, hayır!"

Trans halimden çıkıp, onun önünde durup elini uzattığı anda peşinden koşuyorum.

"Anahtarlar," diye talep eder.

"Uh. Ne?" Adam ona gözlerini kırpmıştır.

"*Anahtarlarınızı* istiyorum!" Ophelia elini suya doğru uzatır. "Kız kardeşim o teknede, ona zarar verecek, hatta belki de öldürecek bir adamla birlikte. Çok sevdiğim küçük bir kız da öyle. Sahil Güvenlik buraya vardığında, onlar çoktan ölmüş olabilirler. Onları kurtarmak için teknedenizi ödünç alabilir miyim, yoksa sizi kendi ellerimle tekneden atmak zorunda mı kalacağım?"

Lanet olsun.

Sadece Ophelia Sanderson bir erkeği tehdit ederken bile "lütfen" diyebilirdi.

Konuşmasını bitirdiğinde hıçkırarak ağlıyordu, ama kararlıydı.

Bu minik güç merkezi, sevdiği insanları kurtarmak için kendinden iki kat büyük bir adamdan tekneyi alıyor.

. Yüzünde gözyaşları akarken adama bakıyor.

Yumuşak, sempatik bir iç çekişle, adam cebinden anahtarlarını çıkarır ve itiraz etmeden ona uzatır, ona neredeyse hayranlık dolu bir bakış atar.

"Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, hanımefendi," diyor. "Sadece tekneye bir çizik bile atmadan geri getirmeye çalışın."

Ophelia anahtarları alır ve bana döner, çenesini inatla dışarı çıkarır.

"Ee?" diye sorar. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

SON KALAN (OPHELIA)

İtiraf zamanı.

Hayatımda hiç sürat teknesi kullanmadım. Bunun beni durduracağını mı sanıyorsunuz? Ha.

Onu gördükten sonra hayır. Ona *zarar* veriyordu.

Ros, benim mesajlarımı gördükten sonra orada isteyerek değildi. Ne kadar kötü durumda olursa olsun, ona ne yapmış olursa olsun, bunu yapmayacağını biliyorum.

O artık bir rehine.

Ve kız kardeşimi kurtarmak için hiçbir şeyin aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Şimdi değil. Asla. Ve Nell de onlarla birlikte o teknede mahsur kaldıysa?

Yemin ederim, onları kurtarmak için gerekirse bu sürat teknesini teknenin gövdesine çarpacağım.

Yat büyük bir tekne, buna şüphe yok.

Yüksek güçlü motoru, denize doğru ilerlerken gürültüyle çalışıyor, sanki dümeninde kimse yokmuş gibi ileriye doğru hızla ilerliyor. Ama benim "ödünç aldığım" tekne hız için yapılmış.

Direksiyona sertçe yaslanıyorum, parmaklarım uyuşacak kadar sıkı tutuyorum, sanki tüm vücudumla tekneyi ileri itebilecekmişim gibi.

"Arayı kapatıyoruz," diyor Grant arkamda sıkı bir sesle. Her adımda benimle birlikteydi, bir saniye bile tereddüt etmeden benim peşimden tekneye atladı ve motoru çalıştırdı. "Hazır ol."

Tekne dalgaların üzerinde süzülüyor, buz gibi su sıçramaları yüzlerimize çarpıyor ve rüzgar bıçak gibi keskin bir hassasiyetle esiyor.

"Neye hazır olayım? Buraya bir planla gelmedim ki!" Dişlerimin arasından donmuş nefesler alıp vererek nefes nefeseyim. *Yaklaşıyoruz. Yaklaşıyoruz.* Yat gittikçe büyüdükçe kalbim patlamak üzere. Artık o kadar yaklaştık ki, dalgaların yanlarına çarptığını ve motorunun öfkeli uğultusunu duyabiliyorum.

"Bir tane buldum, Butterfly," diyor Grant, direksiyona uzanarak. "Kalkıştan önce çekmedikleri bir acil durum merdiveni var. Az önce yan tarafta asılı olduğunu fark ettim. Sen daha hafıfsın, bu yüzden atlayışı daha iyi yaparsın. Sen bana direksiyonu bırak."

Ona bakıyorum, hayatımın ne zaman bir aksiyon filmine dönüştüğünü merak ediyorum.

"Başarabileceğini düşünmeseydim, sana bunu istemezdim. Sen gemiye atla ve hızını kes, ben hemen arkandan geleceğim. Hızlı hareket et ve seni görmesine izin verme. Silahlıysa saklan."

Bu, hiç görmediğim Grant. Savaşta sertleşmiş. Çelik gibi. Kendinden emin.

Aksiyon halindeki polis memuru, koruyucu, savaşçı. Dürüst olmak gerekirse, hayatımın aşkı.

Bu, dram ve aptallığı bir kenara bırakırsak, şu anda hiç olmadığı kadar açık.

Her koşulda benimle birlikte güçlü durup, kanlar içinde ve yaralı ama galip olarak diğer tarafa geçecek olan adam.

Cevap vermeye başlıyorum, ama o anda gökyüzünü yırtan, kulak zarlarımı titreten bir çığlık duyuyorum.

Başımı kaldırıp baktığımda, yatla neredeyse başa baş gittiğimizi, çarpışma rotasında olduğumuzu fark ettim.

Kahretsin.

"Ophelia, şimdi!" diye bağırır.

Panik içinde direksiyonu çevirerek bizi paralel hale getiriyorum, ama gözlerimi üstümdeki güverteden ayıramıyorum.

Nell artık görünürde yok.

Ama Aleksander ve Ros geminin ön tarafındalar, korkuluğa çok yakın bir yerde boğuşuyorlar.

Ros, Aleksander'ın yüzünü tırmalarken çaresizce bağırıyor, ama Aleksander onu bileklerinden tutup, insanlık dışı bir sırtışıyla uzaklaştırıyor.

Oh, o pislik.

Bundan açıkça zevk aldığı gerçeği beni öfkeliendiriyor.

"Ros!" diye bağırıyorum, ama Grant'in iri cüssesi beni kenara itiyor, elleri benim ellerimi direksiyondan çekiyor.

"Bana bırak. Seni daha yakına götüreceğim. Kadın, şimdi sinirlerini kaybetme," diye emrediyor.

Nefes kesici, acımasız bir sessizlik içinde yirmi saniye daha geçer, sonra tek bir kelime söyler.

"Git."

Tereddüt edecek zaman yok.

Boğazımı sıkıp beni boğmaya çalışan korkuya kapılmaya gücüm yok. Kız kardeşimi ve o tatlı küçük kızı kurtarmak istiyorsam, hemen harekete geçmeliyim. Grant Faircross'un yarısı kadar cesur olmalıyım.

Onun özverili cesareti, benimle olduğunu ve bu korkunç eve dönüş yolculuğunda bana destek olduğunu bilmek, bana güç veriyor.

Hız teknesi yatın yanına yaklaşır, Grant hızı ayarlarken ileri doğru keskin bir dönüş yapar ve sonra geri çekilir.

Teknemizi açılı bir şekilde yönlendirir, dış gövdede bulunan geri çekilmemiş merdivenin basamaklarına ulaşana kadar sabit bir hızda ilerlemeye çalışır.

Nefes alıp, nefesimi tutuyorum ve bekliyorum. Yaklaşıyor, yaklaşıyor, santim santim.

Tek ihtiyacım olan sihirli kelime.

"Şimdi!" diye bağırır Grant.

Düşünmüyorum.

Sadece vücudumu toparlayıp gücümü bacaklarıma veriyorum.

Gerçek hayattaki bir inanç sıçraması.

En uzun saniye boyunca, dünyanın altımda boş bir hava var.

Eğer ıskalarsam, suya çarpmadan önce iki teknenin gövdesi arasında bir böcek gibi ezileceğimi fark ettiğimde hissettiğim dehşet.

Sonra tutunan elim merdivenin basamağına çarpar.

Bu yüksek sesli *şaplak* avucumu acıtıyor ve kolumda yankılanıyor, beni o donmuş andan hızla akan gerçekliğe geri getiriyor.

Dayan.

Sıkı tutun.

Dişlerimi sıkıp içgüdüsel paniği görmezden gelerek diğer elimle sıkıca tutunuyorum. Risk, lise beden eğitimi dersinde pull-up yapmak kadar basit değil.

Vücudum, yuvarlak bir *gürültüyle* yatın gövdesine çarpar.

Yarın sabah, eğer eve sağ salim varabilirsem, en kötü boyun incinmesini yaşayacağım.

Sıcak, hızlı nefesler alıp, daha alçak bir basamak bulana kadar ayaklarımla çırpınıyorum. Ayaklarımla tutunmaya çalışırken, su ıslak topuklarıma çarpmaya devam ediyor.

Bir nanosaniye için Grant'e bakıyorum.

Yanıp sönen ela gözler kilit benim benimkine, yanık kesin kesinlik ve cesaret ve beni neredeyse içten içe patlatacak bir sevgiyle.

Git, git, diyor gözleri. Bunu yapabileceğini biliyorum. Hayat seni sürükleyip durdu, çaresiz bıraktı.

Artık çaresiz değilsin, Kelebek. Bunu yapabilirsin.

Onları kurtarmama yardım edebilirsin. Ben seninleyim.

Her zaman.

Sertçe başımı sallıyorum.

Tam da o anda, tekne onun dokunuşuyla uzaklaşmaya başlar. Ben de dönüp merdiveni olabildiğince hızlı tırmanır, hızlı ve kısa hareketlerle kendimi yukarı çekerim.

Tepeye ulaştığımda, korkuluktan düşüp güverteye çarptım.

Şu an için, yükseltilmiş kaptan köşkü küpü sayesinde kolayca görülmüyorum.

Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Aleksander beni görmediği her saniye, umudum bir parça daha azalıyor.

Ama Ros'un sesini hala duyabiliyorum.

Sesi çok mutsuz geliyor.

Ne dediğini anlayamıyorum, ama konuştuğu, ses çıkardığı sürece hayatta, bu teknede ve onu hala eve götürebilirim.

Çömelerek güverte boyunca sürünerek ilerliyorum, kendimi dümen odasının duvarına yaslayarak ve sallanan dalgalarda her adımda sendeleyerek.

Çok hızlı gidiyoruz, diye düşünüyorum.

Kimse gemiyi sürmeye pek dikkat etmiyor. Başka bir sorun daha. İlk başta, Grant'i beklemeyi düşünmüyorum.

Sadece navigasyona geç.

Tekneyi durdur.

Sonra Aleksander ve Ros'un arasına gir. Ta ki güverteye başka bir çılgılık yayılana kadar.

"Onu rahat bırak, seni tuhaf herif! Bayan Ros'u rahat bırak!" diye bağıyor Nell.

Dümen odasının hemen önünden, gökkuşağıyla birlikte mavi bir ışık parlaması görüyorum — Bay Pickle — tam da minik bir siluet Aleksander ve kız kardeşime atlamadan önce.

Hayır, bebeğim!

Aleksander, bir eliyle Ros'un bileğini hâlâ sıkıca tutarken, Nell'in ön koluna doğru atlamasını engellemek için tam zamanında dönüyor.

Onu engelledi ve geri itti.

Nell, yürek parçalayan bir çığlık atarak güverteye yuvarlanır.

"Vay vay," Aleksander, Nell'e ölümcül bir gülümsemeyle bakarak sırtıyor. "Burada ne varmış bakalım? Boğulmak için biraz küçüksün, velet, ama sert oynamak istiyorsan..."

"Hayır! Sakın yapma!" Ros, bileğini şiddetle çekerek bağırır. "Ona dokunma!"

Aleksander aynı korkunç sırtıyla ona döner.

"Öyle mi? Dokunmazsam benim için ne yapacaksın, *sevgili hanımefendi?*" Tiksinti.

Kusacağım. O da bunu

biliyor.

Daha önce de biliyorduk, ama bu korkunç doğrulama...

O, başından beri onun kim ve ne olduğunu biliyordu.

Ve onunla tüm gücüyle mücadele etmesi, daha önce ona yapışırken şimdi bu adamı zehir gibi reddetmesi hiç de şaşırtıcı değil.

Ros hareketsiz kalır, solgun, dehşete kapılmış bir bakışla ona bakar. Zaten solgun olan yüzünden tüm kan çekilir.

"İğrençsin," diye fısıldar. "Bunca zaman beni oyalamışsın, ben... seni *öptüm*."

Bu sefer öğürme refleksim beni neredeyse yeniyor.

Özellikle Aleksander sırtarak eğilip ağzını Ros'un ağzına yaklaştıırken, kardeşim utanarak yüzünü çevirdiğinde.

"Ve sen bunun her pis, berbat dakikasını sevdin. Ne kadar ıslandın, Ros? Neden bunun heyecan verici olduğunu kabul etmiyorsun?"

Kahretsin, yeter.

Artık dayanamıyorum.

Çok aptalca bir şey yapmak üzereyim. Bunu durdurmak için her şeyi yaparım.

Ama hiçbir uyarı yok.

Bir saniye, Ros olduğu yerde donmuş, tanıdık yeşil gözleri dehşetle açılmış.

Bir saniye sonra, teknenin üzerinde yankılanan bir *tokat sesi* duyulur.

Aleksander'ın yanağına o kadar sert vurur ki, başı yana doğru döner.

İşte benim anım.

Aleksander sendeler, muhtemelen çift görüyordur, yüzü kıpkırmızı olur, çirkin-yakışıklı yüz hatları şiddetli bir öfke maskesine dönüşür.

Ros'un bileğini daha sıkı kavrar ve elini ona vurmak için havaya kaldırır.

Dengesi yeniden sağlanamadan, ben ileri atılırım.

Boyum kısa olabilir.

Ama küçük Nell'den çok daha iyi bir top mermisi yaparım.

Tüm gücümle onlara çarparak, kendimi aralarına atar ve Ros'u Aleksander'dan uzaklaştırırım, şoktan onu bırakmak zorunda kalır.

Tanrıya şükür.

Hepimiz yere yuvarlanırsınız.

Aleksander bir yöne, ben ve Ros diğer yöne.

Kız kardeşim ve ben birbirimize sarılarak, onun beyaz elbisesinin ipek kıvrımlarına dolanarak yere düştüğümüzde, kalbim deli gibi atıyor.

Nell'in çığlığı kaosu yarıyor.

Ros, tekrar hareket etmeden önce bana panik dolu bir bakış attı.

Ama hemen ardından donakaldı.

Aleksander, ölmek bilmeyen bir yılan gibi tek dizinin üzerine kalkar, eliyle Nell'in saçlarını yakalar ve onu vücuduna doğru çeker.

Diğer elinde metal bir şey belirir — tasarımcı beyaz smokininin içinden çıkardığı kompakt siyah bir tabanca.

Kahretsin,

kahretsin,

hayır.

Yapamaz.

Yapmayacak.

Yine yavaşça ilerlemeye başlıyorum, ama Aleksander sırtarak silahı Nell'in omzunun üzerinden bize doğrultunca tamamen donup kalıyorum.

"Ah-ah-ah. Pek akıllıca değil, küçük kardeş. Elini bir hareket ettirirsen, o da senin gibi kolayca ölebilir."

"Seni hayvan," diye tıslarım. "O sadece küçük bir kız. Onu rahat bırak!"

"Bizi belaya sürükleyecek kadar büyük, değil mi? Ne kadar akıllı bir şey..."

Titreyen Nell'e en iğrenç öpücük yüzünü yapıyor

titremeye başlayan Nell'e en iğrenç öpücük yüzünü yapar ve kalbim burkulur. "Küçük bir *velet* için fazla akıllı. Yetişkin gibi savaştık istiyorsa, yetişkin gibi ölebilir de."

"Hayır!" Elimi uzatırım. "Hayır, bak, bana istediğini yapabilirsin. Yemin ederim, tek kelime etmeyeceğiz, sadece... lütfen ona zarar verme."

Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu iblisten bir mucize dilemek zorunda kaldım çünkü onun merhametli olabileceğini sanmıyorum.

Bana düz bir bakışla bakıyor.

Onun parlak yeşil gözlerinin benimkilerden ve Ros'unkilerden bu kadar farklı olmasının nedenini şimdi anlıyorum.

Bizimkilerin aksine, onun gözleri tamamen boş. Ruhsuz.

Gülümsemesi, yüzünü ikiye bölen korkunç bir palyaço maskesi gibi, alçıdan yapılmış bir zulüm gibi görünüyor.

"Yalancı," diye tükürüyor. "Ne zaman güçsüz olduğumu bilirim. Tabii, kelimenin tam anlamıyla değil." Nell'in omzuna tabancayla dokunuyor ve Nell irkiliyor. Parmağı her hareket ettiğinde midem bulanıyor. "Silahı indirdiğim anda bana saldıracaksın. İkiye karşı bir, pek adil sayılmaz, değil mi?"

Kahretsin.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Bundan kurtulmak için konuşmam lazım. Zaman kazanmam lazım. Birkaç dakika daha zamanım olsaydı...

Ama buna ihtiyacım yok.

Çünkü bir sonraki nefesimde, oran üçte bir olacak.

Grant, Aleksander'ın arkasındaki parmaklıktan atlayarak, yüzünde koruyucu bir öfkeyle vahşi bir adam gibi ortaya çıktığında kalbim hızla çarpmaya başladı.

İki yüz kilodan fazla saf grizzly gücü, bir tank gibi Aleksander Arrendell'in üzerine çökünce nefes alamıyorum.

KEDİYİ DERİSİNDEN SOYMANIN BİR YOLU (GRANT)

Asla.

Hayatımda hiç, küçük kızımın çığlığını duyduğum anda damarlarımı kaynatan cinai öfkeye benzer bir şey hissetmemiştim.

O lanet yatağa nasıl çıktığımı bile hatırlamıyorum.

Gövdenin ortasına sabitlenmiş cankurtaran botlarına atlamayı planladığımı biliyorum

ama bunu yaptığımı hatırlamıyorum.

Bir saniye içinde Nell'in sesi kalbimi parçaladı. Sonra silah.

Umurumda mı sormak mı istiyorsun?

Şimdi tek görebildiğim Aleksander Arrendell'in sırtı — ve sonra ona bir yük treni gibi çarptığımda sadece bir renk lekesi.

"Nell!" Ophelia ağlıyor.

Göz açıp kapayana kadar olan bir şey. Nell, Ophelia'nın kollarına atılıyor.

Ophelia onu yakaladı, onu ve Ros'u kaptan köşküne ve güvenli bir yere doğru çekti — tam da Aleksander'ın kemikli dirseği yüzüme çarpmadan hemen önce.

Burnum kırılır.

Görüşüm beyaz bir dalga ile patladı. Acı, kükreyen bir şelale gibi üzerime çöktü.

Tabii ki bu, ona uzanmamı, onu yakalamamı, lanet olası smokinini tutmamı engellemez.

Giyinip süslenmiş, gidecek hiçbir yeri yok, sadece *aşağıya* düşecek.

Ve yaralı bir hayvan gibi uluyor, küfrediyor.
Gözlerimi zorla açıyorum, ağrıdan bulanıklaşan görüşümle, ve tekrar ona atılıyorum.

Tekrar.

Ben bir insan yıkım topuyum.

Tek önemli şey bu pisliği yıkmak.

Onu yere atıyorum ve bileğini, silahını yakalıyorum. Risk alamam.

Bana istediği kadar zarar versin, ama o silah ateş alıp kızlarımdan birine isabet ederse...

"Seni gülünç canavar," diye dişlerini gıcırdatarak, benim altımda bir yılan balığı gibi kıvranıyor. Dizleri karnıma batıyor, dengemi bozuyor, beni geri itiyor, ama ben durmayacağım. "Her şeyi mahvediyorsun!"

"Siktir git," diye bağıyorum.

Risk almam lazım, tek yol bu.

Bileğini bıraktım ve sonra öfkeli bir tanrı gibi yumruğumu yüzüne indirdim.

bir

tanrı Kan her yere sıcıyor.

gibi Aleksander, acı beynine ulaşmadan önce saf şoktan bir çığlık atıyor

yum

ruğu

mu

yüzü

ne

indir

iyor

um.

. Sonra tek yapabildiği, boğuk bir ses çıkarmak.

Elini silahın üzerinde kasılmalarla sıkıştırır.

Kolunu bükerek güverteye vuruyorum, ama silah ateş alıyor. Kulakları sağır eden bir ses ve hemen ardından başka bir ses geliyor.

Kırılan cam sesi.

Kahretsin.

Sonra yat aniden durur ve biz birbirimizden ayrılırız.

O, korkuluğa doğru kayarken, silah da onun peşinden dönüyor.

Yere düşerim, omzum sertçe yere çarpar, sonra yuvarlanıp bir sıçrayışla silahı kaparım, iki elimle onu yakalamaya çalışırım.

Motor titreyerek dururken silahı yakaladım.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, tabancanın emniyetini açarken, Aleksander güverte korkuluğuna çarparak sallanıyor.

Nefes nefese ona öfkeyle bakıyorum.

"Kalk lanet olası. Ellerini arkada tut!"

"Siktir git, domuz," diyor, yüzü kanlar içinde ve nefretle çarpılmış bir şekilde, garip bir şekilde yatarken. "Sen..."

Yatın motoru tekrar çalışmaya başlar.

Tekne sarsılarak ileri doğru hareket ediyor.

Aleksander çılglık atarken, ben de şaşkın bir inilti çıkararak dengesizce sallanıyorum.

Ani ivme onu güverte korkuluğunun parmaklıklarından aşağıya itti.

Denize düşer.

Lanet olsun.

Kaçma ihtimalinin bu kadar düşük olmasına rahatladım mı yoksa sinirlendim mi, karar veremiyorum. Aklı başına gelmeden onu sudan çıkarmalıyız.

Silahı bırakıp ayağa fırladım, korkuluğa koştum, onu aradım. onu arıyorum.

Tam zamanında, onun gösterişli beyaz smokini ve parlak sarı saçlarının dalgaların arasında kaybolduğunu gördüm.

Ardından çirkin bir kırmızı çiçek açıyor.

Yat titriyor ve tekrar duruyor.

Bir dakika sonra, neredeyse tanınmayacak kadar parçalanmış cansız bir şekil ortaya çıktı.

O, yüzüstü yüzen, parçalanmış uzuvlardan başka bir şey değildi, yüzeye çıkıyordu.

"Aman Tanrım, motor. Ben... ben bunu yapmak istemedim!" Ophelia, kaptan köşkünden boş bir sesle bağırır.

Yukarı bakıp başımı sallarım.

Kimse, oksijeni tüketen, psikopat, katil bir pisliği özlemeyecek, özellikle de ben.

Başka seçeneğim olmasaydı, ona kendim ateş etmezdim, hayır. Ama bazen, kaderimin bana kanun ve düzene olan yemini yerine gerçek adaleti seçmemi istememesine çok seviniyorum.

Kısa süre sonra Ophelia'nın ayakları güvertede patır patır ses çıkararak bana doğru koşar.

"Tanrım. İyi misin? Sen..." Donup kalır, yanımda durur, ağzı sıkı bir halka şeklinde, korkulukların üzerinden bakmaya başlar. Yüzü solgunlaşır, titreyen bir elini ağzına bastırır. "Kahretsin. Ben... Ben kesinlikle *bunu* yapmak istemedim."

Yüzündeki ifade, beni yerinde tutan adrenalin sisini dağıtır.

Düşünmeden - lanet olsun, neden kendimi beklettim, hayat bu kadar kısa iken neden mesafeye ihtiyaç duydu, hatırlamıyorum - onu kollarıma alıp, ona sıkıca sarılırım.

O da isteyerek gelir, titreyerek, kendini bana gömerken ben de elimi başının arkasına koyarım.

Onun vücudunun ötesinde, kucağında küçük Nell'i tutan Ros'u görebiliyorum.

İkisi de içten içe dikkatlice dışarı çıkıyor, parçalanmış ön camın yanından geçiyorlar. İkisi de ağlıyor, titriyor ve gözlerini siliyorlar. Daha da önemlisi, ikisi de sağ salım.

Güvendeler.

Ophelia Sanderson'ı sıkıca sararken, nasıl nefes alacağımı tekrar hatırlıyorum.

Onu kollarımda korurken, bu durumun kolayca olabilecek binlerce başka berbat şekilde sonuçlanmadığı için Tanrı'ya şükrediyorum.

Ve şimdi ona güvenle söyleyebilirim, "Bitti. Her şey yolunda. Hepiniz sağ salımsınız ve eve gidiyoruz."

Eve döneceğimize dair ^{bu söz,} cevaplamam gereken milyonlarca soru ve yakında yüzüme bağırıp çağırarak birçok üst düzey adam olmasaydı çok daha hızlı gerçekleşirdi.

Elbette yeterince anlayışlılar, ama cevaplar istiyorlar, kanun ve prosedürlerin kölesi gibiler.

Anlıyorum. Onların yerinde olsam, ben de aynı şekilde davranırdım, özellikle de bir yabancı polis, çalınmış bir yat ve ölü bir ünlü katille birlikte kasabalarına geldiğinde.

Sahil Güvenlik'in koordinatlarımızı belirleyip bizi bulması ve Aleksander Arrendell'in kalıntılarını alması neredeyse bir saat sürüyor.

Beklerken, küçük Nell kucağымda güvertede otururken, bir grup kızın arasında kalıyorum. Ros da omzuma yaslanmış, Ophelia ise kolumun kıvrımında yorgun bir şekilde kıvrılmış durumda.

Hayır, o ölü pislik için hala üzölmüyorum. Bu

kadar zarar verdikten sonra olmaz.

Yorgun öfkemi yatıştıran tek şey, onların bana ne kadar ihtiyaç duyduklarını bilmek.

Hala her şeyi düzeltme şansım olduğunu bilmek.

Bana bu kadar ihtiyaçları olmasaydı, ben de soğuktan titriyor olabilirdim, ama titreyemem.

Onlar için, bir meşe ağacı kadar sağlam olacağım, dallarımı onlara gölge olacak şekilde açacağım.

Kıyıya dönüp sağlık görevlileri tarafından çevrelenene kadar rahat nefes alamıyorum.

Bizi durdurup, iskele boyunca sıralanan banklara yönlendirirken, yaralarımızı ve incinmelerimizi kontrol ediyorlar.

Ros'un sıyrıklarına birkaç bandajdan fazlası gerekecek.

O ve Ophelia yanımdaki bankta oturuyorlar, Nell hala koluma yapışık. Onun saçlarını bir köpek yavrusu gibi okşuyorum, son birkaç saati kötü bir rüya gibi unutmak istiyorum.

Kahretsin, keşke o kadar kolay olsaydı.

"En sevdiğin yemek nedir, tatlım?" Nazik bir acil tıp teknisyeni, Nell'i şoktan çıkarmak için küçük bir sohbetle onu konuşturuyor ve reflekslerini kontrol ediyor.

"Brokoli ve kaşar peynirli çorba," diye cevap veriyorum, çünkü çok uzun süre tereddüt ediyor. "Kız bunu litrelerce yiyor ve yarın hayatında yediği en büyük, en peynirli porsiyonu yiyecek."

Bu cevap bana bir gülümseme ve kahkaha kazandırır. Ayrıca Nell, Bolognese sosu konusunda da uzman olduğunu söyler. Yattan indiğimizden beri ilk kez rahatlarım.

Diğer acil tıp teknisyeni başka bir rahatsızlığı olup olmadığını sorduğunda, Ros zayıf bir şekilde başını eğdi.

"Ben..." Ruj lekeli dudaklarını ısırır. "...kokain, dürüst olmak gerekirse. Ve beni her zaman sıcak ve sersemleten başka hapları da vardı. Afyon olabilir mi? Sanırım, şey... Sanırım şu anda hala kafam güzel. Nasıl oldu bilmiyorum. Onunla birlikteydim ve o bunu çok masum bir şey gibi gösterdi. Zararsız bir eğlence gibi. Ben sadece..." Yüzü düşer, gözlerinde yeni gözyaşları birikir. "Oh, Tanrım, Ophelia. Çok üzgünüm, bu noktaya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum..."

"Şşşş," Ophelia fısıldayarak, ağlayan kız kardeşini kendine yaklaştırır. "Nasıl geldiğin önemli değil. Önemli olan şu anda burada olman ve her şeyi halledeceğiz. Seni iyileştireceğiz."

Bir an için Ros, tamamen yıkılacakmış gibi bana bakar. Ben şiddetle başımı sallarım.

Gerekirse hepsiyle ben ilgilenirim.

Ethan'ın son dileği ve benim kaderim, şikayet etmeden kabul edildi.

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Ros kız kardeşine ağlayarak sorar. "Her şey parçalanıyor. Ve çoğu benim hatam."

"Öyle değil, ve parçalanmış bazı şeyler yeniden bir araya getirilebilir," diyor Ophelia, onu o yapan aynı yumuşak, sakın güçle cesurca. Onu her zaman tanımlayan aynı güç. "Çünkü seni seviyorum, küçük kardeşim. Önemli olan tek şey bu. Sevdiğin insanlarla her zaman bir çözüm yolu bulunur."

Bunu Ros'a söylerken, ama Ros'un başının üzerinden gözleri benimkilere bakar.

Ve gülümsüyor, gözlerinde o kadar parlak bir ışık yanıyor ki nefesim kesiliyor.

Ben de gülümsemeden edemiyorum.

Aklımı kaçırmış gibi sırtıyorum, Nell'i kendime sarıp EMT onu muayene ederken dudaklarımı kuzenimin saçlarına bastırıyorum.

Ophelia benim için ne hissederse hissetsin, onu sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ailesi ve benim ailem için savaşan o güçlü, cesur kadın.

Hayatımın fırtınası, on yıllık kuraklıkta asla unutmadığım kadın.

Ruhumun ateşi, kederin yok edicisi, kışın asla uykudan uyanmayan binlerce kelebeğin titreyen ışığı.

O benim her şeyim.

Acil tıp teknisyenleri tatmin olup Ophelia, Nell ve benim eve gitmemizin güvenli olduğunu ilan etmeleri yarım saatten fazla sürer. Ros, madde bağımlılığı tedavisine başlayabilecekleri yerel hastaneye götürülür.

Polislerin ilk ifadelerimizi almayı bitirmeleri kırk beş dakika daha sürer.

Redhaven'a döndüğümde yazmam gereken çok uzun bir polis raporu olacak, ama bunu sonra düşünürüm.

Tekrar nefes alabildiğimizde, Nell bayılmış, bir kedi yavrusu gibi bana yapışmış. Neredeyse hiç konuşmadı ve tüm bunlardan uzaklaşıp ona odaklanamamak beni delirtiyor.

Onu sıkıca sarılıyorum.

Böylece Grant amcasının hiçbir yere gitmeyeceğini ve bir daha ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini bilir.

Bir kez yeterince kötüydü.

Onu kurtardık, evet, ama çizik ve korku dolu bir deneyimden kurtulamadık. Mutlu sonlar, aksiyon filmlerinde veya gerilim romanlarında olduğu gibi olmaz.

Gerçek hayat bu kadar karmaşıkken olmaz.

Hayatımın geri kalanında sadece bu hasarı telafi etmeye çalışacağım.

Güneş suya batmaya başlar, suyu pembe ve altın rengi boyar. Uyuyan Nell'i kollarımda tutarken, onu izlemek ve nefes almak için sessiz bir an ayırırım.

Omzumun arkasından gelen yumuşak sesi beklemiyordum. "O nasıl?"

Başımı kaldırıyorum.

Ophelia orada durmuş, yorgun ve hüznü bir gülümsemeyle beni izliyor. Saçları omuzlarına dökülmüş, solan gün batımının ışığında yüzünün etrafında ateşli bir altın hale oluşturuyor.

"İyi değil," diyorum, sesimi alçaltarak, Nell'in sırtını yatıştırıcı bir şekilde okşuyorum. "Zaten çok şey yaşadı. Sanırım uyumak onun için tek çare, ama yakında onu bir çocuk psikoloğuna götürmem gerekecek. Bilmiyorum. Onu yanlışlıkla incitmeden ve daha fazla zarar vermeden ona nasıl yardım edebileceğimi bilmem gerek."

"Zaten yardım ediyorsun Grant. Şu anda onun yanında olmak, yapabileceğin en iyi şey, ama onun ihtiyacı olan her şeyi yapacağını biliyorum. Ne gerekiyorsa." Ophelia yanıma oturur, bankın üzerine çöker. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Zaten çok şey yaptın, Kelebek. Küçük kızımı kurtarmama yardım ettin." Ona doğru eğilmekten kendimi alamıyorum. "Lanet olsun, *beni* kurtardın. Teşekkür ederim."

"...yine de yeterli gelmiyor." Başını kaldırıp yeşil gözleriyle bana bakar.

Onun ne olduğu umurumda değil.

Onlar çok sıcak, çok saf, sahip olmadıkları o muhteşem kalple dolu oldukları için, onları asla Arrendell gözleri olarak görmeyeceğim. Eli koluma konuyor, kar kadar hafif, ama çok daha sıcak.

"Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim," diye fısıldar. "Keşke her şeyi yapabilseydim."

Kalbim göğsümde durur.

Umut etmek istemiyorum. Bu boktan olaydan sonra, bu kadar çok ham duygu ortaya çıktıktan sonra.

Boğazımı temizliyorum. "Ne diyorsun? Açık konuş, kadın, kafam çok karışık, satır aralarını okuyacak durumda değilim."

Aşağıya bakar.

Bir an için onu korkuttuğumdan endişeleniyorum, ama sonra yüzünü kaldırıp bana bakıyor.

"Seni neredeyse kaybediyordum," diye fısıldadı, güzel gözlerinde yaşlar parıldıyordu. "Seni vurabilirdi. Parmaklıktan aşağı düşen *sen* olabilirdin. Grant, ben..."

"*Ophelia*." Nell'den bir elimi çekip Ophelia'nın yanağını okşuyorum. "Beni hiç kaybetmedin. Bir kez bile. Bir saniye bile." Umarım ne demek istediğimi anlıyordur. "Ne olursa olsun, asla kaybetmeyeceksin. Her zaman en iyi yanımı gördün, hatta ilk başta onu benden sen çıkardın ve o hiçbir yere gitmiyor."

"Öyle mi?" Yumuşak nefesi yavaş, umut dolu bir gülümsemeye dönüşüyor. "Öyle."

"O zaman... belki tekrar deneyebiliriz?"

"Belki falan yok," diye homurdandım. O her zaman benim dürüst olmamı istedi ve ben de o hayatıma geri dönene kadar bu konuda hiç iyi değildim. Artık "Sana ihtiyacım var Ophelia. Sadece Nell'e yardım eden bir oda arkadaşı olarak değil. *Benim* olmana ihtiyacım var. Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, anlarım. Ben..."

"Hayır! İhtiyacım yok." Hızla başını sallar, sarı saçları yüzünün etrafında dalgalanır. "Seninle birlikteyken sensiz olduğumdan daha güçlüyüm, Grant. Bunu anladım. Belki şu anda hayatım karmaşık. Belki babamın iğrenç bir adam olduğunu ve iki kardeşimin deli katiller olduğunu ve şimdi *öldüklerini* öğrendim. Belki annem hastanede hayat mücadelesi veriyor ve kız kardeşim, üvey kardeşimle neredeyse evlenecek olan bir bağımlı. Ama... ama tüm bunlarla mücadele etmek, ailem için, gerçek ailem için orada olmak ve güçlü durmak için güç *bulabilirim*. Ve sen yanımda olduğun sürece çok fazla çabalamama gerek yok... Yani, sen de benim sana destek olmamı kabul ettiğin sürece. Aptalca davrandığım ve daha önce aklımı başıma toplayamadığım için özürlerimi kabul ettiğin sürece.

Tekrar gülümseyebilmem mümkün olmamalı. Yaşadığımız o kara günden sonra olmaz.

"Beni tutmak için biraz kısasın," diyorum, deli gibi sırtarak. Avucumu Ophelia'nın soğuk cildine koyuyorum.

Gözleri kısılır, ama yanağını avucuma sürterek gülümsemesi daha da parlaklaşır. "Aptal olma. Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Belki de bunu senin ağzından duymak istiyorum."

Gözleri parlıyor, genişliyor, gülümsemesi soluyor.

Yanakları kızardı ve o yumuşak pembe dudaklar sonunda bana istediğimi verdi.

"Seni seviyorum, Grant. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bunca yıl boyunca bir kez bile."

Batıyan güneş gibi içim yanarken, eğilip o güzel dudakları öperim.

"O zaman ben de seni sevdiğim için çok şanslıyım," diyorum, zevkle homurdanarak. "Her zaman sana takıntılıydım, Philia, ve her zaman da öyle olacağım. Nefes aldığım sürece, sen benimsin. Bu kadar basit."

BENİM İÇİN OLAN (OPHELIA)

Bu markette, yine sriracha sosu satın aldığımı inanamıyorum.

Son zamanlarda haftada iki şişe tüketiyoruz.

Grant'in baharat bağımlılığı ve Ros'un tıp merkezindeki yemeklerin ne kadar tatsız olduğundan şikayet edip, teknik olarak programının kurallarına aykırı olsa da ablasından daha lezzetli şeyler getirmesini istemesinden dolayı, baharat krizi yaşıyoruz.

Eh, elinden geleni yaptığına göre, ona biraz ateşli nefes vermeyi reddetmeyeceğim.

Onun geri dönmesine çok sevindiğim ve Redhaven'da rehabilitasyon koğuşu olduğu için her gün ziyaret edebildiğim için şanslı olduğumdan dolayı. Teknik olarak tıp merkezindeki tek bir büyük oda olmasına ve o oda şu anda Ros'un en kötü detoks dönemini atlatması için kullanılmasına rağmen, "koğuş" kelimesi biraz abartılı olsa da.

Son birkaç hafta çok zor geçti.

Yakında taburcu olup eve dönecek, ama o zamana kadar, ablasının ona gizlice yiyecek götürdüğüne emin olabilirsiniz.

Son zamanlarda hayatım başkalarını bakmakla geçiyor gibi geliyor, ama sorun değil.

Grant'in her gün yeterince yemek yediğinden emin olmak.

Nell'i giydirip hafta içi el yapımı öğle yemeği ile okula götürüp getirmek.

Ros'a gerçek lezzetli bir şeyler yedirip, durumunu kontrol etmek için uğramak, sonra annemi görmek. Şu ana kadar, tekrar uyanmamış olsa da durumu daha iyi.

Doktorlar her an kendine gelebileceğini söylüyor. Tüm olasılıklara rağmen, deneysel kemoterapi işe yarıyor.

Vücudu, sonsuz tedavilerle bir arada tutulan ince bir iplikle dipsiz bir çukurun üzerinde sallanmak yerine, yavaş yavaş kendini yeniden inşa ediyor.

Hâlâ dükkânla da ilgileniyorum. Annem uyandığında, Nobody's Bees-Ness hâlâ orada olacak ve dükkânla ne yapacağına karar verene kadar onu bekleyecek.

Ayrıca, hayatımda ne yapacağıma da karar vermem gerekiyor. Bu garip ve fırtınalı dönem sona erip yeni bir dönem başlarken, hayatımın işi ne olacak?

Ama şimdilik, her gün olduğu gibi, bulunduğum yerden memnunum.

Gündüzleri herkese bakmak ve geceleri Grant'in yatağını ısıtmak.

Evet, kiler için sepetime birkaç şişe daha atarken ve yoluma devam ederken, sanki bir kaşık dolusu sriracha sosu yutmuşum gibi kızarıyorum.

Neredeyse hiç ayrılmadık ve neredeyse ayrılmadık, ama burada, telafi etmek için yıllarca kaybetmiş olduğumuz zamanı telafi eder gibi birbirimizi yiyip bitiriyoruz.

Belki de öyledir.

Geçmişimden kaçıp evimi terk etmek yerine, onunla birlikte burada olabileceğim tüm o yalnız yıllar. Her zaman en önemli parçaları eksik olan başka bir eyalette yeni bir hayat kurmaya çalışmak.

O zamanlar, onunla yüzleşmeye hazır değildim.

O zamanlar duygularımız karışık fısıltılardan ibaretti. Ethan'ın acısı henüz çok taze ve dayanılmazken, bu duygular Ethan'ın acısının ağırlığı altında kolayca ezilip sonsuza dek susturulabilirdi.

Bu kadar acı içindeyken nasıl sevgi dolu olabilirdik ki?

Kalplerini aşındıran acı bir acıyla yaşayan biri nasıl sevebilir ki?

İkimizin de iyileşmeye ihtiyacı vardı.

Şimdi, ilk kez, artık boğulmuyormuşum gibi hissediyorum. İyileşme yara izi gibi görünebilir, ama biz her zamankinden daha güçlüyüz.

O zamana ihtiyacımız

vardı. O mesafeye.

Gerçek aşk, yepyeni bir günün taze ışığında kendi ayakları üzerinde durabilene kadar acının dinmesi için ayrı kalma zamanı.

Ve şimdi Grant'i tekrar bulduğuma göre, hayatımın geri kalanında ondan bir gün bile uzak kalmak istemiyorum.

Düşüncelerimin yüzüme yansıdığından ve herkesin görebildiğinden eminim.

Muhtemelen bu konuda fazla bilinçli davranıyorum, kasadaki kızın ve işlerimi bitirip Grant'in evine, yani evime dönerken sokakta karşılaştığım herkesin meraklı bakışlarını fazla yorumluyorum.

Gerçekten öyle.

Kalmamı istediğini çok açık bir şekilde belli etti.

Mutfakta mutlu bir şekilde çalışmaya başlıyorum. Birkaç saat sonra, midemi yakmadan yiyebileceğim bir versiyonun yanında, fırında yavaşça pişen baharatlı bir lazanya var.

Evi temizleyip duş aldığımda, lazanya hazır oluyor.

Büyük bir parçayı kesip Tupperware kaba koyuyorum, geri kalanını fırında sıcak kalması için bırakıyorum, sonra buz gibi öğleden sonra rüzgârına çıkıp tıp merkezine doğru yola koyuluyorum, içimden memnuniyetle mırıldanarak.

Bu kadar uzun süredir içinde bulunduğum bu bekleme durumundan çıkmak çok garip.

Uzun zamandır ilk kez gerçekten canlı hissetmek çok tuhaf.

Ama aynı zamanda beni coşkulu ve neşeli yapıyor, soğuktan korunacak kadar mutlu hissediyorum, kış yaklaşırken ve ilk kar yağacağına dair umutlar varken yine kendime mont almadığım için lanet okusam da.

Aptal.

Alışverişe çıktığımda o mont her zaman aklımdan çıkıyor.

Lobiye adım attığımda gelen sıcak hava dalgasına minnettarım. Hemşireler, artık günlük ziyaretlerime alıştıkları için, kolumun altında sakladığım ve vücudumla koruduğum kutuyu görmezden gelerek bana el sallıyorlar.

Hafifçe gülümsüyoruz.

Anlıyorlar.

Hemşire olduğum zamanlarda, bu tür şeylere hep görmezden gelirdim.

Ros'un odasına vardığımda, odanın boş olduğunu görünce şaşıyorum.

Yatağı hala dağınık ve kıyafetleri şifonyerde, yani bir yerlerde olmalı.

Kaşlarımı çatarak hemşire odasına gidip bilgisayarın arkasındaki kadına gülümserim.

"Merhaba Brandy," diyorum. "Rosalind'i gördün mü? Sana saçını başını yolmadan önce ona eşlik etmek için uğradım."

Brandy bana bakar, gözlerini kırpar ve bir kez daha bakar. Dudaklarında kocaman bir gülümseme belirir.

"Ophelia! Tam da seni aramak üzereydim."

Ben de ona göz kırptım.

Sağduyum bana gülümsemenin kötü bir haber olamayacağını söylüyor, ama yine de kalbim endişeyle doluyor.

"Evet? Ne oldu?"

"Ros hakkında," diyor Brandy, neredeyse kurnazca. "Annenin odasına bir bakmak isteyebilirsin."

Öyle mi?

Ne demek istediğini anlamam bir dakika sürüyor. Ama anladığımda...

Lasagna kabını masanın üzerine tuğla gibi düşürdüğümün farkında bile değilim.

O kadar hızlı döndüm ki neredeyse düşüyordum.

Koridorda koşarken ciğerlerim patlamak üzere.

Umut beni kaplar, kolayca tekrar kırılacak kırılğan bir şey, ama lütfen, lütfen...

Annemin odasının kapısına yüzümle çarpmak üzereyken içeri kayarak giriyorum. Donmuş bir saniye boyunca, inanamadan bakıyorum.

Göğsüm inip kalkarken, gözlerim en güzel gözyaşlarıyla dolarken orada duruyorum.

İşte orada.

Annem, yatakta oturmuş, yanakları hayatla kızarmış, gözleri açık.

Gülümsiyor.

Parmakları Ros'un parmaklarıyla iç içe geçmişken hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Kız kardeşim yüzünü annemin omzuna gömüp hıçkırarak ağlıyor.

Boğuk sesler şu anda içimdeki her şeyi bastırıyor. "Anne," diye fısıldıyorum, çıkarabildiğim tek ses bu.

Sonra sıra bana geliyor.

Annem başını kaldırıp gözlerime bakarken, bana çok parlak bir gülümsemeyle bakarken, ben bir bebek gibi ağlamaya başlıyorum.

Serbest kolunu bana doğru uzatıyor.

Kendimi ailemin kucağına atıyorum ve sonunda hepimiz mutlu kucaklaşmalar, minnettar gözyaşları, hıçkırıklar ve anlamsız sözlerle karışık bir hal alıyoruz.

Tanrım, bu bir rüya değil!

Hâlâ zayıf ve kırılgan, iyileşme sürecinde, elbette, ama hayatta. Bilinci yerinde.

Burada.

Ros da öyle.

İkisini de asla bırakmadım.

Tanrıya şükür bırakmadım.

"Çok korktum," diye hıçkırarak annemin omzuna yüzümü gömdüm. "Senin için çok korktum anne."

"Biliyorum bebeğim," diyor, saçımı öperek. "İkinizin de korktuğunu biliyorum. Ama henüz hiçbir yere gidemem. Kızlarımın bana ihtiyacı olduğunu biliyorum ve size bakmak için kalmam gerekiyordu."

Bu, yeni bir gözyaşı selini tetiklemek için yeterli.

Bir süre böyle kaldık, sadece üçümüz ve içimizden bir heykelin bile ağlatacak kadar tatlı bir rahatlama fışkırıyordu.

Duygusal balon patladığında, ben bitkin düşmüş durumdayım. Ros da aynı derecede yorgun görünüyor, otururken yıpranmış bir gülümsemeyle gözlerini siliyor.

"Vay canına. Birbirimizin odasının hemen yanında kalacağımızı hiç düşünmemiştim," diyor anneme. "Bu gidişle, benden önce buradan çıkacaksın."

Annem Ros'un elini sıkıyor.

"İstediğin kadar kal, bebeğim," der, anne sevgisinin sıcaklığıyla parıldayarak. "Kendine iyi baktığın sürece."

"Ona söyledin mi?" Kız kardeşimin gözüne bakarım.

Ros utangaçça başını sallar. "Evet, söyledi. Bilmeye hakkı vardı."

"Doğru," diyor annem kararlı bir şekilde. "Yatakta olduğum için, her zamanki gibi sizi desteklemeyeceğim anlamına gelmez." Sonra gözleri kararır ve pişmanlıkla bana ve Ros'a bakar. "Sanırım sır ortaya çıktı."

Annemin ağır bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim sıkışır.

"Size her şeyi anlatmadığım için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemeyeceksiniz." Diye iç çeker. "Hayatımın o çürümüş bölümünü kapatmak istedim... Bunun daha sonra bu kadar sorun yaratacağını hiç düşünmemiştim." Bana bakarken gözleri onaylayarak parlar. "Teşekkür ederim Ophelia. Küçük kardeşine göz kulak olduğun için teşekkür ederim, benim başaramadığım şeyi başardığın için."

"Anne, hayır." İnce parmaklarını sıkıca tutuyorum. "Başaramadın değil. Hastalandın. Ama sonunda her şey yoluna girdi."

"Zamanın iyileştiremeyeceği hiçbir şey yoktur. Her şey yoluna girecek," diye ekler Ros, boğazını temizleyerek. Ama anne, sormak zorundayım... Ne oldu? Nasıl *onunla* birlikte oldun?"

"Ah, o mu." Annem hüzünle gülümser. "Bu eski anıları hatırlamak, sanki başka birinin hayatı gibi geliyor. Çok uzun zaman önceydi. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı. O zamanlar farklıydım, çok genç ve umutluydum. Belki de çok aptaldım, ama bunun bir önemi var mı?"

Ros ve ben başımızı sallıyoruz.

Gülümsemesi sertleşiyor.

"Şu anda istemiyorsan bu konuyu konuşmak zorunda değilsin," diyorum. diyorum.

"Hayır, Ophelia. Bu zorlu süreçten sonra ikiniz de gerçeği hak ediyorsunuz . Annem başparmağıyla elimin sırtını okşadı. "Suçlayacak biri arıyorsanız, karşınızda. Mazeretim yok, ama kocam öldükten sonra çok yalnızdım, canlarım. Zachary kalbimi çalmıştı. Onu nasıl unutacağımı bilmiyordum. Açık bir yara gibiydim, kaybolmuş ve kafası karışmış, sürekli bir hayaletin peşinde koşuyordum. Montero Arrendell gibi erkekler kırılganlığı koklayabilirler. Sanırım..." Yine iç çekerek dudaklarını ıslatır. "Sanırım, yeniden sevilmek için çaresizken kalbimin ne kadar kırılgan olduğunu zevkle izledi. Benimle oynamaktan zevk aldı."

Nefesim kesilir ve annemin elini sıkarım.

"Sonra sana hamile kaldığımda, Ophelia... bir çocuk gibi, bir sonraki parlak şeye yönelerek benden uzaklaştı," diye devam eder. "Tabii ki, bu onun gizli aşk mektupları göndermemi engellemedi. Evde bir kadın vardı, hizmetçi, Cora Lafayette." Gözleri yumuşar. "Çok tatlı bir kadındı, benden çok da büyük değildi. Bana her zaman anlayışla bakardı, sanki beni anlıyormuş gibi. Mektuplarımı gizlice içeri sokmama yardım ederdi. Her zaman aşk mektupları değildi, özellikle zaman geçtikçe. Ama bir kızı olduğu için, senin nasıl olduğunu bilmesi gerektiğini düşündüm."

Tanrım, bu beni boşlukta hissettiriyor.

Artık Arrendell'lere nasıl bakacağım, yüzlerine patlamadan bakabileceğimden emin değilim.

Aleksander'ın korkunç sonunun onları uzun bir süre şehirden uzaklaştırması beni şaşırtmaz. Belki de ülkeden.

Bana uyar.

Hayatım boyunca sadece uzaktan gördüğüm, Redhaven'ın manzarasının bir parçası olan bu adamın, benim varlığımın nedeni olduğunu bilmek çok garip.

Bu gerçek o kadar iğrenç ki, boğazımı
döğümlüyor. O benim hakkımda her zaman
çok şey biliyordu. Bunca zaman boyunca
biliyordu.

Beni gördü, benim onun kızı olduğumu biliyordu, annemin ona verdiği gizli pencerelerden hayatımı gözetliyordu.

"Peki ya ben?" diye soruyor Ros. "Ophelia'ya hamile kaldıktan sonra onu görmeyi bıraktıysan?"

Annem sessizleşir, gözleri aşağıya doğru bakar.

"Tamamen kesmedik," diye fısıldar sonunda. "Birkaç yıl süren bir durgunluk oldu. Sonra birdenbire, bir şekilde, yine bana deli gibi aşık oldu. Kederimin ardından sessiz, rahatlatıcı bir şey yerine, beni yeniden genç ve güzel hissettiren tutkulu bir ilişki oldu." Acı bir gülümsemeyle, annem ince saçlarını kulağının arkasına sıkıştırır. "Belki de bu yüzden ikiniz daha akıllısiniz. Biri, duyguları o kadar derin ki onları sonsuza kadar içinde tutamayan yumuşak, istikrarlı bir kız..." Ros'a sevgi dolu bir bakış atar, sonra bana döner. "Diğeri ise, benim küçük ateş parçam, içinde çok fazla cesaret ve tutku barındıran."

Ros'un gözleri yine doldu ve annemiz saçlarını düzeltip alnına bir öpücük kondurdu.

O zaman anlıyorum ki, Aleksander ile olanların bir kısmı sadece onun hastalıklı, hipnotik etkisi veya uyuşturucular yüzünden olmayabilir.

Belki de utangaç, ciddi kız kardeşim gerçekten kabuğundan çıkmak istiyordu.

Aleksander'ın bu duyguyu, tıpkı babasının annemin yalnızlığından yararlandığı gibi, kendi çıkarları için kullanması çok üzücü.

Bazı kötü alışkanlıklar ailede nesilden nesile
geçer, sanırım. Kötü şans da öyle.

Yine de hala cevaplanmamış bir soru var ve ben kaşlarımı
çatıyorum. "Mektupları göndermeyi neden bıraktın? Hepsini
okudum." Annem iç geçiriyor.

"Sanırım birçok şey birikmişti. Birincisi, birlikte geçirdiğimiz tüm gecelerde mektupları aldığını bile hiç kabul etmedi. Yavaş yavaş, onun diğer yüzünü görmeye başladım. Duygusuzluğunu, acımasızlığını. Zenginlik, zeka ve mükemmelliğinin çatlaklarından sızan gerçek yüzünü. Birinin kirli

küçük sırrı olmaktan yorulmuştum ve sonra..." Dudaklarını ısırır. "Sonra Ethan'ı kaybettik. Ve biliyordum ki

—Oğulları hakkında sorular olduğunu *biliyordum*. Kardeşlerin. Montero benim kederimi gördü. Bu konuda benimle konuşmak bile istemedi. *Nedenini* sormama bile izin vermedi. Onun arzularını tatmin etmezsem ona bir faydam olmadığını fark ettim. Bir gün uyandım ve bunu artık yapmayacağıma karar verdim. Eğer kızlarınıza babalık yapmak istiyorsa, o zaman benimle konuşabileceğini, aksi takdirde hayatımdan uzak durmasını söyledim."

"Ve hiç yapmadı, değil mi?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, elinin sırtına dokunarak. "Öyleydi. Hep sadece biz vardık... ve o altın kulesine geri döndü."

"Evet," diyor. "Ama bana verdiği hediyeleri dünyaya değişmem. Bana iki melek verdi ve siz kızlar doğduğunuz günden beri hiç yalnızlık çekmedim."

"Aman Tanrım, dur," diyorum, titrek bir kahkaha atarak gözlerini silerken. "Yine ağlamaya başlayacağım."

"Benim naçizane görüşüme göre, Montero Arrendell siktirip gidebilir," dedi Ros, sertçe başını sallayarak. "Dur, ona baba mı demeliyim? Baba. Baba siktirip gidebilir."

Bu sefer kahkaham daha güçlü çıkıyor.

"Sen bilirsin, Ros. Ben ona asla baba demeyeceğim. Bizim için gözyaşlı aile buluşmaları yok."

"Bilmiyorum." Ros kaşlarını çatarak bana şaşkın bir bakış attı. "Yapmalı mıyız? Yani, ona bir şey söylemek ister misin? Ona bildiğimizi söylemek ister miyiz?"

"Ne faydası olur ki?" diye acı bir şekilde soruyorum. "Onu gerçekten baban olarak istiyor musun? Ben istemiyorum. O adamla kesinlikle hiçbir ilgim olsun istemiyorum."

Her bir keskin sözümün arkasında duruyorum.

Dürtüsel davranmak olarak adlandırılabilir, ama artık ailemizle ilgili gerçeği, babamın kim olduğunu bildiğim için?

Keşke bilmesem.

Onu hayatımda istemiyorum.

Mazeret, özür ya da açıklama istemiyorum — tabii onun gibi soğuk kalpli bir pislik bunları sunacak kadar insancıl olsaydı.

Her şeyden çok, onun gitmesini istiyorum.

Aleksander Ros ve Nelly'nin peşine düştükten, Ethan'la ilgili sorular sorulduktan, bu kasabaya verdikleri korkunç zarardan sonra, sadece Arrendell'lerin lekesinden kurtulmak istiyorum.

Tüm çirkin sırlarının ve suçlarının ortaya çıkmasını ve bunun bedelini ağır bir şekilde ödemelerini istiyorum.

Onların acılarından uzak bir hayat istiyorum. Bana mesafe verin.

Aramızda o kadar büyük, o kadar derin bir uçurum olsun ki, normal bir hayat yaşayabileyim ve onların zehirli kanını paylaştığımı mutlu bir şekilde unutabileyim.

Ros burnunu kırıstırdı. "Beni Aleksander'la gördü. *Biliyordu* ve bunu engellemeye hiç çalışmadı. Bana istediği zaman gerçeği söyleyebilirdi. Yani, hayır. Onlarla akraba olduğumu hatırlamak bile istemiyorum." Son iki kelimeyi söylemekte zorlandı.

Aleksander'a demek istiyor.

Onu suçlayamam.

Dürüst olmak gerekirse, kız kardeşim evlenene kadar bekleme konusunda bu kadar kararlı olduğu için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"O zaman karar verildi," diyorum. "Mesafemizi koruyacağız. Onu tanımayacağız. O da bizi tanımayacak ve ayrı ayrı en iyi hayatımızı yaşayacağız. Zaten o pislik hiçbir zaman umursamamıştı."

"Ama mektupları saklamış..." Ros yavaşça işaret ediyor.

Evet, doğru.

Öyle yaptı.

Bu da kafamı sallamama neden olan başka bir soruyu gündeme getiriyor.

"Bu benim için çok garip. Anne, o mektupları Cora'ya verdin, değil mi? Peki Mason Law onlara nasıl ulaştı?"

"Mason Law mı?" Annem dudaklarını büzüyor. "Tam olarak bilmiyorum, canım. Onu tanımıyordum."

"Ben tanıyorum," diye bir ses arkamdan boğuk bir homurtuyla duyulur. Kalbim hızla çarpar. "Merhaba Angela. Uyanmış olduğunu görmek çok güzel. Rahatsız mı ediyorum?"

Grant'e dönmek için kendimi yavaş hareket etmeye zorluyorum.

Kapının eşiğinde, tertemiz üniformasıyla duruyor, her zamanki gibi yakışıklı, lacivert-siyahın keskin hatları, altındaki sert vücudunu ortaya çıkarıyor.

Annem anında neşelenir.

Eminim ben de aynı ifadeyi takınıyorum, sadece on kat daha yoğun.

"Grant!" diye haykırıyor. "Ne kadar yakışıklısın! Ben yokken kızıma evlenme teklif ettin mi?"

"*Anne!*" diye öksürdüm. "Sen birkaç hafta dışarıdaydın. On yıl değil..."

"Henüz değil," diye cevapladı Grant açıkça.

Bum.

Yine içim parçalandı.

O, hiç terlemeden içimi altüst etmekte çok başarılı. Çünkü "*henüz*" demek, bir gün yapabileceği anlamına geliyor.

Ve bana tembel, bilmiş bir gülümseme atıyor, sonra ciddi bir ifadeyle şöyle diyor: "Bugün havada bir şeyler var galiba, her şeyi yoluna koyuyor. Az önce Bay Law ile konuştum ve sizin bilmeniz gereken bazı şeyler öğrendim."

TEK NUMARALI ADAM (GRANT)

Sanderson ailesinin üç kadınının bir arada, mutlu ve bir bütün olarak durdukları kadar güzel bir manzara gördüğümü sanmıyorum.

Ros, rehabilitasyondan çıktıktan sonra kendine çok daha fazla benziyor.

Angela ise mezardan geri dönmüş gibi. İkinci bir hayat, onun zayıf vücuduna fazla gelen bir ışıltı katıyor.

Ve Ophelia... Lanet olsun.

Kadınım bana baktığında *parlıyor*, gözleri saf sevgiyle dolup taşıyor.

Her sabah onun yanında uyanırken, hala rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemek zorunda kalıyorum.

Bu nasıl oldu da benim hayatım oldu?

Hala bilmiyorum.

O, ruhumu tamamlamak için eksik bir yapboz parçası gibi tam da yerine oturuyor, bu çok doğal görünüyor.

Hiçbir uyarı olmadan, bir aile sahibi oldum.

Nelly'ye birlikte bakmak, evimizi kurmak, neredeyse her şeyi birlikte yapmak neredeyse çok kolay.

Trajedi, yaralar ve yokluktan sonra bu kadar kolay olmamalıydı. Ama sanırım eski yaralar böyledir.

Onları kurcalamayı bıraktığınızda, çok hızlı bir şekilde iyileşmeye başlarlar. Ve ben iyileştim.

Ben yeni bir adamım, her sabah gülümsemeyle uyanıyorum çünkü Ophelia Sanderson'ı sanki hiç gitmemiş gibi seviyorum.

Bazen bunun çok kolay olduğunu hissetsem de umurumda değil.

Belki aşk uğruna mücadele etmeye değer, ama gerçek aşk doğal olarak gelmelidir. On yıl ayrı kalmak bile uyumunuzu bozamayacak kadar size uygun biriyle birlikte olmak.

Bu, son birkaç haftanın çocuk oyuncağı olduğu anlamına gelmez. Ophelia hala her şey için kendini suçluyor.

Yeterince bilgisi olmadığı için, küçük kız kardeşini koruyamadığı için, annesini hayata döndürecek sihirli bir tavşan şapkadan çıkaramadığı için.

Yüksek sesle söylemese de, bir erkek bunu anlayabilir.

Ama bu sefer, beni uzaklaştırıp kafasına çekilmek yerine, kalmama izin verdi.

Ruhu dayanamayacak kadar ağırlaştığı o soğuk kış gecelerinde ona sarılmama izin verdi.

Gözyaşlarını öpmeme izin verdi.

Her gün uzmanlardan gelen telefonlarla, tüm ailenin yavaş yavaş ilerleme kaydettiğini teyit eden o küçük umut dolu anları hatırlıyorum.

Sonra o güzel, minnettar kişiliği tam bir sevinçle ortaya çıktı. Bana defalarca yaşattığı aynı sevinç. Bazen sözleriyle.

Bazen de sadece çarşafı dolanıp, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi vücutlarımızı birbirine kaynaştırarak. Kendimize o kadar kaptırıyoruz ki bazen uyumayı unutuyoruz.

Bazı sabahlar, tamamen bitkin ve yorgun bir halde kendimi işe sürükledim. Onu yeterince göremediğim için uykusuz kalmıştım.

Bunun için de bolca eleştiri aldım, çünkü erkeklerin hepsi gözlerimin altında neden torbalar olduğunu biliyordu.

Henüz yumruklamakla tehdit etmediğim tek kişi Lucas, çünkü o da sonunda karısını ele geçirdiğinde aynı saçmalıkları yaşamıştı.

Kahretsin, bu gece Ophelia'yı tekrar yutmak için sabırsızlanıyorum. Ama şimdi zamanı değil.

Şimdi, içimden gelen sesi dinleyip bu haber için doğru kelimeleri bulmam gerekiyor.

Odadaki tek boş sandalyeyi kapıp, hepsinin Angela'nın yatağının etrafında kuşlar gibi toplanmış olduğu yere sürükledim. Kızlar yatağın kenarına tünemiş, hepsi birbirine sarılmıştı.

Siktir.

Ben bu iş için yaratılmamışım.

Yüz yıl polislik yapsam da bu iş kolaylaşmazdı.

Sözlerle de hiç iyi olmadım, ama Ophelia için bir şekilde, düşüncelerimi hırlayarak değil, dürüstçe söylemeyi öğrendim. Sertliğe kaymak yerine dürüst olmak için.

Ne yazık ki, bugün söylemem gerekenler yüzünden, bu nazik bir şekilde yapılamaz.

Yine de Philia'nın cesaret verici bakışları, içimden gelenleri bulmamı, sesimi bulmamı ve konuşmamı sağlıyor.

Onun için.

Çünkü buna ihtiyacı var.

Çok uzun süre beklediklerinde hepsinin ihtiyacı olan şey budur.

"Ethan'a ne olduğunu biliyorum," diye yavaşça başlıyorum. "Kaybolduğu gecenin tüm hikayesini biliyorum. Onun bizi kendi isteğiyle terk etmeyeceğini biliyordum. O kemiklerin ona ait olduğunu biliyorum, adli tıp bu sabah bunu doğruladı. Ve artık Celeste Graves'e olanlarla hiçbir ilgisi olmadığını kesin olarak biliyorum. Onu *kurtarmaya* çalıştığını. Masum olduğunu. Bu onu geri getirmeyecek, hayır, ama en azından kafamızı kurcalayan sorular olmadan anılarımızı yaşayabileceğiz. Artık dilekler, tahminler ve şüpheler olmadan."

Gözyaşları bekliyorum.

Beklemediğim şey ise, yine de paniğe kapılmam, Sanderson kadınlarının üçü de birbirlerine bakarken donup kalmam ve sonra gözyaşlarına boğulup birbirlerine sarılmaları, duygularını büyük bir grup kucaklaşmasıyla gömmeleri.

Hiçbir şey söylemiyorlar, hayır, bu yüzden bunun rahatlama mı yoksa dehşet mi olduğunu, bunu doğru mu yaptığımı, yoksa her şeyi mahvettiğimi bilmiyorum...

"Buraya gel, evlat," diyor Angela neredeyse sert bir sesle, ama sesinde sıcaklık var. Derin, içten bir duygu ve kolunu uzatıyor. "Sen de bu ailenin bir parçasısın. Gel, sana sarılayım."

Rahatlama.

Hüzünle karışık minnettarlık.

Oh, Tanrıya şükür.

Hareket etmekte yavaşım, ama sonra Ophelia annesinin omzunun üzerinden bana utangaç, tatlı bir gülümsemeyle bakar ve kıvrılmış parmaklarını da uzatır.

Dayanamıyorum.

Ayağa kalkıp yatağa yaklaşıyorum.

Kısa süre sonra, üç kadın da kollarımı doldurur, üzerimde ağlar ve sanki dünyanın sonu gelmiş gibi bana sarılırlar. Bir bakıma, yanılmıyorlar.

İyi ki ben bir insan ağacıyım, sanırım.

Ben ağlamayacağım.

Ağlamayacağım.

Ama hala yıllarca süren kalp kırıklığı içimden akıp gidiyor gibi hissediyorum. Sonunda bitti.

Ve bu sıkı sıkıya bağlı aile bağının bir parçası olmak, bu kızlarla birlikte olmak ve gerçek anlamda yas tutabilmekten daha güzel bir şey yok.

Sonunda, sonunda, bırakabiliyorum.

Onların bırakması biraz zaman alıyor ve ben koltuğuma geri düştüğümde, Ophelia annesi ve kız kardeşinden kurtulup bana katılıyor.

Annesinin önünde kucağıma oturması beni biraz utandırıyor, çünkü bazı şeyler için izin istemek istiyorum ve Angela sanki her şeyi biliyormuş gibi bana bakıyor, ama Ophelia'yı kucağımdan itmek gibi bir niyetim yok.

Uyluklarımın üzerine yerleşir, bu küçük şey kollarını boynuma dolayarak göğsüme yaslanır ve tatlı bir beklentiyle bana bakar.

"Anlat bize," diye fısıldadı. "Bugün tüm bandajları söküyoruz, bize her şeyi anlat."

Derin bir nefes alıp başımı sallıyorum.

"Az önce Law ile konuştum. Yine aklı başında ve bu sefer birkaç dakikadan fazla ayakta kalmayı başardı. Ona şüphelerimizi anlattığımda ve o kemikler üzerinde adli tıp uzmanlarının çalıştığını söylediğimde, her şeyin bittiğini anladı galiba. Her şeyi anlattı." Umut dolu gözlerine bakıyorum. "Görünüşe göre, Arrendell'ler Celeste Graves'i Ulysses'in iğrenç oyunları için büyük eve çağırdığında, Ethan onun peşinden gitmiş. Onun öldürülmesini engellemeye çalışmış. Ama Aleksander da bu işin içindeymiş. Küçük kardeşini desteklemeyi komik bulmuş, kahkaha atmış..." Sesimdeki tiksinti dolu homurtuyu gizleyemiyorum. "Üzgünüm. Her neyse, Ethan'ın geldiğini öğrenince onun peşine düştü. Mason Law'a onu götürmesini söyledi, Ethan'ı kovaladı ve sonunda motosikletini yoldan çıkardı. O..."

Sesim kısılıyor.

Bunu söylemek çok zor, özellikle de Ophelia'nın titrediğini hissedebildiğim için. Ben onu kollarımla daha sıkı sararken, o yüzünü göğsüme saklıyor.

"Kazada öldü," diyorum. Angela ve Ros, donakalmış ve dinleyerek, gözlerini kocaman açmış olarak beni izliyorlar. "Aleksander onu oraya gömdü ve Law'a motosikletin enkazını ve diğer kanıtları ortadan kaldırmasını söyledi. Law o günden sonra başını eğdi, tüm bu yıllar boyunca sessiz kaldı çünkü sıradaki kurbanın kendisi olacağından korkuyordu... ta ki Cora Lafayette, Aleksander'ın Ros ile olan ilişkisini öğrenene kadar. Gidip Law'a mektuplar hakkında güvendi. Arrendell'in birçok kirli sırrı hakkında hikayeler paylaştılar. Sonra cinayet işlendi..."

"Cinayet mi? Cora öldü mü?" Angela'nın yüzü buruşur. Elini göğsüne koyar.

"Üzgünüm hanımefendi. Onlara işini kolaylaştırmadı. Cora olmasaydı, tüm bunları asla öğrenemezdik. Çünkü o intihar etmedi. Mason ve Cora yakındı ve bir gün Aleksander, Cora'nın Mason'a mektuplardan bahsettiğini duydu. İşleri kendi eline aldı. Onu astı."

Kadınlar nefeslerini tutar.

Bu hikayenin ne kadar berbat olduğunu fark edince kalbim öfkeyle sızlar.

Aleksander Arrendell'in vahşeti, ancak öldüğü için sınırına ulaştı. "Mason, artık dayanamadı," diye devam ederim. "Öfkeyle saldırdı, mektupları çaldı mektupları çaldı ve sakladı. Onları kanıt olarak kullanarak hepinizi uyarmaya çalışacaktı, ama işler ters gitmeye devam etti. Zihinsel olarak iyi durumda değildi. Önce onun bir sapık olduğunu düşündük, sonra Aleksander'ın onu mülklerinden ayrılmadan önce zehirlediği ortaya çıktı. Doğru dozda verilmeyen, yavaş etki eden bir tür madde. Bu yüzden onu yakalamak ve alt etmek bu kadar uzun sürdü. Mason kefaretni ödemeye çalışıyordu, sanırım. Ethan öldüğünde hiçbir şey yapmadığı için vicdan azabını dindirmek istiyordu. Kendi tarzında, sanırım başarılı oldu, sizi kurtardı."

"Aman Tanrım. Tanrım, ben hiç..." Angela başını sallayarak devam etmeye çalışıyor. "O evdeki *kötülüğü* hiç tahmin etmemiştim. Hiç düşünmemiştim... Artık önemi yok." Ağlayan Ros'u kendine yaklaştırıyor. "Önemli olan tek şey, kızların artık güvende olması."

Ama Ros donakalmış ve boğuk bir sesle, "Aman *Tanrım*. Kahretsin." diyor. Boğazı çalışıyor. "Ben... kardeşimi öldüren adamla neredeyse evleniyordum." Yüzü soluyor ve elini ağzına kapatıyor. "Kusacağım."

Angela elini gevşetir. "Tuvalet, canım,"
der nazikçe. Donmuş bir cehennem anı
yaşanır.

Mide bulandırıcı bir ses çıkararak Ros sütün banyosuna koşar ve kapıyı çarpar. Ophelia izlemekten başını çevirir ve konuşurken sesi alçalmıştır. "...iyi olacak mı?"

Angela banyoya bakar, gözleri endişelidir. "İyileşecek. Sen sandığından daha güçlü, canım. Tabii ki, ona yardım etmek için yanında olacağız."

"Olacağız," diye onaylar Ophelia, sonra beni sıkıca sarar ve yüzünü omzuma gömer. "Teşekkürler. Bize çirkin kısımları da atlamadan anlattığın için teşekkürler, Grant. Dürüst olmak gerekirse, buna ihtiyacımız vardı. Gerçeğe, tüm çirkinlikleriyle ihtiyacımız vardı."

"Philia, hayır. Başka bir yolu olsaydı, hayatımın yıllarını feda ederdim. Bu gerçeğin bu kadar acı verici olması beni de çok üzüyor. Ben de sizin kadar üzgünüm," derim sertçe, elini tutarak.

Beni o kadar sıkı sıkıyor ki, annesinin bize gönderdiği sıcak, duygulu gülümsemeyi neredeyse fark etmiyorum.

"Asla vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, ona ne olduğunu asla öğrenemezdik. Ve o ucube Aleksander, sen müdahale etmeseydin, sen olmasaydın, onun ne kadar paçayı sıyracağını *düşünmek* bile istemiyorum..." diye boğuk bir sesle konuşur ve şiddetle başını sallar.

"Ethan benim de kardeşimdi Ophelia. Kan bağıyla değil, ama yine de ailemdi. Artık ona hak ettiği huzuru verebiliriz." Bu sözleri söylerken içim parçalanıyor, ama bu odadaki güneş beni ayakta tutuyor.

En iyi arkadaşımınla aynı sakın, rahat gülümsemeye sahip bu küçük kadın.

Sanırım bu, Sandersonların hepsinin ortak noktası, o gülümseme, DNA'larının diğer yarısını ne oluşturursa oluştursun.

Ve şu anda söylemesem de, tüm bu korkunç gerçeği öğrenmek kalbimdeki ağır yükü kaldırdı, ruhumdaki karanlığı yok etti.

Gerçek sizi özgür kılar.

Bu artık sadece bir İncil ayeti değil. Bu odadaki herkesin yaşadığı ve soluduğu bir şey.

Şimdi tek soru, bu özgürlükle ne yapacağımız. Henüz tam olarak karar vermedim, ama birkaç fikrim var.

Yavaşça nefes alıp, saçlarını geriye taradım ve başının üstüne öptüm.

"Bilmem gerekiyordu. Senin gibi. Artık cevaplarımızı aldık ve Aleksander Arrendell bir daha kimseye zarar veremeyecek," diye fısıldıyorum.

Sonra sessizlik hakim olur.

Sadece banyoda akan suyun sesi, Angela'nın monitörünün hafif bip sesi ve Ophelia'nın kollarımda yatarken çıkardığı yumuşak nefes sesleri duyuluyor.

Şoku atlatana kadar onunla kalmasına izin veriyorum.

Başının üstünde Angela'nın gözlerine bakıyorum.

Annesi beni uzun bir süre inceler, bakışlarında hüznü ama sıcak bir ifade vardır, sonra ağzı kıvrılır ve bana hafifçe başını sallar.

O anda nefesim kesilir ve anlarım. Beni görüyor.

Kızının benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor.

Bana sanki her zaman ailedenmişim gibi bakıyor, ama Arrendell'in ürkütücü tarzında değil.

Ve bana bunu gerçeğe dönüştürmenin sorun olmadığını söylüyor.

Ophelia'yı dönerken yakalamak, onu elde tutup asla bırakmamak istiyorsam, her zamanki yavaş yavaş ilerleyen saçmalıklarla oyalanmam gerektiğini söylüyor.

Ophelia'nın en çok sevdiği kadının onayını zaten aldım. Sadece cesaretimi toplayıp kendimi toplamam gerekiyor.

Kalbimi açıp basit bir soru sormak için bir kez daha doğru kelimeleri bulmam gerekiyor.

Angela ve Ros'u konuşup birbirlerini teselli etmek için bırakarak, birlikte tıp merkezinden çıktığımızda sessiz bir veda oldu.

El ele, sessizce yürürüz, ta ki istasyonda yollarımız ayrılana kadar.

Mason Law'un itirafını, detaylar hafızamda tazeyken, hala resmi bir rapor olarak kayda geçirmem gerekiyor.

"Yakında eve döneceğim," diye söz veriyorum, yanağını avuçlayıp sokakta onu öpüyorum, soğuktan kızarmış burnu benimkine değiyor.

Öpücüğü yavaş ve nazikçe, tüm yumuşaklığıyla ve beni içine çekmek istercesine aralık dudaklarıyla geliyor, sanki onu doldurmam gerekiyormuş gibi. Ben de gözlerimi kapatıp ona dalıyorum, ta ki onun karanlığı, sıcaklığı ve yanaklarıma değen nefesinin kıvrımı dışında hiçbir şey kalmayana kadar.

Geri çekilmek o kadar zor ki acıtıyor, ama yapıyorum, hafifçe gülümsüyorum.

"Dikkatli ol."

"Sadece birkaç blok ötede," diye alay ediyor, yanakları soğuktan daha fazlasıyla kızarmış. "Ama dikkatli olacağım."

Dönüp uzaklaşıyor, benim flanel gömleğimle sarılmış, hala titriyor.

O aptal kadın iki kazak giyiyor, hala hayatın karmaşasından dolayı kendine uygun bir palto almaya vakit bulamıyor.

Onu artık göremeyene kadar ayakta durup izliyorum, sonra polis karakolunun kapısına bakıyorum. İçgüdülerim beni uyarıyor.

Biliyor musun?

Polis raporu bekleyebilir.

Tüm o iğrenç detaylar beynime kazındığı için hiçbir şeyi unutmayacağım.

Şu anda, halletmem gereken daha önemli bir şey var.

Ve neredeyse kaçırmak üzere olduğum kadın, evde beni bekliyor, sonunda inşa edebileceğimiz yeni bir başlangıç istiyor, yolumuzda bu korkunç kara delik gibi keder olmadan.

O beni tek bir beceriye sahip, prosedüre takıntılı ve sonunda bulduğum cevapların peşinde koşan birinden daha fazlası yaptı.

Nasıl bu iyiliğin karşılığını vermek istemeyebilirim ki? Biz her zaman bu işte birlikteydik.

EVE GİDEN TEK YOL (OPHELIA)

Grant'in bu kadar geç kalması normal değil.

Bana paranoyak diyebilirsiniz, ama olanlardan sonra kimse beni suçlayamaz.

Akşam yemeği vakti yaklaşıyor ve Nell de biraz endişeli görünüyor, ama bunu yüksek sesle söylemiyor.

Yatta olanlardan beri her zamankinden daha sessiz.

Haftada iki kez görüştüğü çocuk psikoloğu bunun normal olduğunu söylüyor. Yaşına uygun bir şekilde bu korkunç olayı sindirmek için zamana ihtiyacı var.

Bizden en çok ihtiyacı olan şey, ona baskı yapmadan, belirli bir şekilde davranmasını veya daha hızlı iyileşmesini beklemeden yanında olmamız. Kendi deneyimlerim bana acının kendi hızında ilerlediğini öğretti.

Sevgi ve güven, onun en çok ihtiyaç duyduğu ilaçtır, yarın dünyasının yıkılmayacağını bilmek.

Ailesini kaybettiği gibi başka birini daha aynı korkunç şekilde kaybetmeyeceği. Ya da bizi neredeyse kaybettiği gibi.

Bunu yapabilirim.

Nell'i sevmek kolay.

Ve onun yanında olmak... dürüst olmak gerekirse, başka hiçbir yerde olmak istemiyorum.

Nell için, Grant için, kendim için burada olmak istiyorum. Ama bunun için Grant'in de burada *olması* gerekiyor.

Kanepeden kalkarken Nell'in omzunu sıktım.

"Bir saniye, onu arayacağım. Muhtemelen işine gömülmüş ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştir. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Kahve masasında ödevini yaparken başını kaldırır.

Bir anlığına gözlerinde bir korku parlaması olur, sonra tatlı ve cesur bir gülümsemeyle karşılık verir. "O böyle büyük, aptal bir salaktır. İşkoliktir."

"Öyle. Ama biz ona göz kulak oluruz, değil mi?" Onun neşeli gülümsemesine karşılık verip omzunu tekrar sıktım. "Hiçbir yere gitmiyorum, küçük hanım. Sadece telefonumu şarj cihazından çıkarıyorum."

Korkusu azalır, gülümsemesi daha parlak, daha güçlü hale gelir.

O kabus gördüğünden beri beni ve Grant'i gözünün önünden ayırmıyor.

Ondan sonraki birkaç gün onu okula göndermedik, bütün günleri yatakta sarılıp geçirdik, Nell aramızda yatarken Grant'in yatak odasında televizyonda istediği her şeyi izlemesine izin verdik. Ayrıca bizimle konuşmasına ve olanlar hakkında, onu en çok korkutan şey hakkında sorular sormasına izin verdik.

O yaştaki kendimi onda çok görüyorum. Biraz da Ros'u.

Zeki, güçlü, ama yine de çocuk olmak için o küçük anlara ihtiyacı var. Anlıyorum.

Nasıl mücadele ettiğini, acının onu daha hızlı büyüttüğünü, büyük bir kız olması, bunun için çok akıllı ve olgun olduğunu, çok cesur olduğunu göstermesi için baskı altında olduğunu görüyorum.

Ama büyük duygular o kadar kolay değil. Travma da öyle.

Okuldaki Bayan Graves, Delilah, bu konuda çok yardımcı oldu. Lucas'ın ona insan kaktüs dediğini, çünkü çok dikenli ve bağımsızlığına çok bağlı olduğunu söylüyor. Nell gibi küçük bir kızı *var* ve Nell onu çok seviyor, bu yüzden Delilah, Nell'e her zaman odadaki en güçlü çocuk olması gerekmediğini öğretmemize yardımcı oldu.

Ağlamak sorun değil.

Korkuyorsan yardım istemek de sorun değil, Ros'un yaptığı gibi derin, karanlık bir çukura düşmek yerine.

Kız kardeşimi suçladığımdan değil.

Korkduğumuzda hepimiz korkunç şeyler yaparız. Bazılarımız kötü alışkanlıklara yönelir.

Bazılarımız kaçar.

Benim için o günler geride kaldı.

Tabii Grant'i yakasından tutup istasyona sürüklemek için koşmak dışında, ama önce kolay yolu deneyeceğiz. Nell'e bir kez daha gülümserim ve şarj cihazından telefonumu alırım.

Grant'in numarasını ararken, ön kapının mandalı dönüyor.

Başımı kaldırdığımda, yün astarlı paltosuna sarınmış bir şekilde içeri girmeye çalışıyor ve yanında bir de misafir getirmiş.

Grant sırtarak dururken, ailesi onun arkasında telaşla içeri giriyor.

"Bakın, en sevdikleri torunlarını pasta ve sıcak çikolata için almaya kimler gelmiş!" Jensen Faircross duyurur.

"Dede! Gammy!" Nell, kahve masasının etrafında koşarak büyükannesinin kollarına atılırken bağırır.

Margaret Faircross gülerek onu kaldırıp havada döndürür. "En sevdiğim kızım nasıl?"

"Yorgunum! Çok fazla ödevim var," Nell, kurnaz bir bakışla büyükannesinin boynuna sarılır. "Bu gece seninle kalabilir miyim? Bu, ödevim olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Bu, ödevini bizim evde bitirebileceğin anlamına geliyor, tatlı kızım. *Ama* bunu yaparken Gammy'nin tarçınlı ve ekstra büyük marshmallowlu özel sıcak çikolatasını da içebileceksin. Güven bana, ödevini hemen bitireceksin." Bayan Faircross göz kırparak gülümserken, kocası hoşgörülü bir şekilde gülerek Nell'in başını okşar ve Margaret Nell'i yere indirir. "Grant zaten sorun olmadığını söyledi. Git, gecelik çantayı hazırla tatlım."

Bayan Faircross'a bakarım ve birbirimize başımızla selam veririz.

"Onu bu kadar kısa sürede benden aldığım için üzgünüm," diyor.

"Oh, hayır. Özel sıcak çikolata söz konusu olduğunda, sormaya bile gerek yok," diyorum.

Nell'in yüzü aydınlanır, sonra Grant'e el bile sallamadan merdivenlere doğru koşar.

Grant burnunu çekerek onun arkasından bakar.

"Benim sıralamam belli. Evcil köpekle kıyılmış ciğer arasında bir yerde," diye homurdanır.

Kalbim sıcaklıkla doluyor ve uzun zamandır ilk kez gerçekten gülüyorum.

Bu rahat, mutlu, çok sıcak ve çok *doğru* hissi özlemişim.

"Ama okul gecesi mi?" Dilimi şaklatırım. "Siz ikiniz her zaman onun yatma saatinden sonra uyanık kalmasına izin veriyorsunuz."

Jensen, oğlununkine çok benzeyen, kuru ve derin bir kahkaha atar. Ama bu beni aynı heyecanla doldurmaz.

Sadece kendimi rahat hissettiriyor, onların ailesinin bir parçası olarak kabul edildiğimi hissettiriyor.

"Bence ona biraz daha müsamaha gösterebiliriz. Çocuğa birkaç mutlu eğlence yaşatmak onu şımartmak değildir. Hâlâ uyku sorunu mu yaşıyor?" diye sorar.

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Çoğu gece yatakta bizimle birlikte bir burr ile uyanıyoruz. Yani, uykuya dalmakta sorun yaşamıyor, ama genellikle gece yarısı uyanıp bizim odamıza gelip kitap okuyor."

"Yangından sonra da böyleydi," diyor Jensen ciddiyetle. "Ama sadece zamana ve ilgiye ihtiyacı vardı, ki siz ikiniz ona bolca veriyorsunuz."

Grant'in babasının sesindeki sıcak onay beni o kadar utandırıyor ki başımı eğiyorum.

Bazen biraz hayranlık duyuyorum.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Bana her zaman aileden biri gibi davrandılar, ama Grant'in yanına taşındığımdan beri, bir şekilde *farklı* oldu. Sanki beni aralarına çekip, bu sefer hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorlarmış gibi.

Nell, sırt çantası yarı açık ve pijamalarıyla giysi değiştirme kıyafetleriyle dolu halde merdivenlerden aşağı yuvarlanarak, bir cevap bulmak zorunda kalmamı önlüyor. Bay Pickle, yatında onu neredeyse kaybettikten sonra kullanmakta ısrar ettiği, çingiraklı bir evcil hayvan tasmasıyla askıya asılı duruyor.

"Hazırım!" diye duyurur. Ben hoşgörölü bir şekilde iç geçiririm.

"Hayır, değilsin. Kıpırdama, ufaklık." Arkasına geçip çantasını biraz daha düzgünce yerleştiriyorum, böylece fermuarını kapatabileceğim. "Şimdi hazırsın. Oh —bekle, hayır, değilsin." Geri çekilip kahve masasından kitaplarını hızla topluyorum, yerini işaretlemek için içine bir sayfa defterini koyup kapatıyorum, sonra çantanın fermuarını tekrar açıp kitapları içine sıkıştırmaya başlıyorum. "Kitapların için çantayı fazla doldurduğunu bilmediğimi sanma."

"O zaman neden onları içine koymaya çalışıyorsun?" diye somurtarak sorar. "Koyamazsın."

"Yapabilirim. Benim uzay-zamanı bükme gücüm var." Daha çok, kitapları içine kaydırabilene kadar kumaşı sıkıştıracak kadar ısrarcıyım ve

arkalarında defterler. Bir dakika boyunca sıkıca bastırdıktan sonra, çantayı tekrar kapatıp hafifçe okşuyorum. "İşte oldu."

Nell omzunun üzerinden bana dilini çıkarır.

"Ödevini bitirmezsen Bayan Delilah mutlu olmaz." Gülümserim.

Bu çok işe yaradı.

Delilah, o çocuk için gerçekten Wonder Woman gibidir.

"Tamam! Bu akşam Gammy'nin evinde bitiririm." Nell dramatik bir şekilde derin bir nefes alır.

"Gitmeliyiz." Margaret, Nell'in çantasını almak için elini uzatır. "Kapıda durup soğuğu içeri alıyoruz. Zaten kar yağmadan eve gitmek istiyorum."

Kar mı? Onların arkasından derin, karanlık kış gökyüzüne bakıyorum. Verandanın çıkıntısının ötesinde tek bir yıldız bile görünmüyor.

Bu karanlık gece gökyüzü değil.

Düşük, arduvaz grisi bulutlar, kar yağacağına dair ağır bir vaat. "Gidin," diye kovuyorum. "Dikkatli sürün."

Tabii, sadece birkaç blok mesafe, ama... son zamanlarda güvenlik konusunda biraz takıntılı olduğumu söylemiş miydim?

Kısa süre sonra, veda kucaklaşmaları başlar, Grant'in ailesi beni Faircrosses'ların kucağına çekerken, Grant sıcak bir eğlenceyle izler.

Sırtımı okşama, iyi dilekler ve Nell'i kapıdan dışarı çıkarma telaşından başım dönüyor.

Onlar gittikten sonra, dağınık saçlarımı yüzümden çekip Grant'e dönerek, şakacı bir şekilde ellerimi belime koyuyorum.

"Tamam," diyorum. "Ne oldu? Nell'i bir geceliğine anne babana emanet etmek için bu kadar önemli olan ne var?"

Yavaşça gülümsemesi, beni kandırmaya bile çalışmadığını gösteriyor. Kafasını kapıya doğru çeviriyor.

"Benimle yürüyüşe çık, Kelebek."

"Ama kar yağmak üzere?" Üstümde açık pembe kaşmir kazak ve kot pantolon var.

İçeride giymek için uygun, ama dışarıda, onun polis rüzgarlığını ödünç alsam bile, o kemikleri donduran rüzgardan korunamam.

"Mükemmel bir çözümüm var." Etrafımızdaki mutlu kaosu içinde daha önce fark etmediğim bir alışveriş çantasını kaldırıyor. Üzerinde pembe çizgiler var ve yerel bir giyim mağazasının logosu basılı.

Gözlerimi kırpıştırarak, tereddütle ona uzanıyorum.

Pembe sapı elime bıraktığında, çantanın ağır olduğunu hissediyorum.

Merakla, içindeki kağıt mendili kenara itip içine bakıyorum ve yumuşacık kahverengi deri görünüyor. Gözlerimi kocaman açarak, iç astarı yastıklı ve yün yakalı, bana tam uyan güzel bir deri ceket çıkarıyorum.

"Grant! Sen... yapmadın..." Gülerek, yeni ceketimi göğsüme sıkıca sarılıyorum. "Harika. Teşekkür ederim."

"Donarak ölmenden önce bir şeyler yapmam gerekiyordu," diye alay ediyor. "Kızımın Philia buzlu şekerine dönüşmesini istemem. Dene ve gidip bir test sürüşü yapalım."

Her türlü soğuğu geri püskürtebilecek bir battaniye gibi hissettirirken nasıl yeterince sıcak olamazdı bilmiyorum. Ayrıca, Grant'in benim iyiliğimi ve dalgınlığımı bu kadar önemseydiğini bilmek de çok hoş bir jestti.

Mutlu bir iç çekişle, içine girip rahatlığını hissediyorum.

Sanki bir bulut tarafından kucaklanmak gibi ve üstelik tam da bana *uyuyor*. Bu da

Grant'in gerçekten ideal erkek olduğunu anlamanızı sağlamalı.

Dünyada ilk denemede kız arkadaşına doğru beden giysiler alabilen başka bir heteroseksüel erkek var mı?

"Bir saniye," diyorum, kapıyı ve mont askısının hemen altında sakladığım sıcak deri botlarımı ararken.

Botlarımı bağlamak bir dakika sürer, sonra kapıyı kilitleyip dışarı çıkarız.

Hemen ellerimi Grant'in koluna doladım ve minnetle ona yaslandım.

O hiçbir şey söylemiyor.

Ben de aslında bir şey söylemiyorum, ama söylememize gerek yok.

Sessiz, sakın gecede birlikte *olmak* çok güzel. Karın fısıltısı havayı huzurlu, saf bir enerjiyle dolduruyor.

Nereye gittiğimizi sormuyorum.

Onunla burada olmak, onun yavaş, gezintiye çıkan adımlarını takip etmek, beyaz şövalyemin ve parlak yeni paltomun cennet gibi kokusunu içime çekmek yeterli.

Bence bizim kaderimiz bu.

Buraya gelmek için uzun ve zorlu bir yol kat ettik, ama bu iyi hissettirmiyor mu? Soğuğu hiç hissetmiyorum.

Ceket çok mükemmel, yalıtkan ve rahat. Gecenin ve sokak lambalarının yumuşak ışığının, karanlıkta altın bir yol çizmesini

Karanlığı, Arrendell'lerin bu kasaba üzerindeki ağır gölgesini unuttuğunuzda, Redhaven gerçekten çok güzel bir yer. Pitoresk, rahat ve burada korkunç kayıplar ve dehşet verici sırlar yaşamış olsam da, bu kasabada pek çok insan *mutlu*.

Sonunda onlardan biri olduğum için mutluyum.

Yürürken, Grant'in sakın ve sessiz profilinin gece gökyüzüne karşı ne kadar yakışıklı görüldüğüne o kadar odaklanmışım ki, kaldırımdan inip ayaklarımın altında çimlerin çıtırdadığını hissedene kadar nereye gittiğimizi fark etmiyorum.

Grant'ten gözlerimi ayırıyorum ve Still Lake kıyısında olduğumuzu fark ediyorum.

Şu anda ismine gerçekten yakışıyor.

Dalgaların sesi bile yok. Tamamen cam gibi pürüzsüz, karanlık bulutları yansıtan, önümüzde uzanan bu büyük gölge tonozu, sanki katı bir mürekkep tabakası gibi.

Bazıları için bu karanlık bir görüntü olabilir, ama benim için bu, bir kehanet aynasına bakmak gibi.

İstedğim herhangi bir geleceği hayal edebileceğim bir ayna.

Ve şu anda hayal ettiğim gelecek huzurlu, güvenli ve sevgi dolu.

Grant biraz daha kalmak istiyor gibi görünüyor, ben de onun yanına yaslanıp başımı omzuna dayayarak suyu izliyorum.

Sonunda konuşmaya başladığında, düşük sesli gürültüsü sakın gecenin bir parçası gibi, siyah ipek gibi pürüzsüz karanlığa karışıyor.

"Ne yaptığını düşündün mü?" diye sorar. "Redhaven'da kalmayı." Boğazını temizler, derin homurtusuna neredeyse çocuksu bir belirsizlik sızar. "Kalacaksın... değil mi?"

"Evet. Kalacağım." Bunu söylerken hiç tereddüt etmiyorum.

Yanağımın altında omuzu gevşiyor ve ben içimden gülümsüyorum, kolunu bana daha sıkı sarıyorum.

Şu ahmak.

Tekrar gideceğimden endişelendiğini yüksek sesle itiraf etmek istemiyor.

"Peki planların ne?" diye soruyor.

"Henüz belli değil. Hemşireliğe geri dönmek istemiyorum," diyorum. Bunda da hiç şüphe yok. Bunu bir süredir biliyorum. "Anneminki gibi vakalar nadirdir, biliyorsun. Hospiste çalışırken, çoğunlukla ölüm gelene kadar ellerini tutarsın. Bir ömür boyu yeterince gördüm."

Yanağımı omzuna srtyorum, onun da bir trajedi olmamasına çok minnettarım.

Annem ve Ros da öyle değildi.

"Gln bakalım, ama annemin dükkanını devralmayı düşünüyorum," diye itiraf ediyorum. "Hastaneden çıktıktan sonra işe dönmek isteyeceğini biliyorum, ama ikinci kez kanserden sonra iyileşmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Tek başına başa ıkamayacak. Ros ise dükkanı devralmak zorunda olduğunu hissetmek yerine kendi yolunu bulmalı, özellikle de kendini o kadar kapana kısılmış hissedip Aleksander Arrendell'e aşık olmuşsa." Soğuk bir rüzgar esiyor, titreyene kadar beni Grant'e doğru ısı aramaya itiyor. "Bence bunu yapmam gerek. O dükkan benim ailem. Benim *evim*. Ve bence annem, dükkanı gerçekten isteyen birine devredeceğini bilse daha mutlu olurdu. Yani, evet... Kalıp orada birkaç anı daha biriktirmek istiyorum. Güzel anılar."

Grant anlayışla homurdanır.

"Sadece dükkanda mı?" Başını çevirip, beni baştan aşağı ısıtan o ela rengi bal gözleriyle bana bakar.

"Hayır," diye sessizce cevap veriyorum ve uzanıp dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, sakalı yanaklarımı gıdıklıyor. "Sadece dükkanı kastettiğim anlaşılıyor mu?"

Onun gülümsediğini görmekten çok hissediyorum, dudakları benim dudaklarıma değiyor, tembel ve tatlı bir şey. Artık her öpücük, her dokunuş, her uzun bakış, her sır için dünyadaki tüm zamana sahip olduğumuzu hatırlatıyor.

Çünkü bu sefer gitmiyorum. Bir daha

hiçbir yere gitmiyorum.

pcğ soğuk dudaklarımı ısıtıyor — dürüst olmak gerekirse, dudaklarımdan çok daha fazlasını.

Ama geriye yaslanırken, elini benimkinin üzerine koyuyor, koluna dayıyor ve parmaklarımdan da ne kadar donmuş olduğunu hatırlatıyor.

"Eldivenlerini unutmuşsun," diyor.

Ben de ona şımarık bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Ellerimi ısıtmanın birkaç yolunu düşünebilirim."

"Evet, düşünebilirim," diyor ve benden uzaklaşırken sesinde garip bir şey mi var? Sonra beni bırakıyor, kolu benimkinden kayıyor. "Ya da onları cebine koymayı deneyebilirsin."

Ha?

şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıyorum, içimi bir acı kaplıyor.

Grant'in beni böyle reddetmesi, ona dokunamayacağım şekilde uzaklaşması hiç ona göre değil, ama gözlerinde tuhaf bir şey var.

Yoğun, derin ve araştırmacı, ama hiç de soğuk olmayan bir şey, onun davranışlarını yalanlıyor.

Anlamıyorum.

Ama kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var, böylece anında incinmiş gibi tepki vermem. Omuz silkiyorum, ondan uzaklaşıp suya bakıyorum, ellerimi yeni aldığım güzel paltomun ceplerine sokuyorum.

Sonra tamamen kaskatı kesiliyorum.

Kalbimin çılgın atışları dışında hareketsizim.

Sağ cep.

Parmaklarım bir şeye dokunur — kutu şeklinde, kadifemsi, parmak uçlarımda altında bir dikiş ve — aptal değilim, ne olduğunu *anında* anlarım — ama buna inanmaya cesaret edemem.

Nefesimi tutarak kutuyu çekip avucumda tutana kadar. Yumuşak mavi kadife, gece gökyüzü kadar karanlık.

Ve kutuyu açtığımda, kanım kaynıyor ve sevinçten çılgılık atarken, akıl almaz bir şey görüyorum.

Bir yüzük!

Gökyüzünden düşen ilk narin kar taneleri gibi parıldıyor, elmas kadar berrak, ortasına yerleştirilmiş muhteşem kesimli bir taş ve gözlerimin rengiyle aynı tonlarda iki küçük, parlak cıvalı peridotla çerçevelenmiş, hepsi de narin işlenmiş, bükülmüş gümüş tellerden oluşan bir yüzük.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım, ağlayacağım.

Çılgılık atacağım.

Kusacağım.

Ben... Kesinlikle *gülüyorum*, biraz çılgınca, bir elimle kutuyu sıkıca tutarken diğer elimle ağzımı kapatıyorum, yüzüğe bakıp sonra Grant'e bakıyorum, hiperventilasyona girmeye çalışmıyorum.

Onun kendini beğenmiş gülümsemesi beni sakinleştiriyor, gözlerinin alaycı bir sıcaklıkla parıldayan nazık hali.

"Grant?" diye fısıldıyorum.

"Bu kadar ters davranmanın daha fazla yolunu bulan bir kadınla hiç tanışmadım," diyor. "Kendine yepyeni bir palto alıyor ve soğuk bir gecede ellerini ceplerine sokmak gibi en bariz şeyi bile yapmıyor." Kıkırdayarak sırtışı genişliyor. Yaklaşıyor, sıcaklığı bir bulut gibi bana ulaşıyor. "Ama sanırım bu bana ön verandadan daha güzel bir yer bulup evlenme teklif etme şansı verdi."

Evlenme teklifi mi?

Bunun olacağını bilsem bile, beynim bunu kaldıramıyor.

O kutuyu elimden alıp önümde tek diz çökerken, yarı kıkırdama yarı hıçkırık bir ses çıkardım. Çimlerin altında çimlerin çıtırdadığı sırada, gergin bacakları kot pantolonuna baskı yapıyordu.

Grant Faircross'u okumayı bilmek eskiden bir sanat formuydu... ama şu anda, gözlerindeki bakışın tercüme ihtiyacı yok.

Kalbi, o ela rengi gözlerinin derinliklerinde, tam ve sıkı dudaklarında şeytani gülümsemesinde bu kadar net parıldarken değil.

Grant bana bakıp boğazını temizlerken, bana yüzüğü ve çok daha fazlasını sunarken, bu mümkün değil.

"Ophelia Sanderson, sen burada yokken bile seni takip ediyordum. Seni her zaman sevdim. Bir gün burada olacağımı her zaman çok iyi biliyordum, sen izin versen. Ve şimdi sana kavuştuğuma göre, bir daha asla arkanı görmek istemiyorum. Bu sefer kal, Ophelia. Kal ve karım ol."

Titreyerek, kutuyu tekrar uzanıyorum, taşların keskin kenarlarına nazikçe dokunuyorum, gözlerim bulanıklaşıyor.

"Bu bir soru bile değil," diye alay etmeden duramıyorum. O burun kıvrıyor.

"Evet ya da hayır de, seni velet," diyor. Ben çoktan sevinçten gülüyorum.

"Evet," diye bağıyorum ve kendimi ona atıyorum. "Şimdi yüzüğünü parmağıma tak ve beni öp, seni koca ahmak."

O anda aramızda sadece kahkahalar var ve o, kutudan yüzüğü çıkarıp parmağıma takarken soğuk, beceriksiz parmakları var.

Tanrım, bu hayatım boyunca aradığım doğru şey gibi geliyor. Bir söz.

Grant'in beni sevdiğinin, benim de onu sevdiğimin ve bunun asla değişmeyeceğinin kesin kanıtı.

Bir an için ikimiz de parmağımı saran, anlam yüklü o küçük yüzüğü izliyoruz.

Sonra yine dağınık bir kahkaha atarak, yüzünü avuçlarım ve kalın sakalının içine parmaklarımı gömerek altındaki sıcak cildi bulana kadar okşarım.

"Küçük bir kızken bunu hep hayal ederdim. Bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim. Beni gerçekten *göreceğini* hiç düşünmemiştim."

"Ben hep gördüm," diye söz verdi Grant. "Sadece senin eve dönmeni bekliyordum."

Artık kendimi tutamıyorum.

Ona öpüşmek için eğildim, ama ıslak ve soğuk bir şey dudaklarıma, yanaklarıma dokunduğunda durdum.

Kendi gözyaşlarımdan başka bir şey. Geri

çekilip başımı kaldırıp yukarı bakıyorum.

Mutlu bir iç çekiş kaçıyor dudaklarımdan.

"Kar yağıyor," diye fısıldarım.

Kışın ilk kar taneleri soluk, kabarık bir sihir gibi düşerken, kırılabilirmişim gibi gülümsüyorum.

"Evet," diye cevaplar Grant, kollarını bana sıkıca sararak. "Sanki hepsi bizim içinmiş gibi, değil mi?"

Cevap

vermiyorum.

Gerek yok.

Sadece onunla bu anı yaşamam gerekiyor, sevgiyle dolup taşarak.

Bir süre karı izliyoruz, ama aramızda bir çekim var ve sessizlik içinde birbirimize yaklaşıyoruz, ta ki karı izlemiyor olana kadar.

Gözleri benimkilere kilitlenir.

Dudakları açılır, ama hiçbir kelime çıkmaz.

Onlara ihtiyacımız yok.

Sadece karışan nefeslerimiz, aralanmış dudaklarımız ve birleşen ağızlarımız yeter.

Şimdi neden bu kadar farklı hissediyorum?

Onu öpmek, demek istiyorum.

Nedense, kız arkadaşımdan nişanlıma dönüşmek gibi basit bir değişiklik, içimdeki derin ve kapalı bir kısmı açıyor. Sanki patlamışım gibi, kalkanlarım düşmüş, içime çok fazla duygu dolmuş gibi.

Dudaklarının dokusu, her alaycı okşamada kalbim titreyene kadar benimkilere sürtünüyor.

Sıcaklık, içime işliyor ve aşağıya iniyor, beni içten dışa ele geçiriyor.

Dilinin hareketleri, o kadar sert ve aynı zamanda o kadar narin ki, beni yavaşça, işkence edercesine tahrik ediyor ve deli gibi ateşliyor.

Bu, bacaklarımın arasında bir ağrı ve daha fazlasına ihtiyaç duyma hissiyle beni titretir.

Onun dilinin yavaş, dalgalı hareketlerinden daha fazlasını.

Kıçımı saran, beni asla bırakmayacağına söz veren ellerinin sahiplenici tutuşundan daha fazlasını.

Vücudumuz birbirine yapışıp onun her santimini hissedene kadar aramızda yükselen ıslak, ateşli seslerden daha fazlası.

Geri çekildiğimde, gözlerindeki sıcaklık içimde oluşan erimiş çekirdekle eşleşiyor.

Tek kelime etmeden elini tutup onu eve götürmek için dönüyorum. Tatlı, ağır bir sessizlik içinde geri yürüyoruz.

Daha önceki yürüyüşümüzün huzurlu havası yok olmuştu. Dışarıdan ne kadar sakın görünsek de, kanımda baş döndürücü bir fırtına kopuyordu.

Aramızdaki gerginlik, bu geceki karlı rüzgar kadar keskin, canlı bir şey.

Her bakışında, sadece soğuktan değil, daha fazlasından titriyorum. titriyorum.

Onu bu kadar çok ihtiyacım varken, onu onu ölümüne seviyorum.

Grant kapıyı zar zor açar açmaz içeri gireriz ve ben ayağımla kapıyı kapatırım.

Sonra birbirimize çarparak, ışıkları açmaya bile zahmet etmeden, ateşli bir şekilde birbirimize yapışıyoruz.

Dudaklarımız, dişlerimiz ve ellerimiz, çılgınca birbirimizi kavıyor, birbirimizin kıyafetlerini yırtıyoruz.

Yukarıda... Aman Tanrım... Hemen yukarı çıkmalıyız. Ama Nell evde değil ve onu nerede tuttuğum umurumda değil.

Sadece ona sahip olmam *lazım*, parmak uçlarımda yükselip, onun verdiği ateş kadar derin ve baş döndürücü bir tutkuyla dudaklarını öpüyorum.

Adam beni ezici bir öpücükle sahiplenerek *yutar*. "Bunu nasıl yapıyorsun, Kelebek?" diye fısıldar. "Ne?"

"Yüzüğümü taktığın anda tadı çok daha tatlı geliyor," diye homurdanıyor.

Evet, ben öldüm.

Ve eminim mezar taşımda şöyle yazacak: *Burada, bir insanın çok sevdiği kadın yatıyor.*

Onu tekrar öpmeden önce, elleri omuzlarımda.

Yeni ceketim yere düşüyor, ardından süveterim, sonra Grant'in paltosu, gömleği ve sıra bana geliyor.

Kendimi öne atıp onu geri ittiğimde, o da şaşkın bir ses çıkarır ve kanepeye düşer.

Bana sert bir an boyunca göz kırpmıyor, boğuk nefes alıyor, kocaman göğsü inip kalkıyor.

Ve onun sorusuna cevap verme şansını, üzerine atlayarak yakaladım.

Vay canına.

Onun etrafına sığmak için gergin uyluklarımı ne kadar geniş açmam gerektiği düşünülürse, bu kadar iyi hissetmemem gerekir - bu şeytani derecede tatmin edici.

Yanlış anlamayın, onun büyüklüğüne, beni ne kadar küçük, narin ve kolayca alt edebilecekmış gibi hissettirmesine her zaman ilgi duymuşumdur.

Ama şimdi havada farklı bir şey var.

O yüzükteki vaat, gözlerindeki ateşli bakış, altımda *hissettiğim* o his...

Grant'in boyutu, lezzetli bir şekilde ezici olmaktan daha fazlası. O daha çok benim için yapılmış bir dağ gibi.

Koruyucu ve kollayıcı.

Hayatımızın geri kalanı için bana verilen savaş kalkanım ve bu yemin, onun her santimini hissetmek için beni çıldırtıyor.

Onu almak, ona tapmak, onun da benim olduğu kadar benim olduğunu hatırlatmak için açgözlü hale getiriyor beni.

Elleri, kemiklerimi titreten bir homurtuyla kıcımlı kavırıyor, beni içine çekiyor ve sikine sürüyor. Kot pantolonlarımız birbirine sürtünüyor.

"Buna çok ihtiyacın var," diye fısıldıyor, çenemi avuçlayarak. "Neredeyse kocan olacak adama yalvarmaya gururun mu engel oluyor?"

Alevler gibi bir kızarıklık yanaklarımı kaplıyor.

"Ne diyebilirim ki?" Kendimi ona bastırıyorum, göğüslerim sütyenimden çıkıp göğsüne değiyor ve tırnaklarım boynuna batıyor. "Bütün hayatını bana adayacağına söz veren bir erkek beni tahrik ediyor. Lütfen beni bekletme Grant. *Lütfen*."

O özel kelimeyi söylediğimde gözlerinin yanan yapraklar gibi parlaması beni mahvediyor.

Bazen, Grant Faircross gibi sadık bir erkeği hak etmek için ne yaptığımı merak ediyorum.

Acaba çektiğim onca kötü şeyin karşılığı olarak karma çarkında kazandığım ödül o mu?

On yıl boyunca beni bekleyecek bir adam. Sadık bir dost.

Bana bedenini, ruhunu ve tüm ateşli kalbini veren bir sevgili.

Ama artık cevabı olmayan sorular için beklemek yok.

Sadece açgözlü dudaklarımız vahşi, ısırgan bir öpücükte birleşiyor, dillerimiz birbirini kavrayıp çekişirken düello yapıyor.

Yarı kavga ediyorlar.

Yarısı birlikte hareket ediyor.

Kıyafetlerimizin geri kalanını da çıkarıp, karanlıkta birbirimize sarılmış, muhteşem bir çıplaklık içinde kalıyoruz.

Vücudu benimkinin altında hareket ediyor ve penisi benim kıvrımlarıma sürtünüyor.

Ona karşı sallanırken içimi kaplayan zevkten nefes almakta zorlanıyorum.

Elleri cildimde çok sıcak, çok hakim, ağrıyan, ıslak merkezimi okşarken beni istediği her yerde yaksa da, hızı benim belirlememe izin veriyor.

Kontrol bende, bu büyük canavarı parmağımda oynatıyorum, istediğim gibi davranmama izin veriyor.

Onun üzerinde hareket ederken, kendimi onun yanık gibi sert penisine sürterken, yavaşça yanan ritimle ikimizi de eziyet etmeme izin veriyor.

Sırtımı, kalçalarım ve omurgamın kıvrımları üzerinde ellerinin akışına doğru eğerek, çenesini ve boğazını öpmeme izin veriyor.

Onun kalın penisi üzerinde çılgına dönene kadar kendimi tahrik etmeme izin veriyor.

Göğsümü onun göğsüne sürtmeme izin veriyor, onun kaba göğüs kılları beni tanrısal hissettirecek kadar sürtünerek uyandırırken meme uçlarım diken diken oluyor ve zonkluyor.

Yüzünü ellerimle kavrayıp, o sıcaklık kaynama noktasına ulaştığında onu yavaşça, şefkatle öpmeme izin veriyor.

O kaynarken, onun gücüne hazırlanmama izin veriyor.

Aramızdaki çılgınlık kısa bir süreliğine serin bir tatlılığa dönüşüyor, bunun sıradan bir gece olmadığına dair yoğun bir farkındalık.

Bu geçici değil.

Bu, dünyamızı parçalayana kadar patlayan inkar edilemez bir tutku anı değil.

Bu kutsal bir yemin.

Bu, bizim olabileceğimiz her şey.

Bu biziz, o kadar çaresiz bir aşta birbirimize kaynaşmışız ki, bu aşk tamamen kırılmaz.

Ve ben hala daha fazlasını istiyorum.

Ona insan olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

O benim kalçalarımı tutup beni desteklediğinde, ben tek kelime etmeden ne istediğimi anlıyor, ben de dizlerimin üzerine kalkıp kendimi onun üzerine yerleştiriyorum.

Şişmiş penisi tenime dokunuyor.

Tanrım, dayanamıyorum.

Eğilip kendime dokunuyorum, onun için kendimi açıyorum.

Kocaman eli benimkinin üzerine düşüyor ve parmaklarımı klitorisime yönlendiriyor.

"Bu penisi ne kadar istediğini göster bana kadın. Sen daha içine girmeden amın benim sikimi ıslatıyor."

Oh, lanet olsun.

O benim elimi yönlendirip, zaten saf bir yıldırım gibi olan o yumuşak yumruğun etrafında daireler çizdiğinde, ben hiç hazır değilim.

Ve parmakları içime girerken devam etmem için beni teşvik ettiğinde, tamamen kendimden geçiyorum.

Grant'in parmakları derine iner ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz, her bakış ve her itiş içimi yakar, beni içten dışa eritir.

Yüksek bir inilti içimden kopuyor.

"O küçük amcığı boşalt, Philia. Şimdi benim için boşal."

Boşalıyorum.

Kontrolümü kaybettim, sanki ele geçirilmiş bir kadın gibi. Ve sanırım öyleyim.

Beni sahiplenen bu adama kendimi tamamen teslim ettim, içim yanıyor ve görüşüm beyazlaşıyor.

Kar

görüyorum.

Yıldızlar

görüyorum.

Onun elinde boşalırken, saf ecstasy ile parçalanmış, o parlak mocha gözleri görüyorum.

"Daha fazla," diye dudaklarıma

fısıldıyor. "Grant..."

"*Daha fazla* sik beni," diye tekrar homurdanıyor, parmakları hala hareket ediyor ve Tanrım, nasıl oluyor da her zaman tam olarak nereye dokunacağını biliyor?

Parmak eklemleri iç duvarımı okşuyor ve sanki bir düğmeye basılmış gibi.

Orgazmım yoğunlaşır, ta ki ben lezzetli bir şekilde yıpranana kadar, her parçam kıvrılır, nefes nefese kalır, fişkirir ve sertçe aşağı iner.

Serbest elim omuzlarını o kadar sıkı kavrar ki, ona acı vermiş

olmalıdır. Umursadığını sanmıyorum.

Gözlerinde bir görev var.

Bu gece beni mahvedecek ve ben de beni cennette tuttuğu sürece buna izin vermekten mutluyum.

Ama ikimiz de çok açgözlüyüz.

Düşük bir hırıltı odayı titretir. Nefes almam için neredeyse hiç durmaz.

Sonra geriye doğru eğildi, pozisyonunu değiştirmek için, benim kayganlığım ile kocaman sikini okşamasını izlemem için.

Vay canına!

"Aferin Ophelia," diye homurdanır ve şişmiş sikini benim girişime getirir.

"Şimdi, beni daha önce hiç hissetmediğin gibi hissedeceksin. Kalk ve beni sik."

Onun ne demek istediğini anlamadan tekrar üzerine kayıyorum.

Ta ki, onun sikini içine alırken, içimden bir çılgılık patlayana kadar.

"Grant!" Adı boğuk bir sesle çıkıyor, tıpkı benim geri kalanım gibi kırık. Bana doğru yükseliyor, derinlemesine giriyor.

On saniye içinde bacaklarım güçsüzleşir ve onu *sertçe* içime alırım, istediği kadar vahşice beni sikmesini isterim.

O bana mükemmel bir şekilde uyum sağladığında, beni doldurduğunda, hiç bilmediğim bir bütünlük hissettirdiğinde, içimden parlak ve sıcak bir sarsıntı geçer.

Sanki yalnız değilmişim gibi.

Sanki çok uzun süre kaçmışım, gerçekten istediğim şeyden saklanmışım, evimi, ailemi, her zaman beni bekleyen ama almaya korktuğum bu sevgiyi ve zevki kaçmışım gibi.

Artık bitti.

Onun penisinin her yükselişi, her sert darbesi, artık yeni bir bölümde olduğumuzu söylüyor ve ah, bu ne muhteşem bir şey.

Grant artık benim ve ben de geri dönülmez bir şekilde onunum.

Artık bu yatakta ya da bu hayatta yalnız değilim.

"Tekrar boşalmadan önce bana bak," diyor, itişleri daha hızlı, daha sert hale geliyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor.

Elleri de öyle, parmaklarımı kavrayarak beni mükemmel bir güçle sabitliyor.

Bu ritim derin, ham ve çılgınca.

Birlikte akıyoruz, tek bir yanan beden, her birimiz zevkimizde gizlenmiş olarak başlıyor ve bitiyoruz.

O benimle asla uyumsuz değil, beni asla bırakmıyor, her zaman çok, çok sıkı sarılıyor.

Bu çılgınca samimi ve Grant bir kez daha "Ophelia" diye fısıldadığında, tamamen kendimi kaybettim.

Ona eriyerek, sanki bir sonraki nefesimmiş gibi onu öperek, hayvani akışa ve her şeyimi karıştıran çalkantılı duygulara kapılıyorum.

Redhaven'a karanlık bir bulutun altında geldim.

Ama şimdi, gözlerim titrerken, nefesim kesilirken, o kendini bu işe adarken neredeyse bir şeyi kırarken, gördüklerimden hiç şüphem yok.

Onun "Siktir git benimle!" diye homurdandığını duyuyorum.

Işık.

Kör edici ve güzel, içten ve dıştan, ezici. Çılgın bir sıcaklık.

İki yoksun ruh, bedenlerimiz birleşen kalplerimizle uyuşana kadar birbirine dolandı.

Ve beni yutan saf, vahşi bir coşkuyla *onu* hissediyorum.

Onun cezalandırıcı kalçalarını benimkilere doğru sallaması ve kendini sonuna kadar gömmesi.

Yüzü buruşuyor, boşalırken beni tekrar ateşliyor ve sonra her şey alev oluyor. Yanan dalgalar...

Hayır, dalgalar değil.

Dağlar.

Yükselen, mutlak alevden manzaralar.

Bir erkeğin bu kadar çok kez boşalması günahsa, ben cezamın karşılığını kabul ediyorum.

Grant içimde nabız gibi atarken ve ben kendimi uyuşturana kadar titrerken, parlak ortada bir yerde buluşuyoruz.

Sonsuza kadar birlikteyiz.

Gürleyen zirveden indiğimde, dudaklarımda tuzun tadını alıyorum.

Sanırım, az önce yaşadığımız derin duyguların etkisiyle kendi gözyaşlarım.

Ve bu zamansız ana gülümsüyorum, gözlerimi açıyorum ve onun doygun ve sevgi dolu bakışlarını görüyorum.

Hala beni, sanki onun için yaratılmış tek kızmışım gibi izliyor. Gerçek anlamda, hayranlıkla.

Kalbim titriyor.

Grant dışında kimse bana öyle bakmadı ve başka hiçbir erkek de bakmayacak.
O beni kendine ait ilan ettiğinden beri.
Yüzüğüyle, sevgisiyle, dokunuşuyla, biz bir bütün olduk. Karanlıktan
kurtarılmış iki mükemmel kalp.

Aylar Sonra

Tamam, size küçük bir sır vereceğim.

Her zaman bahar düğünü istemişimdir. Küçük bir kızken Grant ile masalsı bir hayat kurduğum hayallerimde, her zaman yeşil ve sıcaktı.

Her yer çiçeklerle doluydu.

Kelebeklerle ve çiçeklerin kokusuyla dolu güneşli bir gün.

Tanrı'nın kendisi izleyip onaylayarak başını salladığı, masmavi gökyüzünün altında açık havada bir tören.

Havaya güvercinler salmak yerine, her yere kelebekler salardık. Gelinliğim bile kelebek temalı olurdu.

Gelecekteki kocasını hayal eden ve onunla kim olacağını merak eden her kız gibi, her şeyi planlamıştım.

Sadece, müstakbel kocamın beni bu kadar şımartarak bunu gerçekleştireceğini hiç düşünmemiştim.

Bir gece, birbirimizin kollarında, doymuş, terli ve lezzetli bir şekilde yorgun düşmüşken, aptalca bir yorumla başladı her şey.

Henüz tarih belirlememiştik, hala nişanlanmanın mutluluğuyla sarhoştuk. Ailelerimiz o kadar heyecanlıydı ki, sarılmalar, sırt sıvazlamalar ve kahkahalarla dolu bağırışlar arasında neredeyse boğulacaktık.

Seninle evlenmek hakkında yazardım, diye onu kızdırdım, parmaklarımı göğüs

kıllarının arasında gezdirerek. Tüm detaylar hallolmuştu. Kelebek desenli bir gelinlik istiyordum. Öyle mi? Elimi tuttu, sıkıca tuttu, parmak eklemlerimi öptü.

Söyle bana.

Bana hayal ettiğin düğünün nasıl olacağını anlat.

Ben de ona anlattım.

Sadece onun boş konuşmaların ötesinde bu kadar dikkatini vereceğini hiç düşünmemiştim.

Grant Faircross'un düğün planlamasını üstlenecek türde bir adam olacağını da hiç düşünmemiştim. Israr ettiğinde gergin olduğumu itiraf ediyorum

ama Ros onu kontrol altında tutacağına ve her şeyi mahvetmemesini sağlayacağına söz verdi.

Yine de kendi düğünüm hakkında hiçbir şey bilmemek beni biraz tedirgin ediyordu.

Ama bugün, aynada kendime baktığımda, biliyorum. Kız kardeşime ve nişanlıma güvenmem gerektiğini biliyorum.

Sevdiğim insanlara *her zaman* güvenebileceğimden hiç şüphem yok.

Ros'a yarım ömür önceki anılarımdan bir eskiz verdim. Sonra beni Raleigh'deki bir giyim mağazasına götürmesine izin verdim, orada ölçülerimi aldılar ve basit bir kılıf elbise için temel provaya tekrar gittik.

İlk başta, bu elbisenin temelini bu olduğunu sandım. Ama meğer bu, terzinin çalışması için gerekli olan bilgileri elde etmek ve aynı zamanda gerçek tasarımı gizli tutmak için kullanılan bir vücut kalıbıymış.

Herkesin beni şaşırtmak için fazla mesai yapması ve bu tuhaf gizlilik, her şeye biraz heyecan katıyor.

Ama Ros elbisenin fermuarını çekerken aynadaki yansımama bakarken içimi kaplayan tatlı heyecanla karşılaştırıldığında bu hiçbir şey.

İyi görünüyorum.

Büyüleyici

görünüyorum.

Hatta kendimi *büyülenmiş* hissediyorum.

Elbise kolsuz ve straplez, korse kısmı diyagonal olarak yüksek, imparatoriçe kesim beline doğru, kanatlı kelebek kanadı şeklinde dalgalı bir kesime sahip.

Narin kanatların çizgileri gibi hassas çizgiler, beyaz korsajın üzerinde yumuşak hematit parıltısıyla ışıltıyor. Elbisenin geri kalanı, yere kadar uzanan, sisli dalgalar halinde katmanlı damask kumaştan yapılmış.

Bazen beyaz. Bazen katmanların birleşmesine bağlı olarak şeffaf, yumuşak bir gri. Her zaman kelebek kanatlarından düşen toz gibi parıldayarak ışığı yakalarlar.

Ben döndüğümde, dalgalı etek ucu zeminde dalgalar gibi hareket eder - hayır, daha çok kelebek kanatları gibi.

Yüzüm ağrıyana kadar gülümsüyorum.

Arkamda, dalgalı arka çizgi aynı damask kumaştan yapılmış bir tren gibi uzanıyor.

Öne adım attığımda, sihirli bir an yaşıyorum. Hafif bir esinti onu havaya kaldırıyor. Çılgılık atmamaya çalışıyorum.

Bana kanatlar verdiler. *Beni*
kelebek yaptılar.

Kız kardeşime sıkıca sarılmak için döndüğümde boğazım düğümlenir.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum. "Teşekkür ederim. Bunu yaptığın için çok teşekkür ederim, Ros. Burada *olduğun* için teşekkür ederim."

"Yani, yapmak zorundaydım, değil mi? Ethan burada değil ki seni kağıt torbalardan yapılmış prenses kostümüne soksun." Gülmekten kendimizi alamıyoruz çünkü bu hiç de abartı değil.

Aptal kardeşim, düğün hediyesi olarak bana en sevdiğim Cadılar Bayramı kostümünün yetişkin versiyonunu verirdi.

Tanrım, bugün onu çok özledim.

Ros beni kucaklarken sesi kalınlaşıyor. "Ayrıca, sen her zaman benim yanımdasın. Kesinlikle sıra bendeydi. Ablamın büyük gününün büyülmamasını nasıl isteyebilirim?"

"Oh, *kahretsin*." Titrek bir kahkaha attım. "Beni ağlatıp göz kalemi izlerini bozma."

"Oh, sus. İkiniz de düzelteceğimi biliyorsunuz," diye sıcak bir ses arkamızdan geliyor.

Annem, Still Lake kıyısındaki geniş açıklıkta düğün partisi için kurulan küçük çadırın içine girerken biz de birbirimizden ayrıldık.

Annem bugün ıslıl ıslıl görünüyor.

Başka bir kelime bulamıyorum.

Evet, hala zayıf, yanaklarının gölgesinde ve elbisesinin omuzlarından çıkan kemiklerinde iyileşmesinin izleri var... ama *hayatta*.

Ayakta ve heyecanla dolup taşıyor, mavi morpho kelebeğinin kanatları renginde güzel bir ipek şelale elbiseyle benim baş nedimem olacağı için. Ros'un nedime elbisesiyle mükemmel bir uyum.

"Anne," diye fısıldıyorum.

Şimdi farklı bir nedenden dolayı boğazım düğümleniyor.

Kısa bir süre önce, onun beni mihrapta görecektik kadar yaşayacağını düşünmüyordum. Açıkçası, ikisinin de yaşayacağını düşünmüyordum.

Ama işte buradalar, yanımda, gözlerinde sıcaklık ve sevgiyle gülümsüyorlar.

"Hadi ama bebeğim," diyor annem şakacı bir şekilde, kız kardeşimin yaptığı, pembe, mavi ve beyaz çiçeklerle süslenmiş, kıvrımlı ve bukleli saçlarımın bir tutamını geriye doğru çekerek. "Bugün gözyaşı dökmek için bir gün değil.

Senin ve Grant'in birbirinizi bulmanızı hayatınız boyunca bekledim. Oraya çık ve beni dünyanın en mutlu annesi yap."

Ros burun kıvrır. "Bayan Faircross bunu duymasın. Bay Faircross törene katılırken kendisi katılmadığı için zaten kızgın."

"Birinin beni teslim etmesi gerekiyordu," diyorum. "Ve Jensen Faircross bize her zaman aile gibi davrandı, bu yüzden..."

O anda bir soğukluk hissedilir.

Sessiz bir farkındalık.

Başka bir hayatta beni kimlerin uğurlaması gerektiğine dair çirkin bilgi

Ama bugün onun hakkında konuşmayacağız.

Her zamanki gibi, Montero Arrendell, Aleksander hakkında kısa Aleksander hakkında kısa bir ifade verdiğinden beri kimse onu görmedi.

Onu ağır suçlarla ilişkilendiren hiçbir kanıt yok, elbette.

Asla olmaz.

Kendime umursamadığımı

söylüyorum. Önemli

olmamalı.

En azından bugün önemsemiyorum.

Hala içimi kemiren tüm küçük sorular, kemiklerimden derimi sıyıran çakal dişleri yerine sadece sinir bozucu sivrisinek ısırtıkları gibi.

Zaten o bizim babamız değil. Gerçek anlamda değil. O sadece geride bırakılması gereken kötü bir geçmiş.

Ama annem gülümsediğinde ve elini uzatıp herkesi kucakladığında o an bozulur.

"Hazır mıyız?" diye sorar.

Kendi küçük mutlu sonum için her zamankinden daha hazır hissediyorum.

"Evet. Sayılır." Nefes nefese başımı sallıyorum, midem düğümleniyor. "Şey... Hazır değilim... Ya fikrini değiştirirse, anne?"

"Canım, kes şunu." Annemin serin parmak eklemleri yanağımı okşadı. "O adam seni on yıl boyunca görmeden hayatının her günü sevdi. Şimdi de vazgeçmeyecek."

Yavaşça nefes alıp tekrar başımı salladım. Bunu biliyorum.

Buna

inanıyorum.

Sadece

sinirlerim

bozuldu.

"Tamam. Hazırım," diyorum. "Hadi

yapalım şunu." Kısa süre sonra

gözyaşları içinde kucaklaşıyoruz.

Hepimiz hıçkırıyoruz, ama ağlamamayı başarıyoruz ve aniden Nell de kucaklaşmamıza katılıyor.

Kelebek kanatları olan küçük çiçek kız elbisesi içinde tamamen sevimli görünüyor. Neredeyse hiç konuşmadığını fark ediyorum, sadece küçük kollarını bana doluyor ve bir lütuf gibi bana sarılıyor.

Sonra tek başıma kalıyorum, sıramı bekliyorum. Dışarıda düğün marşının başladığını duyuyorum.

Delilah Graves, Nell'in isteği üzerine lise bandosunu bu parçayı çalması için çağırdı. Kalbimi eriten bir başka küçük kişisel dokunuş.

Elbette, biraz beceriksizler, biraz da detone oluyorlar.

Ama bu samimi kusurluluk, aşk hikayemizin hiçbir zaman kolay ya da düzenli olmadığı düşünülürse, daha uygun geliyor.

Jensen Faircross çadıra eğilir, gözlerini kaçırarak çadırın kenarından içeri bakar, muhtemelen beni çıplak halde görmemek için.

"Gerçekten benim kızım olmaya hazır mısın, Ophelia?"

Yüzüm kızarır ve başımı sallayarak öne doğru adım atıp koluna girerim. Evet, nutkum tutulur.

Hayatım boyunca özlediğim her şey Redhaven'da: aile, aşk, kabul görme.

Neden kaçığımı merak ediyorum.

Jensen beni ışığa doğru çeker, çimlerin üzerine serilmiş ve sunaka kadar uzanan uzun beyaz ipek halının ucunda durur. Şef Bowden hariç tüm Redhaven polis gücü Grant'in yanında sıralanmıştır.

Annem, Ros, Janelle Bowden, Nell ve Delilah benim tarafımda beni bekliyorlar. Ve tam orada, rahibin gölgesinde bir hayalet gibi duran kürsünün önünde, onu görüyorum.

Grant.

Benim iri yarı ayı gibi adamım, hayatında hiç bu kadar yakışıklı görünmemiştir.

Ros'un ona uyan bir smokin bulmak için ne yaptığını bilmek bile istemiyorum.

Smokin ona mükemmel oturuyor, grizzly gibi vücudunu şık bir parlaklıkla sarıyor, ama onun ne kadar vahşi bir adam olduğunu da gizleyemiyor. Saçları geriye taranmış, sakalı düzgünce kesilmiş, ama o hala benim nazik devim.

Belki biraz huysuzdur.

Belki bazen biraz vahşidir.

Belki, sadece belki bazı günler biraz büyük bir pislik olabilir.

Ama onu çaresizce seviyorum.

O da beni seviyor.

Ve onun gözlerinde bana bakarken parıldayan aşk dışında dünyada önemli olan başka hiçbir şey yok.

Geniş göğsü inip kalkmayı bırakır, dudakları sessizce açılır.

Tek kelime etmeden bana tepkisini gösteriyor.

Nefesimi kesiyorsun.

Utangaç bir gülümsemeyle Bay Faircross'a

bakıyorum. Birlikte öne doğru adım atıyoruz.

Ancak ilk adımı attığım anda nefesim kesilir.

Birkaç kasaba sakini, daha önce fark etmediğim narin ağların bağlarını çözünce, etrafımda mavi bir ışık bulutu patlar.

Gözümü kırpmadan önce, parıldayan, güzel mavi morpho kelebeklerinin sürülerini görüyorum.

Dağınık yapraklar gibi havada süzülerek gökyüzüne yükseliyorlar.

Bugün burada toplanan aile, arkadaşlar ve komşular da hayretle gökyüzüne bakarken, hayretle nefesimi tutan tek kişi ben değilim.

Kelebekler, mücevher gibi parıldayan kanatlarıyla narin yaylar çizerek, bugün bana sihirli bir yağmur yağırdıymış gibi hissettiren yumuşak tozlar halinde tozlarını döküyorlar.

Kalbim sevinçle doluyor.

Bu gerçekten en çılgın hayallerimin düğünü.

Jensen ve ben tekrar öne doğru adım attığımızda, içimi kaplayan coşkuyla kendimi gülmekten alıkoyamıyorum.

Yavaş bir yürüyüş.

Öyle olması

gerekiyor.

Ama ben sabırlı bir kız değilim. Kurtulup Grant'e *koşmak* istiyorum.

O manyetik, sürekli beni kendine çeken bir çekim gücü var ve bu zarif yürüyüş çok uzun sürüyor. Trenim arkamda parıldıyor, kelebeklerin kanatlarından düşen biraz daha fazla tozla güneş ışığında parlıyor.

Bir sonraki nefesimi almadan önce her şey bitti ve işte buradayım.

Kaderimle yüz yüze... Kim bilebilirdi ki bu kadar yakışıklı olduğunu?

Jensen'ın kolu benimkinden kayıyor ve beni serbest bırakıyor.

Grant'e ulaşmamı engelleyen tek şey, parmaklarımın arasında tuttuğum beyaz zambak buketi. Nefes kesen bir saniye boyunca, hayranlıkla birbirimize bakıyoruz, sonra o, sanki sadece benim içinmiş gibi hissettiren o yavaş, çocuksu gülümsemesini gösteriyor.

"Hayal ettiğin her şey bu mu?" diye fısıldadı.

"Her şey ve daha fazlası," diye cevap veriyorum. "Gerçekten mi...? Yani, tüm bunlar?"

Sadece sana anlattıklarımın mı?"

"Annen ve kız kardeşinin de biraz yardımıyla." Gülümser. "Benim her şeyi mahvetmemem için uğraştılar."

Boğazımdan düşük bir kıkırdama çıkar. "Peki ya sen? Bu düğün sanki tamamen benim içinmiş gibi geliyor..."

"Ophelia," diye hararetle homurdanır, kalbim neredeyse durur, "sen hayal ettiğim her şeysin ve şimdi burada duruyorsun. Sana sahip olduğuma göre, başka neye ihtiyacım olabilir ki?"

Vay canına.

Görünüşe göre yeminlerimizi tamamlamadan beni öldürmeye kararlı.

Ama sonra rahip boğazını temizler ve geleneksel sözleri söylemeye başlamadan önce bize hoşgörülü bir eğlenceyle bakar. "Sevgili dostlar..."

Ah, işte başlıyoruz.

Beynimdeki mutlu sisin üzerine ağır kar taneleri gibi düşen bir sürü yüce sözler.

Kendimi çok *sevilen biri gibi* hissediyorum.

Ve benim için Grant, ihtiyacım olan tek sevgilim.

Rahip yeminleri, kitaptan uzun pasajları, bu töreni tamamlayan her şeyi okurken nasıl sabit durabildiğimi bile bilmiyorum.

Sanırım bu sadece bir formalite.

Grant'in orada durup, tereddüt etmeden ve gülümsemesinde hiç şüphe olmadan beni beklediğini gördüğüm anda her şey *gerçek* oldu.

Ama sonunda, sonunda bu noktaya geldik.

Rahip yüzükleri istediğinde kalbim neredeyse patlayacak gibi oldu.

Grant sade altın alyansı alır ve parmağıma takar, sonra eğilip fısıldar, "Yazıyı sonra kontrol et."

Gülümseyerek başımı salladım, sessiz bir söz vererek yüzüğü onun parmağına geçirdim.

O pürüzlü, yıpranmış parmak eklemleri, altın yüzük tam oturana kadar bir anlığına direnir. Elini, yüzüğün ağırlığını, nasıl hissettirdiğini test eder gibi esnetir, sonra elini benimkine kenetler, yüzükler birbirine değerek ikimizin ısınısını birlikte emer.

Ve rahip, "Grant, Ophelia'yı yasal eşin olarak kabul ediyor musun..." dediğinde

"Evet," diye cevaplar Grant.

Sesi gök gürültüsü gibidir, sadece benim duyabileceğimi sandığım bu sert fısıltı, sadece bize ait bir sırdır, ama kalabalık öne doğru eğilir, dikkatle dinler.

Evet.

Rahip bana dönünce kalbim bu sözlerle aynı ritimde atıyor. "Ophelia, Grant'i yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Yine kelebek oluyorum, kanat çırpıyor ve parlak şeylerle doluyum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sonra tüm davetliler alkışlayarak ve tezahürat yaparak coşkuya kapılırlar.

Rahip, bizi karı koca ilan etmekle ilgili bir şeyler söylüyor. Ben ise tamamen sağır olmuşum.

Grant ve ben, etrafımızdaki gürültüde kalan tek sessizlik, tamamen birbirimize kilitlenmiş durumdayız.

Zaten evimdeyim, Ophelia Faircross oluyorum, başka kimseyi hissedemiyorum.

"Artık gelini öpebilirsiniz," diyor rahip.

Grant gözlerini üzerimde gezdirir, sonra beni kendine doğru çeker, sert vücuduna yaslar.

"Merhaba karıcığım," diyor gür sesiyle.

Gülüyorum, kollarımı boynuna doluyorum, ona doğru uzanırken buketimden saçlarına polenler yağıdırıyorum.

"Merhaba, kocam."

Ağzı bastırılmış bir kahkaha ile seğirir.

O bana daha da yaklaşıırken, gözlerimi ondan alamıyorum. *Daha da yaklaşıyor.*

Bir an için, gözümün ucunda başka bir mavi patlama olduğunu fark ediyorum — birleşmemizi müjdelemek için yükselen ikinci bir kelebek bulutu — ama buna dikkat etmiyorum.

Tüm sihir tam önümde. Grant'in ağzı benimkini ele geçirirken.

Hayatımızın geri kalanındaki ilk öpücük için ona kendimi bırakırken, baş döndürücü, tatlı ve elektrikli.

Asla bitmesini istemediğim yavaş dokunuşlarla beni nazikçe sallıyor.

Ve tüm düğün konukları bizi izlerken ve arkamızda insanlar bağırırken bile, onun beni nasıl erittiğini, dilinin ağzımın bir köşesinden diğerine her dokunuşunda dizlerimi nasıl titrettiğini, cildimde ateş izleri bıraktığını engelleyemiyorum.

Öpücüğü beni derinden etkiliyor, beni ele geçiriyor, her okşama ve her sert ısırla kaderim hakkında hiçbir şüphe bırakmıyor.

Ben bu adama aitim, burada ve şimdi, tüm dünyanın gözü önünde. Ben ona aitim ve bir daha asla gerçek evimi özlemeyeceğim.

RESEPSİYON küçük ve samimi.

Doğrudan aile ve arkadaşlar dışında çoğu kişi, büyük kadeh kaldırma ve biraz yemek için kalıyor. Ayrıca, bardaklara çatal çatal vurarak bizi utandırma şansı da var.

Çoğu dans başlamadan önce ayrılıyor.

Dürüst olmak gerekirse, biraz karışıklık var — insanlar yüksek topuklu ayakkabılarla yumuşak toprak ve yemyeşil çimlerde dans etmeye çalışıyorlar, ama kimse umursamıyor gibi görünüyor, tökezleyip düşüyorlar ve gürültülü kahkahalarla birbirlerine çarpıyorlar.

Bay ve Bayan Faircross'un birlikte dans ettiklerini, sanki yıllar önceki kendi düğün günlerini hatırlar gibi birbirlerine içtenlikle gülümsediklerini gördüğümde, kalbim bir kez daha büyüyor.

Bir gün ben ve Grant'in de öyle olabileceğine dair umutlanıyorum. Oh, önümdeki harika hayat için can atıyorum.

Çocuklarımızın kendi mutlu hayatlarına doğru yola çıkmalarını görmek ve evlendiğimiz günkü kadar derin bir aşk içinde olmak.

Grant ve ben dans etmek için sahneye çıktığımızda, annemin kenarda durup bizi tarif edemediğim acı-tatlı duygularla izlediğini fark ettim.

Kocama yaslanarak ona gülümsüyorum.

O da gülümsüyor ve "*Seni seviyorum, kızım*" diyor.

Ben de "*Ben de seni seviyorum*" diyorum.

Gözlerim harika bir şekilde yanıyor.

"Farkındasın değil mi," diye mırıldanır Grant, çenesini hafifçe başımın üstüne dayayarak, "Annenin mümkün olan en kısa sürede torunlara sahip olmasını sağlamak için her şeyi yapacağım."

"Öyle mi?" diye alay ediyorum. "Bu kararın *benim* rahmimle ilgili olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece kadınsı yanının da aynı şeyi düşündüğünü hissettim."

"...Öyleydi," diye itiraf ediyorum. "Onu neredeyse kaybediyordum. Tabii ki, o hala hayattayken torunlarını büyürken görebilmesi için ona torunlar vermek istiyorum."

"Veririz tatlım. İstedğin kadar." Elleri belimi sahiplenircesine sıkıca kavradı. "Zamanımız var. Annen inatçı bir kadın. Onu kovduktan sonra Azrail bir süre geri dönmez. Hiçbir yere gitmiyor, belki ayakları yerden kesilebilir ama."

"Ne?" Grant'in göğsünden başımı kaldırıp omzumun üzerinden baktım —tam da Memur Henri Fontenot'un eski moda bir beyefendi gibi anneme eğilip, annem kızarak kıkırdayan anneme elini uzattığını görmek için. "Oh, hayır! O bana karşı uyardığın yeni adam değil mi? Utanmaz flörtçü?"

"Evet. Kasabadaki elli yaşın üzerindeki tüm kadınlar onu seviyor. Yaşlı Bayan Maytree haftada üç kez 'çalınan bastonu' için arıyor ve Henri'nin onu bulmasını istiyor. Baston her zaman yatak odasındaki dolapta oluyor." Grant gülüyor. "Söz veriyorum, o bir beyefendi. Frenchie annene kötü bir şey yapmaz."

Kıkırdamaya başlarım.

"Oh, onun *ona* alçakça bir şey yapmasından daha çok endişeleniyorum," diye inlerim, ama sesim kahkahayla doludur. Bütün gün, hiç düşünmediğim kadar iyi bir mizah ve neşeyle doludur. Grant'e bakarak gülümserim. "Biliyor musun, bence bu günü hayatımın en mutlu günü yaptın, Grant Faircross. Aferin."

Grant gülümser, ela gözleri bronz yıldızlar gibi parıldarken beni mideyi bulandıran bir dönüşe sokar. "O zaman bu benim de en mutlu günüm oldu, Ophelia Faircross."

Adımı bu şekilde söylediğini duyunca sanırım öleceğim. Bazen küçük kızların hayalleri gerçek olur.

Ve belki de buketi atma zamanı geldiğinde başka bir küçük kızın hayalini gerçekleştirmek üzereyim.

Yemin ederim ki bunu kasten yapmıyorum. Kadınların kahkahalarını ve çılgınlıklarını dinleyerek, o şeyi körü körüne omzumun üzerinden çılgınca fırlatıyorum.

Arkamı döndüğümde, kız kardeşim yüzü kıpkırmızı bir şekilde buketi tutuyor.

Bir an için Ros şok olmuş gibi görünüyor, ama sonra gülümsüyor, zambakları sıkıca sarıyor ve nemli gözlerle bana bakıyor.

Tanrım, umarım sıra yakında ona gelir.

Umarım hak ettiği aşkı bulur — ona değer verecek, onu sevecek, Grant'in bana gösterdiği şefkatle ona davranacak iyi bir adam.

Parti sona ererken, bacaklarım yorgunluktan titremeye başladığında Grant beni ayakta tutuyor, gerçek bir şefkatle.

Enerji azaldığında, bu bizim işaretimiz.

El ele tutuşarak diğerlerinden uzaklaşıyoruz, hepsi bizi kovalıyormuş gibi yapıyorlar ama Grant'in kamyonetine doğru koşmaya başladığımızda çok çabuk vazgeçiyorlar.

Kamyonet, ağaçların arasındaki yolda park edilmiş, teneke kutular ve kurdelelerle süslenmiş ve arka camına "*Just Married*" (Yeni Evli) yazısı boyanmış. Arkası, Vermont'un vahşı doğasında yapacağımız büyük yol gezisi ve balayımız için kamp malzemeleriyle dolu.

Sadece biz, uzun ağaçlar, bir çadır, muhteşem bir gl kıyısı ve benim istediğim gibi mümkün olduğunca az giysi.

"Vakit varken harekete geçin," diyor Micah Ainsley, kişisel uşağımız gibi kapıyı açarak. "Ben geride kalanların dikkatini dağıtırım."

Albino teni ay ışığı altında fildişi gibi parlıyor.

"Teşekkrlr!" diyorum coşkuyla. "Ama bizim için bu kadar zahmete girmen gerekmez Micah, eğer istemiyorsan..."

Cmlemi bitiremiyorum. O çoktan ağaçların arasında koşmaya başlamış, dev bir rakun tarafından saldırıya uğradığını haykırıyor.

"Aman Tanrım! O da her zaman çok ciddi bir adamdır." Kıkırdayarak gülüyorum. "Bugün tehlike primini hak ediyor," diyor Grant.

Nefes nefese, hala gülerek, kamyonete atlıyoruz ve uzaklaşıyoruz.

Yolcu koltuğunda dağınık bir haldeyim, elbisem her yere yayılmış ve dalgalar gibi Grant'e yapışıyor. Saçlarımı geriye atıp eteğimi daha sıkı çekiyorum.

"zgnm. Bu elbise ayakta dururken güzel duruyor, ama oturunca beni yiyip bitirmek istiyor. ıkmadan önce giyinsek iyi olur..."

"Fena fikir değil," diyor. "nce bir durağımız daha var."

Merakım artıyor, ama Grant'i tanırıysam, soru sormaktansa bekleyip görsem daha iyi olur.

Uzun süre beklemem gerekmedi.

Bizi Redhaven sokaklarında sessizce sürer — ya da arkamızda teneke kutuların çıkardığı sesler ve kamyoneti gören herkesin tebriklerini haykırıp yumruklarını havaya kaldırarak geçmemize eşlik ettiği için, olabildiğince sessizce.

Sokaklar, tanıdık bir yola saptıka daha kasvetli hale geliyor. Yolun iki yanını, çocukluğumun geçtiği evi neredeyse kadar iyi tanıdığım, demir parmaklıklara doğru eğilmiş huş ağaçları süslüyor.

"Oh. Bu durağı kastetmiştin," diye fısıldıyorum, Grant kamyoneti park yerine çekerken mezarlık kapılarına bakarak.

"Seni elbisenle görmek isteyeceğini düşündüm," diyor Grant yumuşak bir sesle. "Ve senin de veda etmek isteyeceğini düşündüm."

Nedense, gözlerim son birkaç damla gözyaşı buluyor.

Anlıyorum.

Sonunda Ethan'ı gerçekten bırakma zamanı geldi.

El ele tutuşarak mezar taşlarının arasından geçiyoruz, cenaze alayı düğün marşımız kadar ciddi.

Kardeşimin mezarına vardığımızda, orada taze kazılmış toprağı görmek neredeyse rahatsız edici, çimler komşu mezarlarınkinden daha ince bir halı gibi yavaş yavaş büyümeye başlıyor.

Onu yılbaşı civarında gömdük. Artık boş mezar yok.

Artık eksik ölüm tarihi yok. Artık cevapsız sorular yok.

Harika kardeşim nihayet huzur içinde yatıyordu, adı temize çıkmıştı... ve o gün verdiğim kararı hatırlıyorum.

Onun gurur duyacağı bir hayat yaşamaya karar verdim.

Grant ile burada dururken, yoluma devam ettiğimi düşünüyorum. Ethan bugün benimle gurur duyardı.

İkimizden de.

Sevdiği kadını kurtarmaya çalıştı. Onun için savaştı. Sonunda başarısız oldu, ama ben onun izinden gittim.

Birlikte, benim ailemi, Grant'in ailesini, *bizim* ailemizi kurtardık.

Deliler gibi savaştık ve kazandık.

"Hey, ağabey," diye fısıldıyorum, yıkılmama rağmen gülümsüyorum. "En sevdiğin pislği kim evlendi tahmin et?"

"Hey!" Grant gülerek parlar. "Onu dinleme. Yani, onu dinle, ama benim pislik olduğum konusunda değil."

"Oh, lütfen." Burun kıvrıyorum. "O da burada benimle birlikte sana her türlü pislik lakabını takardı."

"Evet, sanırım öyle yapardı." Grant'in gözleri yumuşar. Sessizce mezar taşına bakarken elimi sıkıca tutar.

"Hey, dostum," diye fısıldar. "Onu mutlu etmek için elimden geleni yapacağımı biliyorsun, değil mi? Ona göz kulak olacağım, bana senden özlediğim cehennemi yaşatsa bile."

Sakin ol, kalbim.

Ama bu imkansız bir şey.

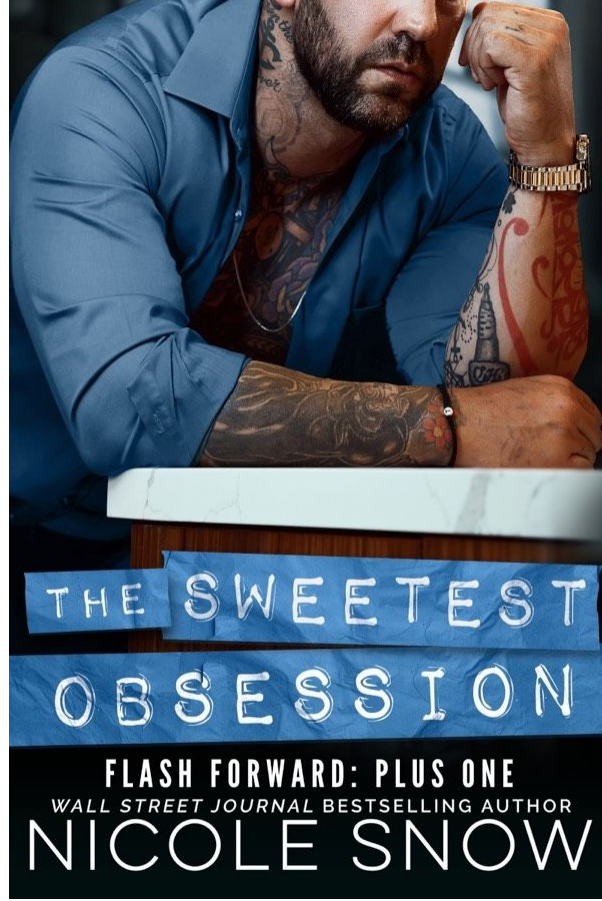
Çünkü şu anda hissettiğimden daha fazla tamamlanmış hissedebileceğimi sanmıyorum

Yeni kocamla el ele, Ethan'ın varlığını hissederek.
O hala burada, hala öbür dünyadan bizi izliyor ve birbirimizde bulduğumuz
çılgın romantizmi seviyor.
O anda yüzüğü kontrol etmeyi hatırlıyorum.
İsteksizce Grant'in elinden elimi çekip yüzüğü çıkarıyorum, böylece ışığı
yakalayıp içindeki harfleri görebiliyorum.
Sevgiyle yaşayacağız. Her zaman.
Yüzüğü tekrar parmağıma takıp Grant'in parmaklarını parmaklarımla
doladığımda kalbim kabarıyor.
Ağır bir konu.
Ama bu sözler beni derinden etkiler, doğru gelir, o kadar çok gülümserim ki
yüzüm buruşur, çünkü o haklıdır.
Ne zaman yanılmış ki?
Ethan için, Nell için, kendimiz için, devam
edeceğiz. Yaşamaya devam edeceğiz ve bu
hayatları en iyi şekilde değerlendireceğiz.
Bir süre kendi sessiz düşüncelerimizle oyalanarak, Ethan'a kendi sessiz
tarzımızla veda ediyoruz. Sanırım ikimiz de, kalbimi bir tenis topu gibi oradan oraya
savuran aynı anı ve duygu karmaşasını yaşıyoruz.
Sonunda, sözsüz bir anlaşma ile, arkamızı dönüyoruz. Ama ben saçımdan bir
çiçek koparmadan gitmiyoruz. Parlak mavi bir çiçek.
Ethan da her zaman koyu, zengin maviyi severdi.
Onu nazikçe çimlerin üzerine bırakıp yere öpüyorum. Sonra
kocama geri dönüyorum.
Aşkım.
Kaderim.
En tatlı takıntım.
Birlikte, ölümü sonsuza dek geride bırakıp, cennetsi yeni bir dünyaya adım
attık.
Hay
at.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜRLER **En Tatlı Takıntım! Redhaven'dan yakında çıkacak yeni kitapları bekleyin.**

Grant ve Ophelia için en tatlı takıntı giderek güçleniyor. Mutlu Son'dan sonra neler olacağını görmek istediğinizi biliyorsunuz.

Bu özel flash forward hikayesini buradan okuyun. - <https://dl.bookfunnel.com/78a356a36a>

O halde, Lucas Graves'in ateşli Delilah ile karşılaştığı The Broken Protector'da, bir başka ateşli, yoğun ve samimi Redhaven romantizminin ön izlemesini okumaya devam edin!

THE BROKEN PROTECTOR ÖN İZLEMESİ

Kırmızılı Kadın (Delilah)

Hiç kimse, bildiğiniz tek şehirden çok uzaklara giden ıssız bir otoyolun sessizliğini tam olarak yakalayamaz.

Oh, denerler belki.

Size, akan arabaların yavaşlayarak bir damla haline geldiğini, sonra da seyrek ve dağınık bir şekilde sürünen karıncalara dönüştüğünü anlatacaklar.

Geniş açık gökyüzünden, yoldaki sarı noktalı çizginin tek bir akıcı akıntıya dönüştüğünden bahsedecekler.

Sana ormanları, çimleri, yanından geçen sayısız çitleri anlatacaklar.

Ve her zaman sessizlikten bahsedecekler. Sadece lastiklerinizin asfaltta çıkardığı ses ve ara sıra yolun kenarına çok yaklaşınca duyduğunuz çarpma sesleri.

Peki size neyi anlatmayacaklar?

Hayatında ilk kez yalnız kalmanın nasıl bir his olduğunu.

Kimsenin sesini duyamadığın zaman sessizliğin ne olduğunu.

Kapıların çarpması yok.

Aşağıdaki sokaktan gelen ıslık sesleri yok.

Birbirinden kopuk hayatların sıkışıp kaldığı apartmanın dar koridorlarında çınlayan telefonlar yok, her biri kendi küçük baloncuğunda, buzdolaplarının, televizyonların ve bildirimlerin uğultusu içinde izole olmuş.

Sadece hiçbir şey yok.

Sadece o kadar uzun ve derin bir sessizlik var ki, kendi kalp atışlarını duymaya başlıyorsun.

Bu, şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemiyor.

Nedense, büyük şehir hayatının kirini yıkayan ve beni yepyeni bir hayata adım atmaya hazırlayan bir duş gibi geliyor.

Kuzey Carolina'da beni bekleyen bu olup olmadığından emin değilim.

Hiç duymadığım, Raleigh'e yakın, internetin iyi olduğu ama plaja gitmek için arabayla bir gün süren, küçük bir kasabada neden iş bulduğumu bile bilmiyorum.

Mahalle bülteninde gördüğüm, K-4 öğretmeni için verilen posta pulu büyüklüğündeki ilana cevap verdiğimde, aslında işi alacağımı beklemiyordum.

Diplomam var, ama şehir merkezindeki okullarda birkaç denetimli yarı zamanlı ve yedek öğretmenlik işinden başka fazla deneyimim yok.

Bunun gibi bir şey — tam zamanlı bir iş, konaklama ve yemek masrafları karşılanıyor

—New York'ta hayal bile edilemezdi.

Tabii, çok çalıştım.

Mükemmel notlar. Ödüller. Ders dışı etkinlikler. Stajlar.

Belki de haritada bir nokta kadar küçük ve muhtemelen tek bir Uber'in bile olmadığı bir kasabaya taşınmaya istekli en nitelikli aday bendim.

Ama belki, sadece belki, başka hiç kimse bu kadar sessiz bir yerde yaşamayı düşünemezdi.

Ben mi? Ben sonsuza kadar böyle sürüş yapabilirim.

Sadece ben ve arkasında sahip olduğum her şeyi yüklediğim eski Kia Sportage'im, sonsuz kırmızı gün batımına doğru yol alırken.

Google Maps cıvıldayarak bir sonraki çıkıştan çıkmamı söylediğinde, öğleden sonra geç saatlerdi, ışık parlak ve yoğundu.

Etrafta tek bir bina bile yok. Benzin istasyonu yok, dinlenme tesisi yok, sadece alçak, eğimli tepeler ve çam ve kavak ağaçlarından oluşan duvarlar, otoyol çıkışlarını koridorlara dönüştürüyor.

Önümde ya da arkamda kilometrelerce boyunca tek bir araba bile yok. Sanki dünyadaki son kadın benmişim gibi.

GPS'im beni eski orman yollarının ve parıldayan gölgelerin oluşturduğu örümcek ağına doğru yönlendiriyor.

Tepenin zirvesine ulaştığımda, telefonumdaki robotik ses şöyle duyurdu:

"Şu anda Kuzey Carolina, Redhaven'a varıyorsunuz."

Sonra aşağıdaki manzaraya bakıyorum.

Vay canına.

Gerçekten varıldığını hissediyorum.

Redhaven, New York eyalet sınırını geçtiğimden beri hissettiğim huzurlu *sükunetin* üç katı.

Yeşil yamaçlar, kasabayı avuçlarının içinde tutuyor, ormanda saklı bir sır gibi.

Kolonyal mimari, rustik binalar, at üstünde kılıcını havaya kaldırmış bir adamın bronz heykeli ile sabitlenmiş, asfaltla kaplı bir kasaba meydanının etrafında toplanmış.

Kasaba merkezinden çıkan sokaklar, insanların emeklilik için bir servet ödeyecekleri, rahat ve aldatıcı derecede sade evlerin bulunduğu yerleşim alanlarına doğru kıvrılırken daralıyor.

Kasabanın uzak ucunda, bir tarafında küçük iskeleler, diğer tarafında gölgeli kalın ormanlar bulunan parıldayan yeşil bir göl bile var.

Burası sıcak ve misafirperver bir yer.

Katedral gibi parıldayan, bakır çatısından altın yansımalar saçarak etrafındaki ormanı domine eden tek parlak yer hariç her şey.

Bu, tepede duran bir evden çok, barok mimarisi ve yıpranmış taş kuleleriyle masalsı bir kaleye benziyor. Ahşap panjurları, kiremitli çatıları ve açık verandalarıyla bu şirin küçük yerde tamamen yersiz duruyor.

Sadece ona bakmak bile beni gerginleştiriyor.

Garip bir akıntı, havanın boğucu hale gelene kadar Ağustos sonunun nemli sıcaklığını ısıtıyor.

Ev, büyük bir gargoyle gibi orada çömelmiş, kasabayı gözetliyor ve devasa pencerelerinden gün ışığını yansıtıyor.

Sanki beni suçluyor gibi hissediyorum.

Neden buradasın? Neden kaçıyorsun?

Boğazım

düğümleniyor.

Bilmiyorum.

Belki de hiçbir şeyden.

Belki sadece kendimden.

...ya da belki de haftalarca apartmanımın önünde park edip her hareketimi izlediğini, benim görmediğimi sanan ürkütücü eski erkek arkadaşımın.

Evet.

Ondan kurtulduğuma çok seviniyorum.

Erkekler konusunda çok kötü bir

zevkim var.

Ama kendimi bu kasvetli evden koparıp, yokuş aşağı giderken frenleri dikkatlice kullanarak yoluma devam ediyorum.

Bu huysuz eski araba biraz kaymayı seviyor.

Yol beni ana meydana götürüyor. Yemin ederim, insanlar dükkandan dükkana dolaşp hayatlarına devam ederken, rahatça yürüyüş yaparken beni izlediklerini hissedebiliyorum.

Hayatını değiştirecek bir adım atmayı planlayan her akli başında insan gibi, işi kabul etmeden önce Redhaven hakkında araştırma yaptım.

Burada neredeyse üç bin kişi yaşıyor. Bu çok gibi görünebilir, ama ben New York'tan geliyorum, yani komşunuzun kapısını çalabileceğiniz,

komşunuzun adını bile bilmediğiniz, göz teması kurmadığınız bir yer.

Burada ise, herkesin sadece adınızı değil, işinizi, son ilişkinizi ve dün akşam ne yediğinizi de bildiğini tahmin ediyorum.

Bunu seveceğim mi yoksa nefret mi edeceğim, karar veremiyorum.

Ama bu kadar yol geldim, bu yüzden adil bir şans vermeliyim.

The Rookery adlı bu yere gitmem söylendi, o yüzden oraya gidiyorum.

Yol, parke taşlı bir meydana doğru düzleşirken, burayı bulmak zor değil. Kasaba meydanına bakan en büyük bina, iki katlı, krem rengi sıvalı, sivri çatılı ve çift pencereleli koyu yeşil panjurlu bir bina.

Beyaz sütunlar binanın her iki katını da çevreliyor, ikinci katta yeşil boyalı demir parmaklıklar var ve bu da binayı çepeçevre bir balkona dönüştürüyor. Ana kapının hemen dışındaki bir direğe sevimli bir ahşap tabela asılı.

Rookery Bed and Breakfast yazıyor.

Kaldırıma park edip arabadan indim ve tişörtümü düzelttim.

Her ihtimale karşı, demir kapıyı açıp bakımlı çimleri ikiye bölen uzun beton yürüyüş yoluna çıkmadan önce yakamı biraz yukarı çekiyorum.

Sıcaklık, havada uçuşan sivrisinekler kadar yavaş ve tembel hissettiriyor. Küçük bir sivrisinek sürüsünü kovarken, sarkan balkonun serin gölgesine adım atıp kapıdan içeri giriyorum.

Tatlı, tatlı klima anında tüylerimi diken diken ediyor.

Ve lekesiz lobinin loş ışığına alışmak için bir saniye bile zamanım olmadan, tezgahın arkasındaki kadın bana bakıp gülümsedi.

"Dur tahmin edeyim." Gözlerini kısarak beni işaret etti. "Bayan Clarendon?" Ona aptalca göz kırptım.

İnsanların bu kadar doğrudan davranmasına, beni bu kadar sıcak bir şekilde ismimle çağırmasına alışkın değilim.

İri yarı, yaşlı bir kadın, haki pantolon ve hırka giymiş, kırmızımsı sarı bob kesim saçları düzgünce kesilmiş ve açık kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgilerle uyumlu olarak grileşmeye başlamış.

Yavaşça gülümsedim ve kendime buranın New York olmadığını hatırlattım. Burada stres yapacak bir neden yoktu.

Umarım.

"Delilah," diyorum ve elimi uzatıyorum. "O kadar belli mi?"

Kadın gülüyor ve elimi hafifçe sıkıyor. Avuç içi sıcak, biraz sert, bu da onun sıkı çalışmaya alışkın olduğunu gösteriyor.

"Oh, seni bekliyordum tatlım," diyor eğlenerek, sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi gözleri parıldayarak. "Şu anda başka biri olman pek olası değil. Sezon sonu yaklaşıyor ve turistlerin ve emeklilerin çoğu kuzeye geri dönüyor. Bu mevsimde pek yeni yüz görmüyoruz."

Elini sıkarak cevap veriyorum, sonra bırakıp başımı geriye eğip etrafa bakınıyorum.

Gerçekten etkilendim.

Altın rengi sarkıt lambalar, bordo halı kaplı döşemelerdeki ince desenler, ferforje parmaklıkların arkasında numaralı kapıları olan üst galeri. Çok şık.

"Güzel yer," diyorum.

"Oh, idare ediyorum," diyor. "Bu arada, ben Janelle. Janelle Bowden."

"Tamam." Boğazımı temizliyorum, kızarmamak için uğraşıyorum. Zaten Kaba davranarak, adını bile sormadan, büyük şehirlerin insana aşıladığı o kişisel olmayan mesafeye sığınarak. "Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Bowden."

"Janelle yeterli." diye gülümsedi. "Ve bu kadar rahatsız görünmeyin! Söz veriyorum, burada kimse ısırılmaz."

Belki ısırılmazlar.

Ama gözlerinin omzuma ve koluma kaymasını fark etmeden edemiyorum — dövmemin çizgilerini o kadar net takip ediyor ki, sanki dokunuşunu hissedebiliyorum.

Yargılama yok, küçümseme yok, sadece merak var, ama... Kim bilir.

2020'lerin ortasındayız, dövmeler beyzbol şapkalarından daha yaygın, ama küçük kasabalar dedikoduyu çok sever.

Belki ben kapıdan çıkar çıkmaz, telefona sarılıp kasabanın yarısına yeni anaokulu öğretmeninin skandal bir ejderha dövmesi olduğunu anlatacaktır.

Ona tedirgin bir gülümseme atıyorum. "Üzgünüm. Açıkçası, buraya uyum sağlayabileceğimden biraz endişeliyim."

"İyi olacaksın, tatlım. Herkes sonunda Redhaven'ın tuhaflıklarına alışır. Burada yeterince uzun kalırsan, onun bir parçası olursun."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

Onun sözlerinde beni biraz tedirgin eden bir şey var. O boğucu his yine ortaya çıkıyor, tepedeki

ev gördüğümde hissettiğim gerginlik.

Bir yanım bunu sormak istiyor, ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Janelle, ciddi bir gülümsemeyle ellerini hızlıca silkelerek sorunu benim yerime çözüyor. "Ama beni dinle, durmadan konuşuyorum. Eminim yerleşmek isteyeceksin, değil mi?" Geriye yaslanıp, parlak resepsiyon masasının altına bakarak bir şeyler arıyor. "Tanrım. O anahtarları bir yere koyduğumu biliyorum... Ah, işte burada."

Kırmızı plastik bir gitar penası şeklindeki küçük bir anahtarlık çıkarır. Pirinç rengi bir anahtarı ayırır.

"Ön kapı," diyor, sonra bir sonraki, gümüş rengi anahtarı, "arka kapı," ve son olarak, daha küçük gümüş rengi anahtarı, "depo kulübesi." Anahtarları bana uzatıyor. "Bir sonraki caddeden sola dönüp, ağaçların bittiği yere kadar sonuna kadar gitmelisin. Yolun sonunda eski Crowder evi var. Kendi bahçen ve sonbaharda güzel bir göl manzarası var. Beğeneceğini düşünüyorum."

Eski Crowder evi ne demek, hiç bilmiyorum ama buradan biri için anlamlı olabilir.

Anahtarları alıp avucumda katlarken tekrar gülümsüyorum.

"Teşekkürler!" Başımı eğiyorum. "Bu ev senin mi, Janelle?"

"Tabii ki hayır. Orası Arrendell'lerin evi. Röportaj için Lucia ile konuştun, değil mi?"

Başımı salladım.

Kısa bir görüşmeydi. Karşı tarafta oturan kadın, zarif bir aksanla ve belli bir kültürel birikimle konuşuyordu, bu da bana, her ne kadar son derece hoş ve profesyonel olsa da, ayakkabısına yapışmış bir sakız kağıdı gibi hissettirdi.

Benden bir fotoğraf göndermemi istemişti. Sanırım, Kuzey Carolina'ya kadar gelip mülakata girdikten sonra eve dönmek yerine, küçük bir kasabanın sınıfına uyum sağlayacak kadar temiz olabileceğimi kanıtlamak için.

Ertesi gün işe alım belgeleri e-postama geldiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

"O bu kasabanın birinci belediye başkanı. Kocası Montero ise ikinci. Buralarda işler genellikle böyle yürür. Evle ilgili herhangi bir sorunun olursa, onlar halleder ya da yardım için çocuklardan birini gönderirler."

"Çocuklar mı?"

"Oh, oğulları." Janelle parmaklarını dudaklarına bastırarak kıkırdar. "Sanırım şu anda kasabada sadece Ulysses var. O çocuklar meşgul olmayı ve her yere gitmeyi çok severler. Ama eminim ailesi meşgulse sizinle ilgilenmekten mutluluk duyacaktır. Ve eğer *biri* size sorun çıkarırsa, hemen bana gelin." Tezgahın üzerine eğilir, bir elini tahtaya dayar. "Sonuçta polis şefi ile evli olmanın avantajları var."

Yine, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Buraya geleli beş dakika oldu ve bu kasaba hakkında kendi babamdan daha fazla şey biliyorum.

Bir korku filminde değilim... değil mi?

Aşırı dost canlısı, meraklı kasaba halkı radyoaktif yamyamlara ya da yeni doğanların canını emen ninja robotlara dönüşmeyecek. Tepelerde kurbanlar, perili konaklar, ağaçlarda Blair Witch bebekleri vb.

Hayır.

Bu kadar nazik birine nasıl davranacağımı bilememem, benim sorunum.

Ve buraya gelmemin nedenlerinden biri de bu değil mi?

Dilimin ucunda bir bahane var, beni bu garip durumdan kurtaracak bir bahane, ama durup kaşlarımı çatıyorum. "Hey, Janelle?"

"Evet, tatlım?"

"Bu işi yapacak başka kimse yok muydu?" diye soruyorum, çünkü beni işe alan kadına bunu soramazdım, yoksa işi istemediğimi düşünebilirdi. "Yani, yanlış anlama, bu güzel bir iş. Kendi evim, kendi sınıfım, iyi maaş. Sadece Bayan Arrendell'in beni telefonla işe alması biraz komik geldi."

"Evet, şey, o konuda..." Janelle uzun bir nefes aldı. "Bölgede nitelikli kimse yok. Ve şehirden biri geldiğinde, şey..." Ellerini ovuşturdu. "Asla uzun süre kalmıyorlar. Haftada sadece üç gün pizza servisi olması dışında, her türlü rahatsızlık var. Toplu taşıma yok, cep telefonu çekmiyor, bilirsin." Gülümsemesi gergin. "Bazı insanlar şehir hayatını bırakamıyor."

Hmmm.

Buna pek inanmıyorum.

Ama bu maaşa ihtiyacım var, tabii ki özgeçmişime ekleyebileceğim, memleketimde elde etmesi neredeyse imkansız olan güçlü bir deneyim de.

Bu yüzden şikayet etmiyorum.

Ya ben de küçük kasaba hayatına uyum sağlayamayan büyük şehirli kızlardan biriysen?

Bebeğim, *öğrenirim*.

En azından bir sonraki işim için iyi bir referans alabilecek kadar dayanabilirim.

"Eminim iyi olacağım." Umuyorum ki sıcak ve güven verici bir gülümseme sunmaya çalışıyorum. "Kendi başıma zorluklara alışkınım."

"Güzel. Umarım öyledir! Buralarda ortamı neşelendirecek güçlü bir genç bayan iyi olur. Çocuklar için iyi bir rol model olur, bilirsin." Janelle gülümsüyor. "Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa, ne olursa olsun, ara. Sonunda birkaç hafta önce numaramızı Google'a ekledim!"

"Harika. Teşekkür ederim, hanımefendi." Tekrar elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Elimi bir kez daha sıkıca sıktıktan sonra elini sallayarak veda etti. "Redhaven'a hoş geldin Delilah. Umarım burada kalırsın."

Ben de öyle umuyorum.

Bir süre dinlenebileceğim bir yere ihtiyacım var.

Sönmekte olan öğleden sonra ışığına doğru yürüdüm ve tekrar Kia'ma bindim.

Bir sonraki caddeden sola dönüp ormana doğru mu?

Ah, küçük kasaba yol tarifleri.

Yine de bulmak zor değil.

Bisikletli çocukları ve saatte 20 mil hız sınırını gösteren tabelaların bulunduğu dolambaçlı bir yolda manzaralı bir yolculuğun tadını çıkarıyorum. İnsanlar işten eve dönüyor ve iki arabalık garajlarına giriyorlar. Şortlu ve çorapsız loafer giyen birkaç dağınık baba, çocukları köpek yavruları gibi su fişkırmalarının içinde koştururken, çoktan bahçelerine çıkmışlar ve hortumlarla sulamaya başlamışlar.

Her şey çok Pleasantville gibi.

Bir kız buna alışabilir.

Muhtemelen yakında o yavru köpeklerden birkaçıyla da tanışacağım. Birçoğu benim sınıfımdaki öğrenciler kadar genç görünüyor.

Yüzlerine bakarken çok belli olmamaya çalışıyorum, böylece onları daha sonra hatırlayabilirim.

Onlar sevimli çocuklar. *Mutlu* görünüyorlar ve ebeveynleriyle birlikte oynayan mutlu küçük yaramazları gördükçe, daha çok gülümsüyorum.

Doğru kararı verdiğimi düşündükçe.

Yol daralarak yeni kiralık eve doğru ilerlerken içimden rahat bir nefes alıyorum.

Yolun sonunda bulunan 'Crowder' evi.

Benim evim.

Güzel bir gök mavisi renge boyanmış, ev gibi bir kulübe.

Siyah panjurlar ve sivri siyah çatıda sıralanan üç çatı penceresi var.

Kapı göz alıcı bir kırmızı renkte.

İyi bakımlı bahçe çok büyük görünüyor, tuğla kaplı toprak yataklar önümüzdeki baharda çiçekler veya sebzelerle dolmak için bekliyor.

Garaj yok, ama caddeye park etmek için bolca yer var. Ayrıca, arka bahçenin bir köşesinde aynı mavi renkte küçük bir depo kulübesi var.

Her şeyi çevreleyen, yıkılmayan ham ahşap bir çit vardı. Tahtaların aralığından ve ötesindeki ağaçların arasından, uzaktaki parıldayan gölü görebiliyordum.

Derin bir nefes alıyorum.

Acaba öldüm de cennete mi geldim diye düşünüyorum.

En iyisi de, ev caddeden biraz uzakta, meraklı komşulardan biraz daha fazla mahremiyet sağlıyor. Üç basamak beni açık bir verandaya çıkarıyor.

Sıcak akşamlarda burada oturup, kağıtları notlandırırken buzlu çayımı yudumladığımı hayal edebiliyorum.

Yüzümü parçalayacak bir gülümsemeyle park edip arabadan iniyorum.

Kapı en hafif dokunuşla açılıyor, mandalı açılıyor, menteşeler biraz gıcırıyor — çimlerdeki ayak seslerinin sönük gürültüsünü neredeyse kaçırıyordum.

Bir dakika, ne?

Donup kalıyorum.

Kalbim, üniversitede gece yarısından sonra tek başıma yurda yürümek zorunda kaldığımda, kapanış saatinde üniversite kütüphanesinden zar zor kaçtığımda olduğu gibi çarpıyor.

Paranoyaklaşıyorum.

Paranoyak olduğumu *biliyorum*.

Şehirli bir kız, aşırı şüpheci, her köşede gizlenmiş hayali tehlikeler.

Yine de, elimde tuttuğum anahtarları, parmak eklemlerimden keskin küçük bıçaklar gibi dışarı çıkacak şekilde çeviriyorum. Sonra yavaşça evin yan tarafına doğru sürünerek ilerliyorum.

"Merhaba?" diye fısıldayarak sesleniyorum. "Merhaba!"

Hiçbir şey.

Evin bu tarafında kimse yok.

Boğazımı temizlerim ve parmak uçlarında arka tarafa doğru ilerlerim.

Tam zamanında, evin diğer tarafında kaybolan karanlık, bulanık bir gölgeyi görürüm. Hafif bir hareket, bir kol gibi görünen bir şey, sanki hiç yokmuş gibi kaybolur.

Öyle miydi?

İyi misin?

Gözlerimin bana oyun oynamadığını anladığımda göğsüm kurşun gibi ağırlaşır. "Hey, dur!" diye bağırarak arka bahçeyi koşarak geçerim.

O hareketin kaybolduğu noktaya doğru koşuyorum, evin diğer tarafına doğru hızla ilerliyorum.

Hayır.

Yine hiçbir şey yok.

Ama çitin ötesindeki ağaçlarda garip bir hışırtı var. İnce kavakların gövdeleri sallanıyor.

Sanki biri çitin üzerinden atlayıp ormana koşmuş gibi.

Çite yaslanıyorum, nefes nefese ahşabı tutarken ağaçlara bakıyorum, bir şey görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Ama hiçbir şey göremiyorum.

Belki de gerçekten kendi heyecanım ve uzun süren yolculuğun neden olduğu bir halüsinasyondur. Ya da sadece bir çakal ya da rakun gibi bir hayvanı ürküttüm.

"Sakin ol, kızım." Gözlerimi kapatıp, sert bir nefes veriyorum.

Janelle muhtemelen bundan bahsediyordu.

Şehirli kızlar doğadan korkuyor, her küçük seste çıldırıyorlar.

Onlar gibi olmak istemiyorum.

Kafamı sertçe sallayarak kendime sinirleniyorum ve çitten uzaklaşıyorum.

Tekrar evin ön tarafına geçip verandaya çıkıyorum.

Bu, buraya gelirken hissettiğim o küçük heyecanı biraz azaltmış olabilir, ama henüz mahvetmemiştir.

Bu, tam olarak üç saniye sonra gerçekleşir.

Anahtarı kilide sokuyorum ve kapı en hafif dokunuşla açılıyor, kilidi açılmış.

O son saniye sonsuzluk gibi gelir.

Durup, perdesiz pencerelerden parlak ahşap zemine düşen güneş ışığıyla kapı açılırken evin içine bakıyorum.

Ve boğazımda panik dolu bir çığlık kalıyor.

Altın ışığ huzmeleri, bükülmüş bir elin üzerine haçlar gibi düşer ve kafamdan asla çıkmayacak çirkin sırrı ortaya çıkarır.

Yüzüstü yerde yatan bir kadının cesedi.

Daha fazla okumak ister misiniz? The Broken Protector'ı BURADAN edinebilirsiniz.

NICOLE SNOW HAKKINDA

Nicole Snow, *Wall Street Journal* ve *USA Today*'in en çok satan yazarlarından biridir. Öğle aralarında aşk sahneleri yazarak ve yönetim kurulu odalarından kaçış planları yaparak yazmaya olan sevgisini keşfetti. 2014 yılında Grizzlies MC serisiyle bağımsız romantizm sahnesine giriş yaptı.

O zamandan beri Snow, huysuz ama altın kalpli alfa kahramanlar, inanılmaz gerilim ve bolca bayılma fırtınalarıyla en iyisini hedefliyor.

Onun eserlerine şimdiden bağlandınız mı? En sevdiğiniz karakterlerden özel teklifler ve daha fazlası için [buradan](#) haber bültenine kaydolun!

Yeni yayınlar hakkında güncellemeler için onu [Bookbub](#)'da

takip edin. Web sitesi nicolesnowbooks.com

Eserleri hakkında sorunuz veya yorumunuz mu var? Ona istediğiniz zaman ulaşabilirsiniz
nicole@nicolesnowbooks.com

Okuduğunuz için teşekkürler. Lütfen dürüst bir yorum bırakmayı unutmayın! Bir yazara en çok yardımcı olan şey budur.

NICOLE'İN DİĞER KİTAPLARI

Redhaven Kitaplarının Karanlık Kalpleri

Kırık Koruyucu En Tatlı

Takıntı

Dallas Şövalyeleri

Kitapları Romeo Anlaşması

En İyi Arkadaş Bölgesi

İhtiyacım Olan Kahraman

En Kötü En İyi Arkadaş Kazara

Şövalye (Eşlik eden kitap)*

Seattle'ın Otoriter

Takım Elbiseleri

Otoriter Teklif

Otoriter Meydan

Okuma

Bir Otoriter

Randevu Bir

Otoriter Teklif

Bir Otoriter Felaket

Kötü Chicago

Patronları Ofis

Huysuzu Otoriter

Huysuz Mükemmel

Huysuz Hasarlı

Huysuz

Kalbin Kenarındaki Kahramanlar Kitapları

Mükemmel

Kahraman Yok İyi

Doktor Yok Kırık

Canavar Yok

Hasarlı Mal Yok

Adil Kadın Yok

Beyaz Şövalye Yok

Nazik Dev Yok

Evlilik Hatası Bağımsız Kitaplar

Kazara Kahraman Kazara

Romeo Kazara Koruyucu

Kazara Şövalye Kazara Asi

Kazara Kalkan

Bağımsız Romanlar

Mükemmel Yanlış

Külkedisi Yıkılmış

Yeterince Erkek

Sürpriz Baba

Avantajlı Prens Beni Tekrar

Evlendir

Aşkın Yaraları

Pervasızca

Onun

Enguard Koruyucular

Kitapları Hala Senden

Vazgeçemedim Hala

Senden Hoşlanmıyorum

Hala Senin Değilim

Hala Sevmiyorum

Bebek Ateşi

Kitapları Bebek Ateşi

Gelin Bebek Ateşi

Sözü

Bebek Ateşi Sırları

Sadece Rol Yapma Kitapları

Kağıt Üzerinde

Nişanlı Bir

Gecelik Gelin

Grizzlies MC Kitapları

Kanunsuzun Öpücüğü

Kanunsuzun Takıntısı

Kanunsuzun Gelini

Kanunsuzun Yemini

Deadly Pistols MC Kitapları

Asla Bir Kanun Kaçağını

Sevme Asla Bir Kanun

Kaçağını Öpme

Asla Bir Kanun Kaçağının Çocuğunu

Yapma Asla Bir Kanun Kaçağıyla

Evlenme

Prairie Devils MC Kitapları

Haydut Sevgisi Göçebe

Sevgisi

Vahşi Aşk Kötü Aşk

Acı Aşk

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>